

Ježíš jim řekl: „Nikdy jste nečetli v Písmech? Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal hlavním kamenem klenby. Stalo se to od Pána a je to v našich očích div.“ Matouš 21:42

Copyright 2002

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan–Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. V tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně foto–kopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398–005
vydavatel originálu:
Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA

Poděkování

Při projektu o takovém rozsahu je nemyslitelné, abych mnoha lidem nedlužil vděčnost za jejich pomoc. Zprvė bych chtěl poděkovat Pearry Greenovi za jeho počáteční povzbuzení a podporu. Rovněž bych chtěl poděkovat Davidu Buckleyovi, Jinjoo Kimovi, Antonu Liachoviči, Sandře Milesové, Jay Weberové a všem ostatním lidem, kteří strávili mnoho hodin při úpravách a korekturách šesti rukopisů této série. Zařazování jejich návrhů do textu upřesnilo tuto biografii a udělalo z ní lepší knihu. Rovněž bych chtěl poděkovat Stevenu a Kathie Stroohovým, kteří provedli nahrávku této biografie pro všechny ty, kteří dávají raději přednost poslechu než čtení. Musím opravdu poděkovat lidem, kteří tuto biografii přeložili do čínštiny, finštiny, francouzštiny, němčiny, hinduinštiny, korejštiny, norštiny, portugalštiny, ruštiny, španělštiny, vietnamštiny a jiných jazyků. Nakonec bych chtěl vřele poděkovat Pánu Ježíši Kristu za Jeho neselehávající lásku a péči v průběhu těch 23 let, které mi napsání tohoto životopisu Williama Branhama zabralo.

Owen Jorgensen, 2011

Avšak díky Bohu, který nám vždycky dává vítězství v Kristu a na každém místě skrze nás zjevuje vůni svého poznání.

2. Korintským 2:14 (NBK)

Obsah

Kapitola	Strana
Zjevení Ježíše Krista	17
Přirozenost Boží Objasněna	37
Vidění v poušti se naplňují	54
Jak explodovala jeho puška	72
Vidění andělů	86
Meč Krále	102
Lámání pečeti	113
Jeho poslední velké pokušení	146
Kázání jako hrom	162
Utišení sněhové bouře	177
Zemětřesení	195
Eliezerovo posláni	214
Holubice a Orel	240
Jeho poslední dny	256
Potom	278
Závěrečné poznámky	281

posledních kapitol z mého životopisu Williama Branhama. Někteří lidé napsali knihy o 96 stránkách. Já jsem napsal knihu o 96 kapitolách. Když

jsem začal v roce 1987 na tomto projektu pracovat, neplánoval jsem, že bych sepsal tak dlouhý životopis. Mou původní představou byla kniha o asi 400 stránkách. Když jsem se ale ponořil do výzkumné fáze, našel jsem látku natolik fascinující, že nebylo jednoduché se rozhodnout, co použít a co vynechat. A tak jsem se rozhodl napsat knihu obšírnější a nakonec, až bude látka zpracována, ji upravit.

K roku 1993 jsem napsal 500 stran, které pokryly život Williama Branhama od roku 1909 až do roku 1950. Jelikož zemřel v prosinci roku 1965, věděl jsem, že je přede mnou ještě dlouhá cesta. Každopádně jsem čekal na posudek mé práce. Poslal jsem kopii toho, co jsem napsal, Pearry Greenovi, pastorovi Tucsonské modlitebny v Arizoně. Jelikož byl Pearry Green blízkým přítelem Williama Branhama, počítal jsem s tím, že mi může poskytnout čestné posouzení.

Když došel rukopis do Tucsonské modlitebny, pastor Green tam nebyl, takže sekretářka rukopis položila na jeho psací stůl. Později, když se zastavil v kanceláři, aby si prohlédl poštu, uviděl rukopis a přečetl první stránku. Řekl mi, že pak celou noc seděl u svého psacího stolu a četl, dokud nepřečetl všech pět set stránek. O několik dnů později mi telefonoval a vyjádřil svůj názor. Nakonec se stal mým prvním vydavatelem. Byl to nápad Pearry Greena, aby byl tento životopis zveřejňován po částech, jakmile budou jednotlivé díly dokončeny. Byl to dobrý nápad, protože mi to trvalo ještě 17 let, než jsem dokončil celý projekt.

Nadpřirozeno: Život Williama Branhama — kniha šestá, mi k napsání zabrala mnohem více času než všech pět předchozích svazků této série dohromady. Kniha první, druhá, třetí, čtvrtá a pátá jsou většinou složeny z příběhů — stalo se to a to a pak se stalo to a to, a tak dále. V těchto příbězích jsem prostě shromažďoval všechna fakta, která jsem mohl najít, vybral jsem ta, která budu chtít použít a uspořádal jsem je podle pořadí tak, jak probíhala a pak jsem je sepsal tak zřetelně, jak to jen bylo možné. Někdy jsem musel provádět doslova detektivní práci, ale těch případů našťastí nebylo mnoho. Kniha šestá je jiného ražení. Ano, je rovněž plná příběhů týkajících se jeho života;

jsou to podivuhodné příběhy, ale je v ní obsaženo ještě něco navíc. Tuto šestou knihu jsem nazval „*Prorok a jeho zjevení*“, protože od roku 1960 do roku 1965 nemohou být tyto vzrušující události jeho života pochopeny úplně bez jeho nauky. Stále jsem měl na mysli, že píšu životopis a ne rozpravu o nauce. Snažil jsem se soustředit na příběh, ale zároveň neodstavit na vedlejší kolej doktrinní vysvětlení. Abych toho cíle dosáhl, rozhodl jsem se vypracovat si souhrn klíčových kázání, která kázal.

Když jsem si vypracovával souhrn těchto vybraných kázání, zjistil jsem, že to bude časově velice náročný úkol. Zaprvé jsem musel právě v tomto časovém rámci všechna tato kázání prostudovat a pak se rozhodnout, která budou do tohoto životopisu vložena. Pak jsem tato vybraná kázání četl a znovu zjišťoval jejich ústřední témata a shrnoval hlavní body. Častokrát jsem zahrnul nějaké editované citáty z textů tak, aby čtenář mohl vidět, jakým způsobem předkládal tento materiál on. (Na konci této knihy jsem pro tyto citáty vypsals seznam pramenů, aby je mohli najít lidé, kteří si chtějí tyto zdroje přečíst doslovně.) Tato metoda z větší části udržuje děj neustále v pohybu a směřuje ho kupředu. Nicméně William Branham kázal dvě doktrinní série, které stanoví ústřední část jeho poselství, a tak jsem se jimi zabýval podrobněji. V prosinci 1960 vyučoval sérii na téma *Sedmi věků církve* a v březnu roku 1963 kázal na téma *Sedmi pečetí*, u obou cyklů vycházel z knihy *Zjevení*. Můj souhrn těchto dvou sérií je natolik stručný, aby o tom ještě dával určitý obraz.

Nakolik tomu dnes rozumím, na zemi jsou milióny lidí, kteří věří, že William Branham přinesl pro tento svět poselství od Boha. Tato kniha není přirozeně dokonalým vyličením tohoto poselství, protože je nemožné napsat souhrnně něco, co by mohlo dokonale vyjádřit celek; proto ten celek existuje. Avšak dobrý souhrn může občerstvit nějakou matnou vzpomínku a může také stimulovat k prohloubení zájmu. Je to rovněž znamenitý způsob, jak může člověk na tento obsírný předmět získat alespoň rámcový pohled. Pokoušel jsem se podle svých nejlepších možností napsat přesné a vyvážené souhrny. Doufám, že vás tato kniha povzbudí k hlubšímu náhledu do poselství Williama Branhama.

V průběhu těch 23 let jsem při práci s knihou *Nadpřirozeno: Život Williama Branhama* strávil kolem 12 000 hodin. Napsal jsem více než 440 000 slov se snahou, aby tento životopis mohl být zprůhledněn,

a přesto si uvědomuji, že jsem provedl pouhý náčrt těchto mimořádných zážitků a jeho poselství. Možná, že se právě tak cítil Jan, když končil se psaním životopisu svého přítele Ježíše z Nazaretu — ten životopis ukončil následujícími slovy:

Je ovšem i mnoho jiných věcí, které Ježíš udělal, které kdyby měly být vypsány každá zvlášť, mám za to, že by ani celý svět nemohl pojmout ty knihy, které byly napsány. Amen.

(Jan 21:25 NBK)

Možná, že básník přemýšlel o této Bibli, když psal následující slova:

*Byť oceán byl inkoustem naplněn,
a nebesa pergamenovým svitkem,
každé stéblo trávy zručným perem
a každý člověk povoláním písařem;
vyjádřit lásku Boží znamenalo by,
vysušit celý oceán a svitek kožený
stejně tak neobsáhl by ji,
i kdyby od jednoho konce nebe sahal po
druhý.*

Jsem jedním z těchto písařů v této básni, písařem, který používá textový editor a který strávil víc než dvě desetiletí sepisováním o Lásce Boží, která byla vyjádřena v životě tohoto muže. William Branham byl vzorem toho, jak by měl křesťan žít. Vlastnost, která mě od začátku tolik k jeho službě přitahovala, byla jeho schopnost vyvýšit Ježíše Krista víc, než to mohl udělat kdokoliv jiný, o kom jsem kdy slyšel. Stále to tak cítím. William Branham mi ukázal, že Ježíš Kristus je právě teď tady a že Ježíš má ke mně a k tobě soucit. Jaký větší odkaz by mohl někdo po sobě zanechat?

Owen Jorgensen, 2011

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

William Branham nebyl prvním mužem v historii, který řekl, že hovořil s andělem, ale jen několik lidí, pokud někdo vůbec, mohl přinést důkazy, že takové tvrzení je pravdivé. Mezi lety 1946 až 1954 mohl miliónům

lidí názorně ukázat nadpřirozené Evangelium Ježíše Krista — ne prostřednictvím rozhlasu a televize, ale bezprostředně ve velkých evangelizačních taženích v Americe, Evropě, Africe a Indii. Lidé, kteří navštěvovali tyto kampaně *uzdravení vírou*, žasli nad tímto darem rozpoznání a následujícími proroctvími a zázraky. V průběhu těchto osmi let přivedl k víře v Krista víc než 500 000 lidí. Více než milión lidí obdrželo jeho modlitbami fyzické uzdravení. Na druhé straně jeho služba inspirovala stovky mužů a žen, aby zahájili své vlastní služby uzdravení vírou.

Paradoxně, když se rok 1954 chýlil ke konci, William Branham se cítil nespokojen. Myslel si, že jeho nadpřirozený dar by měl v křesťanském světě způsobit převrat; zrušit denominační bariéry a přivést všechny křesťany společně do jednoty ducha, cíle a nauky, to se ale nestalo. Proč? Možná proto, že příliš mnoho křesťanů nerozumí biblickému proroctví, zvláště tomu, co se týče jejich vlastních životů. A navíc mnozí křesťané nerozumí ani takovým základům své víry jako: kdo je Ježíš Kristus, jaká jsou Jeho zaslíbení a co očekává v životě svého lidu. Aby tento problém napravil, Bill začal ve svých evangelizačních kampaních více vyučovat. Toto rozhodnutí ale přineslo neočekávané výsledky. Během roku 1955 návštěvnost jeho kampaní uzdravení vírou klesala strmě dolů. Lidé zjevně vítali zázraky tak dlouho, dokud to nevyžadovalo změnu jejich názorů. Někteří lidé si mysleli, že by se měl soustředit na Božské uzdravování a nechat lidi s větším vzděláním vyučovat nauku. Na sklonku roku 1955 se návštěvnost v jedné kalifornské kampani snížila natolik, že William Branham vážně přemýšlel o tom, že evangelizační dílo opustí. Bůh ale změnil jeho úmysl tím, že mu ukázal vidění, které vysvětlovalo jeho minulou službu a napovídalo mu, že jeho budoucí služba bude ještě větší.

V tomto vidění rybařil na břehu nějakého jezera. Anděl mu vysvětloval, jak by mohl ulovit větší rybu. Když Bill nahodil návnadu, měl jemně zatáhnout za vlasec, aby upoutal pozornost větších ryb. Pak měl vlascem trochu škubej, aby vyplašil malé rybky, aby se od návnady vzdálily. To mělo upoutat pozornost těch větších ryb. Třetí

tažení mělo být rychlé a silné, aby se háček zasekl do tlamy velké trofejní ryby.

Toto vidění bylo alegorií jeho vlastní služby. Anděl mu vysvětlil, že první tažení začalo v roce 1946, když Bill rozpoznával nemoci uchopením pacientovy ruky a pomocí vibrací zjistil každou nemoc způsobenou zárodkem. Druhé tažení začalo v roce 1949, když začal rozpoznávat nemoci a jiné problémy tak, že je spatřil ve vidění. Třetí tažení jeho služby se blížilo.

Pak se scéna změnila. Ted' stál Bill ve vzduchu a díval se dolů na zástup shromážděný uvnitř velikého stanu nebo katedrály. Připomínalo mu to některou z jeho uzdravovacích kampaní, ale tato byla mnohem větší. Na pódiu stála po pravé straně kazatelny malá roubená budova. Ohnivý sloup sestoupil do této malé budovy a anděl Páně řekl: *„Tam se s tebou setkám. To je třetí tažení. Nebude podobné prvním dvěma tažením tvé služby. To třetí tažení nebude veřejnou podívanou.“*

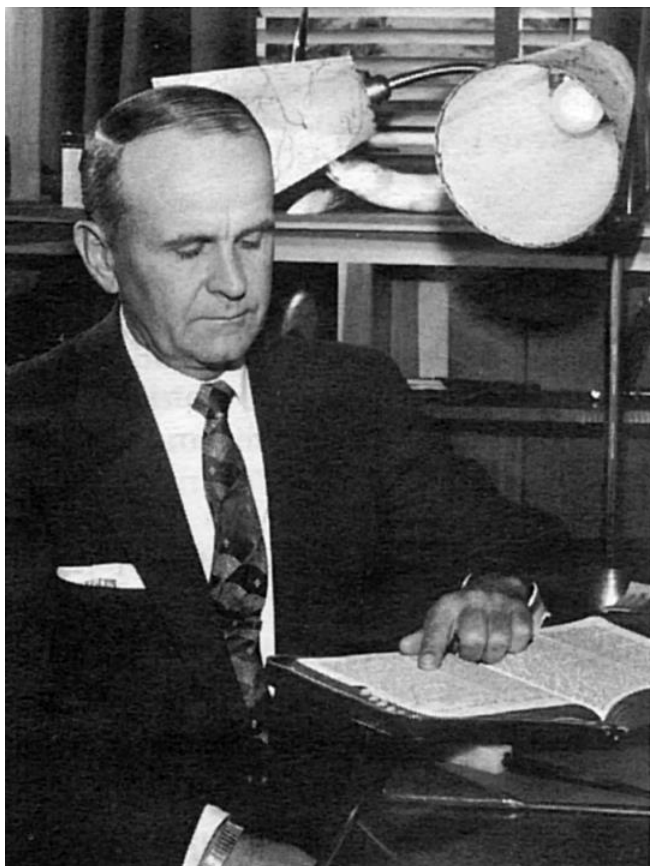
V průběhu ledna roku 1958 William Branham vedl kampaň uzdravení vírou ve Waterloo v Iowě. Během snídaně pro kazatele se zmínil o jednom dnu v roce 1933, když se nad ním ukázalo nadpřirozené světlo a hlas řekl: *„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi ty poslán s poselstvím, které předejde Jeho druhý příchod.“* Pak kazatelům vyprávěl o jedné noci v roce 1946, když se mu zjevil anděl a řekl mu, že ho Bůh ustanovil, aby přinesl lidem na tomto světě dar uzdravení. Bill citoval apoštola Pavla a řekl: *„Nebyl jsem neposlušný tomuto nebeskému vidění.“*¹ Když ještě mluvil, deset kazatelů vstalo, obléklo si kabáty a odešli do studeného zimního dne. Tento incident odrážel to, co se v této zemi dělo na jeho nových evangelizačních kampaních — pokles zájmu.

Když z Waterloo odcestoval domů, spatřil ve vidění, jak zeměměřič zatluoká kolík na pozemku před jeho domem v Jeffersonville v Indianě. Ve vidění spatřil mladého muže v buldozeru, který bezohledným způsobem rozrýval jeho dvorek. Bill na něho kývl, aby vystoupil a zeptal se ho, proč dělá na jeho dvorku takový nepořádek. Ten mladý muž se na něj drze obořil a chtěl mu dát pěstí. Bill se ráně vyhnul a zasáhl ho pěstí do žaludku. V té chvíli se zjevil anděl Páně a řekl: *„Nechej toho; když uvidíš před domem vedle branky zatlučený kolík, odjed' na západ.“* Najednou Bill uviděl svou rodinu

¹ Skutky 26:13–19

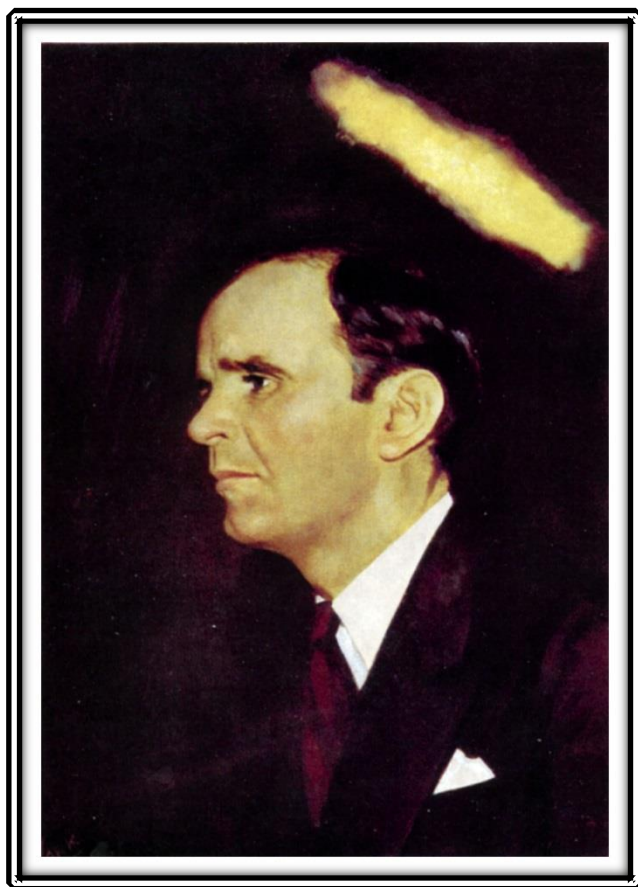
sedící ve voze krytém plachtou, zapřaženém do koňského spřežení. Když nasedl a posadil se na místo vozky a vzal do ruky otěže, v tu chvíli se vůz proměnil na jeho auto — dodávku značky Ford.

O pět let později zeměměřič zatloukl tento kolík na pozemku před vjezdovou Billovou bránou, což byla přípravná práce městského úřadu pro rozšíření ulice Ewing Lane. Od této chvíle se všechno změnilo.

Kniha šestá: Prorok a jeho zjevení

(1960 – 1965)

V NEDĚLI RÁNO 8.

května 1960 měl William Branham jedno z nejpodivuhodnějších prožití svého neobyčejného života. Kolem sedmé hodiny se probudil ze snu, který ho přiměl

uvažovat o nebi. To způsobilo, že začal přemýšlet o tom, kolik let mu ještě ve službě pro Pána Ježíše zbývá. Bylo mu teprve jedenapadesát, ale jeho otec zemřel ve dvaapadesáti. Charles Branham byl alkoholik, což se podepsalo na jeho chatrném zdraví a předčasném skonu. Bill za celý svůj život nevpil ani doušek alkoholu a byl si vědom, že i při té nejlepší vyhlídce je už daleko za polovinou svého života. Vykonal opravdu všechno, co od něj Bůh požadoval?

Když přemýšlel o tom, jak by to vypadalo, kdyby zemřel, uslyšel, jak odněkud přicházel hlas, který se ho tázal: „*Chtěl by ses podívat za oponu času?*“

Bill odpověděl: „Moc by mi to pomohlo.“

V okamžiku byl pozvednut ze své postele a přešel na druhou stranu přes nějaký jemný závoj, jenž odděluje tento svět od toho budoucího. Tam spatřil ráj, kde ho obstoupily stovky tisíc mladých lidí, a všichni provolávali: „Náš vzácný bratře!“ Bill žasnul, když se dozvěděl, že všichni tito lidé se skrze něj obrátili, a již zesnuli v Kristu v očekávání na čas, kdy je Ježíš přivede zpět na zem — bude to však lepší zem, ve které vládne pokoj a dobrota. Billovi se nechtělo opustit ráj a vrátit se do svého starého domova; ale Bůh měl pro něj stále práci na zemi, kterou musel dokončit, a tak se musel vrátit.²

Čtrnáct dnů po tomto prožití promlouval ke svému sboru o kontrastu mezi těmito dvěma světy. Pověděl: „Tamto místo je o hodně lepší. Čestné slovo (říkám to jako očitý svědek), v okamžiku, kdy pomine tento život, vejdemo do země, která je tam nahoře a ona převyšuje všechny naše představy. Pokud se tady nachází nějaký příchozí, prosím Boha, abys mě nepovažoval za fanatika. Chtěl bych být čestný a mluvit pravdu. K čemu by mi bylo dobré mluvit o něčem,

KAPITOLA 82

ZJEVENÍ JEŽÍŠE KRISTA

1960-1961

² V této době si William Branham nebyl jistý, jestli to bylo vidění nebo tam opravdu byl. Ve svém životě měl stovky tisíc vidění a řekl, že toto se lišilo od každého, které kdy měl.

co se nezakládá na pravdě? Pavel byl vytržen do třetího nebe a uviděl věci, které člověku ani nepřísluší mluvit.³ Ale řekl jenom tolik: *„Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“*⁴

„Ve srovnání s tímto rájem žijeme na hromadě odpadků, na hromadě smetí plné doutnajících špíny. I když tím sami nejsme zamořeni, musíme v tom žít a vdechovat tento kouř pocházející z těchto doutnajících odpadků hříchů. Když jsem byl mladý a pracoval jsem pro energetickou společnost, někdy jsem musel odečítat elektroměry, které byly poblíž městské skládky odpadků. Vždy jsem se děsil této cesty, protože ten zápach byl hrozný, obzvlášť když ta hromada doutnala. Ve srovnání s rájem, jež jsem viděl, tento život na zemi páchne stejně tak hrozně jako ta stará městská skládka odpadků. Hřích prostě smrdí ze všech stran — mluvím duchovně. Ale tam, v té jiné dimenzi, vane čerstvý vítr a vše je založeno na lásce, pokoji, radosti a věčném životě, a je to jen kousek za řekou.“

„Ale my se teď nacházíme v boji. A tak si tady nemůžeme pohodlně lehnout a povědět: ‚Musím si pospíšit, abych se tam dostal.‘ Vezměme s sebou každého, koho jen můžeme.“

Inspirován touto zkušeností za hranicí smrti, kázal Bill čtyři následující shromáždění o křesťanském dědictví: „Efezským se shoduje s Jozue“, „Zjevení synové Boží“, „Pozice v Kristu“ a „Adopce, neboli umístění synů“. Důraz nekladl na budoucí věci, ale zdůrazňoval Boží zdroje darované Jeho dětem v tomto světě, aby je připravily na ten budoucí domov. Rovněž zdůrazňoval bezpečnost a důvěru věřících v Krista. Všechna tato čtyři poselství kázal v květnu 1960 v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, jenž byla jediným místem, kde pociťoval svobodu k vyučování hlubších věcí křesťanské nauky. Řekl: „Přál bych si, aby ti z vás, kteří budou poslouchat tyto pásky, si zapamatovali, že tyto věci jsou pro můj sbor. Když jsem někde na cestách, přináším evangelizační kázání ke všem kategoriím lidí; snažím se být gentlemanem a mazlím se s nimi v jejich názorech na úrovni odstředěného mléka. Ale pokud se jedná o to, abych položil ty skutečné pravdy, dělám to tady.“

³ 2. Korintským 12:2–4 (NBK)

⁴ 1. Korintským 2:9 (NBK)

V červenci 1960 zahájil sérii uzdravovacích kampaní na severozápadě Pacifické oblasti. Osm večerů strávil kázáním v Klamath Fallsu v Oregonu, čtyři večery v Lakeportu v Kalifornii, a pak odcestoval 600 kilometrů na sever, aby tam pořádal osmidenní kampaň v Yakimě ve státě Washington. Jelikož ho Bůh obdaroval větší silou a podržel ho v jeho zvláštním daru, mohl připouštět každého večera v modlitebních řadách více lidí k rozpoznání. Následkem toho si mohl dovolit více — snesl větší námahu než v mnoha uplynulých letech. Každý večer se ponořoval trochu hlouběji do jámy únavy; někdy si dokonce ani nedokázal vzpomenout, v jakém městě zrovna slouží. Ke konci této vyčerpávající cesty severozápadními státy se tak vyčerpal, že přemýšlel, jestli se bude schopen z toho vůbec dostat.

Gene Goad a Leo Mercier, kteří přicestovali s ním a nahrávali jeho bohoslužby, se na zpáteční cestě střídali za volantem, aby Bill mohl spát. Bill však měl se spánkem skutečně potíže. Někde ve východní části státu Washington poprosil Lea, aby sjel ke krajnici a zastavil. Bill vystoupil, poodešel kousek dál od silnice, klekl si pod strom a modlil se: „Pane, pokud mi to dovolíš ze sebe setřást, abych byl znovu silný a zdravý, slibuji Ti, že znovu prozkoumám svoji službu. Pomož mi, abych věděl, co je pravda a ať je mé pověření k lidem přímočaré.“

A jako obvykle, když se vrátil do Jeffersonville, nemohl si doma dopřát odpočinku, kvůli všem těm lidem, kteří chtěli, aby se za ně pomodlil. A tak Bill příští den odcestoval 300 kilometrů na jihovýchod do Elkhornu v Kentucky, aby strávil několik dnů se svými přáteli Charliem a Nellie Coxovými. Charlie Cox byl švagrem Bankse Wooda, což znamená, že Ruby Woodová byla Charlieho sestry. Coxova rodina bydlela na venkově v Kentucky, pouze několik mil od hranic s Virginíí. Bill strávil několik dnů potulováním v předhůří Appalachšského pohoří, lovil veverka, relaxoval, rozjímal a modlil se.

Vzpomínal na noc roku 1946, kdy se poprvé setkal tváří v tvář s andělem Páně a on mu sdělil, že byl povolán, aby nesl dar Božského uzdravování pro tento svět. Anděl mu dále sdělil, že mu budou dána dvě znamení, jimiž bude moci dokázat, že byl poslán Bohem. Brzy na to zjistil, čím bylo to první znamení: ve své přirozenosti bylo fyzického rázu — když uchoopil ruku nemocného, pociťoval vibrace jejich smrtelných nemocí, jak procházejí jeho rukou a dosahují až k srdci. V těchto počátcích své služby se modlíval každý večer za stovky lidí, dokud na něj nepřišly závratě a byl blízko omdlení z vyčerpání. To

druhé znamení se však nakonec ukázalo být ještě více fyzicky unavující než to první. Když pomazání Ducha svatého začalo rozpoznávat lidské problémy, každé další vidění z něho odsávalo tolik energie, že se byl schopen každý večer pomodlit jenom za patnáct až dvacet lidí. V průběhu let častokrát prosil Boha, aby tuto překážku odstranil a posílil jej, aby se mohl během svých kampaní uzdravení vírou každý večer modlit za větší počet lidí. V únoru roku 1955 mu Bůh ukázal vidění nějaké ženy v hnědých šatech, která v náručí držela umírající dítě. Vidění mu ukázalo, že to dítě bude uzdraveno. Pak anděl Páně promluvil: „*Když uvidíš, jak se to stane, změní se i tvoje služba.*“

Na jaře roku 1959 během bohoslužby uzdravování vírou, kterou Bill pořádal v Chicagu, přišla do modlitební řady tato žena v hnědých šatech přesně tak, jak bylo v tom vidění předpovězeno. Jakmile Bill uviděl uzdravení toho dítěte, pocítil najednou příliv energie. Následující vidění neodsálo tolik energie jako ta předcházející a počínaje touto chvílí do budoucna se byl schopen každý večer modlit ve svých shromážděních za více lidí.

Ale tento dar z nebe nepřinesl to, co si od něj sliboval. Je pravda, že se mohl každý večer modlit s větší duchovní silou za větší počet lidí, ale stejně tak zůstávaly nekonečné zástupy, které toužily po modlitbě. V každém shromáždění se dostal do takového bodu, ve kterém překročil hranici svých lidských možností. V průběhu své poslední kampaně v Yakima míval během každého večera na padesát vidění! Padesát nadpřirozených rozpoznání — a jedno každé bylo precizní a naprosto přesné. Jenže posílilo těch padesát zázraků lidskou víru v Boží zaslíbení více než předtím těch patnáct? Ne, to se nestalo. Když se nakonec v Yakima jeho síla v modlitební řadě vyčerpala, zůstávaly stejně stovky lidí v očekávání na další nadpřirozená rozpoznání.

Teď, když seděl na úpatí hory v Kentucky a sledoval východ slunce nad appalachskými vrcholky, uvědomil si, že ohledně svého původního pověření udělal chybu. Bůh ho původně pověřil, aby se modlil za nemocné. Anděl mu pověděl, že pokud přiměje lidi k tomu, aby mu uvěřili, žádná nemoc před jeho modlitbou neobstojí. Když oponoval, že mu lidé i stejně tak nebudou věřit kvůli jeho nízkému společenskému postavení, Bůh mu přidal jako důkaz jeho pověření další dvě znamení. Ale znamení neznamená cíl cesty; ono je jenom ukazatelem k cíli. Teď mohl vidět svou chybu. Příliš zdůrazňoval ukazatel směru místo pověření. A teď bylo načas, aby zdůrazňoval

tuto změnu. Bill se modlil: „Bože, odpusť mi, dovol, abych se vzchopil a pokusil se znovu; pomoz mi, Pane. Dovol, abych tyto lidi vedl a směřoval je ke Slovu, abychom mohli přejít na druhou stranu Jordánu do zaslíbené země, kde bude ta velická vykoupená Církev Boží spasena, aby už více nehřešila.“

Bill strávil zbytek dne touláním se uprostřed zelené pahorkatiny a procházel se uprostřed lesů a hájů. Chvilí šel, pak se na chvíli posadil a znovu kousek poodešel a znovu se posadil a modlil se a rozjímal a snažil se relaxovat. Do Charlieho domu se vrátil v době, kdy nalávali na stole polévku. Bill měl v plánu se příštího dne vrátit domů.

Toho večera ale nemohl usnout. Kolem třetí hodiny ranní vstal, aby se modlil. V slabém světle žárovky se pomalu procházel sem a tam po pokoji. Najednou se zachvěl. Pohlédl vzhůru a polekán uviděl, jak před ním stojí ohyzdný muž tmavé pleti. Muž nevypadal na černého Afričana; měl kůži barvy sazí a byla celá vrásčitá jako kus tepaného plechu. Muž na Billa zaútočil, jako kdyby mu chtěl sevřít hrdlo svýma mohutnýma rukama. Bill se tomuto železnému sevření bránil, ale nebyl schopen se z toho vymanit. Cítil, jak v něm život pozvolna pohasíná, ale pak si uvědomil, že v pravé ruce drží malý nůž. V zoufalství mu ho vrazil do břicha, ale krátká čepel nože nedokázala mužovu železnou kůži probodnout. V poslední chvíli, která mu připadala jako poslední šance k přežití — jako jeho posledních několik vteřin, se v pokoji rozzářilo jasné světlo, což způsobilo, že ten tmavý muž couvl. Tak či onak (aniž si Bill uvědomil jak) — Pán Ježíš zasáhl a zachránil ho.

Billovo srdce bušilo zvýšenou hladinou adrenalinu. Posadil se na kraj postele a uvažoval o tomto vidění. Domníval se, že tento tmavý muž s příšernou metalickou kůží znamenal daňovou kauzu, kterou proti němu zahájil Federální finanční úřad. Tento úřad tvrdil, že si ze svých kampaní přivlastnil daně z příjmu ze všech finančních příspěvků, ačkoliv byl každý dolar z těchto peněz použit na výdaje kampaní, a na jeho účet v bance se nedostal ani jeden. I když neudělal nic neetického ani ilegálního, federální vyšetřovatel se neustále snažil dokázat, že ano. K dnešku se tento případ táhl už téměř pět let. V duchovním smyslu tento daňový případ dusil jeho službu. Nyní si byl jist, že se ho Pán bude snažit nějakým způsobem z tohoto vládního sevření, které ho tolik rdousilo, uvolnit.

Na přechodu léta s podzimem, když se září jen neochotně poddávalo přetrvávajícím srpnovým vedrům, jednoho teplého vlhkého

večera, se Bill celé hodiny převaloval v posteli a nemohl usnout. V úterý 6. září 1960, kolem třetí hodiny ráno, vstal z postele a zašel do kuchyně, aby se napil vody. Pak se pomalu procházel v obývacím pokoji, modlil se, a během chůze sledoval podlahu. A jak se mu často v životě stávalo, pocítil, jak něco nadpřirozeného, ještě než to mohl uvidět, vstoupilo do pokoje. Pocítil mrazení na zádech. Vtom pohleděl nahoru a uviděl Muže, který žhnul bílým světlem jako briliant. To nebyl ten anděl Páně, který k němu přicházel, obvykle když se modlil. Bill si nebyl jist, kdo by tento Muž mohl být, ale jeho přítomnost jej vyděsila tak, jako přítomnost toho tmavého muže před dvěma týdny — ale toto leknutí bylo trochu jiné. V přítomnosti tohoto Muže se Bill necítil být ohrožen. Pokoj se zachvěl a ten Božský promluvil. Bill byl tak omráčen, že Jeho slova přesně nepochopil. Muž řekl: „*Během sedmi dnů se postavíš jako Mojžíš*“ nebo „*budeš jako Mojžíš,*“ v každém případě se to nějak vztahovalo na Mojžíše.

Příští neděli (11. září 1960) Bill pronesl kázání „*Jako jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.*“ Chtěl o tom kázat už od roku 1952, když ve svém pokoji viděl tu vznášející se ruku, jak se snesla a obracela stránky v Bibli až k 1. kapitole knihy Jozue a pak ukázala na verše 2 až 9. Celá léta si Bill tyto verše četl a věděl, že pro jeho službu mají nějaký zvláštní význam. Ale tuto neděli je poprvé použil jako text ke kázání, a tak četl: *Mojžíš, služebník můj, umřel; protože nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským. Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám... Neostojí žádný před tebou po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž tě opustím. Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uveďeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim.*

„Ale Jozue si byl velikostí tohoto příkazu vědom,“ řekl si Bill, „a tak tímto ujištěn mohl být neohrožený (mohli bychom říci nebojácný) tak dlouho, pokud směřoval správnou cestou. A stejně tak církev živého Boha může být neohrožená a nebojácná ve víře, pokud směřuje správnou cestou. Bůh řekl: ‚Jako jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. Nezanechám tě a neopustím.‘ On nezklamal ani Mojžíše ani Jozua. Stejně tak nezklame nás. On s námi zůstane.“

Bill vyučoval, že Jozue měl ve skutečnosti větší úkol než Mojžíš. Jozue měl dobýt krok za krokem zaslíbenou zemi a současně ji měl

pochtivě rozdělit mezi svůj lid. Když Mojžíš vyvedl Izrael z poroby Egypta, byl předobrazem Ježíše Krista, který vysvobodil své děti z otroctví hříchu. Když Jozue převedl Izrael na druhou stranu Jordánu do zaslíbené země, bylo to předobrazem křesťanů, jež jsou vedeni Duchem svatým do života naplněného Duchem, kde mohou žít vítězně a v souladu s Božím slovem navzdory všemu satanovu usilování, jak by je mohl porazit. Zaslíbená země, do které Jozue vstoupil, nebyla předobrazem nebe, stejně tak nebyla předobrazem tisíciletého kralování Krista; to není ani možné, protože Izraelci museli bojovat na každém kroku. A dobývání zaslíbené země bylo předobrazem křesťanského boje za účelem převzetí všech zaslíbení Božích do dědictví, počínaje křtem Duchem svatým až k vytržení nevěsty Ježíše Krista.

Bill se zmínil o tom, jak Mojžíš chyboval, a přesto jej Bůh stále používal, protože byl k tomuto úkolu ustanoven. Pak Bill vyznával své vlastní chyby a pověděl svému shromáždění, jak mu Pán zjevil, že více než samotný cíl zdůrazňoval ukazatel. Bůh mu dal v průběhu těchto let služby Evangelia tři zvláštní pověření. První bylo, aby nesl lidem na světě dar Božského uzdravování. Druhým pověřením bylo konat dílo evangelisty se zvláštním důrazem na zdravou nauku. Třetím pověřením bylo ukázat církvi její duchovní dědictví. Přidání toho třetího pověření nerušilo tato první dvě. Každopádně se odchýlil od svého prvního pověření, jímž byla modlitba za nemocné — jednoduchá modlitba. Bill řekl: „Bůh se nikdy nemůže vzdálit od svého pověření. Právě teď uběhlo přesně čtrnáct let mého uplatňování daru rozpoznávání kolem celého světa, a v průběhu toho jsem mohl spatřit desítky tisíc vidění, možná i miliony případů; a prosím vás, viděli jste, že by to někdy selhalo? Ne. A pokud ukazatel nezklamal, jak by pak mohlo zklamat samotné pověření. Ukazatel je tou menší částí. A tak pokud ukazatel směru bezchybně poukazuje k nějakému městu, když tam dorazíte, to město se tam opravdu nachází. A to je to pověření!“

„Nyní se moje služba mění. Vlastně se už teď změnila. Budu i nadále používat rozpoznání, tak jak budu pociťovat Boží vedení, ale víc a víc budu vkládat ruce na nemocné a modlit se. Chci konat své pověření. Čekal jsem na to dlouhou dobu, ale teď věřím, že jsme hotoví obsadit Zaslíbenou zemi.“

„Věřte tomu a žijte! Věřte tomu a buďte zdraví! Já nemohu nikoho přinutit, aby tomu uvěřil. Vy tomu musíte uvěřit sami. Řekl jsem vám

pravdu. Bůh dosvědčil, že je to pravda — svým Slovem, svým andělem, svými znameními a zázraky v průběhu čtrnácti let. A pokud tomu teď neuvěří, pak tomu neuvěří nikdy. Ale nastala hodina, že už jsem unaven přešlapováním na této hoře. Chci přejít na druhou stranu Jordánu a chci vstoupit do plnosti Božího zaslíbení.“

POZDĚJI NA PODZIM přijel William Branham s Banksem Woodem do Elkhornu v Kentucky. Charlie Cox je pozval, aby strávili nějakou dobu v jeho domě. Bill se chtěl onoho roku 1960, několik dnů před skončením lovecké sezóny, zúčastnit lovu veverek. Jednoho rána ho Banks vysadil u skupiny stromů vzdálené asi šest kilometrů od Charlieho domu. Když Banks odjel, Bill uslyšel ze vzdáleného konce lesa štěkot psa, který se od něj ubíhajícím časem vzdaloval a stával se stále méně a méně slyšitelný.

„Někdo tady musel být se psem,“ uvažoval, „a tak je úplně zbytečné, abych tady lovil. Veverky budou zalezlé v doupatech. Prostě si tady sednu a počkám, dokud nevylezou.“

Vytáhl ze své lovecké brašny Bibli, posadil se na suchou trávu a opřel se zády o dřevěné oplocení. Nestačil ještě ani otevřít Bibli, když uslyšel hlas, který řekl: „*Vstaň a jdi na místo, kterému říkáš Sportsman's Hollow.*⁵ *Tam ti chci něco povědět.*“

Poslušně vstal a kráčel směrem ke Sportsman's Hollow, které bylo vzdáleno asi jeden a půl kilometru. Toto místo tak nebylo pojmenováno v žádné mapě. On ho tak pojmenoval sám. Jednou, když tam lovil, zpozoroval na jednom jediném stromě šestnáct veverek. Zastřelil však jenom limit stanovený zákonem, zatímco ty ostatní nechal tak; bylo to prostě od něj férové.

Tohoto dne, když došel do Sportsman's Hollow, tam žádné veverky najít nemohl. Uvelebil se tedy pod dubem v očekávání, že k němu Pán okamžitě promluví. Míjely však minuty, a Bill neuslyšel kromě větru hvízdajícího ve větvích, který sfoukával suché listí ze stromů, žádný zvuk. Cítil, jak ho chladem štípou uši. Natáhl se na koberci ze suchého listí a modlil se. Po půlhodině se posadil a opřel se zády o strom. Avšak les kolem něj zůstával tichý a nějakým způsobem

⁵ Úvoz čestného lovce

tajemný. V povzdáli mohl pociťovat Ducha svatého, jak kráčí v souladu s přírodou a zazníval jako dokonalá rovnice:

*Dva..... krát..... dva..... jsou..... čtyři
(pak se to přiblížilo...)
Dva... krát... dva... jsou... čtyři;
(pak to zesílilo...)
Dva... krát... dva... jsou... čtyři;
Dva krát dva jsou čtyři!*

Bill najednou znovu uslyšel ten hlas; slyšel ho tak zřetelně jak šelest listí ve větru; byl to hluboký hlas s dokonalou modulací. Řekl mu: „*Čti Malachiáše 4.*“

Bill otevřel Bibli, aby vyhledal čtvrtou kapitolu Malachiáše; přitiskl palcem silně na stránku, aby se mu v tom mrazivém větříku neotočila. Byla to krátká kapitola, měla jenom šest veršů. Bill četl pátý a šestý verš nahlas: „*Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.*“

„Ano,“ uvažoval, „věřím tomu, ale co potom znamenají ty dvě fráze: ‚*obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich?*‘“

Nalistoval Lukáše 1:17 a četl andělské proroctví o Janu Křtiteli: „*A on (Jan) půjde před jeho tvář (Ježíš) v Duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a... a... (zde pocítil, jak se v jeho nitru něco děje) a nepovolné k moudrosti spravedlivých...*“ Tady pro něj byla odpověď! Jako květ, který otevírá své okvětní lístky a zjevuje svou krásu, mu tyto verše zjevily pravdu. Jan Křtitel obrátil srdce otců k dětem — to znamená, že nasměroval pozornost Židů někam výš než k víře jejich otců, totiž k nové osvobozující víře Ježíše Krista, Syna Božího. Ale u Lukáše 1:17, když anděl citoval Malachiáše 4:6, se zastavil v polovině verše. Nedokončil tento verš, protože zbytek Malachiáše 4:6 se nevztahoval na Janovu službu. Byla vyhrazena pro budoucího Eliáše, který obrátí srdce dětí zpět k jejich otcům — to znamená, že ten Eliáš posledního času obrátí pozornost křesťanů konečné doby zpět k víře apoštolských otců, která byla ustanovena v Novozákonní církvi.

A to vysvětluje, proč se farizeové zeptali Jana, jestli není Eliáš. A Jan odpověděl, že ne.⁶ Jan měl na mysli, že nebyl Eliášem z Malachiáše 4:6b. On nebyl tím Eliášem, jenž měl předejít druhý Kristův příchod. Tento Eliáš měl přijít krátce před velikým a hrozným dnem Hospodinovým, po kterém bude země hořet jako pec.

Ježíš také mluvil o těch dvou samostatných příchodech Eliáše. *„Učedníci se ho zeptali: ‚Proč tedy zákoníci říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?‘ Ježíš jim ale odpověděl: ‚Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví. Já vám však říkám, že Eliáš už přišel, ale oni ho nepoznali a udělali s ním, co chtěli. Tak také bude od nich trpět Syn člověka.‘ Tehdy učedníci pochopili, že jim to řekl o Janu Křtiteli.“*⁷ Když to Ježíš řekl, Jan byl již mrtev. A tak když Ježíš řekl: *„Eliáš přijde nejdříve a všechno napraví,“* mluvil o budoucí události. A kromě toho Jan neobnovil všechny věci. On byl poslem oznamujícím příchod Mesiáše. Tento budoucí Eliáš bude mít službu obnovy krátce před druhým příchodem Krista.

Poslední událostí tohoto dne bylo, když uslyšel z povzdálí Hlas, jako ozvěnu nesoucí se údolím, který říkal: *„Čti Zjevení kapitoly první, druhou a třetí.“*

Bill tedy nalistoval poslední knihu Bible a četl, co mu bylo přikázáno. Nový náhled, verš za veršem, jako kdyby vyskakoval z těchto stran. Bylo to jako vycházející slunce, které se najednou pozvedne natolik vysoko, že svým žářem vysuší každou mlhu, a teď mohl jasně vidět význam každého verše.

Bill naplánoval, že začátkem prosince po návratu do Jeffersonville se bude konat týden speciálních shromáždění, aby se mohl podělit s tím, co mu Pán ukázal. Po dobu zbývajících týdnů hledal pomoc v historii a nahlížel do spisů Josefa Flavia a Broadbenta, a také do Hislopova *Dvou Babylonů*, Foxovy *Knihy mučedníků*, Hazeltinových církevních dějin *Jak se to stalo?* A mnoha jiných knih křesťanských dějin jako *Před-Nicejští otcové* a *Nicejští* a *Ponicejští otcové*, a také do katolického traktátu *Fakta naší víry*. A tak v neděli ráno 4. prosince 1960 v Branhamově modlitebně začal tuto sérii kázání na téma Zjevení 1. kapitoly a rozvíjel pozadí a cíl Janova vidění. Ve zbytku týdne kázal

⁶ Jan 1:19–23 (NBK)

⁷ Matouš 17:10–13 (NBK)

na téma Zjevení 2. a 3. kapitoly; každý večer objasňoval jeden církevní věk.

Bill vyučoval, že Ježíš Kristus byl autorem knihy Zjevení. Jan byl pouze pisatelem toho, co uviděl v sérii vidění, které k němu přicházely v letech 95 až 96 po Kristu. Během této doby byl Jan vězněn na ostrově Patmos; byl to malý ostrov v Egejském moři nedaleko hranic současného Řecka a Turecka. Jan řekl: „*V den Páně jsem byl ve vytržení ducha...*“⁸ Bill vysvětloval, že den Páně se v tomto kontextu nevztahuje na sedmý den týdne. Den Páně spíše poukazuje v dějinách lidstva na to, že když Ježíš Kristus přijde a zavládne nad tímto světem, naplní se Zjevení 11:15: „*Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Krista; a on bude kralovat na věky věků!*“

Jan, který byl Ježíšovým učedníkem, ve svém prvním vidění spatřil Ježíše Krista tak, jak Ho neviděl nikdy předtím. Jan viděl Ježíše procházejícího se uprostřed sedmi svícnů a ve své pravici držel sedm hvězd. Jeho bílé vlasy a tvář oslňovaly svým jasem pramenícím z Jeho čistoty a Jeho jazyk byl jako meč a oči planuly ohněm. Když Ho Jan takto uviděl, úžasem padl.

V neděli večer Bill řekl: „Dnes ráno jsme vzali jako téma Zjevení Ježíše Krista, kterému Bůh pro nás zjevil své svrchované Božství toho velikého JÁ JSEM. Sledovali jsme to již v 1. kapitole Zjevení. O čem je toto Zjevení? O Ježíši Kristu. A čím je ta první věc, kterou o sobě zjevuje? On zjevuje, že je Bohem nebe — ne trojjediným bohem, ale jediným Bohem. On to opakuje v této 1. kapitole čtyřikrát, aby nedošlo k nějakému omylu. První věc, kterou se musíme dozvědět, je, že Ježíš není pouhým prorokem, On není nějakým mladším bohem, není druhořadým bohem — On je Bohem! A proto přišlo toto zjevení a budeme v tom pokračovat i dnes večer, zatímco budeme studovat sedminásobnou podobu Jeho Jsoucna. Ať nám Bůh pomůže, abychom mohli vyučovat tato slova. Studoval jsem je z historického pohledu, ale počkejte, dokud se nepostavím za kazatelnu a nedostaví se inspirace.“

„To největší ze všech zjevení je svrchované Božství Ježíše Krista. Nemůžeme udělat ani první krok, dokud tomu neuvěříme. Petr řekl: „Čiňte pokání a pak spatříte Božství. Buďte pokřtěni ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů a pak jste připraveni, abyste vešli

⁸ Zjevení 1:10 (NBK)

v Ducha.⁹ První věc, kterou si musíme uvědomit, je Kristovo Božství. Ježíš řekl: ‚Já jsem Alfa a Omega. Jsem od A do Z. Není nikdo kromě mě. Byl jsem na začátku, budu na konci. Já jsem, který byl, který je a který přichází — Všemohoucí.‘¹⁰ Zamyslete se nad tím! Právě to sděluje trouba: ‚Bud’ opatrný, Jane. Ty jsi vešel v Ducha. Něco ti má být zjeveno.‘ A co? První ze všech zjevení je: ‚Já jsem Alfa a Omega.‘ (Ó, hříšníku, skloň se, čiň pokání, dříve než bude příliš pozdě.) On nejprve dovolí Janovi poznat, ke komu přichází. Je to Král Ježíš? Král Bůh? Král Duch svatý? On říká: ‚Já jsem tím vším. Já jsem od A do Z. Já jsem začátek a konec. Já jsem ten Nesmrtelný, Věčný.‘ A trochu později Ho budeme sledovat v Jeho sedminásobné Osobnosti. Sledujme, čím On tedy je.“

Poté, co Ježíš začal zjevovat svrchované Božství, řekl Janovi, že sedm svícnu znamená sedm církví a sedm hvězd v Jeho pravici byli andělé těchto sedmi církví. A pak mu diktoval poselství ke každé církvi. Byly to církve z pohanů nacházející se v Malé Asii.¹¹ Stav v těchto jednotlivých církvích bude spíňovat těch sedm jednotlivých období, kterými se bude křesťanství ubírat, před nastáním konce. A proto tato poselství jsou proroctvími o sedmi věkách pro pohanskou církev. Ježíš je adresuje svým následovníkům v každém jednotlivém věku; povzbuzuje je a rovněž je kára církvích, v každém jednotlivém věku, těm, kteří si nárokují, že jsou křesťané, ale ve skutečnosti jimi nejsou.

Ježíš začal se svým diktátem tím, že řekl: „*Andělu církve v Efezu napiš...*“ To znamenalo, že každý věk církve měl anděla. Slovo *anděl* znamená *posel*. To ale nebyli nebeští poslové. Jan jako prorok nepotřeboval psát dopis nebeskému andělu. Ne, tyto anděly byli lidmi, jeden posel pro každý jednotlivý věk. A Bill ustanovil pro jednotlivé věky podle historického pořadí tyto posly:

1. Zjevení 2:1–7 — Efez — 53–170 po Kristu — Pavel
2. Zjevení 2:8–11 — Smyrna — 170–312 po Kristu — Ireneus
3. Zjevení 2:12–17 — Pergam — 312–606 po Kristu — Martin
4. Zjevení 2:18–29 — Thyatira — 606–1520 po Kristu — Columba
5. Zjevení 3:1–6 — Sardy — 1520–1750 po Kristu — Luther

⁹ Skutky 2:38 (NBK)

¹⁰ Zjevení 1:8 (NBK)

¹¹ Slovo „pohan“ znamená „ne židovského původu“.

6. Zjevení 3:7–13 — Filadelfia — 1750–1906 po Kristu — Wesley

7. Zjevení 3:14–22 — Laodicea — 1906–? Po Kristu — „Eliáš“

Poslem k prvnímu církevnímu věku byl Pavel. Ihned po jeho obrácení ke křesťanství Pán o Pavlovi řekl: „*On je má vyvolená nádob, aby přinášel mé jméno pohanům.*“¹² Pavel nejdříve kázal Židům. Ale když jeho poselství nepřijali, řekl: „*Vám mělo být Boží slovo mluveno nejdříve, ale poněvadž ho odmítáte a soudíte sami sebe za nehodné věčného života, hle, obrácíme se k pohanům!*“

„*Tak nám to totiž přikázal Pán slovy: „Postavil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasením až do posledních končin země.“*“¹³ Pavel ustanovil církve z pohanů v celé Malé Asii. On také ve svých epištolách definoval zásady křesťanské víry. Ve své epištole k Římanům řekl: „*Vám pohanům však říkám: Jelikož jsem vskutku apoštolem pohanů, oslavuji Boha za svou službu.*“¹⁴

První věk začal roku 53 po Kristu, kdy Pavel založil Efezskou církev a vyučoval základy křesťanské nauky dvanácti nově obráceným. Začal s vodním křtem ve jménu Ježíše Krista a duchovním křtem v Duchu svatém.¹⁵ Jméno Efez znamená „polevit a vybočit“. Zpočátku se první církevní věk přidržoval Evangelia, které Pavel přijal skrze zjevení od Ježíše Krista, ale později křesťané pobloudili a naslouchali jiným učitelům, kteří kázali jiné evangelium.¹⁶ A proto Ježíš tomuto prvnímu církevnímu věku řekl: „*Ale mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku.*“¹⁷ Některé hodnoty v jejich středu však schvaluje: „*Ale máš to, že nenávidíš skutky nikolaitů, které nenávidím i já.*“¹⁸

Slovo *nikolaité* je složenina dvou řeckých slov: *Nikao*, jež znamená podrobit si nebo svrhnout; a *laos*, což znamená, laici (to znamená, řadoví křesťané, ti kteří nejsou oficiálně kazateli). Tito nikolaité si krok za krokem podrobovali laiky tím, že nahradili vedení Ducha svatého vedením lidským. Jak mohla proběhnout taková změna v církvi, která byla založena samotným Bohem? Aby Bill odpověděl na tuto otázku, odvolal se na knihu Genesis a ukázal, že na počátku každé

¹² Skutky 9:15 (NBK)

¹³ Skutky 13:46, 47 (NBK)

¹⁴ Římanům 11:13 (NBK)

¹⁵ Skutky 19:1–12

¹⁶ Galatským 1:6–24, 2:1–10

¹⁷ Zjevení 2:4 (NBK)

¹⁸ Zjevení 2:6 (NBK)

Boží hnutí zplodilo bratry s odlišným programem — jako Kaina a Abele, Ezaua a Jákoba, Izmaele a Izáka. V každém jednotlivém případě byl jeden z bratrů opravdovým semenem Božím, zatímco ten druhý ne, i když oba bratři tvrdili, že milují Boha. Ježíšova služba také předvedla Šimona Petra a Jidáše Iškariotského. Podobně první věk církve zrodil celé shromáždění bratrů s různými programy, i když je budeme nazývat „věřící a pokrytci“, nebo „duchovní a tělesní křesťané“, nebo „pravá a falešná réva“, nebo „pšenice a koukol“, nebo „moudrá a hloupá panna“, všechno to směřuje ke stejnému cíli. Jeden bratr je znovuzrozený skrze duchovní prožití, zatímco ten druhý je přesvědčen na základě nějaké intelektuální idey. Jinými slovy, jeden bratr je naplněn Duchem svatým, zatímco ten druhý ne. Hle, takovým způsobem se nikolaitský duch vloudil do církve. Místo toho, aby měli duchovní prožití, někteří lidé se stávali křesťany pro své intelektuální uvažování nebo politické přesvědčení. Někteří z těchto lidí ustanovili hierarchii vedení, která bude ovládat své bratry. Satan si použil tyto tělesné křesťany a jejich politický systém, aby se tímto způsobem vetřel do církve.

Když Bill s modlitbou studoval historii, stanovil rovněž posly k zbývajícím šesti církevním věkům. Jeho biblickým měřítkem zůstal Pavel. A jelikož Pavel byl poslem k prvnímu církevnímu věku, muž, jehož služba se nejvíce přiblížila Pavlově evangeliu, musí být měřítkem pro anděla toho kterého církevního věku. Na základě tohoto standardu byl Ireneus, biskup z Lyonu, zcela jasně poslem druhého církevního věku. Ireneus byl učencem podle vzoru apoštola Pavla. Jeho kniha *Proti kacířům* ovlivňovala v jeho době mnohé křesťany, aby se přidržovali Pavlovy nauky, spíše než aby naslouchali falešným učitelům.

V průběhu Smyrnenského věku (170–312 po Kristu) satan zaútočil na Křesťanskou církev ve dvou směrech — pronásledováním zvenčí a svedením uvnitř. Svedení bylo doposud jeho největší zbraní. Navzdory Ireneu a jiných lidí se falešná réva umocňovala, až nakonec obdržela šampióna v osobě císaře Konstantina, jenž přijal křesťanství pro politický prospěch a udělal z něho státní náboženství.

To, co mělo počátek jako skutky nikolaitů v prvním církevním věku, se stalo dobře fundovanou naukou ve třetím — Pergamském věku.¹⁹ A státní církev byla organizována do hierarchie kněžstva: papež, kardinálové, biskupové a kněží. Konstantin nazval toto státní

¹⁹ Zjevení 2:15

náboženství Katolickou církví, což znamená celosvětovou univerzální církví. Od Nicejského koncilu v roce 325, bylo církevní učení nařízeno od shora dolů zákonem při použití veškeré státní moci. Nejhorší na tom bylo, že Konstantin ovlivnil církev tak, aby smíchala křesťanství s pohanstvím a pokusil se zavést takové náboženství, které se bude jednomu každému v jeho impériu zamlouvat. Katolicismus je ve skutečnosti zpohanštělou formou křesťanství. Martin z Tours, jenž byl poslem Pergamského věku, se tomuto křížení církve statečně protivil, ale jelikož Katolická církev spravovala vzdělávací střediska, stávalo se pro pravou révu stále více obtížnější, aby zachovala nauku apoštolů. Tento stav se stal výchozím bodem pro temné věky.

Thyatirský církevní věk začal roku 606 a měl dobu trvání 900 let. Historici někdy nazývají toto období temnými věky, a to docela výstižně, protože světlo Božího slova pohaslo natolik, že nastala téměř úplná tma. Katolická církev se vyvinula v pevně sevřenou organizaci a denominaci Evropy a udržovala se při moci tím, že davům odpírala Slovo Boží, a používala dogmata a pověry a zastrašování jakožto způsob vlády nad lidmi. Ano, dokonce tato tma zapadá do Božího mistrovského plánu. Ježíš řekl: „*Pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Ale pokud zemře, přinese mnoho úrody.*“²⁰ Semeno Božího slova, které bylo zaseto v prvním církevním věku, teď zemřelo a podleho zkáze, ale z toho originálního semene začala klíčit podzemní církev a svými kořeny se pevně uchycovala. Columba ze Skotska, posel ke čtvrtému církevnímu věku, dokázal, že dokonce i uprostřed husté tmy pravá církev, pravé semeno Boží, může přetrvat a také přetrvá a zvítězí nad všemi rozdíly.

Nakonec bylo to jádro pravdy pochováno do země, ale vyrašilo nahoru ve formě jemného zeleného výhonku. Věk Sardské církve začal rokem 1517 se svým poslem, mladým katolickým knězem, který se jmenoval Martin Luther a který sepsal své stížnosti proti Římskokatolické církvi a přibil je na dveře kostela Všech svatých ve Wittenbergu v Německu. Veřejná diskuse, která pak následovala, otřásla celým křesťanstvím. Katolická církev po celé věky vyučovala, že si lidé musí zasloužit své spasení konáním určitých skutků. Luther se proti tomu postavil. On přečetl v epištolách svatého Pavla: „*Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás – je to Boží dar, ne na*

²⁰ Jan 12:24 (NBK)

*základě skutků, aby se nikdo nemohl chlubit.*²¹ Luther souhlasil s Pavlem, že spasení přichází výhradně skrze víru v Ježíše Krista.²² Na neštěstí se Lutherovi následovníci dopustili téže chyby, která se stala osudnou pro Katolickou církev: organizovali se do systému vedení, který z jejich středu vyloučil Ducha svatého. Ježíš pak řekl Sardskému věku: „*Znám tvé skutky, že máš jméno, že jsi živý, ale jsi mrtvý.*“²³ Nakonec se Luteránský církevní věk stal duchovně tak mrtvý, jako Římskokatolická církev, a přiškrcený politicky motivovanou vrchností.

Filadelfský církevní věk začal kolem roku 1750. Jeho poslem byl John Wesley, kazatel Anglikánské církve. V roce 1738 poslouchal, jak někdo četl úvod k epištole svatého Pavla k Římanům napsaný Martinem Lutherem. Pavel a Luther inspirovali Wesleye k osvojení si „spasení vírou“ v Kristu Ježíši. Wesley věnoval zbytek svého života předáváním této zachraňující víry skrze misijní programy tisícům lidí v Anglii a v jiných částech světa. A právě proto Ježíš řekl k Filadelfskému věku: „*Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře a nikdo je nemůže zavřít.*“²⁴ Wesley každopádně Lutherovu poselství přidal další dimenzi. Wesley kázal, že když spasení přichází k jednotlivci skrze víru v Ježíše, tento jednatel musí jít dál k posvěcení. Jinými slovy, lidé, kteří opravdu přijmou Ježíše Krista jako svého Spasitele, budou žít posvěceným svatým životem.²⁵ Kvůli Wesleyově systematickému přístupu k pobožnosti se jeho následovníci pojmenovali Metodisty. Nakonec se zformovali v denominaci. Tím, že si osvojili jistou variantu římskokatolického systému spravování církve, připustila Metodistická církev lidské vedení, které odstranilo a omezilo vedení Božího ducha.

Laodicejský církevní věk začal v roce 1906, kdy Bůh obnovil dary Ducha svatého v jisté skupině lidí v Misijní společnosti na ulici Azusa v Los Angeles, v Kalifornii.²⁶ Skrze tuto nepočetnou skupinu křesťanů se dary Ducha začaly rapidně šířit od církve k církvi a způsobily celosvětové probuzení, které vytvořilo dnešní letniční hnutí. Ale běda; to, co tak slibně začalo, nakonec pokračovalo ve šlépějích předchozích věků a směřovalo k denominaci. Tito letniční lidé organizovali svá

²¹ Efezským 2:8, 9 (NBK)

²² Římanům 1:17; Galatským 3:11; Židům 10:38

²³ Zjevení 3:1 (NBK)

²⁴ Zjevení 3:8 (NBK)

²⁵ Jan 17:17; 1. Tessalonicenským 4:3, 4, 5:23; 2. Tessalonicenským 2:13; Jakub 2:17–20; 1. Petra 1:2

²⁶ Skutky 2:3, 19:6; 1. Korintským 12:10

hnutí, stavěli své hradby nauky, zapouštěli sloupy oplocení do betonu a uzavřeli brány tak, aby je Duch svatý nemohl vést dál k vyšším cílům. Ježíš pokáral Laodicejský církevní věk slovy: „*A tak, že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Říkáš tedy: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný, chudý, slepý a nahý.*“²⁷ Sedmý církevní věk je tak těsně zorganizovaný, že Ježíš se znázornil za dveřmi a snaží se dostat dovnitř: „*Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoliv by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“²⁸

Laodicea je posledním církevním věkem před návratem Ježíše Krista na zem, tentokrát v soudu. Bůh pověděl skrze Malachiáše: „*Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, aby navrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům jejich...*“²⁹ A tak posel sedmého církevního věku bude mít Eliášova ducha, právě tak jako Jan Křtitel.

Bill učil: „Když přijde na konci tohoto věku tento velký Eliáš, vezme letniční poselství a pomocí něho obrátí děti k víře otců. Bude kárat křesťany v Laodicei, protože nedochovali tu stejnou víru, kterou měli tam na začátku.“

„Častokrát jsem o tom přemýšlel: ‚Bude tento muž v tomto případě pouhým kazatelem?‘ Eliáš konal všechny možné zázraky, ale nekázal. Avšak když byl jeho duch na Janovi, pouze kázal bez žádných zázraků. Proč? Ježíš ho bude provázet a On bude konat zázraky. Malachiáš řekl: ‚*Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vyjde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho.*‘ Jan nepotřeboval konat zázraky; on pouze oznámil Kristův příchod.“

Můžeme z toho usoudit, že ten Eliáš poslední doby bude jak kázat, tak konat zázraky. Bill pokračoval v popisu jeho osobnosti:

„Tak jako Jan, nebude tento Eliáš poslední doby pochopen. Bude to veliký mocný muž před Pánem, kterého někteří lidé budou zaměňovat za samotného Mesiáše.³⁰ Jaké povahové vlastnosti budou tohoto Eliáše provázet? Zprvé, bude mocným prorokem, který bude stát věrně na Slově Božím, protože Eliáš a Jan zůstali věrní. Bude konat

²⁷ Zjevení 3:16, 17 (NBK)

²⁸ Zjevení 3:20 (NBK)

²⁹ Malachiáš 4:5,6 (BK)

³⁰ Lukáš 3:15; Jan 1:19, 20, 3:28

znamení a zázraky. Obrátí srdce dětí zpět k letničním otcům. Bude mít v nenávisti nestoudné ženy, jako Eliáš v případě Jezabel a Jan v případě Herodiady. Oba tito muži, proroci s tímtež Duchem, rovněž nenáviděli organizované náboženství, jako jsou tyto křesťanské denominace. Něco se v jejich Duchu proti těmto věcem staví.“

„Jako Eliáš a Jan, tento prorok poslední doby bude milovat pustinu. Nebude vzdělanou osobou. Eliáš Tesbitský nebyl vzdělanou osobou; stejně tak Jan Křtitel.“³¹

„Tento prorok bude náladovou osobou. Eliáš a Jan, oba procházeli obdobím náladovosti: Eliáš se cítil odrazen poté, když utíkal před Jezabel. Jan se cítil odrazen, když prodléval v Herodově vězení.“³²

„První Eliáš přišel, když měl být Izrael osvobozen z rukou pohanství. Jan rovněž přišel v době vysvobození. Jan řekl: *Já nejsem Kristus, ale jsem poslán před ním. Kdo má nevěstu, je ženich, ale přítel ženicha, který stojí a slyší ho, se z ženichova hlasu velmi raduje. Tato má radost se tedy naplnila. On musí růst a já se menšit.*³³ Jan kázal a dal se poznat krátce před příchodem Páně, totiž právě před veřejným vystoupením Páně.“

Během tohoto týdne Bill používal tabuli a bílou křidu, aby znázornil množství světla (duchovní pravdy), která byla přítomna v každém církevním věku. Nakreslil na tabuli sedm kruhů v řadě a každý kruh rozdělil čarou a zamaloval horní část každého kruhu bílou křidou, aby znázornil světlo v každém věku. První kruh, který znázorňoval první církevní věk, obsahoval tři čtvrtiny světla a čtvrtinu tmy. Druhý kruh byl přibližně půl na půl. Třetí kruh se skládal ze čtvrtiny světla a tři čtvrtin tmy. Ve čtvrtém věku byl tento kruh téměř celý černý, s výjimkou úzkého proužku bílé na vrcholku. V pátém věku ale světla poněkud přibylo, a znovu pak o něco více v šestém, ale v sedmém církevním věku už znovu pohaslo, takže uzavírající tento kruh čára skončila v úplné tmě.

V neděli ráno 8. března 1961 kázal Bill své třetí kázání na knihu Zjevení 4. kapitolu. Toto kázání nazval „Trůn milosti a soudu“. A právě, když končil své poselství a měl se modlit za nemocné, objevil se v zadní

³¹ Lukáš 1:80

³² 1. Královská 19:1–4; Matouš 11:2, 3. Všimněte si: předtím, než měl Jan své pochybnosti ve vězení, už oznámil, že Ježíš je tím vykupitelským Beránkem Božím (Jan 1:29–36).

³³ Jan 3:24–30 (NBK)

části budovy Ohnivý sloup, scvrkl se do tvaru světelné koule a připomínal miniaturní slunce. Jelikož Bill byl obrácen tváří k publiku, uviděl to ze všech nejdříve. Bylo tam přibližně 350 sedících. Lidé začali podnícením neklidně mumlat a cítili přítomnost něčeho nadpřirozeného. Pak někteří z nich uviděli světlo, které se ukázalo na stěně za kazatelnu. Gladys Dauchová vykřikla. Bill se obrátil a podíval se za sebe. Toto světlo na stěně za jeho zády nebylo tak intenzivní jako světlo v zadní části modlitebny, ale jinak to bylo totéž světlo se všemi jeho vlastnostmi. Bill svému publiku vysvětloval, že světlo na stěně za ním bylo odzrcadlením toho nadpřirozeného světla v zadní části místnosti. Řekl: „Vy vidíte jedno a já vidím dvě.“

Pak následovala série vidění. Bill hovořil, zatímco sledoval vidění, která zjevovala určité věci. Řekl: „Tam venku sedí muž, v této řadě, a dívá se směrem k tomuto světlu. Byl jím zasažen. On je ze Seymouru v Indianě a měl mrtvici. Ano, jestli věříte, pane, Bůh vás z této mrtvice uzdraví. Amen! Teď věřte.“

„Paní, věříte z celého vašeho srdce? Jestli Bůh, Stvořitel nebe a země, mi dovolí udělat něco na důkaz toho, že to pochází od Boha, uvěříte mi pak z celého vašeho srdce? Vy máte porouchané nervy, protože jste v období menopauzy. Ježíš vás uzdravuje.“

„Paní, která sedí vedle ní... vy také nejste odsud; jste ze Somersetu z Kentucky. I když vás neznám, vím, že to nejste vy, kdo chce být uzdraven — je to váš syn. On je z Virginie. Má žaludeční vředy, a ještě jedna věc s ním není v pořádku — on totiž není spasen. Vy se za něj teď modlíte. Paní Bakerová, vraťte se do Somersetu a věřte z celého vašeho srdce a Ježíš Kristus vašeho syna uzdraví.“

A tímto způsobem pokračoval ještě asi dalších patnáct minut, a pravidelně vcházel a vycházel z vidění. A mezi každým viděním pozoroval tu nadpřirozenou kouli Světla v zadní části modlitebny, jak se neustále proměňovala. Postupně pohasínala jako při zatmění slunce; její odzrcadlení na stěně za jeho zády znázornilo totéž. Připomínalo zatmění měsíce. Pokaždé, když Bill vystoupil z vidění, uviděl, že větší část tohoto kotouče je zatemněna. Než vyšel ze svého třetího vidění, bylo to malé slunce v zadní části místnosti téměř úplně zahaleno stínem; jeho světlo ukazovalo pouze malinký kousek toho, co bylo na začátku. Po dvou následujících viděních se to trochu rozjasnilo, ale po dalším vidění to ztmavlo a úplně pohaslo. Každá z těchto sedmi fází vypadala přesně jako ty kruhy v církevních věkách, které Bill nakreslil

na tabuli. Bill to symbolicky vysvětlil: slunce znamenalo Krista a měsíc znázorňoval církev. Měsíc nemá své vlastní světlo, ale pouze odzrcadluje sluneční světlo. Podobně i církev odzrcadluje Kristovo světlo.

Mnozí lidé v tomto shromáždění, včetně Gladys Dauchové, sledovali to zesilování a pohasínání toho světla na stěně vzadu za kazatelnou. Viděli těch sedm stupňů, i ten poslední stupeň, který představoval úplnou tmou úplného zatmění. Bill si „uschoval“ tento incident ve svém srdci jako potvrzení pocházející od Boha, že to, co vyučoval o sedmi církevních věkách, se zakládalo na pravdě.

KAPITOLA 83

PŘIROZENOST BOŽÍ

OBJASNĚNA

1961

UPROSTŘED LEDNA

1961 kázal William Branham týden v Beaumontu v Texasu; pak několik večerů ve Phoenixu a v Tucsonu v Arizoně; potom dva týdny v Long Beach v Kalifornii a v Prvním shromáždění sborů Božích. V sobotu ráno 19. února

1961 promlouval k několika set lidem na snídani Obchodníků plného evangelia, které se konalo v Cliftonově kavárně v Los Angeles. Jeho poselství mělo být kvůli televiznímu vysílání následujícího večera nafilmováno.

Bill si uvědomoval, že má příležitost oslovit národ, a tak využil příležitosti, aby se trochu podělil s tím, co se v průběhu sedmi církevních věků naučil. Vysvětlil rozdíl mezi denominacemi a opravdovým křesťanstvím a poukázal, jakým způsobem se satan pokoušel porazit Krista tím, že se připojí k církvi a k svádění ji uvnitř. K tomuto účelu použil Bill jako svůj text Janovo evangelium 15:4 a 5, ve kterém Ježíš řekl: *„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic.“* Obvykle toto místo Písma uplatňoval na jednotlivého křesťana, na jeho nebo její vztah ke Kristu. Dnes Bill postoupil o jeden krok dál a uplatnil ho na křesťanskou církev napříč věky a na její vztah s Kristem. Jako se jednotlivci shromažďují do skupin a kolektivně si zvolí, koho budou následovat — tyto skupiny pak zrodí ovoce, které bude odzrcadlovat názory jejich vůdců.

Aby vysvětlil tento bod, popsal zvláštní strom, který viděl minulý týden vedle domu pana Sharrita v Phoenixu. Každá větev na tomto stromě rodila jiný druh citrusového ovoce. Když se Bill pana Sharrita zeptal, jaký druh stromu to je, odpověděl, že to je pomerančovník, ale že do toho kmene bylo mnoho jiných citrusových větví naroubováno a každá větev přináší ovoce podle stromu, ze kterého pochází. Bill se pana Sharrita zeptal, jestli každá z těch větví bude příští rok rodit pomeranče. Pan Sharrit mu řekl, že i když kmen je pomerančovník, každá naroubována větev bude přinášet své vlastní, odlišné druhy

ovoce, jako pomeranče, mandarinky, grepy, citrony nebo limetky; to, čím byla ta větev na začátku, určuje druh ovoce, který na ní vyroste. Nicméně pokud ten kmen vypustí novou větev, potom ta větev přinese pomeranče.

Pak Bill svému publiku v Los Angeles poukázal na analogii. Řekl: „Ježíš Kristus je Stromem života. Když tento Strom začal v knize Skutků, všechny větve přinášely tentýž druh ovoce — to znamená, že rodily Duchem svatým naplněné a Bibli věřící křesťany. Pak satan pronikl do církve a využil svého vlivu k tomu, aby do toho kmene narouboval jiné větve. Nakonec si tyto větve osvojily jména jako katolíci, luteráni, metodisté, baptisté, presbyteriáni, a tak dále. Ony rodily citrusy, grepy a všechno ostatní. Rozumíte, používají jméno křesťanství a všechny se přiživují na Životě, jenž se nachází v mateřském stromu, ale rodí své vlastní denominační ovoce. Ale pokud tento pomerančovník ještě jednou vypustí nějakou další větev, ona zrodí pomeranče tak jako na začátku.“

Na konci svého proslovu se Bill vzdálil od mikrofonu, aby si potřásl rukou s těmi, kteří se nacházeli v jeho blízkosti. Hlavní dohlížitel denominace Sborů Božích, který stál poblíž mikrofonu, hlasitě řekl: „Doufám, bratře Branhame, že jsi to nemyslel vážně. Koneckonců, copak Pavel neřekl, že jsme všichni naroubováni do stromu?“

Bill se k němu obrátil a řekl: „Pane, myslel jsem to úplně vážně. Je to ‚Tak praví Pán.‘ Pavel řekl, že jsme byli všichni planými olivovými větvemi naroubovanými do ušlechtilé olivy.³⁴ Ale olivovník je olivovníkem, a to není to, o čem jsem mluvil. Bůh si stále přeje, aby na pomerančovníku rostly pomeranče a ne citrony, limetky nebo grepy. Já k vám mluvím v podobenství.“

V té chvíli přišel dopředu nějaký mladý muž a potřásl Billovi rukou. „Bratře Branhame,“ řekl, „jmenuji se Danny Henry, a chtěl bych ti říct jen jedno: že s tebou souhlasím. A doufám, že to nebudeš pokládat za škodolibost, ale tvé kázání by mohlo být klidně 23. kapitolou knihy Zjevení.“

Bill Dannymu poděkoval za kompliment, ačkoliv se ocitl trošku na rozpacích, protože kniha Zjevení má jenom 22. kapitol, a Bůh řekl, že by k ní nemělo být nic přidáváno.³⁵ Přesto však pochopil, co tím chtěl

³⁴ Římanům 11:17–24

³⁵ Zjevení 22:18

Danny říci. Prostě chtěl říci, že Billovo poselství zapadalo přesně do Písma.

Danny Henry měl na sobě oblek a pod sakem bílou košili s vázankou. Měl tmavé vlasy, hranatou bradu; byl celkem pohledný a připomínal filmovou hvězdu. Později se Bill dozvěděl, že byl bratrancem herečky Jane Russellové. Danny objal Billa rukou kolem ramen a zeptal se: „Můžu se za tebe pomodlit, bratře Branhame?“

„Samozřejmě, můj bratře,“ odpověděl Bill.

Danny se modlil pouze několika slovy v angličtině, než z jeho úst začaly vycházet nějaké cizí slabiky. Stál poblíž mikrofonu, takže všichni v jídelně mohli tento melodický jazyk slyšet. Ať už to bylo cokoliv, nebyla to angličtina. Asi po půl minutě Danny domluvil a zmateně se rozhlížel po místnosti.

Někdo se ho zeptal: „Jaká to byla řeč?“

„Já nevím,“ odpověděl Danny.

Někdo jiný řekl: „On promluvil v cizím jazyce.“

Nějaká podsaditá žena, jež seděla poblíž stolu, se postavila a řekla: „To nebyl žádný neznámý jazyk; byla to francouzština. Dobře to vím, protože jsem se narodila v Lucernu ve Švýcarsku, a francouzština je můj rodný jazyk. Jmenuji se Anneta Longová a teď bydlím v Louisianě. Mladý muži, kde ses naučil takový zvláštní francouzský dialekt?“

„Neumím francouzsky,“ odpověděl Danny Henry tak trochu zaraženě, „ale totéž se mi stalo minulý týden během konference Obchodníků ve Phoenixu. V Baptistické církvi nás něčemu takovému neučí.“

U vedlejšího stolu se postavil nějaký muž v brýlích a řekl: „Ona má pravdu; ten mladý muž promluvil francouzským dialektem. Jmenuji se John Wildriane, narodil jsem se Liegu v Belgii a francouzština je také mým rodným jazykem.“

Z druhého konce jídelny přišel dopředu nějaký další pohledný tmavovlasý muž a představil se jako Viktor LeDoux — Francouz, který pracuje jako překladatel francouzštiny v budově OSN v New Yorku. On také potvrdil, že slovům tohoto mladého muže rozuměl.

„Počkejte na chvíli,“ řekl Bill. „Dříve než kdokoliv z vás něco řekne, chtěl bych, aby ti z vás, kteří umí francouzsky, to proroctví napsali. A pak, cokoliv bude napsáno, porovnáme to jedno s druhým.“

Někdo tedy přinesl listy papíru a tužky a tito tři lidé se posadili ke stolu a každý napsal to, co slyšel. Všechny tři záznamy přesně souhlasily, dokonce s čárkami a tečkami. Proroctví znělo následovně:

Protože sis zvolil úzkou cestu — cestu nesnadnou, kterou jdeš podle své vlastní volby, udělal jsi správné a přesné rozhodnutí, a to je moje cesta. Kvůli tomuto závažnému rozhodnutí tě čeká veliký kus nebe. Jak vzácné rozhodnutí jsi učinil. Ono je samo o sobě tím, co dá a uskuteční ohromné vítězství v Božské lásce.

WILLIAM BRANHAM strávil většinu dubna roku 1961 v Illinois. Po dobu jednoho týdne kázal na wesleyanské univerzitě v Bloomingtonu v Illinois. V sobotu 22. dubna přijel do Chicaga a zahájil týdenní kampaň „uzdravení vírou“ sponzorovanou společností Obchodníků plného evangelia. Po svém prvním shromáždění se vrátil do svého hotelového pokoje o půlnoci. Venku nad městem řádila bouřka; občas se míhaly blesky a klikatily se napříč oblohou doprovázené velkým burácením. Bill otevřel kufr, aby si vytáhl pyžamo. Najednou v pokoji pocítil nějakou změnu — tajuplně nabitou něčím nadpřirozeným. Chvíli poté se ve vzduchu zjevilo světlo a do pokoje vešel anděl Páně.

Se svýma založenýma rukama na hrudi řekl: „*Jdi a postav se k oknu.*“

Bill přistoupil k oknu a pohleděl ven. Protože tmavé sklo působilo jako zrcadlo, mohl současně vidět jak bouřku venku, tak i andělovo odzrcadlení.

„*Kazatelské sdružení v Chicagu na tebe připravilo léčku,*“ řekl anděl. „*Pozvou tě, abys promluvil příští úterý na snídani, a tam se tě pokusí vyzvat ohledně tvého učení o křtu. Doufají, že se jim podaří tě chytit na nějakém neopatrném slovu a uvést tě do rozpaků. Buď si jist, že tam půjdeš, protože já tam budu s tebou. Zítra ráno tě vezme Henry*

Carlson na snídani a budeš tam sedět s Tommy Hicksem. A chci, abys jim to řekl...“

Okno se stékající vodou působilo rozmazaným dojmem, jenž se prohluboval, takže se nakonec stal tunelem do jiné dimenze — do dimenze, ve které mohl sledovat budoucnost.

Druhý den ráno Henry Carlson, který byl vedoucím skupiny Obchodníků plného evangelia v Chicagu, telefonoval a ptal se: „Bratře Branhame, mohu tě vzít na snídani?“

„Ano,“ bratře Carlstone, „chtěl bych si každopádně promluvit s Tommy Hicksem.“

„Bratře Branhame, nejsem si zcela jist, jestli tam bratr Hicks bude.“

„Ó, on tam bude. Pán mi to ukázal a ještě něco více včera v noci ve vidění. Chtěl bych vám o tom povědět u snídaně.“

Když přijeli do restaurace, Tommy Hicks tam už seděl. Přisedli si k němu ke stolu. Když si objednali jídlo, Carlson řekl: „Bratře Branhame, na příští úterý ráno jsem naplánoval, aby ses s námi u snídaně podělil v přítomnosti velkého sdružení chicagských kazatelů. Bude tam nejméně 350 kazatelů. Budou mít velkou příležitost, aby se s tebou lépe poznali.“

Bill pohotově přikývl: „Ano, vypadá to jako velká příležitost. Bratře Hicksi, mohl bys být toho dne mým uvaděčem?“

Hicksovi málem zaskočilo v krku: „Ó, bratře Branhame, to asi nepůjde.“

„A proč ne? Já jsem ti tolikrát vyšel vstříc. Ty jsi přece doktorem Božství. Jak bych já mohl hovořit k těmto všem vzdělaným mužům se svými sedmi třídami základní školy?“

Henry Carlson zčervenal v obličeji: „Hm... bratře Branhame... hm... bratr Hicks by to nemohl udělat.“

„Proč?“ naléhal Bill. Oba mlčeli. „Ty víš proč, ale nechceš mi to říct. Je to kvůli tomu, že tito kazatelé na mě přichystali léčku ve formě otázky. Chtějí mě vyzvat ohledně mého učení vodního křtu, semena hada a ohledně mého postoje ve věci mluvení v jazycích, že nejsou důkazem křtu Duchem svatým. Bratře Carlstone, pro tuto snídani jsi pronajal hotelovou banketku se stěnami v zelené barvě, je to tak?“

„Ano.“

„Ale ty to místo nedostaneš.“

„Ale já jsem za to už zaplatil zálohu.“

„To mě nezajímá. Nedostaneš ho. Je to ‚Tak praví Pán‘. Budeme v jiné budově, v místnosti s hnědými stěnami. Já budu sedět v koutě u stolu a doktor Mead bude sedět po mé pravé straně a za ním bude sedět buddhistický mnich. Doktor Needle bude sedět po mé levé straně a vedle něj bude sedět barevný kazatel se svou manželkou.“ Bill pokračoval dál v popisování dalších kazatelů a jejich manželek, jak tam budou sedět.

„Pro smilování!“ řekl Tommy Hicks, „nevím, jestli tam vůbec půjdu.“

„Ale ano, jen přijď. Ty jsi viděl Pána, jak uzdravoval; teď Ho můžeš sledovat v boji.“

A ukázalo se, že je to tak, protože pracovník, který přijal Carlsonovu zálohu, si neuvědomil, že si tu banketku už na toto úterní ráno pronajal nějaký orchestrální soubor. A tak proto byly peníze Carlsonovi vráceny a on musel toto kazatelské shromáždění přesunout do restaurace Town & Country. Když tam Bill přijel, vůbec ho nepřekvapilo, že stěny v místnosti jsou hnědé.

Henry Carlson však překvapen byl. Po snídani přistoupil k mikrofonu a řekl: „Gentlemaní, s potěšením vám představuji bratra Branhama. S jeho učením nemusíte souhlasit, ale chtěl bych vám ohledně něj říci jednu věc: on je ve svém přesvědčení nebojácný. Před třemi dny mi přesně pověděl, co se dnes ráno stane, včetně toho, kdo z vás tady bude sedět. Teď ti, bratře Branhame, dávám slovo.“

Bill zahájil čtením ze Skutku 26:13–19, kde Pavel řekl: „Nebyl jsem neposlušný tomu nebeskému vidění.“ Pak řekl: „Vím, že jste mě sem dnes ráno pozvali, abyste mě vyzvali ohledně mého učení. Dobře, můžeme začít vodním křtem ve jménu Pána Ježíše Krista. Chtěl bych, aby mi někdo ukázal jedno místo v Bibli, kde byl někdo pokřtěn nějakým jiným způsobem než ve jménu Ježíše Krista. Vezměte si Bible, postavte se tady vedle mě a vyvraťte mi cokoliv ohledně toho, co vyučuji o křtu špatně.“

V jídelně zavládlo hrobové ticho; nebylo slyšet ani jedno cinknutí talíře. „Pokud to tedy nemůžete vyvrátit, proč tomu neuvěříte? Pak mě aspoň nechte na pokoji.“

V průběhu následující hodiny, Bill vysvětloval své přesvědčení o vodním křtu počínaje Boží přirozeností. „Já nejsem ‚jenom Ježíš‘, stejně tak nejsem ‚trojiční‘; jsem křesťan. Slovo trojice se v Bibli ani nenachází. Nevěřím, že jsou tři jednotliví bohové. Věřím, že je jeden Bůh ve třech úradech — Otce, Syna a Ducha svatého — a to znamená Boží snižování se k člověku.“

„Ve Starém zákoně se Bůh zjevil Izraeli ve formě Ohnivého sloupu, který byl Logosem, andělem smlouvy; byl to Kristus, protože u Jana 8:58 Ježíš řekl: *‚Dříve než byl Abraham, Já jsem.‘* Kdysi, pod Zákonem, On byl tak svatý, že kdyby se jen někdo dotkl hory, na které mluvil s Mojžíšem, musel zemřít.³⁶ Tentýž Bůh se chtěl nechat znovu poznat ve svém stvoření. Nemohl se k člověkovu přiblížit kvůli jeho hříšnosti. A krev kozlů a býků nemohla shladit hřích; ona ho pouze přikrývala.³⁷ A tak ten samý Bůh, který byl v Ohnivém sloupu, se stal tělem skrze svého Syna a přebýval v těle, které bylo nazváno Ježíšem Kristem. Kolossenským 2:9 říká: *‚Neboť v něm přebývá veškerá plnost Božství tělesně.‘* V 1. Timoteovi 3:16 je řečeno: *‚Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: Bůh byl zjeven v těle...‘* U Jana 14 Ježíš říká Filipovi: *‚Kdo viděl mne, viděl Otce.‘* 2. Korintským 5:19 říká: *‚Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou.‘“*

„Bůh nemůže být ve třech osobách; ale stejně tak Ježíš nemůže být svým vlastním Otcem. Oba tyto extrémy jsou špatné. Izaiáš řekl: *‚Protože sám Pán dá vám znamení. Aj, panna počne, a porodí syna, a nazve jeho jméno Emmanuel,‘* což znamená Bůh s námi.³⁸ A tak Mesiáš bude Bohem. Stalo se přesně, jak bylo Izaiášem prorokováno: velký Jahve zastínil ženu, stvořil v ní vajíčko a skrze tuto krevní buňku se narodilo Kristovo tělo. Ježíš nebyl ani Židem ani pohanem. My jsme spaseni krví Boží. A proto, když přistupujeme k oltáři a vírou vkládáme ruce na Jeho hlavu a pocítujeme chvění a agónii Golgoty a ve víře vyznáváme naše hříchy, že jsme špatní a že On umíral na našem místě — pak se Jeho život vrací zpět na nás. Bible říká, že život je v krvi.³⁹

³⁶ 2. Mojžíšova 19:10–25; Židům 12:18–21

³⁷ Židům 9:6–9

³⁸ Izaiáš 7:14; Matouš 1:23 (BK)

³⁹ 4. Mojžíšova 17:11; Jan 6:53

Když Ježíš zemřel, rozlomila se Jeho krevní buňka; to nebyla pouhá lidská krev, která vytékala; tím se uvolnil život Boží. Když ctitel vkládá vírou své ruce na Syna Božího a vyznává své hříchy, pak Boží život (ne život nějakého člověka) se vrací zpět na toho věřícího. Řecké slovo pro tento druh života zní *Zoe*, což v překladu znamená život věčný, ale doslovně to znamená vlastní život Boha. Pak můžeme rozpoznat, že jsme synové a dcery Boží.“

„Bůh je Duch... a On stvořil malého Jahve. Mohl přijít jako dospělý muž, ale místo toho přišel jako nemluvně. Jahve si hrál jako chlapec. Jahve pracoval jako tesař. Jahve byl zavěšen mezi nebem a zemí; umíral, aby vykoupil své děti. Ne jiná osoba, ale sám Bůh v tomto úřadu Syna. A následně se stal Bohem v nás. My jsme Jeho částí. O Letnicích se ten Ohnivý sloup rozdělil do Jeho Církve.⁴⁰ Ježíš u Jana 14:20 řekl: *„V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás.“*“

„Můžete teď pochopit Otce, Syna a Ducha svatého? Bůh se snižuje... Jahve Bůh tam v minulosti nemohl být dotčen lidskou rasou, kvůli Jeho vlastnímu Zákonu svatosti. A tak se Jahve Bůh stal hříchem za nás a zaplatil tu cenu, aby tentýž Jahve Bůh mohl přijít a přebývat v nás. Je to Bůh nad námi, Bůh s námi, Bůh v nás — ne tři bohové, ale jeden Bůh. Profesoři mohou ve snaze vyřešit tuto záležitost přijít o rozum, protože ona vyžaduje zjevení. Musí vám to být zjeveno.“

„Nuže, podívejme se teď na vodní křest. V Matouši 28:19 Ježíš řekl: *„Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“* Deset dnů později ve Skutcích 2:38 Petr říká: *„Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů.“* Copak je tady něco rozporného? Nevěřím tomu. Všimněte si, u Matouše 16 se Ježíš se zeptal svých učedníků, co si myslí, za koho Ho považují. Petr řekl: *„Ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.“* Ježíš mu odpověděl: *„Blahoslavený jsi, Šimone, protože toto ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A na té skále... (Jaké skále? — na zjevení) ... postavím svou Církev a brány pekla ji nepřemohou.“* Petr tam stál, když Ježíš řekl: *„Jděte a křtěte ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého,“* a deset dnů později do písmene naplnil to, co Ježíš řekl. Obdržel Boží zjevení a klíče ke Království. Věděl, že Otec není jméno, Syn není jméno, že Duch svatý není jméno. To jsou pouze tituly, které poukazují na to, kým On je. On je Otcem, On je Synem, On je Duchem svatým. Ale Ježíš řekl, křtěte ve J-M-Ě-N-O (číslo

⁴⁰ Skutky 2:1–4

jednotné), jméno Otce, Syna a Ducha svatého. A tím jménem je Pán Ježíš Kristus.“

„A tak, když já křtím, uznávám obě části: Jeho tituly i Jeho skutečné jméno. Říkám: ‚Otče, jak jsi nás pověřil, abychom šli do celého světa a dělali učedníky ze všech národů a křtili je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, teď já křtím tuto osobu ve jménu Pána Ježíše Krista.‘ To obsahuje obě části tohoto argumentu a dovoluje mi mít obecnství s vámi všemi.“

„Teď abych shrnul tajemství Božství: Věřím, že Bůh, náš Otec, zastínil pannu jménem Marie a stvořil v ní krevní buňku, ze které se narodil Ježíš Kristus. On byl Synem Božím, byl příbytkem, ve kterém se samotný Bůh zahalil tělem a zjevil mezi námi sám sebe. Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se sebou. Ta krevní buňka byla zlomena na Golgotě na odpuštění našich hříchů a Duch z Něj vyšel a vrátil se zpět do Církve. Duch svatý (Kristus, Logos) je teď v nás, skrze křest Ducha svatého — Kristus se rozdělil, dal svůj život jednomu každému z nás, abychom mohli být Boží církví.“

Když shromáždění skončilo, Bill byl poněkud překvapen tím teplým, téměř nadšeným přijetím, které se mu od těchto kazatelů dostalo. Mnozí řekli, že jeho poselství jim pomohlo lépe pochopit Božství a někteří řekli, že přijedou do Jeffersonville a dají se pokřtít ve jménu Ježíše Krista. S těmito povzbuzujícími poznámkami Bill odjížděl z Chicaga. Jeho další shromáždění ho povede v polovině května na severovýchod Kanady. Pak bude Bill cestovat daleko na sever, aby se zúčastnil několikatýdenního lovu v kanadských skalnatých horách spolu s Edy Byskalem.

NA SKLONKU PODZIMU roku 1959 dostal William Branham dopis od kazatele Edy Byskala z Dawson Creeku v Kanadě, který mu navrhoval lov v severní části Britské Kolumbie. Osmnáct měsíců později Billy Paul Branham napsal Byskalovi a sdělil mu, že jeho otec by si rád udělal dovolenou. Billy Paul Byskalovi navrhoval, aby uspořádal krátkou kampaň „uzdravení vírou“ v Grande Prairie v Albertě a další v Dawson Creeku v Britské Kolumbii někdy na jaře roku 1961 a že následně půjdou společně na lov, kamkoliv je Edy Byskal bude chtít vzít. Byskal pohotově podnikl patřičná opatření a data byla potvrzena.

Dawson Creek a Grand Prairie jsou dvě malá městečka ležící 800 kilometrů severně od hranice spojující Spojené státy s Kanadou a jsou vzdáleny asi 100 kilometrů jak od hranic provincie Alberta, tak od hranic Britské Kolumbie. (Leží na západním okraji kanadské prairie, nedaleko východního okraje Skalnatých hor.) 14. května 1961 Bill a Billy Paul přijeli do Grande Prairie, kde se ubytovali ve dvoupatrovém motelu. Bill pak zavolal kazateli Byskalovi, aby mu oznámil jejich příjezd. Krátce na to uslyšel klepání na dveře.

Muž, který vešel dovnitř, vypadal velice mladě. Byl na svou výšku štíhlý a měl tmavé a husté vlasy. Na jeho chlapecké tváři se rozzářil široký úsměv.

Billy Paul jej představil: „Tati, to je bratr Byskal.“

Bill se posadil na kraj postele, pozvedl svůj pravý ukazovák rovnou nahoru a řekl: „Ty jsi bratr Byskal? Představoval jsem si padesátiletého muže, a ty jsi ještě chlapec.“

Byskal se začervenál. „Ano, je mi teprve 27.“

Ačkoliv byl Edy Byskal začínajícím ve službě, byl zato zkušeným lovcem a zálesákem. Vyrůstal v severní Britské Kolumbii a trávil většinu svého dětství prozkoumáváním drsné divočiny, jež ho obklopovala. Několik let věnoval misijní službě mezi Indiány a pak byl tři a půl roku pastorem malé letniční církve v Dawson Creeku. Jeden ze členů jeho sboru, Harvey „Bud“ Southwick, se zrovna stal kvalifikovaným vůdcem v rozlehlé oblasti divočiny sahající až 400 kilometrů severně od Dawson Creeku. A to byla právě ta divočina, kam Edy Byskal plánoval vzít Billa po skončení shromáždění v Grande Prairie a Dawson Creeku.

V pátek 19. května 1961 zahájil Bill třídní kampaň v Dawson Creeku, kde kázal v budově Sjednocené církve, která mohla pojmout několik set lidí. Toho večera byla první osobou v modlitební řadě starší žena. Bill s ní několik minut hovořil, tak jako Ježíš mluvil se samaritánkou u Jákobovy studny. Když se dostavilo vidění, pověděl: „Vy tady nejste kvůli sobě, vy se modlíte za muže, který je zastíněn smrtí. Má rakovinu. Ten muž ale nebydlí v tomto městě. Bydlí dál na sever, v místě, které se jmenuje Fort St. John.“ S doširoka otevřenýma očima žena přikývla a potvrdila pravdivost těchto slov. Bill pokračoval: „Jděte svou cestou a věřte.“

V sobotu večer Bill přešel od svého kázání okamžitě k modlitební části bohoslužby. Toho večera však modlitební řadu nesvolal. Když začala vidění, ukazoval jen prstem jednu osobu za druhou a sděloval jim jejich potřeby, za které by se měl pomodlit — jednou, dva, tři, čtyřikrát. Když došlo na pátou osobu, pověděl: „Tam, na této straně, sedí paní. Nevidíte to světlo nad tou ženou? Ona trpí revmatickým zánětem a má nádor na prsou. Je z Fort St. John. Jmenuje se Agnes. Já vás neznám, nikdy v životě jsem se s vámi nepotkal. Jestli všechno, co jsem řekl je pravda, vstaňte.“ Agnes se postavila a Bill řekl: „Vaše prosba je vyslyšena.“

Po dalších dvou viděních Bill naléhal na všechny, kteří byli nemocní, aby přijali v Ježíšově jménu své uzdravení; naléhal na všechny, aby velebili Pána Ježíše. Chrám se naplnil melodií stovek lidí, kteří zpívali: „Miluji Její, miluji Její, protože On nejdřív miloval mě a vykoupil spasení mé na Golgotě.“ Najednou Bill uviděl ještě jedno vidění. Jeho hlas prořal tuto melodii: „Vojáčku, snad nechceš spáchat sebevraždu?“ Publikum se ztišilo a naslouchalo. Bill pokračoval: „Dábel ti lže, chlapče. To je jenom chorobná úzkostlivost. On ti lže, a pokud mu budeš věřit, chce tě přivést k šílenství. Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, abys ďábla odmítnul a přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele, a vrátíš se jako opravdový muž.“

Bill toho muže, kterému bylo rozpoznání určeno, neoslovil jinak než slovem „voják“. Když vidění pohaslo, vedl shromáždění ještě v několika dalších písních a pak ukončil bohoslužbu. Rozuzlení této záhady se mělo dostavit o dva dny později nejneočekávanějším způsobem.

Aljašská dálnice začíná v Dawson Creeku a vede divočinou na severozápad v délce asi 2 800 kilometrů do Fairbanksu na Aljašce. Byla postavena během 2. světové války jako vojenská zásobovací cesta. Ačkoliv byla nazvána Aljašskou dálnicí, většinou prochází Britskou Kolumbií. V pondělí v pět ráno, Ed Byskal, Chris Berg a William Branham, zamířili na severozápad podél Aljašské dálnice směrem k jejich loveckému cíli vzdálenému 600 kilometrů.

Po ujetí asi 60 kilometrů se blížili k malému městečku Fort St. John, když najednou Bill řekl: „V pátek večer byla v modlitební řadě žena, která se modlila za muže z Fort St. Johnu.“

Ed Byskal pověděl: „Bratře Branhame, ta žena je přítelkyní mé matky a mého otce. Zním ji od svého dětství. Jmenuje se Klundtová.“

Když byl jejich automobil vzdálen ještě asi tak čtvrt míle od Fort St. Johnem, a ubíral se rychlostí 80 kilometrů za hodinu, Bill ukázal prstem na veliký farmářský dům po pravé straně: „Muž, za kterého se modlila, bydlí v tomhle domě.“ Edy Byskal nemohl s překvapením najít žádné slovo, protože to sám nevěděl. Ale když viděl naprostou dokonalost Billova rozpoznání v Grande Prairie a v Dawson Creeku, neměl důvod další sdělení zpochybnit. Vždyť přece nebude problém si tyto věci později ověřit.

Kolem poledne se zastavili na oběd ve Fort Nelsonu — je to malinké městečko uprostřed divočiny. Vešli do hotelové kavárny, a zatímco čekali na polévku, uviděli dodávku značky Ford ročník 1938, jak vjíždí na parkoviště před kavárnou. Z dodávky vystoupili dva muži — štíhlý mladý muž s tmavou kšticí, který měl na sobě vycházkovou uniformu armády Spojených států a starší menší muž v civilu s tmavšími blond vlasy; vstoupili do kavárny. Starší muž se rozhlížel a zjišťoval, kam by si mohli sednout. Najednou zpozoroval Billa a na jeho tváři se objevil úsměv. Zatímco voják sedal ke stolu poblíž dveří, civil přišel až k Billovu stolu, natáhl ruku a pln vzrušení řekl: „Vítej, bratře Branhame.“

Bill mu překvapeně potřásl rukou: „Nevzpomínám si, že bych tě odněkud znal.“

„Ne, ale já tě znám. Byl jsem na tvých shromážděních v Dawson Creeku. Vzpomínáš si na ten večer, kdy jsi poukázal na toho vojáka?“

Bill překvapeně pohlédl na protější stranu stolu: „Bratře Ede, vzpomínáš si na to?“

„Ano, vzpomínám, ty jsi pověděl: ‚Snad nechceš spáchat sebevraždu, vojáčku. To je ďábel, který ti to namlouvá.‘“

„To je pravda,“ souhlasil blondatý muž. A pak kývavým pohybem ruky ukazoval palcem přes rameno a řekl: „Tamhle je ten voják. Jenom za posledních 14 měsíců se už třikrát pokoušel o sebevraždu. Armádní lékař vůbec neví, co ho vlastně trápí. Dali mi ho do opatrování a já jsem projel celou tu vzdálenost z Fairbanksu, abych ho dostal na tvé shromáždění, ale žel nedostal se do modlitební řady. Bratře Branhame, nepomdlil by ses za něj tady?“

„Jistě,“ odpověděl Bill, když zrovna přišla servírka s jídlem, „snad to počká, dokud nepoobědváme.“

„Samozřejmě, i my se chceme najíst.“ Muž se vrátil ke svému stolu a objednal si jídlo.

Když obě strany poobědvaly, voják následoval Billa za dveře, šli spolu kousek po chodníku z dřevěných prken až k nároží hotelové budovy. Bill s vojákem několik minut hovořil, aby se mohl zkontaktovat s jeho duchem: „Synu, nezapomeň, že Ježíš Kristus zemřel, aby tě spasil z hříchů.“ Voják působil dojmem, jakoby dychtivě naslouchal, a na druhé straně projevoval značnou rezervovanost. Krátce na to Bill pocítil po své pravé straně přítomnost anděla Páně. Sundal si svůj obnošený kovbojský klobouk a přiložil si ho ke své modré riflové košili. Hned na to do jádra vojákovy problému proniklo vidění. Bill řekl: „Vidím, že máš hezkou milou křesťanskou ženu a dvě malé děti, ale v tobě se vyvinul graduující mentální komplex, který byl způsoben tím, že jsi spáchal homosexuální akt s mladým mužem.“ Vojákovy tvář se rozjasnila širokým úsměvem. Třikrát vymrštil pěstí do vzduchu a zakřičel: „Jsem osvobozen! Jsem osvobozen! Jsem osvobozen!“ Pak se vrátili ke svým autům a voják tomu druhému muži řekl: „Na celém světě jenom má žena ví všechno, co mi tento muž řekl. A hned, co mi zjevil moje tajemství, jsem věděl, že jsem ze svých hříchů osvobozen.“

Později toho dne přijeli do svého základního tábora poblíž jezera Muncho. Tam na ně čekal Bud Southwick. Budovi bylo čtyřicet let. Před rokem 1961 byl rančerem dobytka poblíž Dawson Creeku. Tam jednoho večera, potom, co slyšel kázání Eddy Byskala, odevzdal svůj život Kristu. Před nedávnem ho kanadská vláda odměnila exkluzivním privilegiem loveckého průvodce pro rozlehlou oblast divočiny v Britské Kolumbii. Teď se svou manželkou Lelou a svými pěti syny bydleli v dřevěném srubu, jež sloužil původně dělníkům při stavbě dálnice. Bill Branham byl teď jeho prvním zákazníkem.

Toho večera Ed Byskal naplnil srub vyprávěním příběhů o rozpoznáních a zázracích, které viděl v Grande Prairie a Dawson Creeku. Když jim vyprávěl o paní Klundtové, která se modlila za nějakého muže s rakovinou, bydlícího v bílém farmářském domě, asi čtvrt míle za Fort St. Johnem, Bud Southwick řekl: „Já znám toho muže, který bydlí v tom domě. Zním ho už léta. Jmenuje se Ed Thomas, a vím, že umírá na rakovinu.“ Ed Byskal přikývl na znamení souhlasu.

Potom, co vyslechli asi hodinové vyprávění svého pastora o těch nádherných věcech, které viděl Boha vykonat v těch posledních několika dnech, Bud Southwick se zeptal Billa, zda by nemohl spatřit vidění, které by pomohlo jeho mladšímu bratrovi, který trpí epilepsií a je na tom tak špatně, že mívá tři až čtyři záchvaty denně. Bill vysvětlil, že nemůže udělat nic proto, aby se vidění dostavilo; Bůh je posílá podle své svrchované vůle. Bill Budovi slíbil, že se ohledně toho pomodlí.

Příští den ráno nasedlo pět mužů na koně a odjelo do divočiny — Bud Southwick se svým osmnáctiletým synem Blainem, Ed Byskal, Chris Berg a Bill. Mezi nimi byla dlouhá řada šestnácti soumarů. Nejdříve jeli relativně suchou a pohodlnou stezkou porostlou řídkým osikovým porostem a ojedinele borovicí a Engelmanovou jedlí. Ve vyšších horských polohách viděli více stromů borovice Ponderosa spolu s Douglaskou jedlí a americkým modřínem. Ačkoliv v níže položených údolích byly louky posety všemi barvami rozkvetlých jarních květů, na vysokých vrcholech se sněhovými čepicemi vládla stále zima. Právě tam do těchto vysokých poloh měli namířeno na medvěda. Žel celé tři dny během jejich cesty vál prudký teplý vítr, kterému domácí říkají Chinook.⁴¹ Ve vyšších polohách horských svahů způsoboval rychlé tání sněhových polí, což způsobovalo, že v řekách v horských údolích se rapidně zvyšoval stav vody a řeky se tím stávaly nepřebroditelné. Zklamaný Bill souhlasil s Budem Southwickem, že se musí vrátit.

Zvedající se hladiny řek a potoků způsobily, že některé části stezky se staly bahništěm a jeden ze soumarů sešel do bažiny, kde uvázl. Bill musel seskočit na zem a brodit se v blátě. Odřízl náklad z koňského hřbetu a ovinul mu lano kolem krku. Pak táhl za druhý konec lana přivázaného k rohu sedla svého koně, zatímco stál vzadu a mírně jej popoháněl kupředu. Tak vytahovali uváznutého koně z močálu. Bill si setřel, jak jen to šlo bahno ze svého oblečení; pak nasedl na svého koně; nebylo jednoduché dostat soumara zpět na stezku. Právě v té chvíli spatřil muže, který ve vzduchu kráčel naproti němu. Bill potáhl svého koně za otěže, opřel se zády o sedlo a sledoval. Muž upadl do křečí, kopal nohama a házel sebou na zemi, převracel se sem a tam. Když křeče ustály, Bill uviděl kamna a hořící košili. Tento

⁴¹ Je to teplý vítr, který někdy vane v severozápadních oblastech Spojených států v jinak studených zimních měsících roku.

příběh provázely ještě jiné podrobnosti. Pak vidění skončilo a jeho zrak se znovu upíral k borovicím po obou stranách této blátivé stezky.

Bill popohnal ostruhami koně kupředu a dal se do cvalu podél stezky, dokud nepředjel celou řadu soumarů, a nedojel k Budu Southwickovi. Pak přitáhl oště a zpomalil běh svého koně, který se srovnal s těžkým krokem koně Budova. Vzduch byl nasycen sladkou vůní, která byla směsicí vlhké špíny, kvetoucích dřínů, jehličí stromů a koňského potu a kůže. Když tito dva muži jeli vedle sebe, Bill pověděl: „Bude, právě jsem se dozvěděl, že tvůj bratr má kolem třiceti let a výškou dosahuje dvou metrů. Má epilepsii od tří let. Je to dědičná záležitost. Tvůj dědeček ji měl také.“

„To je pravda, bratře Bille. Měl jsi vidění?“

„Ano, Bude, mám pro tebe ‚Tak praví Pán‘. Pověz svému bratrovi, aby sem přijel, do tvého srubu. Hned poprvé, když dostane epileptický záchvat, sundej z něj košili a hod' ji do kamen, a řekni: ‚Dělám to ve jménu Ježíše Krista.‘ Tak dlouho, dokud tomu bude věřit, nebude už mít nikdy další záchvat. Věříš mi natolik, že to uděláš?“

„Ano, udělám to.“

Kolem devíti večer se utábořili. Obloha byla jasná a plná denního světla. V této zeměpisné šířce v průběhu května slunce nezapadá. Kolem jedenácti večer obloha asi na hodinu trochu potemní, zatímco slunce udělá za obzorem smyčku a znovu vychází. Po večeri se Bill zeptal Eda, jestli by s ním nechtěl jít na procházku. Pro případ, že by uviděli nějakého zajíce nebo koroptev, si vzali pušky.

Zpočátku této výpravy Ed Byskal doufal, že bude mít příležitost zůstat s Billem o samotě, aby se ho mohl zeptat na tři otázky týkající se učení. Teď se mu tato příležitost naskytlá, ale nevěděl, jak na to. Když mu bylo 14, seděl v první řadě na jednom z Billových shromáždění a viděl mnoho zázraků, včetně uzdravení očí šilhavé dívky, které se v okamžiku narovnaly. Od té doby pociťoval k Billově službě respekt a sledoval její vývoj v člancích různých křesťanských časopisů. Později se však dostal do rozpaků fámami, že Billovo učení není pravověrné. Ed nemohl pochopit, jak může Bůh Williamovi Branhamovi žehnat v jeho službě „uzdravení vírou“ takovým mocným způsobem, a nechat ho přitom v chybách jeho učení. A tak se toulali podél stezky a těšili se pohledem a ze zvuků přicházejících z lesů a hovořili o mnoha věcech. Za chvíli se posadili na kmen stromu, aby si odpočinuli. Bill řekl: „Bratře

Ede, dnes odpoledne, když jsme se vraceli, On ke mně přišel tam na stezce. A myslím, že ty máš tři otázky, na které se mě chceš zeptat. První otázka se týká křtu v Ježíšově jménu, ta druhá je ohledně Božství, a ta třetí otázka je o semeni hada.“

Edy Byskal byl tak překvapen, že téměř padl na kmen. Měl pocit, jakoby stál před soudnou Boží stolicí a nic nemohl zatajit. „To je pravda, bratře Branhame. Chtěl jsem se tě zeptat na tyto tři věci už dávno.“ Když Bill odpověděl na jeho první dvě otázky uspokojivě, jejich rozhovor se stočil ke třetí. „Bratře Branhame, jak můžeš tvrdit, že Kain nebyl Adamovým synem, vždyť Genesis 4:1 říká: *„Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.“*“

„Bratře Ede, to je naprostá pravda; veškerý život pochází od Hospodina. Ale měl by sis přečíst další verš, který říká: *„A opět porodila bratra jeho Abele...“* Vidíš to? Kain a Abel byli dvojčata. Měli stejnou matku, ale neměli stejného otce. Bible je tak důkladná, že sděluje, že Adam poznal svou ženu jednou, a přesto se narodily dvě děti. Pamatuj, na počátku had nebyl plazem. Na počátku byl savcem, byl zvířetem a měl tak blízký vztah k člověku, že mohl mluvit, i když byl zvíře; tak blízko, že jeho semeno se mohlo křížit s lidským semenem. Potom, co Adam s Evou zhřešili, Bůh proměnil hada na plazu. V Genesis 3:15 Bůh řekl hadovi: *„Položím nepřátelství mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím...“* Všimni si, že první nepřátelství v Bibli bylo mezi Kainem a jeho bratrem Abelem. Vše, co je zapotřebí, je podívat se na jejich povahy a uvidět, který muž byl z Adamova semene a který ze semene hada. A tak na samotném počátku had dodal své geny do lidské rasy a bylo to právě to smíšení genů, které přineslo zvířecí povahu do lidstva. A proto člověk potřebuje být znovuzrozen z Ducha Božího. Když se stáváme křesťany, Bůh nám dává novou povahu, protože naše stará přirozenost je špatná.⁴² Bratře Ede, tyto věci přišly skrze Božské zjevení. Buď jen upřímný a modli se ohledně toho a já věřím, že On ti to zjeví.“

Ke srubu Buda Southwicka dorazili pozdě odpoledne. Druhý den ráno naložili své auto a odjeli na jih. Bud je doprovázel až do Fort St. Johnu, tam vzal svého bratra a přivezl ho k sobě. Příští den ráno, když byl Bud ještě v ohradě a byl zaměstnán krmením koní, jeho bratr dostal záchvat, který způsobil, že na dřevěné podlaze ve srubu sebou divoce

⁴² Římanům 6:6; 2. Korintským 5:16; Efezským 4:22; Kolossenským 3:10

házet na všechny strany. Lela Southwicková nejdříve instinktivně vyskočila nejbližším oknem, ale pak si vzpomněla na to, co Bill pověděl jejímu manželovi. I když byla malá, rozkročila se nad svým švagrem a strhla z něj košili, až se knoflíky rozletěly na všechny strany. Když se jí nakonec podařilo košili z něj sundat, hodila ji do kamen se slovy: „Dělám to ve jménu Ježíše Krista.“ V té chvíli sebou přestal házet. Za minutu seděl a mluvil s ní; potil se, ale jinak byl úplně v pořádku.

WILLIAM BRANHAM

se vrátil do Jeffersonville asi kolem 1. června 1961. Obvykle se svými dobrodružstvími v divočině cítil občerstven, ale tohoto roku se po svém pozdním jarním loveckém výletu do

severní Britské Kolumbie cítil skleslý. Na jeho skleslosti se podílelo hned několik příčin. Potom, co promlouval ke kazatelskému sdružení v Chicagu, publikum bylo naplněno ohromným duchem pokory a lásky. Sedmdesát kazatelů z Chicaga mu slíbilo, že přijedou do Jeffersonville, aby se pokřtili ve jménu Ježíše Krista. K dnešnímu dni, po více než měsíci od onoho dne v Chicagu, nikdo z nich ještě nepřišel; dokonce mu ani nikdo nezavolaal a nesdělil proč. Mohl se pouze domýšlet, že jestli změnili své rozhodnutí, mohlo se to stát jedině z nátlaku ze strany jejich představených.

Chicagské kazatelské sdružení bylo pouze částí jeho neutěšeného stavu. Ještě více ho trápily hlášky, když se doslýcháal o lidech, kteří věřili, že on byl ve skutečnosti Ježíšem Kristem. Poprvé se s tímto problémem setkal minulý rok, když byl s jistými křesťanskými muži na lovu, a ti ho překvapili otázkou, když se ho zeptali, jestli není Kristem, tím pomazaným Mesiášem. Samozřejmě jim odpověděl, že ne, a varoval je, že pokud budou takovou lež šířit, můžou zruinovat jeho službu. Doufal, že ta věc již pominula, ale tyto fámy kolovaly dál mezi lidmi se stejnými názory. Když se za tuto věc modlil, Bůh jej nasměroval do Lukáše 3:15, kde je řečeno: „A zatímco lid očekával a všichni si v srdci o Janovi mysleli, že by snad on mohl být Kristus.“ Bill viděl tuto podobnost, ale stále ho tyto hlášky trápily, protože si nevěděl rady, jak takový blud zastavit, aby se nešířil dál.

Jednoho večera v Dawson Creeku, když Bill po bohoslužbě hovořil s lidmi, přišel k němu jeden muž a chtěl vyznat své hříchy. Bill nepochopil, co měl na mysli, a tak muž vytáhl peněženku a ukázal mu navštívenku, na které bylo napsáno: „William Branham je mým Pánem.“ Bill se ho celý zděšený vyptával, dokud nezjistil, že to nebyl jenom vtíp. Tento incident ho vyvedl z míry natolik, že se tím trápil celé dny. Neustále přemýšlel o tom, jak by to bylo tragické, kdyby poté, co strávil celý svůj produktivní život v díle ke cti a slávě Ježíše Krista,

KAPITOLA 84

VIDĚNÍ V POUŠTI SE NAPLŇUJÍ

1961

dopadl nakonec tak, že by byl počítán za antikrista. Nemohl snést myšlenku, že by se něco tak hrozného mohlo stát. Copak by pro něj nebylo lepší, aby okamžitě zemřel, než aby se takové kacířství dál rozšiřovalo? Když se dostal dále na sever, do srubu Buda Southwicka, přemýšlel o „myslivecké nehodě“. Ale pak si vzpomněl na svého šestiletého syna a změnil svůj postoj.

Teď byl doma, ale jeho úzkost rostla. Dozvěděl se, že dva lidé, kteří navštěvují Branhamovu modlitebnu, šíří totéž, co ten oklamaný muž v Dawson Creeku. Jen pomyslete — dva lidé z jeho vlastního sboru ho považovali za Pána Ježíše Krista! Jak je to možné? Vždyť ho přece slyšeli kázat, že Ježíš Kristus je svrchované Božství. Oni zaměnili posla za poselství; nebo ještě více, zaměnili syna člověka za Syna Člověka. Jejich hloupost se vryla do Billova srdce hlouběji, než to mohl snést. Musí podniknout něco razantního, i kdyby to mělo znamenat, že navždy opustí svou službu. Uzavřel svou kancelář, zveřejnil oznámení o prodeji svého domu a do konce toho roku zrušil všechny závazky spojené s kázáním. Pak všem pověděl, aby ho nechali na pokoji a drželi se od něj zdaleka.

Celý týden se nervově zhroucený třásl a plakal v takové agónii ducha, že se pozastavoval nad tím, jestli se nezbláznil. Jeho jediná útěcha se dostavila v pátek 9. června 1961, když mu Bůh ukázal vidění. Uviděl ty dva muže ze svého sboru, jak stojí vedle rybníka a zahrávají si s malým žlutočerným hadem ležícím na zemi. Bill k mužům přistoupil a varoval je, že tento had je jedovatý. Najednou se hádě vymrštilo a uštklo Billa do nohy. Bill okamžitě uskočil dozadu, aby si prohlídnul ránu. Když si vyhrnul nohavici a obnažil kůži, uviděl krev, která prosakovala ze dvou čerstvě způsobených otvorů po jedových zubech, hned vedle předchozího uštknutí. Ze začátku se lekl, ale pak si všimnul, že krvácení je tak silné, že jed na něj neúčinkuje. Vzal tedy do ruky pušku a zasáhl hadovo tělo a tím způsobil, že had začal běsnit, začal se svíjet a kroutit. Bill mohl jen stěží namířit do malé kroutící se hlavy, aby ho úplně zabil.

Jeden z těch mužů řekl: „Puškou ne; vezmi raději klacek.“

Když už Bill sahal po klacku, had se odplazil do vody a zmizel v rybníce mezi rákosím. Bill řekl: „Teď si tito bratři uvědomí, jak je ten had nebezpečný; ale on už nemůže víc ublížit, protože je smrtelně raněn.“

V neděli ráno vyprávěl toto vidění svému shromáždění. Pak pověděl: „Vždy jsem si přál, abych byl věrným služebníkem Ježíše Krista, mého Pána a Spasitele. I když jsem chyboval, přesto Ho ve svém srdci miluji. Vždy jsem si přál, aby moje služba byla čistá. Ale teď mezi vámi povstalo kacířství, které mě nutí, abych tuto službu opustil. Někteří z vás mě sejmuli z postu bratra a kazatele a nazývají mne Ježíšem Kristem. Copak si neuvědomujete, že tím ze mě děláte antikrista? Raději bych se setkal s Bohem jako dezertér, než abych se s Ním měl setkat jako antikrist! Přišly mi dopisy a telefonáty z různých míst, jestli věřím, že jsem Kristus. Bratři, to je hrozná a ostudná ďábelská lež! Já jsem pouze vaším bratrem!“

„Doufám, že dnes tento blud obdrží svou smrtelnou ránu a okamžitě umře, tak abych se mohl vrátit do své služby. A do té doby vás všechny prosím, abyste se za mě modlili. Jestli jste mi někdy věřili, že jsem Kristovým služebníkem, pamatujte: ‚Tak praví Pán‘ — tato věc je falešná. Je to blud. Nemějte s ní nic společného. Já jsem váš bratr.“

V pondělí ráno přišli tito dva muži do Billova domu a omluvili se. Billovi se trošku ulevilo a pocítil se utěšen natolik, že znovu otevřel svou kancelář a zrušil nabídku na prodej svého domu. Ale pokud šlo o odvolání kazatelských závazků, rozhodl se, že raději počká a uvidí, jak bude Pánem veden.

O několik týdnů později mu Bůh ukázal další vidění. V tomto vidění stál na svahu hory nad hranicí lesa a hleděl na panorama rozprostírající se hluboko v údolí a na vysoké vrcholy. Uviděl obrovské zvíře podobající se jelenu, které stálo na břidlicovém svahu. Nebyl si jist, o jaké zvíře šlo. Určitě to ale nebyl americký los, protože americký los má lopatovité paroží. Toto zvíře připomínalo spíše losa nebo karibu, až na to, že bylo čokoládově hnědé barvy. A všechny karibu, jaké kdy viděl, byli tmavě šedé barvy. Rohy tohoto zvířete byly rovněž zvláštní. Losí rohy jsou rozvětveny od samotného kořene a jsou zakončeny mnoha bodci. Paroží karibu a soba je méně rozvětveno a obvykle se začíná rozvětvovat vysoko od kořene a místo bodců je paroží karibu silnější na koncích a některé větve jsou jakoby mezi jednotlivým zakončením srostlé a působí dojmem lopaty. Je to obzvlášť znatelné v přední části poblíž obočí. Zvíře, které viděl v tomto vidění, mělo ostře zakončené rohy jako los, ale rozvětvené spíše jako karibu. Bill ještě nikdy předtím nic takového neviděl. Ve vidění zastřelil toto tmavohnědé zvíře z malé vzdálenosti. A pak, když se podíval

dalekohledem směrem k hranici lesa nacházející se pod ním, zpozoroval muže oblečeného do zeleno-běžové kárované košile. Vzdálenost však byla příliš veliká, než aby mohl poznat, o koho jde. Když sestupoval z horského svahu, spatřil obrovského medvěda se stříbrnou hřívou na šíji. Medvěd na něj zaútočil a on ho zastřelil ze zbraně malého kalibru zásahem přímo do srdce. Pak se to vidění vrátilo zpět k tomuto jelenovitému zvířeti s neobyčejnými rohy. Bill uviděl měřicí pásmo přiložené k hlavě této trofeje, roztažené od lebeční spodiny až ke stopce hlavní větve na samém konci paroží. Potom uviděl dvě malé ruce, které toto pásmo přidržovaly. A vidění pohaslo, když uslyšel hlas anděla Páně: *„Tyto rohy budou měřit 105 centimetrů a ten medvěd bude měřit tři a půl metru.“*

Asi za týden mu telefonoval Miner Arganbright a ptal se Billa, jestli by s ním nejel v srpnu na Aljašku a nepomohl mu zorganizovat dva nové oddíly sdružení Obchodníků plného evangelia, jeden ve Fairbanksu a druhý v Anchorage. Arganbright navrhoval, že Billovi zaplatí všechny výdaje spojené s touto cestou, a dokonce mu nabídl, že ho potom, co skončí jejich povinnosti, vezme na lov grizzlyho. Znělo to jako dokonalá příležitost, když zvážil své poslední vidění; ale když se ohledně toho modlil, pociťoval vnitřní zábranu. Po dvou dnech Mineru Arganbrightovi zavolal a sdělil mu, že Duch svatý mu pro tentokrát jet nedovolí.

POZDĚJI TOHO LÉTA William Branham kázal tři kázání na téma setkání Daniela s andělem Gabrielem (Daniel 9:20–27). V neděli ráno 30. července 1961 kázal na téma „Gabrielovy pokyny pro Daniela“ a večer kázal na téma „Šestery důvod Gabrielovy návštěvy“. O týden později pokračoval kázáním „Sedmdesát Danielových týdnů“, ve kterém ukázal jak věci, které Gabriel sdělil Danielovi o příchodu Mesiáše, k nám dnes mluví o druhém příchodu Krista.

25. srpna 1961 Bill s Billy Paulem odjeli na lov veverek spolu s Banksem a Davidem Woodem poblíž Salému v Indianě. Ještě před rozedněním Bill vyložil své kamarády na jednom místě a pak popojel o kus dál, aby mohl lovit o samotě na svých oblíbených místech; totiž pokud vůbec něco uloví. Zatím to nevypadalo moc nadějně. Obloha připomínala silné prostěradlo tmavých mraků a mrhnutí hrozilo, že tento den bude mizerný. Když se začalo rozednívat a tma ustupovala, procházel se známou stezkou vedle pastviny. Nakonec ho stezka

zavedla ke kousku lesa, který měl tvar písmene L; bylo to místo, na kterém často lovil. Šel západním směrem po úpatí kopce; překročil kmen, když najednou koutkem oka zahlédl něco, co mu v prvním okamžiku připadalo jako první slabý paprsek vycházejícího slunce. Ale hned si uvědomil, že to nemůže být od slunce, protože ten záblesk přišel z jižní strany. Když se poohlédl k jihu, uviděl ohnivou kouli, která zářila ve vzduchu. Toto nadpřirozené světlo už viděl několikrát, ale to, co v tom bylo skryto, ještě nikdy předtím neviděl.

Na vrcholku kopce se usadilo něco, co připomínalo velikánskou mísu, ze které vycházely dvě duhy a sahaly do výšky asi patnácti metrů a byly umístěny vedle sebe a takto zformovaly dvojitý oblouk, a jeden konec každé duhy mizel v té míse. Bill si sundal klobouk, odložil pušku, pozvedl ruce a přistupoval k tomuto nadpřirozenému jevu, aby mohl vidět, že to nakonec nebyl dvojitý oblouk, ale že to byl spíše trojitý oblouk, protože z této mísy vycházela třetí duha odkloněna pod úhlem asi 120 stupňů od těch dvou předchozích.

Zastavil se nějakých patnáct metrů před vrcholem. Tyto duhy rostly, rozšiřovaly se a blikaly uvnitř, tak jako kdyby v nich byl život. Bill zakřičel: „Ó, Bože, co chceš oznámit svému služebníkoví?“

Najednou, jako když udeří hrom, zaslechl hlas, který mu říkal: „Jahve Starého zákona je Ježíš Nového zákona. On jenom změnil svou podobu z Ducha na člověka. Zůstaň věrný.“

Cítil se jako ochromený, nebyl schopen vyřknout jediné slovo, a přesto se cítil podivuhodným způsobem spokojen. Bill pokročil několik kroků vpřed. Všechny tři duhy se scvrkly zpět do mísy; celý nadpřirozený jev zmizel, vyjma toho Ohnivého sloupu, který prodléval tak dlouho, aby si Bill mohl všimnout, že to mělo přímou souvislost s místem, na kterém jej Bůh učil o významu Marka 11:23.

Bill si nasadil klobouk, vzal pušku a pokračoval asi 40 minut do lesa, až později přišel ke smokvoni, která svými čtyřmi hlavními větvemi ukazovala směrem na sever, jih, východ a západ. Vyšplhal se po jejím kmeni a uvelebil se jako v kolébce mezi větvemi, a uvažoval: „Před dvěma lety mi zrovna na tomto místě Bůh dovolil vyřknout do existence tři veverka a tím mi ukázal, že Marek 11:23 je pravdivý — kdybys řekl této hoře a nepochyboval ve svém srdci, ale věřil, že to, co jsi řekl, budeš mít...“ Sundal si znovu klobouk a řekl: „Pane Bože, Ty jsi stále tím stejným Ježíšem. Ty jsi stále Bohem.“

Najednou jemný hlas jako to mrhnutí naplnil les: „*Kolik veverek bys chtěl tentokrát?*“

„Právě tolik jako předtím, tak abych mohl svůj limit ulovit do desíti hodin.“ Podíval se na hodinky; viděl, že bylo asi šest hodin ráno. Plácl komára, který se ho snažil štípnout do oka. Komáři byli v této oblasti obzvlášť dotěrní a on si zapomněl vzít nějaký odpuzující prostředek proti komárům. Potom pokračoval: „Kromě toho ať během 30 minut vysvitne slunce a ať mě do večera už neobtěžuje žádný komár.“

Vzadu za ním zaštěbetala veverka. Bill si prohlížel les, dokud nezpozoroval na větví ve vzdálenosti asi 40 metrů červenou veverku. Byl to pro jeho oko příliš vzdálený cíl, a tak musel zvednout hledí pušky a seřadit ji na větší vzdálenost; a vystřelil. Veverka spadla. Když Bill přišel, aby ji vzal, nebyl překvapen, že ji trefil do oka. Uplně stejně, jak zasáhl první veverku před dvěma lety. Slunce během půlhodiny zahnalo svým žářem všechny mraky, a když bylo za tři minuty deset, zastřelil už třetí veverku. Ani jednou během této doby neuslyšel bzuchet žádného komára.

Následně Bill uvažoval: „Jahve Starého zákona je Ježíš Nového zákona. Vid? On je tentýž Bůh, mění jenom svou formu. Jednou mi nějaký baptistický kazatel pověděl: ‚Jak můžeš vůbec takhle uvažovat, že Ježíš a Bůh je jedna a ta samá Osoba?‘ Řekl jsem: ‚No, je to velice jednoduché, pokud jen opustíš své vlastní smýšlení a začneš uvažovat v biblických pojmech. Oni jsou jedna a tatáž Bytost. Bůh je Duch; Ježíš je tělo, ve kterém byl Bůh zahalen. Rozumíš?‘ Řekl jsem: ‚Jako u mne doma, já jsem manželem své ženy, otcem své dcery, dědečkem svému vnukovi; a tak jsem otcem, manželem, dědečkem, vše v jednom. Moje manželka si na mě nedělá nárok jako na svého otce nebo dědečka, ale ona si mě nárokuje výhradně jako svého manžela. A má dcera si na mě nedělá nárok jako na svého manžela nebo dědečka, ale je to moje dítě. A přesto se všechny tyto tři úřady nacházejí v jedné jediné osobě. Je to jako Bůh — Otec, Syn a Duch svatý, jsou to jenom tři úřady. Bůh je tentýž, On pouze mění svou podobu.“

„Ve Filipenských ve 2. kapitole Pavel řekl: ‚*Kristus Ježíš, který byl v Boží formě, přijal na sebe formu služebníka a stal se na podobenství lidí.*‘ Řecká fráze, která to popisuje, je *en morphe*, což znamená, že

změnil sám Sebe, změnil svou masku.⁴³ Vidíte? Něco není viditelné, pak to projde změnou a oko je schopno to zachytit. Jako s Elizeem v Dotain. Elizeův služebník nemohl vidět ty anděly kolem proroka, a Bůh to změnil; ne tím, že anděly přivedl dolů, ale změnil jejich formu tak, aby je služebník mohl vidět.⁴⁴

„Je tady ještě jeden příklad *en morphe*. Když Shakespeare psal své velké drama Macbeth, jedna osoba v té hře musela hrát několik rolí. A aby to mohlo být docíleno, herec musel během hry měnit masku a kostým. Jednou vystoupil jako jeden hrdina a podruhé vystoupil jako jiný hrdina; ale byla to pokaždé jedna a tatáž osoba. Tak je to s Bohem. On se změnil z Ohnivého sloupu, stal se člověkem, pak se změnil z člověka zpět do duchovní formy nebo do formy Ducha, aby mohl přebývat v člověku — Bůh jednal v člověku, kterým ve skutečnosti byl. Ježíš Kristus byl Bohem působícím v člověku.“

V ZÁŘÍ 1961 se William Branham vrátil do severní části Britské Kolumbie; chtěl se pokusit o další lov v kanadských skalnatých horách. Setkal se s Edem Byskalem v Dawson Creeku a spolu s Billy Paulem se vydali 400 kilometrů na sever ke srubu Buda Southwicka. Bud Billovi radostně vyprávěl o uzdravení svého bratra: „Bratře Branhame, on už od toho dne, kdy moje manželka hodila jeho košili do ohně, neměl ani jeden záchvat.“

„A žádný záchvat se už u něj nebude opakovat, a to tak dlouho, jak dlouho tomu bude věřit,“ dodal Bill. „A teď bych ti chtěl vyprávět o vidění, které jsem měl v srpnu.“ Popsal mu tedy zvíře podobající se jelenu s rohy dlouhými 105 centimetrů a rovněž mu popsal, jak viděl nějakého člověka v zeleno-béžové kárované košili bezprostředně před zásahem tři a půl metry velkého medvěda grizzly se stříbrnou hřívou.

Bud Southwick se poškrábal na bradě a uvažoval: „Pochybuji, že by k něčemu takovému mohlo během našeho výletu dojít. Zaprvé, nedostaneme se až do oblasti výskytu medvědů, nacházíme se v oblasti výskytu muflonů, vysoko nad hranicí lesa. A co se týče toho velikého jelena, nikdy jsem neviděl zvíře, které by odpovídalo tvému popisu.“

⁴³ Řecký lexikon popisuje „morphe“ následně: „forma, podle které osoba nebo věc vystihuje vidění; přizpůsobení vnějšímu vzhledu.“

⁴⁴ 2. Královská 6:1–17

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Bill, „protože Bůh je schopen udělat cokoli. Dovolte, bratři, že se vás na něco zeptám. Má z vás někdo zeleno-běžovou károvanou košili?“

„Já ne,“ řekl Bud.

„Kdysi jsem takovou nosil,“ pověděl Byskal, „ale byla už potrhána, a tak jsem ji vyhodil.“

„Potom to bude muset být opravdu nějaký jiný lovecký výlet, během něhož zastřelím toho medvěda. Ale to se stane; jen buďte v očekávání a sledujte. Je to; Tak praví Pán.““

Zabralo jim to několik dnů jízdy na koních, než se dostali do vysoko položené oblasti, kde mohli na hranici lesa založit základní tábor. Příští den lovili brzy z rána na alpských svazích. Později odpoledne, asi devět kilometrů od tábořiště, zpozorovali stádo muflonů; byli mezi nimi tři berani s tak silně zkroucenými rohy, že tvořily uzavřený kruh. Bylo již příliš pozdě, aby mohli stádo pronásledovat. A tak se vrátili do tábora s tím, že ráno vyrazí tak brzy, jak to jen bude možné a vrátí se na stejné místo a zastihnou berany ještě ve spánku.

Druhý den časně z rána vylezl Ed Byskal z teplého spacáku do mrazivého vzduchu ve stanu. Zapálil petrolejovou lampičku a prohledával svá zavazadla, chtěl totiž najít nejteplejší oblečení, jaké měl s sebou. S překvapením zjistil, že ta stará zeleno-běžová károvaná košile je složená nahoře v batohu. Byl překvapen, protože řekl manželce, aby ji vyhodila — ale ona místo toho přišla na roztržené místo na boku velkou záplatu a přibalila ji do batohu. Ed si ji oblékl, přivlékl oranžový kabát, zapnul vepředu zip a vyšel ven, aby rozdělal oheň a udělal si snídani. Na vidění, které Bill popsal před čtyřmi dny, ani nepomyslel.

Před devátou už byli lovci daleko na hřebenu, na kterém minulý den viděli stádo muflonů a ovcí. Dnes dalekohledem zpozorovali dole v lese býka karibu. Ed s Blainem se za ním pustili, zatímco Bill s Budem, vystupovali výš po hřebeni, aby vyhledali to včerejší stádo muflonů. Za nějakou dobu se v údolí ozvala ozvěna výstřelu. Bill pozvedl k očím dalekohled a prohledával les, dokud neviděl Edův oranžový kabát. Byskal se opíral o poraženého býka karibu.

Bill se s pocitem uspokojení opřel o vyčnívající skálu, aby si mohl odpočinout a obdivovat tuto nabízející se mu nádhernou scénérii. Pod ním se rozprostíralo nádherné široké údolí s červenými, žlutými a zelenými tečkami modřínů, osik, smrků, jedlí a borovic. Barvy poblíž hranice lesa byly většinou modravě zelené, a to kvůli kosodřevině a také rudým ostrůvkům borůvků. Svahy nad hranicí lesa byly pokryty koberci žlutých lišejníků a borůvkám, které dorůstalo pouze do výšky několika centimetrů a čím dál výš se svahy měnily ve skalnatou břidlici, pod mohutnými strmými žulovými skalami. Když Bill pozoroval toto panorama svým polním dalekohledem, najednou uviděl ve vzdálenosti několika mála kilometrů obrovské zvíře.

„Bude, co to tam může být?“

Bud zašilhal do svého dalekohledu: „Bratře Branhame, to je karibu, ale vypadá úplně jinak než všechny karibů, jaké jsem kdy v životě viděl. Podívej se na ty hroty na jeho rohách.“

„Karibu, ho ho? Dobrá, ale to je to zvíře, které jsem viděl před měsícem ve vidění. Pojďme, dostaneme ho.“

„A jak ho chceš dostat, ono je odsud nejméně tři kilometry? A je až za tím břidlicovým svahem.“

„To mě nezajímá, i kdyby od nás bylo 30 kilometrů. Je moje, Pán mi ho přece dal.“

Nejdříve tedy sestoupili k místu, kde Ed s Blainem zrovna vyvrhovali a stahovali z kůže Edova karibu. Dohodli se, že pošlou mladší muže, aby přivedli soumary až k hranici lesa poblíž strže v blízkosti Billova zamyšleného cíle. Pak Bill s Budem, vystupovali zpět po svahu. Nakonec se stezka, po které kráčeli, začala vyrovnávat a zvolili si cestu podél uvolněných břidlicových balvanů, tak tiše, jak to jen bylo možné. Chůzi se tak zahřáli, že byli nuceni si svléknout kabáty. Osamělý karibu musel usnout na teplém zářijovém slunci, protože Bill se mohl k němu přiblížit na vzdálenost asi 30 metrů. Jeden výstřel stačil k tomu, aby zvíře padlo mrtvé.

Bud se poškrábal po svém strništi na bradě: „Říkáš, že to paroží měří 105 centimetrů?“

„Přesně 105 centimetrů.“

„Mám měřicí pásmo v brašně u sedla, a tak se to brzy dozvíme. No, ale co bude teď s tím hnědým medvědem grizzly se stříbrnou hřívou?“

„On tady také musí být někde nablízku. Ale co je mi záhadou — je ten chlapík v té zeleno-běžové kárované košili.“

Bud zvedl svůj polní dalekohled k očím. „Dobře, já budu... Bratře Bille, podívej.“

Bill se podíval dalekohledem po svahu až úplně dolů do strže, kde ve vzdálenosti několika kilometrů čekali se svými soumary Ed s Blainem. Ed si svlékl kabát a pod ním se ukázala zeleno-běžová károvaná košile, kterou si ráno oblékl. Bill pověděl: „Všechno souhlasí. Někde mezi tímto místem a tou zeleno-běžovou károvanou košilí musí být také grizzly se stříbrnou hřívou.“

Bud s dalekohledem při očích, propátrával svah a hřeben: „Ne že bych ti nevěřil, ale vidím tady na tomhle svahu každý centimetr, ale grizzlyho nevidím.“

„On tady ale někde musí být. Uvidíš.“

Druhý den se měli vrátit pro maso karibu. Jedinou věc, kterou dnes měli udělat, bylo odnést jeho hlavu, kterou měl Bill v plánu vypreparovat a nechat si ji jako trofej. Bill si naložil hlavu na záda tak, aby měl váhu rozloženou a začal sestupovat z hory. Bud šel za ním a nesl obě pušky. Po chvíli se vystřídali. Hlava karibu vážila přes 50 kilogramů, a tak netrvalo dlouho, a ten, kdo ji nesl, byl unaven. Přešli na protější stranu malého ledovce a zastavili se, aby se z něj napili odkapávající vody.

„Co je to tam na tom svahu?“ zeptal se Bill.

Bud zaostřil dalekohled na vzdálený svah. „Panečku, vždyť je to grizzly se stříbrnou hřívou.“

Bill přikývl: „To je on. Pojdme za ním.“

„Ty ho chceš dostat z takové pušky?“ zeptal se Bud skepticky a poukázal na Billův Remington model 721, který má malý kalibr; pouze 270. „Raději by sis měl vzít mou pušku.“

„Ale ve vidění jsem použil tuhle a složil jsem ho jednou ranou.“

„Já vím, že jsi kdysi zastřelil medvěda. Ale tmaví medvědi nejsou ve srovnání s těmito grizzly vůbec nic. Když zasáhneš grizzlyho, on nedostane šok, jako většina zvířat, ale pokračuje v útoku. Toho bys měl každopádně zasáhnout do hrudi. Pokud se netrefíš do srdce, je tady stále možnost, že mu prorazíš hřbet.“

Medvěd byl vzdálen asi tři kilometry. Když se k němu tito dva lovci začali přibližovat, sestoupili do strže, kde zůstali větší část zbývající vzdálenosti nepozorovaní. Když vylezli ze strže, grizzly ležel kousek po svahu nad nimi, ve vzdálenosti pouhých sto metrů a bedlivě je sledoval. Vypadal jako veliký stoh sena. Kožešinu měl tmavě hnědou, přiléhající k tělu, ale konce chlupů byly stříbřitě bílé. A odtud pochází ten název se stříbřitou hřívou. Bill mu namířil na hrud' a vypálil. Grizzly se zuřivým řevem vyrazil kupředu po svahu tak prudce, jako nějaký tank. S otevřenou tlamou a chvějícími pysky, zuby byly připraveny trhat a kousat. Než Bill stačil do komory vložit další náboj, grizzly se před nimi zhroutil ve vzdálenosti sotva dvaceti metrů.

Pleť Budova obličej, i když byla opálena sluncem, úplně zbledla. S povzdechem úlevy zamumlal: „Nechtěl bych ho mít na klíně.“

Stáhli z medvěda kůži, ale bylo úplně nemožné, aby ji odnesli sami. Samotná medvědí kůže vážila kolem 150 kilogramů. Aby ji mohli naložit, budou muset později přivést soumary. Pak se vrátili k místu, kde nechali hlavu karibu, naložili si ji na záda a snášeli ji na místo, kde na ně čekali se soumary Ed s Blainem.

Bill ostatním vzrušeně vyprávěl o svých dvou úlovcích, a pak pověděl: „Bratře Ede, ty jsi mi řekl, že nemáš zelenou károvanou košili.“

„Je mi líto, že jsem ti neřekl pravdu, bratře Branhame. Manželka mi ji přibalila a nevěděl jsem, že ji mám s sebou.“

Pak přinesli měřící pásmo a Bud poklekl vedle hlavy karibu. Natáhl pásmo k jednomu z rohů od základny lebky až k vrcholu toho hlavního paprsků, ale protože cesta, na které ležel karibu, nebyla rovná, pásmo z rohu stále sklouzávalo. Při druhém pokusu mu Blaine rukama přidržel pásmo uprostřed. Bill šťouchl Eda loktem pod žebra a zašeptal: „Podívej, to jsou ty dvě malé ruce, které jsem viděl ve vidění.“ Když bylo pásmo na správném místě, všichni se naklonili, aby viděli výsledek. Konec rohu dosahoval na pásmo přesně k znaménku sto pěti centimetrů.

WILLIAM BRANHAM považoval tuto loveckou expedici za svou vrcholnou událost tohoto roku. Uvažoval o tom, co mu Bůh v horách Britské Kolumbie ukázal a stalo se to pro něj zdrojem útěchy v průběhu smutných měsíců, které byly před ním. Krátce poté, co se vrátil do Jeffersonville, mu onemocněla maminka. Když se Bill u maminky zastavil, aby se na ní podíval, Ella Branhamová pověděla: „Billy, odcházím domů, abych se setkala s tvým tatínkem.“ Charles Branham zemřel v roce 1936, a Ella byla k nynějšíku vdovou 25 let.

„Maminko, neříkej takové věci. Ještě ti není ani 70. Máš před sebou ještě dlouhá léta.“

Pomodlil se za ní, ale Pán mu ohledně ní neukázal žádné vidění, které by ulevilo jeho znepokojení. Uběhlo několik týdnů a její stav se zhoršoval. Bill plánoval na tento podzim několik cest, ale odvolal je, aby mohl zůstat v blízkosti domova, v případě kdyby maminka potřebovala pomoci. A potom ji jednou ve středu odpoledne museli odvézt do nemocnice. Lékař nemohl s určitostí stanovit diagnózu, co ji trápí, a tak Bill pokračoval v modlitbě za její uzdravení. Když ji navštívil v sobotu v nemocnici, našel ji mimo postel, jak stála u okna a pozorovala mraky. Aniž by se otočila, řekla: „Bille, vím, že jsi tady.“

„Jistě, maminko; jsem tady.“

Její oči zůstaly upřeny na mraky a její hlas zněl jakoby ze spánku. „Jsi starý, Bille — moc starý. Vlasy máš bílé a dlouhé vousy. Jednou rukou objímáš kříž a druhou ruku vztahuješ ke mně.“

Bill přemýšlel o tom dni, jak zanedlouho potom, co se stal křesťanem, pokřtil ve jménu Ježíše Krista i svou matku. „Maminko,“ zeptal se, „co pro tebe teď znamená Ježíš?“

„Bille, On je pro mě vzácnější než můj život.“

Mystická Ellina vize Billa přesvědčila, že je opravdu na odchodu. Další úterý byla blízko svého posledního vydechnutí. Ty z jejích dětí, které bydlely poblíž Jeffersonville, se sešly v nemocnici, aby byly v této chvíli s ní. Bill seděl vedle její postele a několik hodin ji držel za ruku. Někdy o něčem mluvil, někdy mu odpovídala, ale nakonec její životní energie tak poklesla, že už nebyla schopna mluvit. Nicméně Bill si všiml, že má ještě stále dost síly, aby mohla zamrkat očima, a tak řekl: „Maminko, teď když umíráš, chtěl bych se tě zeptat ještě na jednu poslední věc. Je pro tebe Ježíš tak milý jako tehdy, když jsi Ho přijala ve formě Ducha svatého? Pokud ano, zamrkej rychle očima.“

Zamrkala tak rychle, a tak prudce, až se jí slzy vyhrnuly z očí. Za několik okamžiků vešla do vyšší dimenze. Bill ve svém nitru plakal, i když si zároveň uvědomoval, jak těžký život maminka měla, když byla mladou ženou; jak byla chudá a jak musela bojovat, aby vychovala svých deset dětí, a to hlavně v období „velké hospodářské krize“. Její boj byl nyní u konce, a před ní se do nekonečna rozprostíral nový a šťastný den.

Sdělil svým bratrům a sestře: „No, maminka odešla, rodina už nebude taková jako dopsud. Byla pro nás tím opěrným pilířem. Pochybuj, že spolu budeme mít takové obcenství jako předtím.“

Nastaly přípravy na pohřeb a rodinné záležitosti ho zaměstnávaly po celý den. Když se nakonec toho večera vrátil domů, tíha její ztráty na něj působila zdrcujícím úderem. Posadil se v pracovně a vytáhl novou Bibli, kterou mu nějaká žena z Chicaga poslala jako dárek. Byla to Bible Krále Jakuba a všechna Ježíšova slova byla vytištěna červeně. Bill prosil: „Nebeský Otče, prosím Tě, poskytněš mi nějakou útěchu ze svého Slova?“ Otevřel náhodně Bibli a okamžitě uviděl svou odpověď ve světle červených písmenech: „*Neplačte. Neumřela, ale spí.*“⁴⁵

Tato slova mu pomohla usnout. Příští den ráno se probudil kolem osmé hodiny; pospíšil si do kuchyně, kde Meda chystala snídani. Rebeka a Josef už seděli u stolu a brzy se k nim připojila Sára. Jedli ale nějak bez chutě.

„Kde je teď babička?“ zeptal se Joe.

Jak jde vysvětlit smrt šestiletému chlapci? „Její tělo je v pohřebním ústavu,“ vysvětlil Bill, „ale její duše odešla nahoru do nebe.“

„A přijde dnes večer dolů? Stýská se mi po ní.“

„Ne, Josefe, nevím, kdy se vrátí. Když se vrátí Ježíš, ona přijde s Ním.“

Bill vstal od stolu a odešel do obýváku. Najednou jakoby obývák zmizel; vlastně zmizel celý jeho dům. Měl pocit, že stojí ve vzduchu, vzadu v obrovském amfiteátru na veřejném prostranství. Veliký zástup lidí seděl do půlkruhu v řadách svažujících se k pódiu, které se nacházelo uprostřed. Před podiem byly první tři řady sedadel

⁴⁵ Lukáš 8:52

odstraněny a bylo tam uděláno místo pro stovky zmrzačených a postižených dětí, jež byly jakoby plné očekávání až se dostanou na řadu v modlitbě. Bill mohl pozorovat muže v černém obleku stojícího vzadu pódia na stupínku, který vedl zástup ve zpěvu křesťanských písní. Tento muž uvádějící písně vypadal nějak zvlášť důvěrně známý. V okamžiku se Billův pohled změnil a teď on byl tím mužem na pódiu vedoucí shromáždění ve zpěvu. Na konci písně si všiml nějaké paní, která vešla zezadu do hlediště a přicházela směrem k pódiu. Myslel, že to musí být nějaká celebrita, protože lidé povstávali s uznáním, když kolem nich procházela. Její šaty byly ušity ve stylu, které ženy nosily na počátku 20. století. Měla na sobě sněhobílé šaty a bílou halenku s vypouklými rukávy a se stojatým límečkem se zapínáním na knoflíky. Kožené boty měla zašněrovány až vysoko ke kotníkům a její dlouhé vlasy byly sepnuty a připevněny přepychovým kloboučkem se širokým lemem.

Bill se rozhodl, že si společně zaspívají nedělní písničku, a to dá příležitost této celebritě, aby se posadila dříve, než zahájí své kázání. Zpíval tedy: „Přiveďte je, přiveďte je, přiveďte je z polí hříchů. Přiveďte je, přiveďte je, přiveďte ty malé k Ježíši.“ Když ta vzácná paní přišla dopředu, přistoupila k pódiu a postavila se k jedné straně. Obecenstvo spontánně zatleskalo. Bill se otočil, aby ji přivítal, ale ona měla hlavu skloněnou tak, že okraj klobouku momentálně zakrýval její tvář. Když však hlavu zvedla, Bill s překvapením uviděl svou matku, která se na něj dívala v nádheře svého mládí.

„Maminko?“ zeptal se.

Ella se pousmála a přikývla hlavou. „Ano, Bille.“

Dříve než mohl vyslovit další slovo, celé hlediště zaburácelo spontánním hlukem blesku a hromu. Na konci tohoto hřmotu uslyšel hlas, který říkal: „*Nestarej se o svoji maminku, ona je teď jako v roce 1906.*“

„1906?“ zopakoval Bill jako v ozvěně, když se vracel zpět do přirozeného světa.

Meda, která stála ve dveřích do kuchyně, se zeptala: „Co se s tebou děje, Bille?“

„Miláčku, právě jsem měl vidění maminky, jak tady stála. Musím se dozvědět, co s ní bylo v roce 1906.“

Později toho dne nahlédl do maminčiny Bible, kde na prázdném listu vepředu si poznamenala důležité rodinné události. Tam našel rok, kdy se Ella Harveyová provdala za Charlese Branhama, a to mu vysvětlilo tu záhadu. V roce 1906 byla maminka tatínkovou nevěstou. Byla mladičká, ale ve státě Kentucky, který měl vesměs vesnický ráz, to nebylo v tomto období historie nic neobvyklého. A teď byla jiného druhu nevěstou; byla částí kolektivní nevěsty — nevěstou Pána Ježíše Krista. Bill teď věděl, že se s ní znovu uvidí na lepším místě.

Touto dobou, se do kraje Indiany znovu vrátil listopadový chlad, i když ještě nesněžilo. Jelikož Bill odvolal do konce roku všechny své kampaně, rozhodl se, že další měsíc se bude postit a modlit za to, kterým směrem by se měla ubírat jeho služba v roce 1962. Někdy kolem třetí hodiny v úterý ráno 21. listopadu 1961 vstal z postele, odešel do obývacího pokoje, rozsvítil a klekl vedle křesla. Po několika minutách pocítil, jak se jeho tělo pohybuje. Otevřel oči a s překvapením se uviděl, jak vystupuje na vrcholek obrovské mapy Středního východu. Měl dojem, že kráčí na západ, směrem k úzkému modrému pásu, který se zpozvdálí křížil s jeho stezkou. V pozadí slyšel někoho zpívat: „Jdu k řece Jordán.“ Když přešel asi dvě třetiny vzdálenosti k tomu modrému pruhu inkoustu na mapě, řekl si: „Sláva Bohu, na druhé straně je Palestina, zaslíbená země, kde nás čekají všechna zaslíbení.“

Neočekávaně se ocitl zpět ve svém obývacím pokoji a stále klečel v modlitební poloze u svého křesla. „Copak jsem spal nebo se mi něco zdálo?“ přemýšlel. „Vždyť je noc.“ A jakoby Bůh chtěl odpovědět na jeho otázku, pocítil znovu, jak se jeho tělo pohybuje a zvedá z podlahy, dokud neopustilo pokoj. Tentokrát ho vidění postavilo na rovné úzké cestě, jež vedla travnatou krajinou. Kráčel vedle nějakého křesťanského bratra, kterého neznal. Touto cestou šli také nějakí lidé a všichni jako kdyby se něčeho báli. Bill řekl: „Teď jsem si jistý, že to je vidění a že Pán Bůh je tady. Ale čeho se všichni lidé tak bojí?“

Hluboký resonantní hlas řekl: „*V těchto dnech hrozí velké nebezpečí. Je tady šeredný had, který zabije každého, koho uštkne.*“

Bill právě uslyšel, jak se něco blíží vysokou trávou. Zastavil se a zpozorněl a hned na to uviděl velkého černého hada, jak se vplazil na cestu před ním. Bill poznal, že to je Africká mamba, jeden z nejjedovatějších hadů na světě. Mamba je velice hbitý a útočný had a má ve zvyku zvednout přední část těla od země a uštknout svou oběť výše na těle nebo rovnou do hlavy. Její jed působí tak prudce a rychle,

že vysoké procento lidí, kteří byli mambou uštknuti, umírá; přežijí jedině, když dostanou sérum okamžitě po uštknutí. Kvůli tomu se afričtí domorodci mamby smrtelně bojí. Jednou, když byl na lovu v Africe, uslyšel vrátného, jak zaječel: „Mamba!“ A viděl domorodce, jak každý popadl své zavazadlo a jeden přes druhého se snažili rychle prchnout.

V tomto vidění se na něj tato mamba se zlými úmysly upřeně dívala a prudce pohybovala jazykem. Ten křesťanský bratr, který se zastavil vedle něj, couvl a nechal Billa, aby se postavil této smrtelné hrozbě sám. Mamba zaútočila. Nejdříve udělala prudký pohyb, ale když se připlazila blíž, začala se pohybovat pomaleji a pomaleji, až ji něco několik desítek centimetrů před ním zastavilo. Ústa měla otevřená, jedové zuby čněly dopředu, ale i když o to všemocně usilovala, nemohla ho uštknout. A tak se plazila kolem a chtěla ho uštknout z jiné strany. A totéž se opakovalo: Přiblížila se k němu na několik desítek centimetrů a než se mohla dostat ještě blíž, něco ji záhadným způsobem zdrželo. Nakonec to vzdala a místo něj si zvolila jinou oběť — zaútočila na jeho přítele. Tento neznámý bratr uskočil a jen tak tak tomu unikl. A mamba na něj zaútočila znovu a on se tomu usilovně vyhýbal.

Bill si pomyslel: „Není divu, že všichni na této cestě jsou tak vystrašení.“ Okamžitě zvedl ruce a modlil se: „Ó, Bože, smiluj se nad mým bratrem, jestli ho ten had uštkne, zahyne.“ Jakmile to dopověděl, mamba znovu pohrozila útokem Billovi, ale odněkud nad ním se ozval hlas: *„Buď dobré mysli. Byla ti dána moc, abys ji svázal.“*

„Dobře, Bože, ale co mám udělat?“

„Abys to mohl udělat, musíš být upřímnější.“

Mamba se k němu plazila znovu.

„Bože, odpusť moji neupřímnost a pomoz mi, abych mohl být upřímnější.“ A najednou v sobě pocítil příliv pomazání, které nabilo jeho tělo mocí, kterou mohl cítit. Ukázal na mambu prstem a řekl: „Satane, ve jménu Pána Ježíše Krista tě svazuji.“

Had se okamžitě svinul do písmena & — je to symbol ve tvaru číslice osm používaný jako spojka „a“. Pak si konec ocasu ovinul kolem vlastního krku a uškrtil se k smrti. Najednou z jeho úst vyšel modrý dým, teď jeho mrtvola připomínala zcela neškodný preclík.

Hlas nad ním říkal: *„Můžeš ho také rozvázat.“*

„Tak tedy satane, abych se ujistil, rozvazuji tě.“ Had otevřel tlamu a vtáhl ten modrý dým zpět do plic. Jeho šupiny změkly a začal se kroutit a narovnával se. Bill rychle řekl: „Svazuji tě znovu ve jménu Ježíše Krista.“

A ten dým znovu vyšel z jeho úst a had se znovu zkroutil a škrtil se, dokud zcela nestrnul. Najednou uslyšel, jak v ložnici zvoní budík. Krátce na to uslyšel Medu, jak vchází do chodby a říká Sáře a Rebece, že je čas, aby vstávaly. Dům se naplnil typickým hlukem dětí připravujících se do školy. Bill odešel do svého pokoje, aby o tomto vidění přemýšlel. Mamba jakoby znázorňovala hřích v té nejhorší podobě. Ale ke svázání satana byla k dispozici moc. Co jiného by to mohlo znamenat? Bill se modlil: „Nebeský Otče, dřív než se ode mě Tvůj Duch vzdálí a pojedu s dětmi do školy, nevysvětlil bys mi, co jsi mi chtěl v tom vidění říci a neukážeš mi něco ze svého Slova?“

Když otevřel Bibli, jeho palec přitlačil stránku přesně pod 1. Korintským 5:8: *„Proto slavme svátek ne starým kvasem, ani s kvasem špatností a ničemnosti, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.“* Teď tomu mohl rozumět. Měl v plánu se postit a modlit ohledně své budoucnosti. Duchovně řečeno, tělesný půst je hostina s Pánem.⁴⁶ Bůh mu chtěl říct, že během toho půstu musí být upřímnější než kdykoliv předtím. To znamená, že stojí před něčím mimořádným. Když šel ve vidění po mapě směrem k té řece, připomínalo mu to, jak Jozue vedl Izraelity k řece Jordán a pak se díval na druhou stranu řeky do zaslíbené země, kterou měl rozdělit a podělit jako dědictví Božímu lidu. V té době Jozuovi Pán řekl: *„V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“*⁴⁷ Bill nemohl nikdy zapomenout na ten den, když se v jeho pokoji zjevila část ruky a obracela stránky v jeho Bibli a poukázala mu na prvních devět veršů knihy Jozue. Jak by na to mohl zapomenout? Poznamenal si to vidění na prázdný list ve své pracovní Scofieldově Bibli. Tu Bibli stále používal doma i na cestách od té doby, co se onoho dne roku 1952 dozvěděl, že jeho služba bude mít určitou podobnost se službou Jozue.

Příští den ráno, ve středu 22. listopadu 1961, se Bill probudil dřív, než byl vyburcován zvoněním budíku. Z kouta ložnice na něj něco kokrhalo. Když se tím směrem otočil, v rohu pokoje s překvapením

⁴⁶ Snad to vzal z 2. Korintským 5:6–9

⁴⁷ Jozue 3:7 (BK)

spatřil stojícího ohyzdného démona. Připomínal mu nějakého neandrtálce s vyčnívajícími rohy na hlavě, a kdákal, jako když slepice právě snesla vejce. Místo, aby na něj působil děsivým dojmem, působil zábavně. Démon vypadal tak trochu jako Alley Oop, jeskynní muž, kterého jednou viděl v zábavném seriálu v novinách. „Medo,“ řekl, když jí položil ruku na rameno, „Medo, miláčku, podívej se na to.“ Ale ona tvrdě spala. Rozhodl se, že ji budit nebude, uvažoval: „To by ji přece vyděsilo k smrti.“

Čím déle poslouchal démonovo kokrhání, tím více mohl rozumět jeho slovům. Určitě k němu mluvil a obviňoval ho a mluvil takové věci jako: „Ty nemáš žádnou Boží moc, jsi jenom podvodník. Nemáš vůbec žádnou moc.“

Bill pověděl: „Satane, jsi mi pohoršením. Odklid' se z mé cesty ve jménu Ježíše Krista.“ Podobně jako špinavá voda v záchodě odchází krouživým pohybem do kanálu, démon se vířivým pohybem změnil v hroudu a zmizel. Bill se opřel o polštář a radoval se z toho okamžitého ticha, a pak pocítil zvláštní líbeznot, která ho obklopila a naplnila jeho kalich radostí natolik, že přetékal. „Jsem zvědav, jestli je teď Duch svatý někde nablízku?“ pomyslel si.

Z druhého rohu ložnice uslyšel ten nejmilejší hlas, jaký kdy slyšel: *„Neboj se dělat cokoli nebo jít kamkoliv nebo říct cokoli, protože nikdy neselehávající přítomnost Ježíše Krista je s tebou, kamkoliv půjdeš.“*

Toho rána, když odvezl děti do školy, sbalil se a oblékl do nejteplejšího zimního oblečení a odjel na samotu do Tunelového mlýna, kde pokračoval pěšky do své jeskyně. Nebral zřetel na chladné počasí, musel se postit a modlit. Něco důležitého se blížilo. Mohl to cítit ve svých kloubech, v nervech i ve svém duchu.

KAPITOLA 85

JAK EXPLODOVALA JEHO PUŠKA

1962

V LEDNU 1962

telefonoval Williamu Branhamovi Miner Arganbright a ptal se ho, jestli by někdy v budoucnu nezážil znovu cestu do Švýcarska. Když Bill odpověděl, že o tom bude uvažovat, Arganbright okamžitě telefonoval jedné

pobožce Sdružení obchodníků plného evangelia ve Švýcarsku a zeptal se, jestli by se nenašel někdo iniciativní a neuspořádal v této zemi nějaká shromáždění. Mezitím Bill cestoval po jihozápadě Ameriky a ve druhé polovině ledna kázal v Phoenixu a v Tempe v Arizoně. V únoru se vrátil do Jeffersonville a zorganizoval rybářský výlet s Welchem Evansem, Fredem Sothmannem a Banksem Woodem. Welch Evans vzal celou tuto skupinu ve svém autě. Když projížděli kentuckou krajinou, Bill seděl na předním sedadle vedle řidiče. Jejich cílem byla vodní nádrž za přehradou Wolf Creek, která byla pro veřejné rybaření otevřena po celý rok. V průběhu cesty měl Bill sen nebo vidění. Zpočátku nevěděl, co to bylo. Obrazy, které si zapamatoval, byly tak živé, že přemýšlel, že by to mohlo být i vidění. A potom si asi znovu zdřímnul a měl sen. Byl si však jist jedné věci. Poslouchal, jak si jeho přátelé v autě povídali, a během jedné vteřiny stál na dřevěném molu a byl zahleděn do dálky šedivě zelenavého oceánu.

Vedle něj stál Miner Arganbright a říkal: „Připravil jsem pro tebe, bratře Branhame, člun,“ a ukázal na malé bílé kánoe přivázané k pilotu na jedné straně mola.

„Ne,“ odpověděl Bill, „ó, to nebude stačit.“

„Ale ono pojede 60 kilometrů za hodinu, a dokonce i po mělčině blízko břehu,“ namítal Miner.

„Ale to mě nepřeveze přes hlubokou vodu, a proto bych potřeboval velkou loď s dobrým motorem.“

Miner pokrčil rameny: „Dobře, tvoji přátelé plánují přeplout oceán v kánoi. Říkali mi, že půjdou za tebou kamkoli. Možná že byste mohli plout spolu.“ A tu Miner ukázal na druhou stranu mola, kde v zelené kánoi přivázané k pilotu seděli Sothmann s Banksem Woodem. Kánoi

měli naloženou kempinkovou výbavou. Arganbright se těchto dvou mužů zeptal: „Jste námořníci?“

„Ano,“ odpověděli.

Bill namítl: „Ne, nejsou. Já se v plavbě vyznám lépe než oni. A na hlubokou vodu bych nikdy takový malý člun nevzal. Když začne foukat vítr, zvednou se vlny a oni se převrátí.“ Teď Miner chytil Billa za ruku, odváděl ho z mola a řekl: „Bratře Branhame, oni tě milují a věří ti. Kdybys přeplul na druhou stranu oceánu ve velké lodi, oni se tě budou snažit v těchto kánoích následovat, převrátí se a utopí. Ale je způsob, jak je tady zadržet. Vidíš tamhle tu budovu? To je jediné skladiště v celém tomto kraji. Kdybys ho zásobil spoustou potravin, oni tady zůstanou po dobu, když ty budeš pryč.“

Další věc, kterou si Bill zapamatoval, bylo, že ukládá zboží do polic v tomto skladišti — krabice mrkve, brambor, cuket a jiné čerstvé zeleniny. Když byly police plné, zatelefonoval své manželce a zeptal se jí, jestli by s ním nechtěla cestovat do zámoří. Když vidění končilo, Meda řekla, že tentokrát zůstane doma.

Bill svým rybářským kamarádům sdělil, co právě viděl a přidal k tomu: „Tato shromáždění, která pro mě ve Švýcarsku připravuje bratr Arganbright — něco do toho vejde a já nepojedu. Bratři ve Švýcarsku se mne budou snažit využít ke svému vlastnímu prospěchu, ale Bůh nedovolí, aby se to stalo.“

Později toho odpoledne dojeli k domu jednoho přítele, u kterého se chtěli ubytovat. Večer mu telefonoval Miner Arganbright. Miner řekl: „Můj protějšek ve Švýcarsku naplánoval v Curychu na polovinu března pětidenní banket Obchodníků plného evangelia. Bratře Branhame, pojed' se mnou, vezmi s sebou manželku, protože nebudeš tolik kázat. Myslím, že ti naplánovali jedno večerní shromáždění. A po tom shromáždění tě vezmu s tvojí manželkou na okružní cestu Evropou a do Palestiny.“

Bill svému příteli odpověděl, že to projedná s Medou a pak mu zatelefonoje, (ačkoliv už dobře věděl, jaká bude odpověď). Příští den zatelefonoval manželce a vysvětlil jí Minerův plán. Jelikož děti ještě chodily do školy, Meda řekla, že březen pro ni není vhodná doba, aby cestovala po Evropě. Zdvořile řekla, že nechce jet.

A tato scéna vidění se doslovně naplnila. Bill cítil, že může jeho obsah vysvětlit svým přátelům. Řekl, že ta bílá kánoe znázorňuje to

jedno shromáždění. Bílá barva měla dobrý význam. Byla pro něj v pořádku, aby kvůli jednomu shromáždění cestoval kamkoliv podél amerického pobřeží. Ale Bůh si nepřál, aby se kvůli jedinému shromáždění plavil za oceán. Tito dva bratři v zelených kánoích znázorňovali Arganbrightovu nabídku vzít Billa na okružní cestu po Evropě a do Palestiny. Bratr Wood a bratr Sothmann nebyli kazatelé, ale Bill kazatelem byl. Skladiště byla jeho modlitebna v Jeffersonville, kde mohl kázat cokoliv a všechno, co měl na svém srdci; kde jeho kázání zaznamenaná magnetofonem budou pokrmem nejen pro jeho stádo na jeden den, ale budou pokrmem jeho lidu na dlouhou dobu, pokud jen budou chtít jíst.

A tak místo toho, aby na jaře odjel do zámoří, zůstal Bill poblíž domova a kázal na tucet kázání v Branhamově modlitebně, tak jak cítil, že to bude nápomocné ke křesťanskému růstu a k přivedení lidí blíž k Bohu. Kázal tedy na téma: „Jednota s Bohem“, „Vytrvalost“, „Největší boj“, „Vyjádření“, „Mluvené slovo je originální semeno“, „Moudrost proti víře“, „Obnovení stromu nevěsty“, „Zmocnění se všech věcí“, „Cesta pravého proroka“, „Vypusťte tlak“, „Otázky a odpovědi“, „Zastat se Ježíše“ a „Evangelizace poslední doby“.

V kázání „Největší boj“ (které bylo kázáno 11. března 1962) poukázal na první boj, který byl kdy v nebi bojován, když Michael a jeho andělé bojovali proti Luciferovi a jeho andělům. Lucifer a jeho armáda byli svrženi z nebe, a tak přišli na zem a zde ta válka pokračovala. Na zemi si Lucifer zvolil jako bojiště lidský rozum. Lucifer rovněž zvolil svou zbraň, jež byla zpochybnění Božího slova a argumentování v rozporu s ním. Bůh na druhé straně zvolil jako zbraň víru v Jeho Slovo. Každá lidská bytost měla tutéž volbu jako Adam a Eva: on nebo ona musí buď uvěřit Slovu Božímu a žít nebo ho zpochybnit a zemřít. A tak největší boj, který byl kdy bojován, nadále probíhá na každém místě v myslích mužů a žen.

„Já nemluvím o ideji křesťanské vědy ‚rozum nad hmotou‘,“ Bill tento bod objasnil. „Když vaše mysl přijímá život pocházející z Božího slova, ten akt přijetí do vás vnese Boží život. Nejsou to jenom vaše myšlenky, které to docílí; je to spíše Slovo Boží, které to do vás přivede kanálem vašich myšlenek. Rozumíte? Váš rozum to přijímá, uchopí se toho, váš duch ovládá váš rozum, a když váš duch vezme Slovo Boží, Duch nacházející se v tom Slově do vás vnese život.“

18. března 1962 kázal „Mluvené Slovo je originálním semenem“. Toto šestihodinové vyučovací poselství bylo rozděleno do dvou částí, tak aby si obecnstvo mohlo udělat přestávku na oběd. Ráno řekl: „Věřím, že moje posláni tady na zemi je předcházet příchod Slova, kterým je Kristus. On v sobě obsahuje Milénium a každou další dobrou věc, protože On je Slovem.“ Pak přečetl odstavec z 1. Mojžíšovy 1. kapitoly včetně 11. verše: *„Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak.“*

Bill řekl: „Každé Bohem vyřčené Slovo je semenem.“ Aby tento názor obhájil, četl Lukáše 8, kde Ježíš vypráví podobenství, kde hospodář sel na svém poli. Když se Ho učedníci zeptali na význam tohoto podobenství, Ježíš řekl: „To podobenství znamená toto: semeno je Slovo Boží.“

Bill toto téma rozvinul a řekl: „Jeho Slovo je Jeho semeno a Jeho Duch je voda. Když Duch Boží přichází a zavlaží semeno, ono zrodí život toho semene.“

„Věřím, že Bible je Slovem, celou pravdou; a Ježíš je Slovem, které se zjevilo. On a Jeho Slovo jsou jedno a totéž. Kým On je? On byl tím Semenem, které měla zrodit Eva, ale ona to zkřížila zpochybněním Božího slova. Duch svatý byl v Edenské zahradě proto, aby toto semeno zaléval. Člověk nebyl stvořen proto, aby zemřel; byl stvořen, aby žil. Zkřížení však přivodilo smrt. Eva zkřížila lidskou rasu s hadem (který v této době nebyl plazem, ale savcem geneticky podobným člověku). Teď jsme všichni vůči originálu kříženci. A proto lidé umírají.“

„Bůh se zjevil v Ježíši tak dokonale proto, že Ježíš byl semenem Slova, samotným zárodkem. Ten zárodek semene měl v sobě život. Ježíš byl tím zárodkem, Slovem Božím. Ten zárodek je zavlažován Duchem. Ježíš musel být ‚otevřen‘ na Golgotě proto, aby z toho Semene mohl být uvolněn život a mohl zplodit další semena. Ona musí uvidět to Slovo a držet se Ho. On poslal svého Ducha, aby tato semena zavlažoval a aby ona zrodila lidi, kteří nebudou z toho Slova nic popírat, protože jsou příbuzným semenem toho originálního Semene.“

„Ten první Adam měl zplodit syna, který bude pokračovatelem lidské rasy. Eva to zkřížila s hadem a zrodila křížence a celé pokolení nemanželských dětí, které se rodí, aby zemřely. Pak přišel Ježíš a byl tím pravým semenem. On to dokázal. Všechno, co Adam ztratil, tím byl

Ježíš. Vidíte? On je tím pravým Synem. Byla to Eva, která měla nakonec toto dítě zrodit, kdyby nenaslouchala hadovi a neprodila svého zkříženého syna. A proto věřím tomu, čemu věřím. To se musí vrátit zpět do toho Slova.“

„Všichni synové Boží na tom musí být stejně. Ó, ano. Když jsme se narodili ze Slova a z Ducha, to nás znovu navrací zpět do mluveného Slova, právě tak, jak o tom řekl Ježíš ve 3. kapitole Evangelia Jana. Navrací nás to zpět na místo, kde jsme se měli nacházet od začátku. A kvůli tomu Kristus zemřel: aby nás navrátil zpět na místo, na kterém jsme Božími syny.“

Po obědě Bill ve svém tématu pokračoval. Učil, že když Adam přišel k Evě, zjistil, že její lůno je již oplodněno hadovým semenem. Ale předtím než Eva mohla vykonat tento akt, musela nejdřív přijmout ďáblovu lež do lůna svého myšlení. Zpochybnila pouze jedno Slovo Boží, ale to Slovo bylo klíčové. Bůh řekl: „Nejezte ovoce z toho stromu, který je uprostřed zahrady, jinak zemřete.“ A satan jí to zdůvodnil slovy vycházejícími z úst hada: „Určitě NEZEMŘETE; stanete se jen chytřejší.“ Přidáním jednoho slova satan všechno změnil. Zpochybněním Božího slova Eva přišla o své panenství a lidská rasa takto nabyla hříšnou povahu.

Porovnáme si teď Evu s Marií. Eva přijala falešné slovo, které zrodilo falešné semeno. Marie byla vyvolená, aby přijala pravé semeno. Ale nejdříve musela i Marie čelit satanovi, který se jí snažil zdůvodnit něco proti Slovu. Když k Marii přišel anděl a sdělil jí, že porodí syna, Marie se zeptala: „*Jak se to stane, když dosud nepoznávám muže?*“ Satan jí našeptával do ucha, zaséval semeno pochybnosti, a říkal jí, že takové zaslíbení je vzhledem k její současné situaci logicky nemožné. Měl dobrý argument. Ale když anděl řekl: „*Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího; proto to svaté, co se z tebe narodí, bude nazýváno Syn Boží,*“ Marie pohotově odpověděla: „*Ať se mi stane podle tvého slova.*“⁴⁸ A tak se naplnilo Písmo: „*Protož sám Pán vám dá znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazůve jméno jeho Immanuel.*“⁴⁹

Ježíš byl dítětem vyřčeného Slova. On nebyl počat pohlavním aktem, ale skrze Boží mluvené Slovo. (Bůh v Mariině lůně stvořil vajíčko

⁴⁸ Lukáš 1:26–38 (NBK)

⁴⁹ Izaiáš 7:14 (BK)

i spermii, která ho oplodnila, a tak fyzicky byl plně člověkem, ale jeho rodičovství bylo striktně Božského původu.) Jelikož nepřišel pohlavním způsobem, Ježíš nemusel umřít, ale zemřel proto, aby zaplatil dluh Adamova hříchu. To byla jediná cesta, jak ho mohl zaplatit. Nikdo jiný to nebyl schopen udělat, protože všichni ostatní byli narozeni z pohlavního aktu. Tak jako Marie, musí tito lidé, kteří byli předurčeni, aby se stali částí kolektivní nevěsty Ježíše Krista, nejdříve přijmout Slovo v lůně své mysli.

Ačkoliv Bill ve svém životě kázal už tisíce kázání, napsal jenom velice málo věcí. Ale několik dnů předtím, než kázal toto kázání, mu Duch svatý řekl, aby vzal do ruky pero a napsal poselství pro církve, které nyní přečetl:

„Hle, co se vám snažím říci. Zákon reprodukce se zakládá na tom, že každý druh zplodí podle svého druhu na základě 1. Mojžíšovy 1:11. Z toho vyplývá, že děti Boží budou jako jejich Otec. V těchto posledních dnech ta pravá Církev (nevěsta), když se k Němu bude blížit, dospěje k Vrcholovému kameni a stane se super Církví; super rasou. Ti v nevěstě se Mu budou tak velice podobat, že budou rovnou Jeho samotným obrazem, a to kvůli tomu, aby s Ním byli sjednoceni. Budou jedno. Budou samotným projevem Slova živého Boha. Denominace nemohou něco takového docílit. Denominace zrodí pouze svá věrovyznání a dogmata smíchaná se Slovem, avšak jejich produkt bude křížencem.“

„Prvnímu Adamovi, který byl prvním mluveným Slovem Božím (semenem), byla dána nevěsta proto, aby mohl reprodukovat dalšího Božího syna. Ale Eva padla kvůli zkrřížení, a proto způsobila Adamovu smrt.“

„Druhému synu, Ježíši, který byl rovněž mluveným Slovem Božím (semenem), byla také dána nevěsta jako Adamovi, ale dříve než si stačil svou nevěstu vzít, padla také. Ona, podobně jako Adamova manželka, byla vystavena zkoušce, zda bude věřit Slovu Božímu a žít, nebo Slovo zpochybní a zemře. A když zpochybnila a opustila Slovo, zemřela.“

„Pak z té nepočtené skupinky pravého semene Slova Bůh představí Kristu milovanou nevěstu,

pannu — pannu jeho Slova — protože nepoznala žádné vyznání lidského původu nebo dogmata. Skrze údy této nevěsty Bůh naplní všechno, co zaslíbil, že bude v panně zjeveno.“

„Slovo zaslíbení přišlo k panně Marii. U Izaiáše 9:6 Bůh zaslíbil, že jednou zjeví sám Sebe. A nyní Jeho jednání směřovalo k naplnění Jeho vlastního Slova zaslíbení v panně. Všimněte si, že to byl anděl, který přinesl poselství, ale to andělské poselství bylo přece Slovem Božím. Když ona toto andělské poselství přijala, Bůh naplnil všechno, co zaslíbil, že se v tom čase stane. Přirozené Mariino lůno znázorňuje duchovní lůno panenské nevěsty dnešní doby. Právě tak, jak udělala Marie, tato panna konce času řekne: ‚Ať se mi stane podle Tvého Slova.‘ Kristus je hlavou této nevěsty a oni Mu jsou poddáni ve všem. Oni Jej nejen budou milovat, oni budou mít také Jeho schopnosti.“

„Všimněte si té harmonie mezi Otcem a Synem. Ježíš nikdy neudělal nic, dokud mu to Otec nejdříve neukázal (Jan 5:19). Tato harmonie bude existovat mezi Ježíšem a Jeho nevěstou; On jí ukazuje své Slovo života a ona je přijímá. Ona ho nikdy nezpochybňuje. Nic jí nemůže uškodit, dokonce ani smrt, protože když je semeno zaseto do země, voda Ducha ho znovu vzbudí. Zde je to tajemství: V nevěstě je Slovo, jako bylo v Marii. Nevěsta má Kristovu mysl, a proto ona ví, co si On přeje, aby s Jeho Slovem udělala; a ona to koná ve jménu Páně, což znamená, že má ‚Tak praví Pán‘. Pak to Slovo vyklíčí díky vodě Ducha a povyroste natolik, že splní svůj účel.“

„Ti, kteří jsou v nevěstě, konají pouze Jeho vůli. Nikdo je nemůže přesvědčit o opaku. Oni mají ‚Tak praví Pán‘, jinak mlčí. Oni vědí, že to musí být Bůh konající v nich své skutky a tím, že své vlastní Slovo naplňuje. On nedokončil během své pozemské služby celé své dílo, a tak je nyní vykonává skrze svou nevěstu. Ona o tom ví. Kristus teď naplní skrze svou nevěstu to dílo, které zanechal pro tuto konkrétní dobu.“

„A tak stůjme jako Jozue a Kálef. Naše zaslíbená země se blíží na dosah našeho zraku tak jako tehdy ta jejich. Tak tedy, stůjme jako Jozue a Kálef, když už

vidíme na obzoru zaslíbenou zemi. Jozue znamená ‚Jahve spasitel‘. Muž Jozue znázorňuje vůdce poslední doby, který přijde do církve právě tak, jako přišel Pavel, jako ten původní vůdce rané pohanské církve. Kálef zas znázorňuje ty lidi, kteří Jozua následují...“

Tato stať pokračuje ještě na několika dalších stránkách a poukazuje, jakým způsobem pro nás byly životy Mojžíše a Eliáše poučením o mnoha věcech týkajících se dnešního dne. Bill řekl: „Kristus si teď bere svoji nevěstu, aby byla oplodněna Jeho vlastním semenem Slova v duchovním lůně její mysli. On nechce žádné vyznání víry ani dogma, které by s tím bylo smícháno. Jeho nevěsta musí být vůči Němu pannou.“

„Ó, lidé, Bůh vám žehnej. Poslyšte, nemohu věřit ničemu jinému kromě Božího slova. Chci, aby Jeho Slovo bylo mým životem, vším, čím jsem já; a chci, aby s vámi to bylo stejné. Aby vaše chození, vaše mluvení, vaše pohnutky a všechno ostatní, co děláte, bylo v souladu se Slovem Božím. Ať do vás vstoupí Kristova mysl a oplodní vás Slovem. Jestli dovolíte, aby do vás vstoupila denominační mysl, budete denominačně oplodněni. Pokud však dovolíte, aby do vás vstoupila Kristova mysl, On nemůže popřít své vlastní Slovo, protože je Bohem. Budete oplodněni Slovem a budete mu věřit. Nezáleží na tom, jestli vás vyhodí a jestli před vámi budou všechny dveře zavřeny, vy přesto zůstanete stát pevně. Amen.“

KDYŽ WILLIAM BRANHAM navštívil v roce 1951 Jižní Afriku, naskytla se mu poprvé příležitost zastřílet si z pušky značky Weatherby kalibru 257 Magnum. Puška se mu velice líbila. Řekl, že to byla jeho vysněná puška, a přesto si nikdy takovou nekoupil. Měl už asi tucet pušek a ve svých myšlenkách by nebyl schopen ospravedlnit ztrátu 300 dolarů za další pušku, když si uvědomoval, že někteří misionáři v Africe si nemají ani co nazout na nohy.⁵⁰ V průběhu let mu několik různých lidí koupil Weatherby Magnum nabízelo, ale on pokaždé odmítnul.

⁵⁰ V té době obnášel měsíční příjem Williama Branhama 400 dolarů, které dostával od Branhamovy modlitebny.

Na jaře roku 1962 začal Branhamovu modlitebnu navštěvovat jeden muž jménem Rodney Armstrong, který se právě stal křesťanem. Armstrong byl distributorem společnosti Weatherby pro Indianu. Když se dozvěděl, že Billovým přáním bylo vlastnit Weatherby kalibru 257 Magnum, ale že nemohl ospravedlnit výši nákladu, nabídl mu jinou možnost. Právě obdržel oběžník společnosti Weatherby, ve kterém stálo, že komora kterékoliv pušky kalibru 257 může být provrtána způsobem, aby do ní šlo vložit náboj Magnum a přitom poskytovala stejné balistické vlastnosti jako Weatherby Magnum. Společnost tuto úpravu otestovala a zaručovala její výsledek. Náklady na tuto úpravu činily 40 dolarů, ale jelikož byl Armstrong hlavním firemním dealerem, mohl to zajistit za cenu asi 15 dolarů.

Tento nápad se Billovi nesmírně líbil. Takovou pušku, kalibru 257 už měl, a střílel z ní jen málokdy. Byla to puška značky Winchester model 70 s uzávěrem. Nějaký přítel z Kalifornie tuto pušku daroval jeho synovi Billy Paulovi, aniž si uvědomil, že Billy Paul je levák. A protože Billy Paul měl potíže s obsluhou pušky pro pravou ruku s uzávěrem na levou, Bill ji se svým synem vyměnil za pušku značky Savage kalibr 300, a tak získal novou pušku kalibru 257. Nyní Bill dychtil po úpravě Winchestrovky modelu 70, aby se stala rovnocennou puškou s Weatherby Magnum, která byla jeho životním snem.

Kalibr znamená průměr vrtání hlavně pušky. Kalibr 257 znamená, že průměr otvoru hlavně je 257 tisícín palce.⁵¹ Když továrna Weatherby upravovala Billovu pušku, zapomněli provrtat hlaveň. Upravili pouze velikosti průměru komory, aby se tam vešel náboj o průměru kalibru 257 Magnum. Náboje značky Magnum jsou větší než normální náboje a mají také větší obsah střelného prachu. Výsledkem je větší rychlost kulky a zároveň rovnější dráha střely, což celkově zlepšuje základní přesnost pušky.

22. dubna 1962 Bill pronesl kázání, které nazval „Obnovení stromu nevěsty“. O týden později — v průběhu prvního květnového týdne — mu byla z továrny Roy Weatherby v Kalifornii doručena jeho upravená puška. Bill ji chtěl s netrpělivostí vyzkoušet, a tak poprosil Bankse Wooda, aby s ním zajel na střelnici Klubu ochránců přírody. Když tam dorazili, Bill připnul na dřevěný stojan ve vzdálenosti 50 metrů černobílý terč, poodešel na palebnou čáru, posadil se na lavici, vzal svou novou pušku a opřel se lokty o dřevěnou podložku k tomu

⁵¹ 6, 5278 milimetrů

určenou. Několikrát vystřelil. Banks Wood sledoval zásahy a s nadšením sděloval, že všechny jsou v černém. Banks pak poodešel dozadu a Bill otevřel závěr a pokoušel se do komory vložit další náboj Magnum. Kdyby nebyl tak rozrušen, byl by si všimnul varovného znamení. Roznětky vyhozených nábojů byly vzadu trochu deformovány. Všimnul si toho, ale ve chvíli vrcholné zábavy nevěnoval pozornost tomu, oč by vlastně mohlo jít. Roznětka musí samozřejmě zapadnout svým pevným koncem do mosazného pouzdra. To, že roznětka trochu vyčnívala, znamenalo, že exploze při každém výstřelu způsobovala přetlak.

Bill zamířil. Přitlačil oko k hledí dalekohledu, nitkový kříž jako obvykle nastavil na střed terče a zmáčkl spoušť. Následovala exploze, s jakou nepočítal. Na okamžik zahlédl v okruhu dvou metrů jenom šlehající plameny. A pak už neviděl ani neslyšel nic. Celý zmatený měl pocit, že se vznáší jako teplovzdušný balón. Ale kde je? Co se stalo? Je mrtev? Uplynulo několik vteřin, než si uvědomil, že je stále naživu a že se stále nachází na pevné zemi. S překvapením ucítil, že má prázdné ruce. Kde je puška? Cítil krev, jak stříká ze všech míst kolem jeho pravého oka. Přiložil na krvácející oko ruku a druhou rukou si pootevřel víčko levého oka a uviděl kousky pušky rozmetané kolem dokola. Puška mu explodovala v ruku. Hlaveň později našel daleko před sebou. Zámek odletěl dozadu. Dřevěná pažba a mechanismus spouště se rozpadly na kousky a střepiny se rozlétly do všech stran. Uvědomil si, že mu střepiny zasáhly obličej a způsobily krvácení. V srdci se modlil: „Pane Ježíši, Ty jsi můj lékař. Prosím, zastav to krvácení.“ Po několika vteřinách přestala krev z ran kolem jeho oka stříkat.

Banks Wood, který byl v té chvíli mimo dohled, ještě nezpozoroval neštěstí. Bill se snažil zakřičet, ale nemohl, a tak mával jednou rukou, až upoutal Banksovu pozornost. Banks k němu přiběhl, a když uviděl zakrvácený obličej svého přítele, vytřeštil oči. Popadl ho za ruku, přivedl k autu, ale ve spěchu si přílišným sešlápnutím plynového pedálu zalil karburátor a motor nechtěl nastartovat.

Nakonec se mu však podařilo nastartovat, zavezl Billa domů, aby si omyl obličej a co nejdůkladněji zjistil rozsah svého zranění. Obličej byl v hrozném stavu. Banks zavolał očnímu specialistovi, který souhlasil s okamžitou prohlídkou.

Lékař použil speciální zvětšovací přístroj, kterým hloubkově prohlížel Billovy oční bulvy. Nakolik byl schopen stanovit, Billovy oči

nebyly poškozeny. Ale zbývající část jeho obličeje, to už bylo o něčem jiném. Exploze způsobila, že patnáct malých kovových úlomků zasáhlo Billovu tvář do půlkruhu pod pravým okem. Několik větších kousků zasáhlo čelo a lícní kost. Jeden malý úlomek mu dokonce prosekl ret a vyštípl zub. Lékař vytáhl ty větší střepiny z Billovy lícní kosti a čela, ale řekl, že ty malé kousky kolem oka nemohou být bez určitého rizika odstraněny. „Ale neměly by vám nijak vadit, ačkoliv,“ dodal, „Pane Branhame, podívejte se na to takto — vaše oko bylo jenom dva a půl centimetrů od exploze, a přesto ani jedna střepina nezasáhla oční bulvu. A to je zázrak. Při takové explozi můžete být rád, že vám vůbec zůstala hlava na krku. Anděl Páně vás musel nějakým způsobem ohlídat.“

Kůže Billova obličeje zpočátku vypadala jako nedopečený hamburger; ale po několika dnech se mu zahojila. Víc než týden mu stále zvonilo v uších, ale nakonec přestalo i to. Hlubší rány však potřebovaly k zahojení několik měsíců.

Později, když se vrátil na střelnici, našel hlaveň, závěr a mnoho dalších částí, které tam ještě zůstaly. Vzal je a poslal je zpět do továrny Weatherby k analýze. Ukázalo se, že když prováděli úpravu nábojové komory, udělali dno nábojnice o malinko větší. Dno nábojnice v komoře pušky je prostor mezi koncem náboje a začátkem spirálového otvoru, který tvoří vnitřek hlavně. Tento prostor musí být opracován s precizně stanovenou tolerancí, obvykle je to v rozmezí dvou až pěti tisícín palce.⁵² Pokud je tento prostor příliš velký, rozpínající se plyn nemůže být dokonale regulován, a právě to se stalo s Billovou puškou. V podstatě to bylo tak, že když zmáčknul spoušť, jeho puška se stala jakoby trubicovou bombou. A jelikož mechanismus závěru byl slabší než ocel samotné hlavně, exploze směřovala dozadu místo dopředu.

Bill sděloval svému shromáždění: „Satan se mě tam pokoušel zabít, ale on to nemůže udělat, dokud se mnou není hotov Bůh a nebude mě už chtít vzít domů. A tak jsem si vědom toho, že je tady ještě něco, co si Bůh přeje, abych vykonal.“

DO ČERVNA ROKU 1962 se Bill cítil ze své nehody zotaven natolik, že se pustil do dvouměsíčního evangelizačního turné, které jej nejdříve zavedlo na sever a jih Karoliny, na východní pobřeží, a pak

⁵² Od 0, 0508 do 0, 127 milimetrů

dále až na západní pobřeží Ameriky. V průběhu dvou červnových týdnů a v prvním červencovém týdnu kázal v různých městech Kalifornie. Pak odcestoval dál na sever, kde kázal týden ve Spokanu ve státě Washington a další týden v Salemu v Oregonu. Do 24. července dojel do Port Alberni v Britské Kolumbii, kde kázal v letniční církvi, ve které byl zrovna pastorem Ed Byskal.

Všeobecně vzato, letní Billova cesta roku 1962 byla úspěšná. Ve většině měst spolupracovaly Sborny Boží s Církví Boží, se Sjednocenou letniční církví a s Hranatou církví a jinými denominacemi, které jeho shromáždění sponzorovaly. Nicméně, neprobíhalo to jako obrovské evangelizační kampaně, které konal v padesátých letech, ve kterých spolupracovaly tucty církví a byly tak schopny naplnit obrovské posluchárny s mnoha tisíci lidí. Další rozdíl byl patrný potom, co se vrátil domů. Kromě mnoha dopisů, jež obdržel od lidí, kteří byli v průběhu těchto kampaní uzdraveni, obdržel také mnoho dalších, ve kterých si lidé stěžovali na věci, které kázal. Někteří lidé si stěžovali, protože kázal, že učení o trojici není biblické. Jiní si zase stěžovali, že se zmiňoval o semenu hada. Někteří lidé nesouhlasili s jeho odmítavým postojem vůči ženám kazatelkám. Jiní byli nespokojeni, protože učil, že se ženy mají oblékat slušně, a nesouhlasili s jeho představou o slušnosti. (Bill učil, že žena by měla mít dlouhé vlasy a měla by se oblékat do šatů, které zakrývají její kolena. Žena by neměla nosit kalhoty, šortky, líčit se, malovat si oční stíny, a tak dále.) Jeden dopis přišel od denominačního kazatele, který řekl: „Bratře Branhame, v minulosti jsem k tobě měl velikou důvěru, dokud jsem tě neslyšel prohlásit, že moje denominace je odpadlíkem v hříchu. Když jsi toto řekl, já s tuctem lidí mé církve jsme opustili tvé shromáždění.“

Bill se cítil tak trochu znechucen. Věděl, že tentýž Bůh, který mu dával v modlitbě za nemocné dokonalé rozpoznání, mu rovněž dával duchovní rozpoznání při vyučování Bible. Tento koncept je tak jednoduchý a logický — proč to tedy lidé nemohli pochopit? Bůh chrání své Slovo a nebude obhajovat lež.

V srpnu Bill strávil několik dnů o samotě na modlitbě ve své jeskyni v oblasti Tunelového mlýna. Jednoho rána, když tak seděl na svahu kopce a pozoroval východ slunce, mu Pán zjevil něco, s čím se později mohl podělit se svým shromážděním.

8. září 1962 se Bill postavil v Jeffersonville za kazatelnu a kázal na téma „Současný stav mé služby“. Připomněl svému shromáždění

vidění, které měl onoho rána, když pokládal základní kámen Branhamovy modlitebny — jak u kříže sázal jabloně a slivoně a potom z těchto stromů česal ovoce. A na konci tohoto vidění mu Pán řekl, aby četl 2. Timoteovi 4. Ten hlas neřekl, které verše 2. Timoteovi 4 by měl číst, a tak Bill četl pouze verše 1–5, a pak se zastavil. Od toho dne až do současnosti považoval vždy 2. Timoteovi 4:1–5 za část svého vlastního pověření: *„Každé Slovo... buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej se vši trpělivostí a učením. Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím. Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.“* Bill věřil, že když byl na počátku své služby mladým mužem, Bůh mu dal tyto verše k povzbuzení a podržel ho, a později, (a to nastalo právě teď) se lidé od jeho kázání zdravé nauky odvrátí. Během takové evangelizační služby, jaká byla ta jeho, bylo vždycky skryté pokušení se nechat odradit.

Ale Pavel Timoteovi napsal ještě něco víc. Několik týdnů později Pán Billovi zjevil, že odstavec v 2. Timoteovi 4:7 a 8 se rovněž vztahuje na jeho službu. *„Já totiž začínám být obětován a nastal čas mého odchodu. Bojoval jsem dobrý boj; běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Nakonec je pro mě připravena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce...“* Když toto Pavel psal, byl již starým mužem ve vězeňské cele v Římě. Mnozí z jeho původních společníků ho opustili a mysleli si, že Bůh ho již více nepoužívá. Pavlovi kritici, kteří na to hleděli pouze tělesnými očima, měli přesvědčivé argumenty, ale Pavel hleděl na svou situaci duchovním zrakem a viděl, jak se blíží korunovace jeho vlastní služby. Bill měl pouze 53 let a blízkou smrt ještě neočekával, ale stále mohl vidět podobnost mezi jeho službou a službou Pavlovou. Billova služba z pohledu tohoto světa, ve srovnání s tím čím kdysi byla, pomasínala. Dokonce mnoho křesťanů si myslelo, že je už odepsaný a že ho Bůh z nějakého důvodu opustil. Tito lidé si však neuvědomovali, že Bůh často tímto způsobem jednal. Bill poukázal na to, jakým způsobem někdy Bůh dovolí, aby Jeho služebníci poklesli na samotné dno, dříve než On se za ně postaví a korunuje jejich službu úspěchem. Bill se také krátce zmínil o příkladech této zásady v Bibli a citoval takové případy jako Jáкова, Josefa, Eliáše, Daniela a Jana Křtitele. A pak promlouval o svrchovaném příkladu Ježíše Krista.

Mnozí lidé Ježíše milovali, když uzdravoval nemocné, když je nakrmil rybami a chlebem a když je vyučoval v podobenstvích. Ale pak odložil kojeneckou láhev a začal je krmit tvrdým pokrmem evangelia. Ježíš řekl: „*Blahoslavený, kdo se nade mnou nepohoršuje.*“⁵³ Ale mnozí lidé, když slyšeli tvrdé věci, které vyučoval, se pohoršovali. Například když Ježíš řekl: „*Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.*“ Když to lidé uslyšeli, zástup drasticky prořídil natolik, že Jej dokonce opustilo sedmdesát Jeho nejbližších následovníků. Ježíš se otočil ke svým dvanácti učedníkům a zeptal se: „*Chcete snad odejít i vy?*“ A Šimon Petr mu odpověděl: „*Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života. A my jsme poznali, že Ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.*“⁵⁴ Když tento den uplynul, Ježíšova popularita se povážně zmenšila. Kritik mohl argumentovat, že Ježíš ztratil svou přízeň u Boha, protože ztratil přízeň svých zástupů. Dokonce samotný Ježíš, když visel na kříži, zvolal: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“⁵⁵ To byl nejnižší bod Jeho života, Jeho nejtemnější hodina, krátce předtím než řekl: „*Je dokonáno!*“ Několik dnů později však Bůh Ježíšovu službu korunoval slávou a zmrtvýchvstáním.⁵⁶

Bill pověděl: „Doufám, že On bude jednoho dne korunovat mou službu. Nevím sice, jak a kdy to bude. Když On bude hotov, já jsem taky. Doufám, že mou službu bude korunovat tímto: že mi dovolí vzít roucho Slova a obléknout Jeho nevěstu do šatů Slova pro Jeho spravedlnost. Doufám, že mě bude korunovat tím, že mi dovolí se tam onoho dne postavit a říci (jak řekl Jan): ‚Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy tohoto světa.‘“

„Zůstanu tedy i nadále věrný Slovu, dokud On se mnou nebude hotov. Hle, v takovém stavu je moje dnešní služba. Nejsem odrovnán; jsem pouze zahrnut přízní Krále.“

⁵³ Matouš 11:6; Lukáš 7:23 (NBK)

⁵⁴ Jan 6:47–71 (NBK)

⁵⁵ Matouš 27:46; Marek 15:34 (NBK)

⁵⁶ Jan 19:30; Jan 20

JEDNOHO ŘÍJNOVÉHO

RÁNA roku 1962 se William Branham oblékl do montérek a zamýšlel, že si na příjezdové cestě umyje auto. Vzal si vědro a houbu a zrovna, když sáhl po klice předních dveří auta, vyšla

z kuchyně Meda a byla značně rozčílena. Pověděla mu, že Josef provedl nějakou neplechu. Když dala průchod své nevoli, pověděla: „Bille, chci, abys mu nařezal.“

Bill položil vědro na zem a vešel do kuchyně, aby si se svým sedmiletým synem promluvil. Josef stál v kuchyni vedle stolu a poklepal po něm prsty, patrně byl nervózní. Bill odsunul židli od stolu, posadil se a napomenul ho, jak by se měl chovat a poslouchat maminku.

„Je mi to líto, tatínku,“ řekl Josef a objal Billa kolem krku a dal mu pusku. „Prosím tě, nebij mě.“

„No, dobře — v pořádku, Joe. Tentokrát ti to prošlo, ale už to nikdy nedělej.“

„Už to neudělám, tatínku, slibuji.“

Bill odešel najít Medu, aby jí mohl povědět, že se Josef omluvil.

Meda se zavřela v ložnici. Bill zaklepal na dveře, Meda otevřela a zeptala se: „Nařezals mu?“ Když jí vysvětlil, proč ne, odsekla: „On mi to také tak říká. A pak se vrátí a dělá si znovu po svém, a mě to rozčiluje.“

„Miláčku, ale on toho litoval, nemohl jsem mu nařezat.“

„To je proto, že s ním nejsi každý den jako já! Pořád nejsi doma!“ A bouchla mu před nosem dveřmi a zamkla se.

„Myslím, že to tak ve skutečnosti nemyslela,“ pomyslel si Bill a přitom si uvědomil, jak jemnou ženou Meda je. Během těch dvaceti let, co byli spolu, mu Meda nikdy neřekla křivé slovo. V poslední době byla nějak nervózní. Poté, co překročila věk 43 let, Bill přemýšlel, jestli její nervozita nepramení z hormonální změny způsobené menopauzou.

KAPITOLA 86

VIDĚNÍ ANDEŮ

1962

Vynesl vědro na dvůr, naplnil je mýdlovou vodou a drhnul nalepený hmyz na přední části své dodávky. Když umýval kapotu, uslyšel nějaký hlas, který říkal: „Jdi za Medou a přečti jí 4. Mojžíšovu 12. kapitolu.“ Rozhlédl se kolem. Na dvorku nebyl nikdo kromě něj. Pomyslel si, že to byla asi představa, a tak se vrátil ke své práci. A tu znovu uslyšel nějaký hlas, který říkal: „Jdi za ní a přečti jí 4. Mojžíšovu 12.“ Zamyslel se a pak znovu pokračoval v umývání kapoty, ale teď začala být jeho mysl bdělá na všechno, co se kolem něj dělo. Když potřetí uslyšel, jak tento hlas opakuje příkaz, připadalo mu, jako kdyby to přicházelo odněkud shora z blízkého stromu vedle jeho domu.

Odložil tedy houbu na kapotu, vešel dovnitř, vzal do ruky Bibli a přečetl si 12. kapitolu 4. Mojžíšové. Tam stálo, co se přihodilo Miriam, když kritizovala Mojžíše za to, že si vzal etiopskou ženu. Její kritika vůči Mojžíšovi natolik rozhněvala Hospodina, že dovolil satanovi, aby Miriam ranil malomocenstvím. Když se Mojžíš za svou sestru pomodlil, Hospodin ji po sedmi dnech uzdravil.

Bill tedy vzal svou Bibli a prošel chodbou ke dveřím ložnice. Uslyšel zvuk šicího stroje. Když uchopil kliku, dveře byly stále zamčeny. Zaklepal tedy a zavolal: „Medo!“

„Co po mně chceš?“ odsekla Meda nevrle.

„Miláčku, pusť mě dovnitř, mám pro tebe slovo od Pána.“

Uslyšel zvuk otáčejícího se klíče, ale dveře zůstaly zavřeny. Bill chvíli čekal, pak otevřel dveře a vešel do pokoje. Jeho žena seděla u šicího stroje a zrovna vtahovala látku pod jehlu. „Medo, ty víš, že tě miluji, ale Bohu se nelíbilo, že jsi mi něco takového řekla. Když jsem myl auto, řekl mi, abych ti přečetl 4. Mojžíšovu 12. kapitolu.“ Podal jí svou Bibli a ona přečetla tuto kapitolu nahlas. Tato přísná řeč ji zarazila. Popravdě řečeno, byli zděšení oba. Okamžitě se omluvila a společně poklekli a poprosili Boha, aby jim byl milostiv.

O dva dny později Meda pocítila bolest v boku. Když se o tom zmínila svému muži, vzal její pravou ruku do své levé dlaně a skrze svůj zvláštní dar jí sdělil, že má na levém vaječníku cistu — tu, kterou poprvé odhalil v roce 1949 — ale teď byla vibrace znatelně silnější než předtím. Jelikož bolest přetrvávala, navštívila svého lékaře. On ji poslal k ženskému lékaři do Louisville, který potvrdil Billovu diagnózu. Lékařské testy ukazovaly, že Meda má na levém vaječníku cistu velikosti vlašského ořechu. V tomto stádiu z toho gynekolog nebyl

nějak moc znepokojený. Cista je velice obecný pojem pro uzavřený váček s obsahem tekutiny nebo nějaké hustší substance. Cisty většinou bývají neškodné. Někdy se cista může infikovat a působit problémy a někdy se může změnit ve zhoubný nádor. Gynekolog Medě doporučil, aby několik měsíců počkala a že uvidí, jak se to bude dál vyvíjet. Může se stát, že to i samo zmizí.

RÁNO 14. ŘÍJNA 1962 William Branham kázal „Postavu dokonalého muže“; svůj námět vzal z epištoly k Efezským 4:11–15 a dal to do spojitosti s osmi vlastnostmi dobrého charakteru, o kterém se zmiňuje Petr v 2. epištole 1:1–8: víra, ctnost, poznání, zdrženlivost, trpělivost, pobožnost, bratrská láska a láska. Tento odstavec Písma, jako i mnohé další, má složený význam. Obvykle znamená, že všichni křesťané by měli tyto ctnosti vlastnit. Při hlubším náhledu to znamená, že Ježíš Kristus je dokonalým Mužem a tyto ctnosti jsou vlastnostmi Jeho charakteru. Když Ježíš umřel a vstal z mrtvých, poslal zpět svého Ducha do své církve, která je teď Jeho tělem na zemi. On začal zdokonalovat své tělo skrze sedm církevních věků, počínaje 1. církevním věkem, kdy byla ustanovena víra v Jeho Slovo, a ve 2. věku postoupil dál s důrazem na ctnost, a tak dále. Bill to znázorňoval na tabuli tak, že nakreslil pyramidu s osmi stupni. Ten nejnižší byl označen jako víra, ten další byl označen jako ctnost, a tak dále a pokračoval směrem nahoru, dokud se nedostal k sedmému stupni, který označil jako bratrská láska. Na svém výkresu nechal prostor mezi horní plochou sedmého stupně a trojúhelníkovým vrcholovým kamenem. Ten vrcholový kámen byl označen jako láska. Ten vrcholový kámen znázorňuje samotného Ježíše Krista, Hlavu církve, která se sjednotí se svým tělem v době vytržení.

Pak Bill hovořil o velké pyramidě v Egyptě, která byla modelem pro všechny ostatní menší pyramidy v jejím okolí. Na rozdíl od těchto menších pyramid, v té velké pyramidě nikdy nebyl pohřben žádný král. Enoch, který byl prorokem, postavil velkou pyramidu, aby znázornil napříč věky, že Bůh pošle jednoho dne Vykupitele a Krále. To se stalo při příchodu Ježíše Krista. V samotném středu velké pyramidy se nachází královská komora a je stejně prázdná jako za dne, kdy byla dostavěna. Znázorňuje Ježíšův prázdný hrob o velikonočním ránu. Velká pyramida je na svém vrcholu plochá. Nebyl na ni nikdy vložen vrcholový kámen. Tento vrcholový kámen byl nějakým způsobem

v průběhu stavby zavržen. O tomto kameni mluví král David a později Davida také cituje Ježíš: „Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní. Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.“⁵⁷ Poznamenal, že pyramida je jediná stavba svého druhu, ve které základní a vrcholový kámen mají stejný tvar a znázorňují Ježíše, který zároveň založil a také dokončí svou církev.

V LISTOPADU 1962 hlavní daňový úřad, který Billa tolik let štvál jako pes, našel nakonec řešení. Pan Orbison, Billův obhájce, mu telefonoval a řekl mu, že Úřad státního daňového příjmu navrhuje kompromis. Bill odjel do kanceláře svého advokáta, aby si vyslechl vládní návrh. To, co uslyšel, ho vyděsilo téměř k smrti. Advokát IRS se nechal slyšet, že se vláda rozhodla, že se spokojí s 15 000 dolary daní se zpětnou platností plus dalších 10 000 ve formě penále a navíc k tomuto ještě dalších 15 000 dolarů za advokátské služby. Celkový Billův dluh by tudíž obnášel 40 000 dolarů!

„Můžete mě klidně zastřelit a bude to vyřešeno!“ Bill řekl: „Mám v bance jenom 75 dolarů. Odkud bych měl vzít 40 000? Nemohu si to ani půjčit, protože nemám žádný majetek, kterým bych to mohl zastavit. A i kdybych si mohl tyto peníze půjčit, jak bych je pak splácel? Můj příjem činí 100 dolarů týdně. Ne, nemohu s něčím takovým souhlasit. Kdybych ty peníze měl, pak bych to milerád zaplatil. Ale já ty peníze prostě nemám. Proč mě neobžalují, pokud jsem byl shledán vinen? Snažili se o to celé roky, ale nemohli k tomu najít důvod. Ne, já to nezaplatím, dokud mi nedokážou, že tyto daně dlužím.“

Pan Orbison odešel s Billem do vedlejšího pokoje a konzultoval s ním tuto věc soukromě: „Bratře Branhame, pokud nepřistoupíme na jejich návrh, pak to opravdu dají k soudu a IRS prohlásí, že všechny peníze, které lidé věnovali na tvé kampaně, se staly tvým osobním příjmem ve chvíli, kdy jsi ty šeky podepsal. Samozřejmě, že jsme schopni dokázat, že každý dolar šel do banky na účet Branhamovy modlitebny a byl použit na výdaje spojené s kampaněmi a na jiné legitimní církevní výdaje; a protože ty jsi z těch peněz neměl žádný osobní prospěch, máme 99 procentní šanci toto soudní řízení vyhrát. Ale když dokážeme, že to nebyly vyžádané příspěvky, IRS bude možná požadovat nějaký druh zdanění za dary. Takový případ by se mohl

⁵⁷ Žalm 118:22, 23 (BK); Matouš 21:42; Marek 12:10; Lukáš 20:17

myslitelně táhnout dalších pět let a správní výdaje by tě stály víc než 25 000, které ti navrhuji jako vyrovnání. Kromě toho 25 000 je mnohem méně než těch 355 000, které požadovali.“

„A co s dobrou pověstí mého jména? Neměl bych zvážit i tuto hodnotu?“

„Bratře Branhame, vládní obhájci nenašli nic špatného, co by ti mohli připsat. Tvůj život byl příkladný. Ale jakmile se tato věc dostane k soudu, pak to noviny otisknou na titulních stránkách a budou se snažit tvou reputaci pošpinit. A až soudní řízení skončí a bude shledáno, že jsi byl nevinný, napíšou o tom krátkou zprávu v malém článku na 12. straně. A většina lidí se ani o tvém osvobozujícím rozsudku nedozví. Tvá poškozená pověst bude skutečností. Doporučuji ti tedy, abys jejich nabídku přijal.“

Bill odcházel z úřadu svého advokáta nepřesvědčen. Když se vrátil domů, řekl manželce: „Umyj děti a sbal jim všechny věci; odjíždíme. Do konce života se stanu tulákem; dokud nebudu schopen zaplatit tyto vládní peníze, které jim stejně nedlužím.“

Meda čekala, až se její manžel uklidní. Pak přistoupila ke křeslu, ve kterém seděl, položila mu ruku na rameno a jemně se zeptala: „Pomůže ti, když utečeš?“

„Medo, připadá mi, že je všechno převráceno naruby. Celý svůj život jsem věnoval vyučování lidí, aby platili daně a žili počestně a slušně. Proč si vláda vzala na mušku zrovna mě?“

„Bille, poprosil jsi už Boha, jaká je ohledně tohoto vládního návrhu Jeho vůle?“

„No dobrá,“ odpověděl znechuceně, „myslím, že bych se za to měl nejdřív pomodlit.“

Odešel tedy do své pracovny, posadil se za psací stůl a modlil se. Brzy se dostavila zajímavá myšlenka. Téměř každý muž v Bibli, který byl povolán k duchovnímu úřadu, pokud ho satan nedokázal nachytat na nějakém mravním poklesku, pak si použil vládu, aby mu ublížil. Hlavou mu procházelo mnoho příkladů: Mojžíš, Daniel, Jeremiáš, Jan Křtitel, Ježíš Kristus, Petr, Pavel, Jan Zjevitel (to jsou všichni, které vláda buď uvrhla do vězení, nebo nechala popravit), a ten soupis pokračoval dál. Bill se modlil: „Pane, co bych měl udělat? Dej mi z tvého Slova nějakou odpověď.“ A jakmile se pomodlil, Bůh mu připomněl biblický

příběh, jenž se na to vztahoval. Jednoho dne byl Ježíš tázán, jestli On a Jeho učedníci zaplatí roční chrámovou daň. Ježíš řekl Petrovi: „Popravdě řečeno jsme této povinnosti zproštěni, nicméně abychom je nepohoršili, jdi k moři, nahod' udici a první chyčená ryba bude mít v ústech peníz. Ten vezmi a dej jim ho za mě i za tebe.“⁵⁸ Bill uvažoval následně: „To je pravda, Pane. Ty máš ryby — pokladnice na celém světě; ukaž mi, kde jenom mohu ty peníze získat a já vládě zaplatím, co po mně požadují.“

Nejbližší rybou — bankou se ukázal být jeho starý přítel William Dauch. Osmdesátí devítiletý milionář, který bydlel v Limě v Ohio, vydělal svůj majetek na výrobě papíru. William Dauch slyšel o Williamu Branhamovi poprvé v roce 1958. Bylo to v roce, kdy jeho žena Gladys umírala na rakovinu a někdo navrhl, aby napsala do Jeffersonville do kanceláře Branhamových kampaní a požádala o modlitební šátek. Ona to udělala. Jakmile otevřela dopis a dotkla se modlitebního šátku, pocítila něco, jako kdyby jejím tělem prošel blesk a byla okamžitě uzdravena. Dauchovi přijeli do Jeffersonville poslechnout si Billovo kázání a pak byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista. A od té doby se často jeho kampaní zúčastňovali a následovali Billa po celé zemi.

William Dauch se nechal slyšet, že bude velice šťasten, když bude Billovi moci dát těch požadovaných 40 000 dolarů. Bill však odmítl tyto peníze přijmout jako dar, ale přijal je jako půjčku. Pověděl, že je bude splácet v průběhu následujících deseti let, přičemž doufal, že bude schopen každý rok splatit 4 000 dolarů. Williama Daucha nezajímalo, jestli bude ty peníze splácet, ale souhlasil s touto dohodou, protože mu připadala pro jeho přítele důležitá.

Začátkem listopadu Bill vypsál šek na adresu úřadu Státního daňového příjmu v hodnotě 25 000 dolarů. Do poznámek dole na levé straně šeku napsal: Zapláceno plně v hotovosti za všechny daně se zpětnou platností. Pak to zanesl na poštu. Uběhl týden. 22. listopadu měl kázat týden v Shreveportu v Louisianě. Krátce předtím než odjel do Shreveportu, telefonoval do své banky, aby se přesvědčil, že ten šek byl zúčtován. Pokladník v bance ho ujistil, že je všechno v pořádku. Bill položil sluchátko, nadechl se a s úlevou vydechl. Běžel do kuchyně, objal manželku se slovy: „Miláčku, jsem svobodný! Starý dluh byl splacen. Teď mohu jet, kamkoli budu chtít, kamkoli mě Pán povede. Jsem svobodný! Ó, jak nádherná věc je být omilostněn, zejména když

⁵⁸ Matouš 17:24–27

člověk není ze svých vlastních sil schopen nic udělat!“ Cítil se téměř tak dobře, jako před třiceti lety v den, kdy přijal Ježíše jako svého Spasitele. Byl svobodný!

PANÍ STEFFOVÁ, která pravidelně navštěvovala Branhamovu modlitebnu, přišla jednoho prosincového dne roku 1962 do Billova domu, aby se za ni pomodlil. Druhý den byla objednána na operaci na chirurgickém oddělení v Louisville a starala se, jak to dopadne. Sen, který se jí zdál minulou noc, jí také znepokojoval. Pověděla: „Zdalo se mi, že jsem se na západě procházela prérií a viděla jsem na vrcholku vysokého kopce stát nějakého starého muže. Měl bílé vlasy a dlouhou bradu a měl oblečenou bílou košili, která mu třepetala ve větru. Přemýšlela jsem, co by to mohlo být; ale když jsem přišla blíž, uvědomila jsem si, že tam stojí prorok Eliáš a že je zahleděn k východu. Rozhodla jsem se jít mu naproti, a tak jsem pospíchala na ten kopec a tam jsem mu padla k nohám. Zeptal se: ‚Co si přeješ, sestro Steffová?‘ Bratře Branhame, byl to tvůj hlas. Když jsem zvedla hlavu, byl jsi to ty, kdo tam stál.“

Sen paní Steffové nebyl pro Billa žádným překvapením. Dříve než mu ho řekla, on tutéž událost viděl ve vidění. To se mu stávalo vždycky, když mu Bůh pro někoho dal výklad nějakého snu. Bill znal také výklad snu paní Steffové, ale na chvíli si ho nechal pro sebe. Jako kdyby to zapadalo do určitého řetězce. V uplynulých dvou letech mu své sny o něm vyprávělo dalších pět lidí. Každý sen byl jiný, ale všechny byly provázány společnými vlákny. Jedno měly společné: ve všech šesti snech se nacházel na západě. Jako kdyby k němu Bůh mluvil nějakou oklikou a připravoval ho na nějakou událost. Prozatím nebyl schopen rozplést tuto osnovu, aby mu dávala nějaký ucelený obraz, avšak svým způsobem ho to nenechávalo v klidu.

Druhý den projel přes most do Louisville a navštívil paní Steffovou hned po operaci. Na prosinec bylo počasí doposud mírné. Teplota poklesla jen trochu pod nulu a nad městem visel šedý závoj mraků a hrozil sněžením. Když se vrátil domů, uviděl hned vedle pilíře ve tvaru pyramidy, který označoval vjezd na jeho příjezdovou cestu, do země zatlučený zeměměřičský kolík. Kousek dál vedle cesty pracovala skupina zeměměřičů; vyměřovali šířku a zatloukali do země kolík za kolíkem. Bill přišel k nim a ptal se předáka, co mají v plánu dělat. Pan Goyne roztáhl plán a ukázal mu, kde budou příští rok rozšiřovat ulici.

Bill se vrátil domů. Jakmile vešel do dveří, Meda ho prosila, aby ji zavezl na nákupy. Sedli do dodávky a Bill ji zavezl na ulici Ewing Lane, a vracel se z druhé strany, aby mohl projet kolem zeměměřičů. Když uviděl Raye Kinga, jednoho ze svých sousedů, který pracoval se zeměměřiči, zastavil a stáhl okno, aby si s ním promluvil.

„Hej, Mude,“ zavolal na něj přezdívkou z dětství, „pověz mi něco o tom kolíku, který jsi zatloukl přímo u mého vjezdu. Myslel jsem si, že můj pozemek sahá až k ulici.“

„Bille, město bude tuto ulici rozšiřovat. Mají na to územní rozhodnutí a souhlas na celém úseku až k tomu místu, kde jsem zatloukl kolík. Všechno, co je ve směru od těchto kolíků po téhle straně ulice, má být odstraněno — ploty, stromy, chodníky; všechno musí být zbouráno. To platí i pro můj dvůr.“

„Chci, aby ty kamenné pilíře tady zůstaly. Možná poprosím bratra Wooda, aby mi je pomohl přesunout. On je kameník.“

Ray King byl jiného názoru: „Stavitel, který bude provádět rekonstrukci, je zodpovědný za přesunutí každé věci,“ řekl, „proč bys to nenechal udělat jemu?“

Když Bill odjížděl, tak o tomto Kingově návrhu uvažoval. Ale připadalo mu to nějak velice důvěrně známé. Jako kdyby tuto situaci už někdy v minulosti prodělal. Když se vrátil z obchodu a odložil nákupy na kuchyňskou linku, pospíchal do své pracovny. Vzal do ruky svou knihu s viděními, která ležela na svém místě v poličce na knihy, a listoval v ní, dokud nepřišel k vidění, které si poznamenal v únoru roku 1958.

Bill četl: „Když zeměměřiči zatlučou kolíky na mém pozemku... kameny, které blokují vjezd na mou příjezdovou cestu... silniční stroje budou projíždět ulicí sem a tam... nějaký mladý muž rozryje buldozerem dvorek před domem“ — vzpomínka na to se mu v okamžiku vybavila. Vzpomněl si, že když ho Billy Paul vezl domů po uzdravovací kampani z Waterloo z lowy, kterou organizoval jeho přítel, Gene Norman, měl vidění. V tomto vidění se na něco ptal toho mladého muže, který dělal takový chlívek na jeho dvorku; a když tento mladý muž byl na Billa drzý, Bill mu jednu vrazil a muž se skácel k zemi. Na to ho anděl Páně varoval: „*Nech toho. Když uvidíš kolík zatlučený před svou bránou, odejdi na západ.*“ Potom viděl svou rodinu, která seděla na voze krytém plachtou, který stál na jeho příjezdové cestě. Bill seděl

na sedadle vozky a vzal do ruky otěže. Když práskl bičem, vůz se proměnil na moderní dodávku značky Ford, a právě tam to vidění skončilo.

Bill zavřel knihu s viděními. Pestrobarevné vlákno z těch šesti snů začalo nakonec formovat obraz, který byl schopen pochopit — to všechno poukazovalo k západu. Ten kolík na jeho příjezdové cestě, předpověděný viděním před pěti lety, doplnil zbytek toho obrazu. Bill shromáždil celou svou rodinu, a to vidění jim připomněl. Potom jim na dvorku ukázal ten zatlučený kolík a pověděl jim, aby se připravili; brzy se budou stěhovat na západ. Druhý den zavolal, Gene Normanovi (který teď bydlel v Tucsonu v Arizoně) a poprosil ho, jestli by mu nepomohl najít nějaký dům nebo byt, který by si tam mohl pronajmout.

O několik dnů později navštívila Meda svého gynekologa v Louisville v Kentucky. Dozvěděla se, že cysta na jejím levém vaječníku se zvětšila do velikosti citrónu. Lékař se vyjádřil, že by měla být chirurgicky odstraněna. Bill mu vysvětlil, že se plánuje přestěhovat do Tucsonu, jakmile mu, Gene Norman najde místo k bydlení. Gynekolog ho odkázal na doktora Scotta, který byl gynekologem v Tucsonu a poslal s nimi po Medě lékařskou zprávu.

V sobotu 22. prosince 1962 vstal Bill ve tři ráno a zašel se do kuchyně napít vody. Když se pak vracel do postele, podíval se na svého syna. Josef si ve spánku odkopal deku, a tak jej Bill znovu přikryl. Pak se vrátil do své postele pod zahřátou přikrývku. Někdy kolem svítání měl sen, a v něm viděl velkého muže, který vzal do ruky tyč s trojhranným koncem a udeřil nějakou malou ženu a srazil ji na zem. Ten muž a žena, jako kdyby byli jeho otcem a matkou, i když mu ani jeden ani druhý otce ani matku nepřipomínal. Když ta žena ležela na zemi a sténala, ten velký muž se napařoval a pyšnil se, co udělal. Ta žena se třesouc postavila a on ji znovu tou trojhrannou tyčí udeřil do hlavy a ona se zhroutila jako hromádka neštěstí; Bill ji v tomto snu pozoroval z povzdálí. Uvažoval: „Nemohu se do toho muže pustit, protože je příliš velký. Kdybychom se spolu dostali do křížku, nikdy bych ho nepřemohl. Ale přesto nemůže s tou ženou takhle zacházet.“ Když uviděl, jak tu chuděru znovu udeřil, rozlítilo jej to natolik, že ho strach úplně opustil. Postavil se mezi toho muže a jeho oběť a řekl: „Nemáš právo ji takhle bít.“ Najednou Billovy svaly narostly a nabraly na objemu tak, že připomínal obra. Žena se pokoušela vstát, ale muž znovu zvedl tyč, aby ji udeřil. Bill mu pohrozil: „Jestli ji ještě jednou

udeříš, pak si to slízneš ode mě.“ Muž si zrakem změřil Billovy svaly a zaváhal.

Tím se Bill probudil a přesunul se ze snu do reality. Meda už v ložnici nebyla. Slyšel cinkot nádobí spojený se snídaním, jenž doléhal z kuchyně. Oknem viděl poletovat padající na zem malé sněhové vločky. Posadil se na polštář a přemýšlel: „Co to má všechno znamenat? Je to zvláštní, že se mi zdálo o ženě.“ Ale krátce na to se dostavilo vidění, které přineslo výklad toho snu. Ta žena znázorňovala křesťanskou církev dnešní doby a ten muž znázorňoval denominační systém, který ji ovládá. Ta trojhranná tyč znázorňovala falešnou koncepci trojjediného Boha a nekompletní křest, který je s tím spojen. Pokaždé, když se shromáždění pokouší postavit a přijmout pravdu ohledně křtu v Ježíšově jménu, denominační rána je srazí zpět do trojičního denominačního dogmatu. Bill po léta jen zdráhavě proti tomuto systému protestoval, protože ten systém byl tak mocný. Nakonec jej vyzval a svaly jeho víry narostly do velikosti Římanům 8:31: „Když je Bůh s námi, kdo proti nám?“

Bylo to zvláštní ráno. Jakoby se Duch svatý vznášel na samotném okraji jeho vědomí; jako vznášející se holubice, kterou viděl v koutku svého oka. Když se otočil, aby se na ni podíval, holubice se vzdalovala. Když se to snažil ignorovat, holubice se vracela a vrkala na něj tak, že na její přítomnost nemohl zapomenout. Kolem deváté hodiny se zavřel v ložnici, aby mohl nerušeně hledat Pána. Klekl vedle své postele a modlil se, dokud vidění neotevřelo dveře do jiné dimenze.

Vidění a sen si jsou v některých aspektech podobné. Obě mají co do činění s předáním informace z podvědomí do vědomí lidského rozumu pomocí neuro-chemického procesu, který provádí otisk představ v příslušných oblastech lidského mozku. Tímto ale všechny podobnosti končí. Sny jsou vedlejším produktem rozumu, který tyto informace, jež jsou sebrány v průběhu dne, třídí rychlostí miliónů bitů, a třídí je tak, že jedny ukládá a ty ostatní odstraňuje. Někdy Bůh tyto obrazy používá, aby poslal poselství, ale obvykle jsou sny přirozenou funkcí mozku, když člověk spí. Naopak vidění přichází, když je vidoucí v bdělém stavu. Během vidění Bůh nadpřirozeným způsobem obchází nervy smyslového vnímání a tvoří obrazy bezprostředně v mozku. Bill se někdy pokoušel tento jev vysvětlit a řekl, že vidoucího vědomí a podvědomí splývá dohromady. Při použití současné terminologie by

to snad mohlo být vyjádřeno následovně: nadpřirozeně přivozená virtuální realita. Z pohledu vidoucího: on je tam; vidí, slyší a vnímá.

To vidění, které teď sledoval, ho umístilo v horách severozápadně od Tucsonu v Arizoně. Po načervenalých svazích skalnatých hřebenů byly roztroušené trnité porosty vegetace. I když Bill ho v tom vidění nemohl vidět, mluvil se svým synem Josefem.

Poblíž rostl keř, na kterém bylo několik malinkých ptáčků, podobných pěnkavám, kteří seděli na horních větvích. Ptáčci seděli jako na bidýlku. Tvar keře způsobil, že ptáčci zformovali tvar pyramidy. Všichni byli jakoby omšelé a ucouraní, jako kdyby se vrátili z boje a byli vyčerpaní. Nepřetržitě švitořili a přelétávali z větve na větev. Vypadali, jako kdyby se mu snažili něco povědět. Pak jeden ptáček odletěl směrem k východu a za okamžik ho následovalo celé hejno. Zachovali si však tuto formaci pyramidy i v průběhu letu. Okamžitě na to uslyšel třepetání nějakých větších křídel. Ze západu přilétávalo hejno holubic a prolétávalo kolem něj ve formaci tvaru „V“ a následovaly ty malinké ptáčky na východ.

V tom vidění se Bill předklonil, aby si sundal z manžety u kalhot repeň. Najednou se země zachvěla nějakou explozí a ta způsobilá, že se dolů po svahu hor valily kameny. Tento výbuch zaduněl jako hrom nebo spíše jako přetlaková vlna nadzvukového letadla při překročení zvukové bariery. Bill se podíval směrem k západu a uviděl na obloze seskupení hvězd ve tvaru pyramidy. Když se k němu tyto hvězdy blížily rychlostí, kterou nebyl schopen ani odhadnout, stávaly se větší a větší. Najednou si uvědomil, že to nebyly hvězdy, ale andělé — mocné bytosti s křídly sklopenými dozadu, s mírně pozvednutými hlavami, oblečené v bílém brnění; spěchaly k němu z dimenze věčnosti. Přiblížily se k němu tak rychle, že Bill je nebyl schopen ani přesně spočítat. Bylo jich přinejmenším pět a ne více než sedm. Než stačil mrknout okem, obstoupily ho, uchopily jej a pozvedly do svého středu. Teď je nebyl schopen vidět, ale pociťoval kolem sebe moc jejich přítomnosti. Bill byl jimi zděšen. Pomyslel si: „To nemůže znamenat nic jiného, než to, že budu zabitý při nějaké explozi.“ A pak uslyšel volání Josefa. Pomyslel si: „Ne, kdybych při té explozi zahynul, pak by to potkalo i Josefa, ale já ho stále slyším mluvit. Navíc anděl smrti přichází sám. A pokud je tady pět andělů, pět znamená milost. Jestli je tady sedm andělů, sedm znamená úplnost. Tak nebo tak, může to znamenat završení mé služby.“ Zakřičel: „Pane Ježíši, co chceš, abych udělal?“

Najednou uviděl svou ložnici. Bylo 10 hodin. Slyšel Medu, jak lomcuje klikou a pokouší otevřít dveře, a jak ho volá. Bill neodpovídal. Cítil, že má strnulý jazyk, jako kdyby mu dal zubař anestetickou injekci. Tělo měl úplně ochablé a vyčerpané.

Lidé mluví o svých pocitech v přítomnosti Páně, jako kdyby to bylo příjemné prožití. Zaměňují Jeho přítomnost za požehnání. Opravdová přítomnost všemohoucího Boha je tak hrozná, že člověka vyděsí a přivede jej do stavu ochrnutí. Izaiáš i Jan Zjevitel, oba měli tento druh prožití, když stáli poblíž této hrůzostrašné přítomnosti a měli pocit, jakoby měli umřít.⁵⁹ Právě tak se teď cítil Bill.

Meda se přestala dobývat do ložnice. Z Billových svalů pomalu ustupovala strnulost. Když už se pocítil natolik silný, aby se postavil, procházel se asi půl hodiny po podlaze; byl tím viděním oslepen a žas nad jeho významem. Stále si myslel, že to může znamenat jeho smrt. Jak by někdo mohl přežít takovou explozi? Nakonec se zastavil a modlil se: „Pane Ježíši, pokud to vidění znamená, že brzy zahynu, řekneš mi o tom? A já pak budu vědět, že se o tom nebudu zmiňovat své rodině. Pokud to znamená mou smrt, prosím, pošli na mě znovu svou moc, abych to mohl poznat.“

Chvilí vyčkával. Nic se nestalo. Když tak stál, napadlo ho, že tito mrňaví ptáčci mohou znázorňovat první tažení jeho služby — znamení v jeho ruce. Pokud by tomu tak bylo, pak to druhé hejno ptáků znázorňuje druhé tažení jeho služby — rozpoznání na základě vidění. A možná toto seskupení andělů znázorňuje třetí tažení jeho služby. Modlil se: „Pane Ježíši, pokud to neznámá mou blízkou smrt, ale znamená to, že pro mě máš něco připraveno, abych to vykonal, a bude mi to zjeveno později, pak na mě znovu sešli svou moc.“

Síla větrného víru zavířila kolem něj a zvedla ho z podlahy a smýkla s ním do kouta. Zanechala ho zmateného a napolo při vědomí. Když přišel k sobě, seděl s Bibli v klíně a stránky byly otevřeny v 9. kapitole Římanům. Cítil se silně puzen, aby přečetl poslední čtyři verše této kapitoly:

***Co tedy řekneme? Že pohané, kteří
spravedlnost nevyhledávali, dosáhli
spravedlnosti, totiž spravedlnosti z víry,***

⁵⁹ Izaiáš 6:1–5; Zjevení 1:10–18

avšak Izrael, který vyhledával spravedlnost Zákona, k zákonu spravedlnosti nedospěl.

Proč? Protože ji nehledali z víry, ale jako by byla na základě skutků Zákona. Narazili na kámen úrazu, jak je napsáno: „Hle, pokládám na Sionu kámen úrazu a skálu pohoršení a nikdo, kdo v něj věří, nebude zahanben.“

Zavřel Bibli, postavil se a přistoupil k oknu. Teď už bylo na dvorku několik centimetrů sněhu. Zvedl ruce a řekl: „Pane Bože, je to pro mě zvláštní den. Co můžou všechny tyto věci znamenat? Pokud je toto Písmo Tvým vysvětlením, dovol, abych si ho přečetl znovu.“ Vzal do ruky Bibli, otevřel ji a pravý palec náhodně položil na nějakou stránku. Nacházel se znovu na stejném místě: „Hle, pokládám na Sionu kámen úrazu...“

V NEDĚLI VEČER, 30. prosince 1962, kázal Bill na téma „Pánové, je to znamení času konce?“ Když popsal svému obecenstvu, jakým způsobem byl ve vidění vytržen do seskupení andělů, spekuloval, jestli může nebo nemůže být to vidění nějak spojeno s událostmi ve Zjevení 10:1–7.

V této první části Zjevení 10 Jan spatřil Krista (ve formě mocného anděla) sestupujícího z nebe, oděného oblakem s duhou kolem své hlavy; jeho tvář byla jako slunce a nohy jako ohnivé sloupy. V jedné ruce měl otevřenou knížku. Když se jeho nohy (jako sloupy ohně) dotkly země, vykřikl mocným hlasem, jako když řve lev, a potom, co vykřikl, Jan uslyšel hlas sedmi hromů, ale bylo mu zakázáno, aby napsal, co těch sedm hromů řeklo. Pak Kristus, ten Anděl smlouvy, řekl, že nastal čas pro sedmého anděla, aby ukončil zjevení Božího tajemství — přinejmenším tolik z toho tajemství, kolik Bůh dovolí svým prorokům vidět.

Bill řekl: „Věřím, že ten sedmý anděl ze Zjevení 10:7 je sedmým poslem církevního věku podle Zjevení 3:14. Obě Písma se vztahují na tu stejnou osobu, posla k tomu poslednímu věku. Všimněte si jaký druh poselství on má — dokončení všech tajemství Božích, která jsou zapsána v této Knize. Sedmý anděl bere všechny tyto rozmotané konce, jež reformátoři a teologové nebyli schopni dát dohromady

a váže je dohromady a tím dokončuje celistvost Božího tajemství, přinejmenším v takovém rozsahu, jak je to v této Knize popsáno.“

Dále Bill četl z poznámek ve své studijní Scofieldově Bibli na téma Matouše 13 ohledně tajemství Božích. Reverend Scofield napsal: „Tajemství v Písmu jsou předtím ukryté pravdy, nyní Božským způsobem zjevené, ale navzdory zjevení v nich nadále zůstává nadpřirozený prvek.“ Ta nejdůležitější tajemství jsou následující:

(1) tajemství Božího království;

(2) tajemství zaslepení Izraele v průběhu tohoto věku;

(3) tajemství přenesení živých svatých na konci tohoto věku;

(4) tajemství Novozákonní církve jako těla skládajícího se z Židů a pohanů;

(5) tajemství církve jako nevěsty Kristovy; (6) tajemství Krista žijícího uvnitř;

(7) „tajemství Boží, totiž Krista“ — to znamená Krista jako vtělenou plnost Božství tělesně, ve kterém přebývá veškerá Božská moudrost pro člověka;

(8) tajemství procesu, na základě kterého je člověku přinavráceno podobenství Boží;

(9) tajemství nepravosti;

(10) tajemství sedmi hvězd a

(11) tajemství Babylonu.⁶⁰

Bill v podstatě s tímto seznamem souhlasil, ale pociťoval, že pan Scofield nezašel dost daleko. A proto přidal

(12) tajemství semene hada;

(13) tajemství pravého významu milosti, která není obrácena v blamáž;

⁶⁰ Biblické odkazy uvedeny v poznámkách reverenda Scofielda k příslušným bodům, (1) Matouš 13:3–50; (2) Římanům 11:25 spolu s kontextem; (3) 1. Korintským 15:51, 52; 1. Těsalonickým 4:14–17; (4) Efezským 3:1–11; Římanům 16:25; Efezským 6:19; Kolossenským 4:3; (5) Efezským 5:28–32; Galatským 2:20; Kolossenským 1:26, 27; (7) Kolossenským 2:2–9; 1. Korintským 2:7; (8) 1. Timoteovi 3:16; (9) 2. Těsalonickým 2:7;

(14) tajemství pekla — ono může trvat dlouho, ale nemůže být věčné, protože věčný znamená „bez počátku a bez konce“, zatímco peklo bylo stvořeno a bude rovněž zničeno;

(15) tajemství křtu Duchem svatým bez senzace, ale osoba Krista vykonávající ve vás tytéž skutky, které konal On;

(16) tajemství vodního křtu, kde extrémní trojiční pohled používal titulů Otce, Syna a Ducha svatého a nerozuměl, že tyto tituly jsou vyplněny ve jménu Pána Ježíše Krista;

(17) tajemství Ohnivého sloupu vracejícího se v posledním čase a zjevujícího se skrze posla posledního církevního věku;

(18) sedm tajemství obsažených v knize Zjevení, která jsou zapečetěna sedmi pečetěmi.⁶¹

Do konce tohoto kázání předkládal Bill otázky vztahující se ke Zjevení 10. kapitole. Jednoho dne se události ze Zjevení 10 naplní. Může to být už toto období? Vypadá, že by to mohlo být, ale nebyl si tím jist. Jak by si někdo mohl být jist? Bůh vykládá své Slovo tak, že je naplňuje. Před nějakou událostí jsou lidé schopni jenom spekulovat, co by to proroctví mohlo znamenat. Následně to mohou vidět lépe, když tuto událost srovnají s biblickým proroctvím.

Na konci svého kázání Bill řekl: „Dnes večer tady sedí lidé, kteří stáli na břehu řeky Ohia, když ke mně promluvil ten hlas: ‚Jako byl Jan Křtitel poslán, aby předešel první Kristův příchod, tak ty jsi poslán s poselstvím, abys předešel druhý příchod Kristův.‘ Co udělal Jan? Řekl: ‚Hle Beránek Boží, který snímá hřích tohoto světa.‘ Moji bratři, copak

⁶¹ Všimněte si: William Branham v tomto poselství neudává biblické odkazy k těmto dodatečným tajemstvím, protože se těmito tématy podrobně zabývá v jiných kázáních. Uvedl jsem tady několik odkazů jako pomůcku pro čtenáře, kterého by to zajímalo. Úplný seznam odkazů by zabral mnoho stran. Zjevení tajemství je samozřejmě ve vysvětlivkách. (12) 1. Mojžíšova 3:14, 15; (13) Efezským 2:5–9; Jakub 2:18–24; Římanům 8:28–30; (14) William Branham učil, že peklo je opravdové, ale žádné místo Písma nemluví, že peklo je věčné. Matouš 18:8 a Marek 9:45 mluví, že oheň pokračuje na věky, ale nikoli, že lidé budou na věky trpět. Zjevení 20:14 říká, že smrt a peklo jsou uvrženi do ohnivého jezera, které je druhou smrtí (zánikem). 2. Tesalonickým 1:9 říká, že hříšníci jsou potrestáni věčným zničením. Opravdu, když jsou jednou zničeni, to zničení je trvalé. Musí zde být trest za hřích, jinak by Bůh nemohl být spravedlivý. Ale milosrdný Bůh uložil rovněž tomuto trestu příslušnou mez. Kdyby lidé mohli trpět v pekle navěky, museli by mít věčný život. Popravdě řečeno, je jenom jeden způsob, jak žít navěky a tím je přijetí Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. (15) Jan 3:1–8; 6:28, 29; 14:12; (16) Matouš 28:19; Skutky 2:38; (17) Skutky 26:13–19, Zjevení 1:11; 21:6; 22:13. První věk měl posla, který byl veden Ohnivým sloupem. Jelikož Ježíš je počátek a konec, to, co Ježíš dělal v prvním církevním věku, bude dělat i v tom posledním církevním věku. (18) Zjevení 6:1–17; 8:1.

tato hodina přišla znovu? Neříkám, že ano, já nevím, jenom se ptám. Ale chci, abyste o tom přemýšleli. Způsobí ten silný výbuch z toho vidění takové mocné věci, že církve pochopí Boží tajemství? Navrátí srdce dětí zpět k otcům, jak prorokoval Malachiáš 4? Je to znamení poslední doby, pánové? Já nevím, ale připadá mi to velice biblické. Viděl jsem tyto anděly a pak úder jako hrom zachvěl touto zemí. Bůh ví, že vám říkám pravdu. Zapamatujte si, něco se chystá.“

„Dovolte mi říci — já odcházím na západ — to neznamená, že opouštím tuto modlitebnu. To je církev, kterou mi dal Bůh. Tady je můj hlavní stan. Já odcházím v poslušnosti příkazu, který mi byl dán na základě vidění. Můj syn, Billy Paul, zůstane mým sekretářem. Můj úřad zůstane tady v tomto sboru. S Boží pomocí budu tady při dokončení těchto věcí, když budu kázat sedm pečětí. A každý pásek, který bude nahráný, nakolik vím, bude nahrán tady v tomto sboru, rovnou tady. To je to místo, ve kterém mohu kázat s větší svobodou, než bych mohl kázat kdekoliv jinde na světě, protože vy mi věříte. Já nevím, co leží v budoucnosti, ale vím, kdo tu budoucnost drží, a to je ta hlavní věc.“

William a Meda Branhamovi v Tucsonu v Arizoně

KAPITOLA 87

MEČ KRÁLE

1963

MĚSTO TUCSON
V ARIZONĚ je pouštní oázou vzdálenou 60 kilometrů severně od hranic s Mexikem. V roce 1963 bylo město Tucson domovem asi pro 300 000 lidí. Jeho populace vzrůstala v zimních měsících, když

přijížděly tisíce návštěvníků z chladnějších severních států, aby se kochali teplejším podnebím. Místní lidé je nazývali „sněžní ptáci“. Mnozí z těch „sněžných ptáků“ se vraceli na jaře na sever, aby unikli velkému teplu tucsonského léta. Někteří lidé zde ale zůstávali natrvalo a město se rok od roku rozrůstalo.

William Branham se svou rodinou přijel do Tucsonu v pátek 4. ledna 1963 v poledních hodinách. Bill v minulosti navštívil Tucson několikrát, ale tentokrát na něj zapůsobily široké čtyřproudové silnice. Prostor je něco, čeho je na jihozápadě dostatek. To, čeho se však nedostává, je voda. Bill si všimnul chybějících trávníků. Mnozí lidé si zdobili svoje dvorky kaktusy a jinými zdejšími sukulenty, které dokázaly hospodařit s vodou. Většina domů byla postavena z cihel, mnohé z nich měly štukové omítky a doškové střechy ve španělském stylu. To, co působilo na Billa v Tucsonu největším dojmem, byly rozeklané horské hřebeny, které obklopovaly město ze tří stran. Na severu Tucsonu se nacházely hory Catalina, které vyznačovaly jižní cíp kontinentálního předělu.

Branhamova rodina se zastavila nejdříve u Normanů. Gene Norman, je uvedl do malého domu, který pro ně pronajal. Gene, si myslel, že pro pětičlennou rodinu to bude příliš malé, ale bylo to jediné místo, které mohl najít v cenovém rozsahu, který mu Bill stanovil. Bill mu poděkoval a pak jeho rodina přinášela svá zavazadla z auta a vybalovala je. Později v průběhu týdne dorazil do Tucsonu také Billy Paul se svou manželkou Loyce a jejich chlapečkem. Billy Paul si však pronajal větší dům, který by mu mohl sloužit zároveň jako rodinný dům i jako kancelář, ze které bude moci řídit otcovy kampaně.

V pondělí ráno vypravila Meda děti do školy. Rebecce bylo 16 a byla v polovině střední školy; Sáře bylo 11, chodila do šesté třídy a sedmiletý Josef chodil do druhé třídy.

Netrvalo dlouho a Bill pronajal pro svou rodinu větší dům. Pronajal vlastně celý dvojdomek. Jeho adresa nyní byla 3 908 a 3 910 ulice Park Avenue. Oba byty byly ve srovnání s jeho domem v Jeffersonville malé, ale dohromady měl teď více prostoru, a to mu poskytovalo pro jeho rodinu dostatečné pohodlí. Teď měli víc místa než v domě, který pro ně našel, Gene Norman. Jelikož Bill nevěděl, jak dlouho si Bůh bude přát, aby v tomto městě zůstal, byly prozatím tyto dva byty postačující. Pokud mu Bůh řekne, aby zůstal v Tucsonu netrvalo, mohl by se v budoucnu poohlédnout po nějakém větším a vhodnějším domě.

V sobotu 12. ledna 1963 Bill odjel do vzdálenosti asi 1 600 kilometrů a zahájil v průběhu následujících dvou týdnů kazatelskou kampaň, která ho přivedla asi do tuctu sborů v oblasti Phoenixu. V neděli odpoledne 27. ledna ukončil své kazatelské turné v Ramada Inn, kde promlouval k Obchodníkům plného evangelia na téma „Absolutno“. Poukázal na důležitost pojmu absolutna pro naši společnost a za příklad vzal rozhodčí míčových her a rovněž křížovatky na pozemních komunikacích řízené světelnými signály, kteréžto věci se řídí zákony schválenými Nejvyšším soudem Spojených států. Text vzal z epištoly k Filipským 1:20–22, kde Pavel řekl: „Neboť žít — to je pro mne Kristus; a umřít — to je zisk.“ Ježíš Kristus byl Pavlovým absolutnem; byl zdrojem veškeré jeho síly a základem všech jeho rozhodnutí. A tak se to musí stát s každým křesťanem.

Bill řekl: „V tomto atomovém věku nejistoty potřebují křesťané víc než pouhé připojení se k církvi. Vy potřebujete kotvu. Absolutno, o kterém víte, že nezklame. Církev selžou, lidé selžou, ale Kristus nemůže selhat, On je pro věřícího absolutnem. Jestliže Kristus je vaším absolutnem, ke kterému jste přivázáni, pak jste současně přivázáni k Božímu slovu. A jak můžete poznat, jestli máte správné absolutno nebo ne? Jestli čtete v Písmu něco, co vám bylo nařízeno Kristem a pak vám někdo řekne, že to bylo jenom pro jeho učedníky nebo že se to vztahuje na něco jiného — a vy věříte této osobě a nevěříte Písmu, pak Kristus vaším absolutnem není. Ta osoba, která překroutila Písmo a odvedla vás na scestí, ta se stala vaším absolutnem. Kristus, Slovo, musí být vaším absolutnem. Nenechte se odvést z cesty Slova.“

„Když Bůh dal člověkovu Ducha svatého, nasměroval jeho tvář směrem ke Golgotě a postavil před něj Slovo. Nuže, na okraji vozovky mohou vyrůst malé popínavé rostliny a pak vyrostou a ovinou se kolem

nějakého malého stromu a vy to budete považovat za nevinnou věc. Ale zakrátko se přesvědčíte, že vás to tak silně uchopilo, že vás to začíná odtahovat nesprávným směrem a způsobuje, že se nakláníte na nesprávnou stranu. A tak máte světské filozofie, které se mezi vás dostaly, takže vás to začíná stahovat zpět do světa. Musíte vzít obousečný meč Božího slova a dostat se ze všeho světského, abyste mohli zůstat rovnou ve Slově, protože ono je svrchované; je to absolutno pro každého věřícího.“

„Muž nebo žena, kteří jsou naplněni Duchem svatým, budou zdůrazňovat každé zaslíbení Boží svým ‚amen‘. Někdo vám může namlouvat: ‚Dny zázraků už patří minulosti. Neexistuje něco takového jako Božské uzdravení. Křest Duchem svatým byl pro jiný věk.‘ A pak čtete v Bibli, co o Letnicích řekl Petr, když byli všichni pohnuti ve svých srdcích a chtěli vědět, co mají dělat, aby byli spaseni. Tedy, pokud by bylo odpovědí připojení se k církvi, pak by jistě řekl: ‚Musíte najít vhodné tělo a připojit se k církvi.‘ Ale on něco takového neřekl; dal jim přesný předpis, co mají udělat. Řekl: ‚Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. To zaslíbení totiž platí vám i vaším dětem a všem, kdo jsou daleko, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.‘ A to je absolutno. Duchem naplněný křesťan bude vždy věřit a jednat v souladu s Božím slovem.“

Po návratu do Tucsonu využil Bill příležitost k tolik potřebnému odpočinku. Stále ve své hrudi pociťoval tíseň nejistoty, která na něj doléhala, jako když býk přitlačí kovboje k ohradě. Snažil se to zapudit, ale stále se to k němu vracelo. Jednou, krátce po návratu z Phoenixu, se probudil brzy z rána, a když tak ležel v posteli, přemýšlel o své budoucnosti a pozastavoval se nad tím, proč ho Pán poslal sem na západ. V myšlenkách si promítal nedávné vidění o andělech přicházejících ve formě pyramidy. Toto vidění začalo explozí. Jakby někdo mohl tak silnou explozi přežít? A přesto slyšel Josefa, který ho volal. Co to asi mohlo znamenat? Pokud ho Pán již brzy plánoval vzít domů do nebe, pak by měl udělat opatření pro svůj sbor a zaopatřit svoji rodinu. Možná by jeho rodině dali důchod. Billy Paulovi bylo téměř 28 a dokázal by se sám o sebe postarat, ale Bill si dělal starosti o zbytek své rodiny, protože, aby mohli přežít, byli závislí úplně na něm.

Najednou v hlavě uslyšel tichý hlas, který říkal: „*Jdi do kaňonu Sabino.*“

Aniž by posnídal, odešel z domu a odjel na severní okraj Tucsonu, kde se hory Catalina prudce zvedají do výše, a dělají městu přirozenou překážku, aby se v tomto směru nemohlo dál rozšiřovat. Sledoval cestu na východ, která vedla rovnoběžně s horským hřebenem, který v ranních slunečních paprscích zářil jako mosaz. Tento horský hřeben zvrásňovaly nespočetné kaňony. Jeden z těchto kaňonů byl v současné době národním parkem. Bill vjel do kaňonu Sabino a směřoval svým automobilem na sever úzkou cestou, která vedla kolem říčky Sabino. V této říčce bylo dost vody jenom v zimních měsících, kdy byla napájena tajícím sněhem ze svahu hory Lemmonu. Voda přetékala z jedné tůňky do druhé, někdy tvořila na obrovských balvanech kaskádu vodopádu, někdy je zas obtékala, aby zavlažila různého druhu stromy — jilmy, americké topoly, břízy, osiky a ořešáky. Záhy potok protékal vzhledem k jeho poloze po východní straně, ale po půldruhém kilometru křížovala potok cesta devíti úzkými mosty z kamene a betonu a nechala potok po levé straně. Krátce na to se cesta od potoka odchýlila a stoupala několik set metrů nahoru, kde končila na parkovišti, ze kterého se rozcházely turistické stezky.

Bill si zvolil stezku, která vedla podél východní stěny kaňonu. Nyní se nacházel nad hranicí lesa a naslouchal švitoření ptáků žijících v tomto údolí. Odněkud nahoře z útesu volala holubice svého druhu. Na západní svah kaňonu Sabino, dopadaly sluneční paprsky, ale kolem východního svahu Bill vystupoval ve stínu velikých tyčících se do výše skalních masívů.

Tato krajina vypadala jako rostlinná říše divů. Vysoké štíhlé kaktusy saguaro rostly samostatně v nižších polohách jako strnulé gigantické lidské postavy se zvednutýma rukama k oslavování Pána, a ty menší druhy kaktusů si chránily svá místa na skalních římsách. Roste tam také kaktus „soudkovitý“ se stovkami ostnů zakončenými háčkem; „hruškovitý“ ostnatý kaktus, který připomíná kolekci pingpongových pálek plných ostnů — a mnoho jiných druhů. Rostou tam také různé pouštní keře jako mesquite a paloverde. Tyto keře mají na svých větvích trny skryté mezi spoustou zakrnělých voskových lístečků. Nad ním se svah kaňonu setkával se svislou skalní stěnou, která čněla stovky metrů vysoko. Na těchto skalnatých velikánech lpělo jen velice skrovné rostlinstvo.

Asi po dvaceti minutách chůze vstoupil Bill do strmé skalnaté osamocené skupiny horských vrcholů, které měly daleko k těm nejvyšším skaliskám, a přesto značně převyšovaly dno kaňonu. Vyšplhal se na nejbližší osamocený vrchol a zůstal stát na malé plošince poblíž vrcholku, aby nabral dech. Nad jeho hlavou se tyčilo do výše několik skalnatých věží, ale co se týče jeho cíle, toto místo bylo to nejvyšší, kam se chtěl vyšplhat. O něco níže pod ním zahlédl na horském svahu na zvířecí stezce stojícího jelena. Bill stál nehybně a pozoroval, jak jelen zvedá hlavu a snaží se zavětit blížící se nebezpečí. Jediný zvuk, který mohl Bill slyšet, bylo tiché bublání potoka, které se mísilo s hlubokým dechem mírného větru. Najednou mu poryv větru pozvedl klobouk a sfoukl jej o několik metrů níže, kde se usadil v sevření keře ocotilla. Jelen, překvapen tímto náhlým pohybem, znehybněl.

Když našel klobouk, poklekl na zem vedle ocotilla, aby se pomodlil. Ocotillo je keř, který nemá střední kmen, ale větve, jež vyrůstají z jednoho bodu na úrovni země. Větve má pokryty listy a za každým listem je ukrytý asi dva centimetry dlouhý trn. Ocotillo je příbuzné jedné trnité rostlině v Izraeli, ze které v dávné minulosti římští vojáci upletli trnovou korunu, aby ji vložili na hlavu Ježíše Krista v den jeho ukřižování.

Bill odložil Bibli na zem, pak otočil hlavu k východnímu útesu, zvedl ruce nad hlavu a hlasitě se modlil: „Ó, Pane, co měla znamenat ta exploze v tom posledním vidění, jež jsi mi dal? Znamená to mou smrt? Nebojím se smrti, ale potřebuji to vědět, abych mohl zabezpečit svou rodinu. Pokud se mě chystáš vzít brzy domů, ať se to stane tady, kde nikdo nenajde mé tělo. Možná někdy dovolíš Josefovi tady najít moji ležící Bibli.“

Najednou pocítil, jak se něco tvrdého dotklo jeho pravé ruky. Instinktivně tuto věc sevřel prsty a podíval se, co to je. Když to uviděl, užasl. V jeho ruce se uvelebil dvojsečný lesknoucí se meč. Spustil ruku, aby si ho pozorně prohlédl — jeho ostří směřovalo nahoru k oblakům. Ochrana ruky na rukojeti vypadala jako ze zlata a rukojeť vypadala, jako kdyby byla z perletí. Slunce už bylo dost vysoko a prosvítalo průsmykem na východním horizontu kaňonu, záplava jeho jasných paprsků způsobila, že ostří meče se blýskalo jako naleštěné stříbro a bylo jako břitva. Bill pocítil přitažlivost a půvab této věci a zároveň cítil k tomuto krátkému dvojsečnému ostří nějaký odpor. Vždycky se

mečů bál a byl rád, že nežije v době, kdy meče byly něčím, co se občas používalo k řešení sporů.

„Je to zvláštní,“ řekl, když ostřím zamával ve vzduchu. „Cítím to tak skutečně, jako cokoliv, co jsem kdy držel v ruce. Blízko mě je tentýž Bůh, který stvořil Abrahamovi berana; ten, který pro mě stvořil v Indianě a v Kentucky veverka. A teď pro mě stvořil tenhle meč. Ale co s ním mám dělat? Víím, že králové používají meče k tomu, aby své hrdiny pasovali na rytíře. Možná to znamená, že bych měl na někoho vložit ruce a ordinovat ho na kazatele.“

Bill najednou uslyšel hlas, a zůstal jako omráčený; z výšin kaňonu přicházela slova: „*To je meč Krále!*“

„Ale proč mi ukazuješ královský meč?“ zeptal se Bill nejistě.

„*To není královský meč,*“ odpověděl hlas, „*To je meč KRÁLE!*“

Najednou meč v záblesku slunečního světla zmizel. Ačkoliv Billova ruka byla teď prázdná, jeho srdce však bylo naplněno. Teď to pochopil. Bůh je tím Králem, a mečem Krále je Jeho Slovo — Bible. Biblická pravda byla jedinou dostatečně silnou zbraní, která byla schopna porazit satana a jeho demony. Byla rovněž jediným průvodcem ukazujícím cestu k věčnému životu. Byla kompasem, kterým Bill usměrňoval svůj život. Byla jeho absolutnem.

Když se jeho rozbušené srdce zklidnilo do normálního tepu, cítil, jak k němu tiše promlouvá Pán, jako hlas v jeho hlavě, který říkal: „*Neboj se smrti. To je třetí tažení tvé služby.*“

Vzal Bibli a běžel zpět k autu, křičel radostí, která se ozvěnou ozývala ve zlatých stěnách kaňonu. Teď byl rád, že to vidění andělů neznamenal jeho odchod a smrt — každopádně ještě ne teď. Bůh měl pro něj ještě nějaký úkol, který by měl předtím vykonat.

O NĚKOLIK DNŮ později Bill poprosil Billy Paula, aby poslal všem lidem z Branhamovy modlitebny na jejich adresy dopisnice a informoval je, že bude v Jeffersonville od 17. do 24. března a povede speciální sérii shromáždění. V únoru kázal jen jednou, a bylo to v Tucsonu, takže nemusel nikam daleko cestovat. Dobře si odpočinul a čekal na zahájení lovecké sezóny na javeliny, předtím než se vrátí zpátky do Jeffersonville.

Prase javelina (nebo pekari) je americký živočišný druh, který se vyskytuje od Arizony až po Argentinu. Ačkoliv se podobá praseti, liší se některými zvláštnostmi kostry a chrupu. Prasata javelina žijí ve stádech do 25 kusů a jsou dobře přizpůsobena k přežití v drsném prostředí arizonské pouště. Živí se rostlinami, malými zvířaty a mršinami. Jejich skvrnitě hnědé zbarvení jim umožňuje splynout s pouštním prostředím, ve kterém žijí, což z nich dělá pro myslivce nesnadný cíl.

V roce 1963 začala v Arizoně lovecká sezóna na javelinu v pátek 1. března a trvala do 10. března. Původně si Bill naplánoval zahájit lov hned první den zahájení sezóny. Jeho plán byl však změněn poté, co obdržel obšrný telegram od nějaké ženy z Texasu. V telegramu ho naléhavě prosila, aby přijel do Houstonu a požádal o omilostnění jejího syna, na kterého byl za jeho zločiny vynesena trest smrti. Když si přečetl o tomto případě v novinách, cítil, že pokud se nepokusí zachránit život tohoto mladého muže, nebude už nikdy více schopen lovit. Odložil tedy svou loveckou expedici a okamžitě naplánoval cestu do Houstonu. Zavolał také jednomu pastorovi z Houstonu, který ho prosil, aby se v případě, že bude někdy projíždět tímto městem, zastavil a kázal v jeho sboru.

V neděli 3. března 1963 Bill s Billy Paulem odjeli do Houstonu v Texasu. V pondělí ráno projednával Bill svou záležitost u soudu⁶² a večer kázal v městské posluchárně a pak okamžitě po bohoslužbě odjel domů. Přátelé ho zavezli zpět do Tucsonu, zatímco Billy Paul pokračoval na severovýchod do Jeffersonville.

Ve středu 6. března William Branham, Fred Sothmann a Gene Norman naložili Sothmannovu dodávku svou výzbrojí a kempinkovým vybavením. Vyjeli po silnici východně do Wilcoxu a pak se stočili na sever a jeli po nezpevněné cestě, až dojeli k východní části horského pásma Galiuro. Nacházeli se poblíž Sunsetu „města duchů“ v Arizoně, které bylo v minulosti prosperující hornickou komunitou. Vrchol Sunsetu se svými 2167 metry nad úrovní moře byl nejvyšším bodem této oblasti tyčícím se 600 metrů nad dnem údolí mezi horským pásmem Galiuro na východě a horami Pinalena na severu.

Toho odpoledne rozložili svůj tábor na vyschlém řečišti naproti skalní římse, která kolem nich tvořila křivolaký oblouk a tyčila se nad nimi jako vztyčené prsty ruky nějakého obra v horizontální poloze. Dno

⁶² Místo trestu smrti byl tento mladý muž odsouzen na doživotí.

kaňonu bylo porostlé ostrůvky stromu mesquito, které lovcům, když prodlévali v táboře, poskytovaly dostatek stínu. Ve čtvrtek zpozoroval Bill stádo javelin a jednu z nich zastřelil, ale jeho druhové se večer vrátili do tábora s nepořízenou. Bill znal přibližně místo, kde se pohybuje stádo javelin a uvažoval o tom, že by mohl druhý den být nápomocen Fredovi a Genovi, aby si i oni mohli ulovit svá zvířata.

Za ranního rozbřesku v pátek 8. března poslal Bill Freda a Gena, aby šli jedním směrem, zatímco on odešel jiným směrem, s tím, že nažene stádo prasat rovnou na ně. Tato oblast byla porostlá hustým křovím s převládajícím porostem stromů mesquito, které dorůstaly do výšky 5 až 12 metrů — v závislosti na vrstvě zeminy. Vyšší poloha nad hladinou moře v poušti Galiuro měla podnebí příliš chladné na to, aby tam mohly růst dlouhoruké kaktusy saguaro; avšak jiné rostlinné druhy tam rostly v hojnosti, jako například soudkový kaktus a ostnatá hrušeň. Nej hustší vegetace však rostla na dně kaňonu, který poskytoval hodně stínu a úkrytu pro javeliny. Bill kráčel směrem k hřebenu na konec kaňonu, aby mohl snadněji pozorovat maskovaná zvířata. Teď se mu skýtal nádherný pohled na několik hřebenů, ze kterých se zvedaly větší vrcholy těchto horských hřebenů. Vrchol Sunsetu se tyčil trochu jižně od něj a od vrcholu Chinu, který byl vzdálen asi šestnáct kilometrů severně. Tucson ležel ve vzdálenosti asi 65 kilometrů jihozápadně.

Procházel se několik hodin; někdy vystupoval výš, někdy zas sestupoval do rokle nebo průrvy, často se zastavoval, aby dalekohledem prohledal terén. Kolem osmi zpozoroval Gena a Freda, kteří od něj byli vzdáleni přinejmenším půldruhého kilometru. Fred byl na druhém konci kaňonu. Bill mu zamával a Fred mu odpověděl. Slunce prosvítalo mezi oblaky a zapudilo ranní chlad a způsobilo, že na lemu Billova černého klobouku se ukázal pot. Posadil se na skálu, pušku si položil do klína a odpočíval. Všiml si, jak se mu na jednu z nohavic přichytila řepaň; chtěl ji odtrhnout a všiml si pichlavého semínka, které se vklínilo mezi jeho palec a ukazovák. Řepaň nebyla v těchto pouštních horách běžnou rostlinou, ale přesto mu toto semeno připadalo nějak povědomě.

Koutkem oka zachytil nějaký pohyb v kaňonu pod sebou. Vedle jalovcového keře ve vzdálenosti asi 250 metrů se ukázal kanec javeliny. Bill vzal dalekohled a teď mohl pozorovat asi 20 prasat, jak se pohybují v křoví. Vůbec si neuvědomovala nebezpečí, které jim hrozilo. Bill odtrhl přichycenou řepaň a opatrně se chtěl z tohoto místa odplížit.

Když mu javelina zmizela z očí, postavil se a rychle přešel po hřebenu na druhou stranu a sestupoval jelení stezkou ke dnu kaňonu. V běhu uvažoval, jak to nejlépe udělat, aby nahnal prasata kaňonem nahoru, aby je jeho přátelé mohli lehce dostat na mušku.

Najednou zemí otrásla mohutná exploze. Zvířený prach se pozvedl do vzduchu a po svazích kaňonu se začaly valit kameny velikosti koňské hlavy. V prvním okamžiku si Bill myslel, že ho někdo zasáhl z pušky. Podíval se na západní oblohu a spatřil bílou pyramidu, která se k němu blížila rychlostí nadzvukového letadla. V tu chvíli si uvědomil, že to bylo seskupení andělů. Byly to mocné bytosti v bílém brnění se silnými křídly sklopenými dozadu a paže měly natažené dopředu. Bill zalapal po dechu a než stačil vydechnout, byl jimi obstoupen a nějak (ne svýma rukama) ho zvedly do vzduchu. Země i nebe se kolem něj točily, a jeho smysly byly vypjaté do nejzazší lidské schopnosti vnímání a následně i dál. Andělů bylo celkem sedm. Po každé jeho straně se vznášeli tři andělé v poloze směrem nahoru a jeden anděl doplňujícím tento trojúhelník byl nahoře. Anděl v pravém dolním rohu upoutal jeho pozornost. Tento anděl žhnul více než ti ostatní. Jako kdyby šlo o někoho pozoruhodnějšího, než byli jeho druhové. Když počítal zleva doprava, byl to sedmý anděl. Bill byl k němu obzvláštním způsobem přitahován, jako kdyby mezi nimi existovalo nějaké zvláštní pouto. Najednou ten anděl zvedl meč a řekl: *„Vrať se do Jeffersonville, tam bude otevřeno sedm zapečetěných tajemství knihy Zjevení.“*

Pohotově, ač jemně, ho andělé postavili na dno kaňonu. Potom se vyřítili stratosférou, kde se zastavili a znovu se na něj podívali. Když je Bill sledoval, andělé změnili svůj vzhled na něco, co připomínalo světelné bytosti — nepodobalo se to však žádnému pozemskému nebo galaktickému světlu — zkrátka vypadali nadpřirozeně. Byly to bytosti čistě duchovní, které se na krátký čas zhmotnily v tomto světě. Bill těch sedm andělů pozoroval, jak se rozptylují, dokud nesplynuli v jeden oblak, který vypadal jako nepravidelný kruh lehoučkého světla — tak trochu připomínal tvar trojúhelníku. A potom mu zmizeli z očí... ale jenom z očí, protože v nějaké formě jejich přítomnost zůstávala — Bill si byl této skutečnosti jist.

PŘED PŘÍCHODEM TĚCH ANDĚLŮ se Gene Norman procházel po samotném hřbetu hřebene a prohlížel si údolí kaňonu, kde

se Bill snažil vyplašit stádo javelin. Gene v této chvíli nemohl svého přítele vidět, ale věděl přibližně, kde se Bill nachází. Upíral napjatě svůj zrak a prohlížel si křoví a sledoval každý pohyb s důvěrou, že uvidí nějakou javelinu, kterou Bill mohl vyplašit a přimět ji k běhu směrem k němu. Najednou se Gena zmocnil prapodivný pocit a z neznámého důvodu se rozplakal. Během několika minut tento podivný pocit zmizel a slzy ustaly. Přemýšlel o tom, co se mu zrovna přihodilo, když tu najednou z ničeho nic — BUM! — ten výbuch jej polekal a způsobil, že mu srdce začalo rychle bušit z přílivu adrenalinu.

Tato detonace zazněla, jako kdyby přicházela někde z oblohy bezprostředně nad jeho hlavou. Myslel si, že to může být zvuk přetlakové vlny letadla a podíval se nahoru. V dohledu žádné letadlo neletělo, ani nic neprozrazovalo rachot zvuku tryskového motoru v povzdáli. Neslyšel žádný zvuk, ale uviděl něco zvláštního. Uviděl dva pruhy páry nebo světla nebo něco takového... Byly od něj vzdáleny několik mil a vznášely se směrem nahoru. Nikdy nic podobného neviděl.

V této chvíli Gene ztratil o pokračování v lovu jakýkoliv zájem. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se chtěl co možná nejrychleji setkat s Bille, a proto vykročil v jeho směru. Terén byl velice rozeklaný, a to znamenalo, že se nemohl pohybovat rychle. Musel dávat pozor, aby si náhodou neodřel holeň o kaktus, který by ho svými ostny nelítostně pobodal. Asi po půl hodině chůze přišel na místo, kde předtím viděl Billa, jak se ztrácel v kaňonu. Teď jej spatřil, jak pospíchá po svahu směrem k němu. Bill na něj zamával a zavolal, aby upoutal jeho pozornost.

Když se setkali, Bill se Gena zeptal: „Slyšel jsi tu ohlušující ránu?“

„Jistě, bratře Bille. Zprvu jsem si myslel, že to byla nadzvuková vlna letadla, ale žádné letadlo jsem neviděl. Chodím sem lovit už léta a nikdy nic takového jsem tady neslyšel. Co si o tom myslíš?“

„Vím, co to bylo, bratře Gene; ale teď se mě na to neptej, povím ti to později.“

Gene jednoduše přerušil rozhovor na toto téma, ačkoliv jej tato událost celé odpoledne hluboce zaměstnávala a stále se k ní až do večera, kdy usedli u táboráku, vracel. Také i Fred Sothmann ráno slyšel tento výbuch a zmínil se o něm.

Bill o tom ale nechtěl mluvit, protože cítil, že k tomu není vhodný čas ani místo. Ale věděl přesně, co má dále dělat.

V sobotu ráno tito tři lovci sbalili svůj tábor a vrátili se do Tucsonu. Bezprostředně po své ohromné zkušenosti ztratil Bill o lov úplně zájem. A tak využil nadcházející výjezd do Jeffersonville jako záminku k přerušení této lovecké výpravy. I když ani Fred ani Gene ještě javelinu neulovili, vůbec je to nemrzelo. Cítili, že něco velikého viselo ve vzduchu a dychtivě očekávali na tato zvláštní shromáždění, která měla být v průběhu osmi dnů zahájena. Oba plánovali, že tam pojedou.

V úterý ráno 12. března vyjela z Tucsonu směrem k Jeffersonville do Indiany kolona čtyř automobilů. Bill jel s Genem Normanem. Sothmannovi, Simpsonovi a Maguireovi je následovali ve svých automobilech.

Předmluva — Bůh v jednoduchosti

KAPITOLA 88

LÁMÁNÍ PEČETÍ

1963

V NEDĚLI RÁNO 17.

března 1963 se William Branham postavil v Branhamově modlitebně za novou kazatelnu a začal kázat cyklus na téma sedmi zapečetěných tajemství z knihy Zjevení kapitoly 6 až 8. Dříve, než

začal kázat, podal vysvětlení o nově přestavěném domu Páně. Stavitel přesunul severní zeď o 10 metrů a provedl přízdívku vnějších stěn modlitebny z červených cihel. Uvnitř modlitebny teď byly stěny obloženy dřevěnými palubkami — některé věci pozměněny nebyly. Za kazatelnu visel stejný obraz, který zdobil stěnu od roku 1950. Byla to zvětšená kopie snímku zhotoveného v Houstonu v Texasu, který zachycoval nad hlavou Williama Branhama vnášejíci se Ohnivý sloup. Modlitebna byla vybavena stejnými sedadly v divadelním stylu (byly jednotlivé, ale spojeny dohromady), které tam už byly v padesátých letech. Bylo tam přidáno také více sedadel a každé z nich bylo samozřejmě obsazeno.

Bill řekl: „Asi před třiceti lety jsem zasvěcoval tento kus pozemku Ježíši Kristu, když to byl ještě bahnitý rybník, ve kterém rostly lekníny. Leknín je zvláštní květinou. Narodí se v bahně a musí si protlačit cestu bahnem, vodou a kalem, než se dostane na sluneční světlo a ukáže svůj půvab. Myslím si, že tady k něčemu takovému došlo. Od té doby, co jsem byl mladým mužem, se lekníny na hladině ukázaly a rozevřely své kalichy a odzrcadlily půvab té Lilie z údolí — Ježíše Krista.“

Pak vzal svůj text z Matouše 11:25, 26.

Tedy Ježíš odpověděl: „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrymi a rozumnými a zjevil jsi je nemluvnatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.“

Bill pojmenoval své kázání: „Bůh ukryvající se v jednoduchosti a zjevující sám sebe tímto způsobem.“ Pověděl: „Mnozí lidé se minou s Bohem kvůli způsobu, jakým se zjevuje. Mají své vlastní představy, čím by měl Bůh být a co by měl udělat. Muži a ženy vždy chválí Boha

za to, co udělal v minulosti a vždy vyhlíží to, co bude dělat v budoucnosti, ale nevíšimají si toho, co právě dělá; a tím jim unikne. Otáčejí se zpět a sledují velké věci, které udělal, ale promeškávají tu jednoduchou věc, kterou k tomu používá. A pak se dívají dopředu, aby pochopili, jak velké věci jsou obsaženy v proroctvích o budoucnosti, a v devíti z deseti případů to již prochází kolem nich, a přitom je to tak jednoduché, že to nerozpoznají.“

Kvůli tomu použil jako příklad této zásady Jana Křtitele. Izaiáš 40:3 a 4 prorokoval, že muž, který bude předcházet Mesiáše, bude tak mocný, že způsobí, že každá hora a výšina poklesnou a každé údolí bude vyvýšeno a že vyrovná každou cestu vedoucí ke Kristu. Sedm set let později se postavil u Jordánu vousatý muž v oděvu z drsné velbloudí kůže a kázal: „Čiňte pokání, protože se přiblížilo Nebeské království.“ Janovi scházelo základní vzdělání; neměl peníze; scházela mu prestiž, výmluvnost a vystupování; a přesto Jan Křtitel naplnil každé proroctví, které o něm bylo napsáno.⁶³ Janova služba byla tak jednoduchá, že většina nábožných vzdělanců té doby to promeškala a neuvěřila působícího Boha.

Pak Bill přešel k tomu největšímu příkladu ze všech, k příchodu Mesiáše do Izraele. Ježíš se narodil v chlévě — ne náhodou, takový byl plán. Byl vychován obyčejnými lidmi, učen obyčejnému řemeslu, totiž tesařině. Když začal se svojí službou, chodil od jedné vesnice ke druhé, uzdravoval nemocné a učil lidi o Božím království. Ježíš vlastnil pouze své šaty a sandály a kromě toho už neměl téměř nic. Jeho život byl tak jednoduchý, a přesto On byl největším darem Božím, jaký byl kdy lidstvu dán. Proč nemohli vůdci té doby uvidět, že Ježíš byl Kristem, tím pomazaným Božím? Nepoznali Ho, protože vyhlíželi něco více naleštěného, něco velkolepějšího, co by zapadalo do obrazu jejich představ způsobeného jejich nesprávným výkladem Písem. Nepochopili, že Bůh vykládá svá proroctví tím, že je naplňuje.

Když si učedníci uvědomili, že jejich Mistr je opravdu tím zaslíbeným Mesiášem, ptali se Ježíše: „Proč tedy zákoníci říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?“ Ježíš jim ale odpověděl: „já vám říkám, že Eliáš už přišel, ale oni o tom neví.“⁶⁴ Oni Ho nepoznali. Ježíš to samozřejmě dával do spojitosti s Janem Křtitelem, na kterém byl duch Eliáše. Bill řekl: „Chtěl bych vás trochu ohromit, stejně tak to bude

⁶³ Malachiáš 3:1; Matouš 3:3; Marek 1:3; Lukáš 1:76; 3:4; Jan 1:23

⁶⁴ Matouš 17:10–13; Marek 9:11–13 (NBK)

s vytržením.⁶⁵ Ono přijde tak jednoduchým způsobem, že nastanou soudy a lidé uvidí Syna člověka a budou si říkat: ‚Neměl k nám přijít nejdříve Eliáš? Nemělo předtím být vytržení?‘ Ježíš odpoví: ‚To se již stalo a vy jste o tom ani nevěděli.‘ Takto se Bůh skrývá v jednoduchosti.“

Trhlina

V NEDELI VEČER 17. BŘEZNA 1963 William Branham kázal o trhlině mezi sedmi církevními věky a sedmi zapečetěnými tajemstvími. Slovo „trhlina“ znamená mezeru nebo prostor. Vztahuje se to na 4. a 5. kapitolu Zjevení, které následují po sedmi církevních věcích (2. a 3. kapitola) a před sedmi zapečetěnými tajemstvími v kapitolách 6 až 8. Kapitoly 4 a 5 popisují klíčovou událost v nebi, která dává křesťanské církvi možnost vítězit. Kristova nevěsta odchází nahoru na svatební večeři na konci Zjevení 3. kapitoly a nevrací se na zem, teprve až v 19. kapitole. A proto nevěsta mine období velikého soužení. Avšak události Zjevení 4 a 5 probíhají v nebi, což je mimo rámec prostoru a času, kteréžto věci ovlivňují události na zemi. Zapamatujte si, že tato scéna probíhá ve věčnosti.

Ve 4. kapitole Zjevení Jan vidí Boha sedícího na svém trůnu a kolem Něj je zářivá duha. A z toho trůnu vychází blýskání, hromobití a hlasy. Boží vzezření se skví nádherou drahokamů. Kolem trůnu stojí čtyři zvláštní bytosti, každá se šesti křídly a zepředu i zezadu plné očí. První bytost vypadá jako lev, druhá jako vůl, třetí bytost má lidskou tvář a čtvrtá bytost vypadá jako orel. Kolem toho velikého trůnu sedí na menších trůnech čtyřicet starců; a před velkým trůnem hoří sedm ohnivých pochodní, které znázorňují sedm Božích duchů.

Bill četl 5. kapitolu:

[1] A na pravici sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečeti.

[2] A viděl jsem silného anděla, jak volá mocným hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“

⁶⁵ 1. Korintským 15:51, 52; 1. Tessalonicenským 4:16, 17: výraz ‚vytržení‘ se vztahuje k vychvácení Kristovy nevěsty před velkým soužením poslední doby, které přichází na tento svět.

[3] A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout.

[4] A tak jsem velmi plakal, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít a číst tu knihu nebo do ní nahlédnout.

[5] Jeden z těch starců mi však řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil jejích sedm pečetí.“

[6] „A hle, spatřil jsem, jak uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed těch starců stojí Beránek jako zabitý a má sedm rohů a sedm očí, což je sedm duchů Božích poslaných na celou zem.“

[7] A přišel a vzal tu knihu z pravice sedícího na trůnu.

[8] A jakmile vzal tu knihu, padly ty čtyři bytosti a těch čtyřadvacet starců před Beránkem a každý měl loutnu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých.

[9] A zpívali novou píseň: „Jsi hoden vzít tu knihu a otevřít její pečetí; neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi nás Bohu svou krví z každého pokolení a jazyka, lidu i národa.

[10] A učinil jsi nás králi a kněžími našemu Bohu a budeme kralovat nad zemí.“

Kniha, kterou Bůh držel ve Zjevení 5. kapitole, nevypadala jako dnešní knihy. Byl to svitek, který je jednoduchý dlouhý arch zhotovený buď z pergamenu, nebo z papyru. Ačkoliv Jan přesně nesděljuje, jak tento svitek vypadal, pokud se podíváme na starožitné svitky, uvidíme, že po dohotovení písař obvykle tento arch svinul a vložil do trubice vhodné k přechovávání. Pokud se jednalo o dokument určený pro konkrétního adresáta, jeden okraj svitku byl zapečetěn horkým voskem, do kterého byl vtačen otisk pečetidla, kterým býval často prsten s vyrytým erbem. Tato metoda uchovala privátní charakter tohoto svitku, dokud nebyl otevřen povolanou osobou.

Kniha, kterou viděl Jan, byla popsaná po obou stranách svitku. Vnější okraj obsahoval symboly, které popsal ve Zjevení 6 a 8. Vnitřek (když byl svitek svinutý) obsahoval vysvětlení k těmto symbolům; to znamená zjevení těchto tajemství. Jak bylo těch sedm pečetí přichyceno ke svitku, to nikdo s jistotou neví. Možná byly pečetě uvnitř

připojeny ke stuhám, které vyčnívaly na bocích svitku jako záložky. Možná bylo svinuto sedm listů jeden do druhého a každý jednotlivý list byl ovázán stuhou a zapečetěn kapkou vosku. Mohlo to být i tak, že byl svinutý jako jednoduchý svitek a měl v řadě sedm kapek vosku s pečetěmi na přední straně, které tvořily část tohoto svitku (což v římském období nebyl neobvyklý způsob pečetění dokumentu.) Není důležité, jak to vypadalo, nebo jak to bylo provedeno, protože Kniha byla zapečetěna Božím Duchem. Můžeme to říci ještě přesněji: každé tajemství bylo zapečetěno jiným aspektem Božího Ducha, jak to symbolicky znázorňuje těch sedm ohnivých pochodní před Jeho trůnem, které jsou sedmi Božími duchy.

Pečeť znamená ukončení díla. Například pečetí pro křesťana je Duch svatý. Duch svatý pečetí jednotlivé věřící do Božího království až do dne, kdy jejich vykoupení bude ukončeno.⁶⁶ Další příklad nalézáme v Matoušově evangeliu v kapitole 27 a 28. Když byl Ježíš pochován, římský voják zapečetil kámen, který zakrýval vchod do Jeho hrobky. Při Jeho zmrtvýchvstání anděl Páně (Bohem povoláný posel) tuto pečeť zlomil a kámen odvalil.

Bill učil, že svitek, zmíněný v 5. kapitole knihy Zjevení je knihou Vykoupení. Je to výpis z nabývací listiny na všechno, co ztratil Adam, když zhřešil v Edenské zahradě. Původně byl Adam svrchovaným správcem nad dokonalým světem. Jako první syn Boží byl jako Bůh-amatér na zemi. Bůh dal Adamovi také svobodu, aby si mohl zvolit svoji vlastní cestu. Když Adam uposlechl rozumování své manželky, místo toho, aby se přidržel Božího slova, o své dědictví přišel — to znamená o své právo na věčný život. Do světa vstoupila smrt, před čímž byl Bohem varován: *„Z každého stromu v zahradě můžeš svobodně jíst, kromě stromu poznání dobra i zla. Z toho nejez, neboť v den, kdy bys z něj jedl, jistě zemřeš.“*⁶⁷

Když Adam promeškal své právo k tomu, aby žil navěky a dokonale vládl na zemi, tato nabývací listina byla vrácena původnímu vlastníkov, všemohoucímu Bohu, který ji následně zapečetil sedmi pečetěmi, aby byla chráněna a nemohla se dostat do satanových rukou. V těchto sedmi zapečetěných arších je obsažen celistvý plán

⁶⁶ Efezským 1:13, 14; 4:30; Římanům 8:22, 23

⁶⁷ 1. Mojžíšova 2:17 (B21)

vykoupení očekávající na den, kdy někdo bude moci tuto knihu vzít, zlomit její pečeti a vykoupit ztracené dědictví lidstva.

Ale Bůh nebyl nečinný, když očekával na den Vykoupení. Napříč těmito věky dával inspiraci prorokům k sepsání jednotlivých odstavců tohoto plánu Vykoupení; později byly tyto spisy shrnuty do sbírky knih, která se jmenuje Bible. Napříč církevními věky zbožní mužové usilovali o pochopení Božího plánu s dílčími úspěchy. A přesto se jim nepodařilo docílit celistvosti tohoto obrazu. V tomto plánu byl jednoznačně klíčovým článkem Ježíš Kristus. Jeho smrt a následně zmrtvýchvstání umožnilo Božímu Duchu vstoupit do nitra obyčejných lidí a proměnit je na syny a dcery Boží. Jiné aspekty Jeho plánu byly k pochopení obtížnější, jako například přirozenost samotného Boha a důkaz křtu Duchem svatým pro věřícího jednotlivce — stejně tak mnohé jiné nauky. Bůh zaslíbil zjevit celistvý obraz svého velikého plánu v příhodném čase.

Sloveso „vykoupit“ znamená obnovit vlastnictví zaplacením stanovené sumy. Jan sledoval, jak byl napříč časem i věčností proveden průzkum. Najde se někdo, kdo by byl hoden vzít tuto Knihu z Boží ruky, zlomit a otevřít těch sedm pečetí? Nedokázal to udělat nikdo ze starozákonních patriarchů — ani Enoch ani Noe ani Abraham nebo Josef. Stejně tak nikdo ze starozákonních proroků to nedokázal udělat — ani Mojžíš ani Eliáš ani Daniel nebo Jan Křtitel. Také žádný z apoštolů Nového zákona to nedokázal udělat — ani Matouš nebo Petr, Jakub nebo samotný Jan. Nikdo z těch poslů církevních věků to nedokázal udělat — ani Pavel ani Ireneus ani Martin Luther nebo John Wesley. Samozřejmě tam také byly i nebeské bytosti (jako andělé a serafíni), kteří nikdy nezhřešili. Avšak Boží zákon stanovil, že každý vykupitel musí být s tím, kdo byl zotročen, blízkým příbuzným.⁶⁸ Vypadalo to, jako kdyby Bůh nemohl najít člověka tak dobrého a zároveň natolik vlivného, který by stačil na vykoupení ztraceného Adamova dědictví. Jan hořce zaplakal, protože nebude-li nalezen nikdo natolik hoden, aby mohl vzít tu Knihu a zjevit plán vykoupení, lidstvo bude navždy ztraceno. Každý muž a žena by žil v tomto případě nadarmo.

Jeden z těch čtyřiaadvaceti starců řekl: „Neplač, Jane. Hle, lev z Judova pokolení, kořen a rod Davidův, On zvítězil.“ Toto slovo tady použito znamená s něčím zápasit a přemoci. (To je právě to, co Ježíš udělal v Getsemanské zahradě, když se modlil tak, až z Jeho těla stékal

⁶⁸ 3. Mojžíšova 25, především verše 17–49; Rut 3. a 4. kapitola

krvavý pot.⁶⁹ On tak přemáhal svou vlastní lidskou touhu, aby se mohl vyhnout kříži.) Jan se otočil s očekáváním, že uvidí silného Iva. Místo toho uviděl Beránka se sedmi rohy a sedmi očima. Část Jeho bílé vlny byla potřísněna Jeho vlastní krví, jako kdyby ve svém zápase o vítězství obětoval svůj život. A přece zvítězil! Ježíš zachoval Slovo svého Otce do posledního detailu. On byl hoden vykoupit to, co Adam ztratil.

Jan se rozhlížel všude kolem trůnu a předtím si nevšimnul toho Beránka. Odkud se vzal? Vystoupil z Otcova trůnu, kde seděl od času, kdy byl zabit a znovu vstal. Když Ježíš umřel na kříži a vstal z mrtvých, zasedl po pravici Boží a stal se navždy Prostředníkem, aby se přimlouval za svaté. Po celých sedm církevních věků prosil o milosrdenství Boha pro ně, protože nebyli obeznámeni s celým tím plánem vykoupení a chodili jen v takovém světle, jaké poznali. Ale musí nastat takový den, kdy Jeho úkol Prostředníka skončí. Když poslední z Jeho vyvolených přijme pečeť Boží, nebude již déle Prostředník potřebný. Kristus se ujme role soudce. Trůn milosti se stane trůnem soudu.⁷⁰ Jan pozoroval, jak Beránek vzal Knihu z pravé ruky Osoby sedící na trůnu.

V tom bodě svého kázání zaměřil Bill pozornost na Zjevení 10. kapitolu. Četl:

[1] Uviděl jsem také jiného silného anděla, jak sestupuje z nebe, oblečen oblakem. Na hlavě měl duhu, jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy.

[2] V ruce měl otevřenou knížku a postavil se pravou nohou na moře a levou na zem.

[3] Vykřikl mocným hlasem, jako když řve lev, a poté, co vykřikl, promluví svými hlasy sedm hromů.

[4] A když těch sedm hromů promluví svými hlasy, chtěl jsem psát. Ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi říkal: „Zapečeť to, co řeklo těch sedm hromů, a nepiš to.“

[5] Tehdy ten anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, pozvedl svou ruku k nebi

⁶⁹ Matouš 26:36–46; Marek 14:32–42; Lukáš 22:39–46

⁷⁰ Truhla smlouvy nacházející se v nejsvatějším místě svatyně byla předobrazem samotného Krista. Víku truhly se říkalo slitovnice, tím bylo míněno místo, kde mohla být nalezena milost. 2. Mojžíšova 25:1–22; 3. Mojžíšova 16:2; Židům 9:3–5

[6] a přísahal při Živém na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, zemi i to, co je na ní, a moře i to, co je v něm, že už nebude více času,

[7] ale že ve dnech hlasu sedmého anděla, až bude troubit, bude dokonáno Boží tajemství, jak to oznámil svým služebníkům prorokům.

Tento anděl, který sestupuje z nebe, není nikdo jiný než sám Kristus, a je totožný s Andělem smlouvy podle duhy nad Jeho hlavou. Kniha, kterou teď Anděl drží otevřenou ve své ruce (2. verš), je tou stejnou knihou, která byla ve Zjevení 5 zavřena. Když odpřisáhl (ve verši 5, 6 a 7), zapřisáhl se skrze sebe sama, protože tu není nikdo větší.⁷¹ On nám zaslíbil, že ve dnech hlasu sedmého anděla (to znamená ve dnech poselství posla sedmého církevního věku) bude Boží tajemství dokončeno — přinejmenším natolik, jak bylo stanoveno po této straně nebe.

K tomu, aby bylo dokončeno Boží tajemství, musí být tento posel posledního církevního věku také prorokem. Jako prorok Jan Křtitel naplnil první část Malachiáše 4:5, 6, tak tento prorok konečného času naplní poslední část tohoto proroctví přinavrácením víry dětí zpět k víře apoštolských otců. Mezi těmito dvěma proroky je spojitost — je tady vzájemná vazba jejich úkolu. Jan Křtitel byl víc než prorokem, byl rovněž poslem poslaným s poselstvím přípravy lidí na příchod Mesiáše.⁷² Jan Křtitel představil Krista těm, kteří budou schopni slyšet. Podobně anděl sedmého církevního věku bude prorok posel, jehož poselství představí Ježíše Krista těm, kteří budou schopni slyšet, a tím připraví jejich srdce na Jeho druhý příchod.

Bill řekl: „I když tato kniha Vykoupení byla v průběhu šesti církevních věků zkoumána, nebude úplně dokonale pochopena, až ten sedmý anděl začne vydávat zvuk svého tajemství. On dá dohromady všechny uvolněné konce, do kterých se tito předchůdci snažili proniknout. A pak to tajemství sestoupí od Boha ve formě Božího slova a zjeví celistvost Božího zjevení. Pak Božství a ostatní věci budou sedět. Všechna tajemství jako semeno hada a všechna další, mají být zjevena.“

⁷¹ Židům 6:13–20

⁷² Matouš 11:7–12; Lukáš 7:24–28

„To nejsem já, který to dělám. To je ‚Tak praví Pán‘. Já vám to čtu z této Knihy — při hlasu poselství sedmého anděla by mělo být dokončeno tajemství Boží, jak to bylo oznámeno Jeho svatými proroky. (To jsou ti proroci, kteří psali Slovo.) Na hlas posla k tomuto poslednímu církevnímu věku budou všechny tyto rozuzlené konce, do kterých chtěli proniknout skrze církevní věky, smotány dohromady. A když jsou pečete zlomeny a tajemství je zjeveno, ten Anděl (posel Kristus) sestupuje dolů s duhou kolem své hlavy a postaví se nohama na zemi a na moři.“

Na konci tohoto kázání se Bill zmínil o Ježíšově podobenství o deseti pannách, které vyšly na setkání s Ženichem.⁷³ Všechny si vzaly s sebou lampy, ale jenom pět z těchto panen byly moudré natolik, aby si vzaly do svých lamp olej. Když Ženich dlouho nepřicházel, usnuly. O půlnoci nastal křik, a hle, přichází Ženich: ‚Vyděte mu naproti!‘ Hloupé panny si myslely, že mají olej, ale jejich knoty nevydávaly světlo; uvědomily si tedy svou chybu a spěchaly si trochu oleje koupit. A když odešly, přišel Ženich a moudré panny s ním odešly na svatbu. Dveře byly zavřeny a zamčeny, a proto hloupé panny nemohly vejít dovnitř.

Bill učil: „Zatímco deset panen spalo, ozval se zvuk, hlas, křik. Co se to stalo? Všechny tyto spící panny vstaly, očišťovaly své lampy, a zatímco moudré odešly na svatební hostinu, ty ostatní byly zanechány pro velké soužení — kde bude pláč, nářek a skřípění zubů.⁷⁴ To je ta část církve, která tu byla zanechána, ne nevěsta. Nevěsta vešla na svatební večeři. Je rozdíl mezi církví a Nevěstou.“

„A proč jsou tyto pečete lámány? Ony jsou lámány v tom posledním věku církve, aby byly tyto pravdy zjeveny. A proč? Beránek láme tyto pečete a zjevuje je své Nevěště kvůli tomu, aby shromáždil své poddané pro své Království. Rozumíte? On chce právě teď přivést své poddané k sobě.“

„A když ten zabitý Beránek vystoupil z věčnosti, z Otcova trůnu, nárokoval si svá práva a trůn milosti se stal trůnem soudu. A pak se stává ne Beránkem, ale Lvem, Králem a volá na svou královnu, aby

⁷³ Matouš 25:1–13

⁷⁴ Matouš 22:1–14

přišla a postavila se po Jeho boku. Pavel napsal: „Nevíte, že svatí budou soudit svět?“⁷⁵

„Ježíš Kristus zaplatil plnou cenu za naše vykoupení, tím že se obětoval na Golgotě. Když visel na tom krutém římském kříži, zvolal: ‚Dokonáno jest.‘ Ale stále si musí nárokovat všechny ty, kteří jsou Jeho nabytým vlastnictvím. Když ta poslední osoba vejde do ovčince toho velkého Pastýře, bude Jeho veliký plán vykoupení dokončen.“

První pečeť — Zjevení 6:1, 2

KDYŽ WILLIAM BRANHAM VYSVĚTLIL pozadí nebeského trůnního sálu, byl připraven přistoupit k tajemství těchto sedmi pečeti na Knize vykoupení. Uvědomoval si tíhu své zodpovědnosti; plánoval strávit celý týden v ústraní. V pondělí vešel do své studovny připravené k tomu, aby zde mohl zůstat po zbytek dne. Doma vládlo ticho, protože manželka byla stále s dětmi, které musely chodit do školy, v Tucsonu.

Dnešní studium zahájil čtením knihy Zjevení 6:1, 2:

Dále jsem viděl, jak Beránek otevřel první z těch pečeti, a slyšel jsem jednu z těch čtyř bytostí, jak řekla hromovým hlasem: „Pojď a dívej se.“

A hle, spatřil jsem bílého koně a ten, který na něm seděl, měl luk. Byla mu dána koruna a on vyjel ve vítězství, a aby zvítězil.

„Dobře, Pane, ale co to má znamenat?“ zeptal se, zatímco se procházel sem a tam po světnici. Pak si kleknul a modlil se. Za chvíli vzal Bibli a četl tyto dva verše znovu. Co to může znamenat? Věděl, co o významu těchto veršů říkají někteří lidé. Právě nedávno si přečetl o knize Zjevení tři knihy. Tyto knihy byly napsány proslulými teology a všichni se ve významu bílého koně a jeho jezdce shodovali. Zvíře v symbolice knihy Zjevení znamená moc. Bílý kůň naznačuje čistotu, svatost a spravedlnost. A proto tento jezdec na bílém koni musí být Duch svatý, který dává rozběh tomuto prvnímu církevnímu věku k podmanění si světa díky lásce Ježíše Krista. Znělo to hodnověrně. Po

⁷⁵ 1. Korinským 6:2 (NBK)

několika hodinách modlitby ohledně této věci neměl Bill nic víc, co by na toto téma řekl, a tak se rozhodl, že bude tuto pečeť studovat z tohoto pohledu. Posadil se za psací stůl, vzal do ruky pero, otevřel zápisník, listoval v Bibli a nahlížel do Písem, které by mohly tuto myšlenku podpořit. Když si už chtěl zapsat první poznámku, najednou se atmosféra v místnosti změnila. Pocítil, jak Duch svatý vstupuje do pokoje, ještě předtím než se před ním objevil Ohnivý sloup. Zjev tohoto nadpřirozeného světla jej jako vždycky vyburcoval. Nikdy si na to nezvyknul. Když se do tohoto Věčného ohně zahleděl, uviděl, jak je tato první pečeť zlomena a svitek se o patřičný kus poodhalil. Vzal do ruky pero a začal si dělat poznámky.

V pondělí večer se dveře Branhamovy modlitebny otevřely o půl sedmé večer a o půl osmé vystoupil Bill z pastorovy studovny, postavil se za kazatelnu a přivítal se se svým obecnstvem. Krátce se vrátil k „Trhlině“ a pak se ponořil do zjevení prvního zapečetěného tajemství. Když Jan uviděl, jak Beránek otvírá první pečeť, uslyšel úder hromu. Je to sděleno jednoduše. Jan uslyšel Boží hlas. Bill jako důkaz uvedl odstavec z Janova evangelia 12:23–29, kde se Ježíš hlasitě modlil a z nebe mu odpověděl hlas a lidé kolem Ježíše říkali, že zahřmělo.

A dále jedna ze čtyř bytostí okolo trůnu oznamovala: „Pojď a dívej se.“ Bill souhlasil s těmi teology v tom, že zvíře ve zjevení symbolizuje moc. Tyto čtyři bytosti — připomínající lva, vola, člověka a orla — znázorňují sílu čtyř evangelií: Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

A pak přistoupil k tomu bílému koni a jezdcí. Zmínil se o teologiích popisujících jezdce jako Ducha svatého dobývajícího první církevní věk Evangelie. Bill řekl: „To zní hezky, ale to se nezakládá na pravdě. Mé zjevení od Ducha svatého je následující: Kristus a Duch svatý je jedna a tatáž Osoba, pouze v jiné formě. A tak zde stojí Kristus Beránek s Knihou v ruce a tady přijíždí jezdec na bílém koni. A tak to nebyl Duch svatý.“

Pak pokračoval: „To je jedno z tajemství, které bude zjeveno v posledních dnech, jak Kristus může být třemi osobami v jedné. Otec, Syn a Duch svatý, to nejsou tři různé osoby, jak nám to tvrdí trojiční. Otec, Syn a Duch svatý jsou projevem jedné a téže Osoby — nikoliv tři bohové, ale tři úřady neboli atributy toho samého Boha. A tak při pohledu na tyto symboly, jak by mohl být Kristus tam na bílém koni a vítězit, a přesto stát tady s Knihou v ruce? To není možné. A tak ten muž na bílém koni není Kristus.“

Pokud jezdec na tom bílém koni není Ježíšem Kristem, kým pak on je? Bill učil, že ten jezdec symbolizuje antikristova ducha. Ten bílý kůň je v přestrojení. Ten jezdec spravedlnost jen předstírá, aby mohl proniknout do církve. Ježíš řekl, že ten falešný duch se bude tak velice podobat Duchu svatému, že všichni, kromě samotných vyvolených, budou svedeni jeho přestrojením.⁷⁶ Všimněte si, že ten jezdec na bílém koni má luk, ale nemá šípy. Je to podvodník. Nemá žádnou duchovní moc.

Satan pomocí podvodu manipuluje politickou mocí. Využil politickou moc římského impéria, aby zabil Ježíše. Když se mu nepodařilo zastavit plán vykoupení, dalším jeho cílem bylo rozdrtit dětskou víru křesťanství dříve, než se rozšíří. Uspěl v tom, že se mu podařilo většinu apoštolů zabít, včetně Pavla. Dokonce inspiroval římského císaře Nera tím, aby postavil křesťanství mimo zákon, čehož výsledkem bylo, že tisíce křesťanů za svou víru umíralo. Ale satan nemohl Evangelium na postupu zastavit.

A tak změnil svou taktiku a připojil se k církvi. Představil se jako věřící a systematicky zpřevracel slova, která kázal Pavel. Jeho cílem bylo podrobit si laiky zevnitř. Vzpomeňte si, co bylo vyučováno v církevních věcích, jak Bůh nenávidí skutky nikolaitů.⁷⁷ Slovo *nicolaité* znamená „podrobit si laiky“. Satan působil v tom směru, aby odstranil vedení Ducha svatého z církve a nahradil ho vedením lidským. Ovlivnil určité lidi, aby vládli nad lidmi. Jeho výhledovým cílem bylo mít jediného člověka, jenž bude vládnout nad všemi ostatními. Tento plán však nezačal skutky. Začal jemně jako duch působící mezi lidmi — duch, který se přikláněl ke zformování nějaké organizace. Přecházelo to od ducha k rčení a pak ke skutkům a skutky se začaly pomalu formovat v nauku a nakonec se tyto nauky staly zákonem, když římský císař Konstantin přijal křesťanství a udělal ho oficiálním náboženstvím římského impéria.

Aby udělal tuto drastickou změnu přijatelnou pro všechny občany svého rozsáhlého impéria, smíchal křesťanskou nauku s pohanskými prvky tak, aby se každý se svým novým náboženstvím cítil spokojeně. Aby mohl toto oficiální státní náboženství spravovat, zorganizoval Konstantin Římskokatolickou církev. V roce 325 po Kristu svolal koncil, který se konal v Niceji v Bithenii (nachází se na území dnešního

⁷⁶ Matouš 24:24; Skutky 20:29

⁷⁷ Zjevení 2:6

Turecka), kde byly tyto nové církevní nauky projednány a odhlasováním schváleny shromážděnými biskupy. Souhlasili, že budou věřit ve trojjediného Boha — to znamená jednoho Boha ve třech osobách. Usnesli se, že každá osoba Božství je rovná s těmi dvěma ostatními. Počínaje tímto bodem začaly bludy narůstat a množit se jako houby po dešti. Nakonec spolu se zvolením papeže, jako vůdcem Římskokatolické církve, satan dospěl svého cíle mít jednoho muže jako šéfa nad všemi ostatními.

Tento bílý kůň znázorňoval, jak nevinně to všechno začalo. V jedné z Janových epištol této rané církvi je řečeno, že duch antikrista je již na zemi.⁷⁸ Od samotného začátku toužil satan po tom, aby byl korunován za krále a uctíván jako Bůh. Ale duch nemůže být korunován. Když se stal pohanský Řím Římem papežským a papež byl korunován jako vládce římskokatolického impéria, satan měl cestu, jak by mohl obdržet korunu. Duch antikrista vstoupil do papeže, který se stal falešným prorokem a vyučoval falešné slovo. Tato poslušnost falešných proroků v průběhu dějin pokračovala. Římskokatolická církev se stala velikou nevěstkou, o které se mluví ve Zjevení v 17. kapitole, jak převrací Slovo, poskvřňuje svět svým smilstvem — to znamená svými antikristovskými naukami. (Vše, co je proti Slovu, je antikrist, protože Kristus je Slovem.)⁷⁹ Nakonec si tato veliká nevěstka a její dcery osvojily různé podoby antikristovského systému jejich matky.

V poslední době se falešný prorok stává šelmou, o které se mluví ve Zjevení ve 13. kapitole. Šelma bude během tohoto posledního velikého období soužením spravovat světovou ekonomiku. (Kristova nevěsta už v té době odešla. Byla vychváčena na Beránkovu svatební večeři.) Tento poslední papež bude génius, nadčlověk, který dočasně zachrání svět od jeho politických a ekonomických pohrom. Římskokatolická církev uzavře smlouvu s Židy.⁸⁰ Na pohled to bude vypadat, že na „blízkém východě“ bylo konečně docíleno míru. Po nějakou dobu bude papežova politika působit tak blahodárně, že politici a náboženští vůdcové vládnoucí tomuto světu podřídí svou autoritu pod jeho vedení. V 2. Tesalonickém 2:3–12 Pavel řekl, že Bůh dovolí, aby tito lidé uvěřili lži šelmy, a její klam je přivede k zatracení. Zjevení 13:8 říká, že všichni budou tuto šelmu uctívat kromě těch, jejichž jména jsou zapsána v Beránkově knize života. Nakonec Řím

⁷⁸ 1. epištola Jana 2:18

⁷⁹ Jan 1:1

⁸⁰ Daniel 9:26, 27

svou smlouvu s Židy zruší a ukáže se pravá povaha šelmy. Nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, pouze ten nebo ta, jež mají znamení šelmy. Šelma bude pronásledovat, a dokonce zabíjet ty, kteří se jí budou protivit. Zbytek (hloupá panna) bude šelmě vzdorovat až na smrt. Bill řekl: „Zapamatujte si, antikrist a šelma, to je jeden a tentýž duch.“

Když Bill shrnul toto první tajemství, řekl, že jezdec na tomto bílém koni znázorňuje tři stádia té stejné satanské moci (démonické trojice, pokud si přejete). Zaprvé: je to duch antikrista, který vyučuje nauku nikolaitů. On je antikrist, protože je proti nauce posla prvního církevního věku. Zadruhé: stal se falešným prorokem — papežem, který vyučuje falešné slovo; vyučuje hierarchii Římskokatolické církve a zpochybňuje Bibli jako největší Boží autoritu na zemi. Zatřetí: stává se šelmou — satanská moc je tím přivedena k dokonalosti ve ztělesněném nadčlověku Istivosti a svodu poslední doby.

Druhá pečeť — Zjevení 6:3, 4

V ÚTERÝ VEČER začal William Branham své kázání přehledem předchozích kázání této série a pak vylíčil dosavadní vědomosti na aktuální téma. Upoutal pozornost publika pořádkem událostí v prvních čtyřech zapečetěných tajemstvích. Když Beránek láme pečeť, jedna ze čtyř bytostí kolem Otcova trůnu udělá oznámení v nebi. Jakmile začnou probíhat v těch jednotlivých pečetích události, probíhají až do konce. Když se toto tajemství rozvíjí, posel toho kterého církevního věku uchopí Ducha toho zjevení a oznamuje to církevnímu věku. Je to podnětem k duchovní válce, která končí dílčím soudem, když zjevení pro tento věk je většinou lidí žijících v tom čase na zemi zavrženo. Jen si vzpomeňte, jak pravda, kterou Pavel pevně stanovil v prvním církevním věku, byla následně ředěna falešnými učenými. Protože poslové ve středních církevních věcích byli reformátory a ne proroky, oni nerozuměli plnosti Slova, které se pokoušeli obnovovat. Zanechali mnoho rozuzlených nití, které v látce jejich teologie byly zcela rozmotány. Podle Zjevení 10:7 posel sedmého církevního věku vezme tyto volné konce učení a vysvětlí je církvi. Většina lidí v konečném čase toho posledního posla odmítne a tím sprovedí konečný soud. Ale někteří poslouchat budou a jeho poselství přijmou.

Když byl v polovině kázání, přečetl z knihy Zjevení z 6. kapitoly verše 3 a 4:

A když otevřel druhou pečeť, slyšel jsem druhou bytost říci: „Pojď a dívej se.“

A vyšel jiný kůň, ohnivě rudý. A tomu, kdo na něm seděl, bylo dáno, aby odňal mír ze země a aby se navzájem vraždili; a byl mu dán veliký meč.

Po přečtení druhé pečeti Bill objasnil své zjevení. Jezdec na rudém koni je tímtéž jezdcem, který jel na bílém koni. Je to znovu satan; on jen změnil koně. To znamená, že změnil formu svého útoku proti opravdové církvi. Satan je hlavou veškeré národní politiky.⁸¹ Manipuluje církevní a národní politikou a snaží se v římském impériu vytvořit platformu, která umožní falešnému prorokovi získat nadvládu nad církví. Satan v tom nakonec uspěl na Niceiském koncilu v roce 325 po Kristu, kde se církev a stát spojili a zaseli semeno, ze kterého vyrostla Římskokatolická církev. Jakmile církev jednou získá politickou moc, může vnutit veřejnosti svá dogmata a pak může pronásledovat, a dokonce zabíjet ty, kteří nebudou s jejími dogmaty souhlasit. Rudý kůň symbolizuje krev křesťanských mučedníků, kteří budou umírat pod mečem prvního falešného proroka (Damasuse; 304–384 po Kristu), následně pod meči falešných proroků, kteří byli papeži, kardinály a biskupy této parodie křesťanské církve.

Aby zdůraznil tento bod, Bill uvedl Hazeltinovu historii křesťanské církve „*Jak se to stalo?*“ a poznamenal, jak svatý Augustin z Hippo, slavný katolický biskup 4. století, měl příležitost obdržet Ducha svatého, ale odmítl to.⁸² O mnoho let později dal papež v Římě podnět k vražednému pronásledování všech přistižených při čtení Origenových spisů. (Ve třetím století psal Origen epištoly, které byly mezi lidmi

⁸¹ Matouš 4:8

⁸² William Branham sdělil o svatém Augustinovi z Hippo (druhá pečeť 19. 3. 1963 [odstavec 278–289]), co bylo napsáno Hazeltinem v roce 1958 v knize *Jak se to stalo?* (strana 278–287). William Branham uvádí Schmuckerovu knihu *Slavná reformace*, a tak to působí dojmem, jakoby citoval Schmuckera, ale ve skutečnosti cituje Hazeltina, který sám cituje Schmuckera. Podíl svatého Augustina na velkém pronásledování evangelických křesťanů je skutečný, ale není to kvůli tomu, že by Augustin byl bezprostředně v těchto vraždách angažován. Spíše je to kvůli tomu, že později římskokatolíci vůdcové použili jeho slova a jeho reputaci jakožto záminku k vraždění disidentů. Augustin nemusel napsat všechna tato krutá prohlášení, která mu jsou připisována. Ve skutečnosti jsou připisována Orosisovi, jednomu z jeho studentů, který byl horlivým papežovým stoupencem. On mohl umístit některá z těchto vražedných prohlášení do Augustinových spisů. Tak to uvádí R. Hazeltin. (Kniha *Jak se to stalo?*) se nachází v softwarovém balíku poselství.)

velice rozšířeny a odhalovaly korupci, která vcházela do církve.) Smírčí soudce v Itálii napsal Augustinovi a požádal ho, jestli by se nevyjádřil k tomu, zda mají právo zabít tyto lidi jenom kvůli tomu, že čtou Origenovy spisy. Augustin odpověděl: „Je mnohem lepší, aby někdo zahynul v jejich vlastních plamenech, než aby celé tělo shořelo ve věčném pekelném ohni, a to kvůli svým bezbožným nešvarům.“

Následně římskokatoličtí vůdcové využívali Augustinovy výroky k dosažení svých vražedných skutků. Římskokatolická církev zformovala nauku o pronásledování, kterou obhajovala překroucenými Ježíšovými slovy z Lukáše 14:16–23. V tomto odstavci Písma Ježíš vyprávěl podobenství o bohatém muži, který pozval hosty, aby se zúčastnili jeho veliké večeře. Když mnoho lidí jeho pozvání odmítlo, pověděl tento bohatý muž svým služebníkům, aby naplnili jeho dům i za cenu toho, že by lidi na tuto večeři museli přinutit přijít. Římskokatolická církev si vyložila toto podobenství v tom významu, že pokud lidé nechtějí do první Římskokatolické církve přijít pouhým pozváním, církev má právo je přinutit, aby přišli, jakoukoliv metodou, která bude fungovat, nehledě na to jak drastickou.

V roce 380 po Kristu vydal římský císař Theodosius svůj první edikt: „... věříme v jedno Božství Otce, Syna a Ducha svatého, kteří jsou si rovni svým majestátem ve svaté trojici. My (to je odkaz na papeže Damasuse z Říma, biskupa Petra z Alexandrie a jeho samého) nařizujeme přívržencům této víry, aby se nazývali katolickými křesťany; označujeme všechny nerozumné následovníky jiných náboženství hanebným jménem kacířů a zakazujeme jejich tajná shromáždění,⁸³ a zakazujeme, aby si jejich tajná shromáždění přivlastňovala jméno ‚církev‘. Kromě odsouzení k zatracení Božskou spravedlností budou čelit těžkým trestům ze strany naší vlády řízené nebeskou prozřetelností, které budou takto na ně uvaleny.“ Tento edikt otevřel poslední bránu, která dovolila krvavě rudému koni této druhé pečeti se volně potulovat po zemi celé věky. Jeho démonický jezdec bude používat svůj meč k usmrcení miliónů lidí, kteří se zprotivili jeho plánu. Schmucker ve své knize *Slavná reformace* uvádí, že do roku 1850 Římskokatolická církev usmrtila přinejmenším 68 miliónů lidí, kteří si dovolili vzepřít se jejím dogmatům. Jak na to poukazují symboly druhé pečeti, satan má moc vzít ze země pokoj.

⁸³ Conventicle — tajné, nebo neorganizované shromáždění, zvláště za účelem náboženského uctívání.

Zjevení 17 popisuje Římskokatolickou církev jako smilnici jedoucí na šelmě šarlatové barvy. Obyvatelé země jsou opilí vínem jejího duchovního smilstva. Tato zlopověstná žena byla rovněž opilá krví křesťanů, které zabila. V knize Zjevení žena znázorňuje církev. Zjevení 17 říká, že tato pochybná žena je veliké město sedící na sedmi pahorcích, které kraluje nad králi země. Jediné město, které tomuto popisu odpovídá, je Řím. A jediná církev, která vládne nad celým světem z takovéto polohy, je Římskokatolická církev.

Ježíš řekl: „Všichni, kteří berou do ruky meč, mečem zhynou.“⁸⁴ Římskokatolická církev používala fyzicky meč k vynucení své vlády napříč věky. Ale Bible také mluví o duchovním meči, který nakonec zničí satana a jeho vládu na zemi. Když se Ježíš Kristus vrátí, z Jeho úst vychází ostrý meč, aby jím bil národy. Tímto duchovním mečem je Slovo Boží, které nakonec zvítězí. Židům 4:12 říká: „Neboť Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč...“

Třetí pečeť – Zjevení 6:5, 6

VE STŘEDU RÁNO Bill vstal brzy a pak se pomodlil a přečetl si třetí pečeť:

A když otevřel třetí pečeť, slyšel jsem třetí bytost říci: „Pojď a dívej se.“ A hle, spatřil jsem černého koně a ten, který na něm seděl, měl v ruce váhy.

A zprostředka těch čtyř bytostí jsem uslyšel hlas, jak říká: „Mírka pšenice za denár a tři mírky ječmene za denár, avšak oleji a vínu neškod!“

Než denní svit pronikl oknem, vstoupil do jeho pokoje Duch svatý a zlomil pečeť střežící to třetí tajemství. Zbytek dne strávil Bill na modlitbě a rozjímáním podpůrných biblických veršů.

Ve středu večer vyučoval, že ten stejný jezdec, který se už projížděl předtím na bílém a červeném koni, změnil svého koně potřetí. Černý kůň symbolizuje tmu duchovní nevědomosti. Katolická církev ovládala po mnoho staletí duchovní smýšlení většiny lidí. Katolická

⁸⁴ Matouš 26:52

církev tvrdila, že jejich nauka byla Božského původu. Nevzdělané masy si tento nárok nemohly žádným způsobem ověřit, protože k Bibli mělo přístup jen několik málo lidí. Pro pravé křesťany to byla temná léta. Asi v polovině církevních věků se vyvolené semeno Boží drželo své víry, ačkoliv tvořilo pouze bezvýznamnou okrajovou část křesťanské společnosti a bylo někdy omezeno pouze na úroveň výčitek svědomí ve svých duších, které jim napovídaly, že tu v něčem schází duchovní rovnováha.

Tato nerovnováha byla znázorněna váhou, kterou tento jezdec držel ve své ruce. Váha se stupnicí je nástroj skládající se z vodorovného vahadla, které má ve svém středu osu. Na každé straně vahadla jsou zavěšeny dvě stejné misky. Když jsou misky prázdné, vahadlo je v dokonalé vodorovné poloze. Na jednu misku visící po jedné straně vahadla se klade závaží o stanovené normované hodnotě. Pokud je předmět neznámé hmotnosti položen na opačnou misku, vyvažuje se tím standardním závažím. Závaží jsou buď přidávána, nebo odebírána, dokud nejsou misky dokonale ve vodorovné poloze. Tato metoda může určit přesně váhu každého předmětu. Nicméně přesnost toho měření záleží na spolehlivosti standardních závaží, která se používají. Nepřesný standard znamená nepřesný výsledek.

Kdyby Římskokatolická církev používala Bibli jako svůj standard, nedošlo by k tomu, že by nastaly temné věky. Bible a církev by byly v rovnováze. Ale Římskokatolická církev si zvolila za svůj standard rozhodnutí a výnosy svých papežů. Udělali to kvůli tomu, že to dávalo církevním vůdcům větší kontrolu nad obyčejnými lidmi. Je to znázorněno prodáváním pšenice a ječmene, které jsou základní životní potravinou.

Jakmile Římskokatolická církev ustanovila svého papeže jako svrchovanou autoritu, vypracovali své tradice, takové jako novény, půsty, odpustky, mše, očištec, ale žádná z těch věcí není biblicky opodstatněna. Rovněž důmyslně zpracovali svá vyznání víry, se snahou dát svým vyznáním víry legitimitu a pojmenovali je jako například „Apoštolské vyznání víry“.⁸⁵ Ale apoštolové neřekli nikdy nic, co je obsaženo v tomto vyznání. Jestli apoštolové měli vůbec někdy nějaké

⁸⁵ 1. Věřím v Boha Otce všemohoucího 2. a Krista Ježíše, Syna jeho jediného, Pána našeho; 3. jenž se narodil z Ducha svatého a Marie panny; 4. jenž byl pod Pontským Pilátem ukřižován a pohřben; 5. třetího dne vstal z mrtvých; 6. vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otcově; 7. odkudž má přijít soudit živých a mrtvých; 8. a v Ducha svatého; 9. svatou církev; 10. odpuštění hříchů; 11. těla vzkříšení; 12. a život věčný.

vyznání, bylo to to, které vyřkl Petr o Letnicích: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“⁸⁶ Toto bylo kázáno apoštoly. Oni věděli, že Petr měl klíče od Nebeského království. Pokání a křest v Ježíšově jménu tyto dveře odemyká. (Ježíš řekl: „Já jsem dveře...“)

Když jezdec na černém koni začal svou jízdu, pro děti Boží nastalo temné období. Bible říká, že jediný způsob, jak muž nebo žena mohou žít věrně, je skrze víru v Ježíše Krista. Katolická církev tento jednoduchý plán ke spasení porušila tím, že k tomu přimíchala skutky jako chození do kostela, zpověď knězi, pokání, modlitby k Marii a jiným svatým a celou řadou jiných podmínek a požadavků. Jak mohli opravdoví věřící vidět pravdu, jestliže měli tak ochuzený přístup k Bibli?

Bůh má odpověď. Zprostřed čtyř bytostí, které jsou kolem trůnu, zazněl hlas. Byl to hlas Beránka, který řekl: „*Avšak oleji a vínu neškod!*“ Olej znázorňuje Božího Ducha svatého. Víno znázorňuje povzbuzení následkem zjevení přinášeného Božím Duchem. Když Duch svatý někomu ukazuje, že Ježíš je Kristem, toto zjevení povzbuzuje věřícího víc než přirozené víno. Můžeme jako příklad použít samaritánskou ženu, která se setkala s Ježíšem u Jákobovy studny.⁸⁷ Když si uvědomila, že Ježíš je Kristem, byla stimulována a běžela do města a všem vyprávěla to, co se dozvěděla. Ačkoliv se neslušelo, aby se takto v tehdejší společnosti chovala.

Kniha Skutků nám poskytuje více příkladů.⁸⁸ Když Duch svatý naplnil 120 lidí o Letnicích, oni vyrazili do ulic a říkali všem, které potkali, o Ježíši Kristu. Těchto 120 lidí bylo natolik stimulováno následkem svého zjevení, že někteří přihlížející si mysleli, že jsou opilí novým vínem. To je moc zjevení, která buduje církev. Když Beránek řekl: „*Avšak oleji a vínu neškod,*“ myslel tím — „Neškod tomu zjevení — JÁ JSEM. Nesmíš úplně to zjevení udusit. Je tady menšina lidí, kteří ho stále mají. Satane, můžeš pronásledovat jejich těla, ale nesmíš zabít toto zjevení. Ono je semenem. I když to teď vypadá, jakoby bylo pohřbeno v zemi, nakonec vpučíc a poroste. Já přinavrátím všechno, co ohlodal červ, kobylka, chroust a housenka.“ Tito čtyři ničitelé, o kterých je řeč v Joelově proroctví 1:4 a 2:25, jsou analogií k těm čtyřem koním, na kterých jede satan ve Zjevení v 6. kapitole.

⁸⁶ Skutky 2:38

⁸⁷ Jan 4:1–30

⁸⁸ Skutky 2:1–40; Skutky 10:34–48; Skutky 19:1–7

Čtvrtá pečeť — Zjevení 6:7, 8

WILLIAM BRANHAM svému obecenstvu připomněl, že Kniha vykoupení byla naplánována a sepsána předtím, než Bůh stvořil tento svět.⁸⁹ Hlubaje ve svých tvůrčích myšlenkách, Bůh ve vizi svého stvoření předzvěděl jeho zkaženost způsobenou satanem, tím zlým andělem, který byl žádostivý po tom, aby se vyrovnal Bohu. Ještě dřív než vznikl první atom vodíku, si Bůh vyvolil svou nevěstu a rozhodl se obětovat Beránka, a takto zajistil vykoupení svého vyvoleného lidu. A tak satan neúnavně pracoval na tom, aby tento plán vykoupení zmařil; ale Bůh se nenechá zmanipulovat.

Proč vlastně Bůh otevřel těchto sedm zapečetěných tajemství? Udělal to, aby své nevěstě ukázal, jak velice ji miluje a co pro její věc vykonal. Když Eva odpadla od Božího slova, Bůh zaslíbil, že přivede její děti zpět k originálnímu Slovu.⁹⁰ Zatímco její děti žily v očekávání na příchod toho originálního Slova, Bůh dal Izraeli jako náhražku systém smíření sestávající z obřadů a zvířecích obětí, ale zvířecí krev jenom hřích přikrývala; neodstraňovala žádost po hříchu. Nicméně Izrael si tuto náhražku postupem času oblíbil. Když přišlo Boží vtělené Slovo v člověku Ježíši Kristu, Izraelský národ tuto náhražku upřednostnil před tou opravdovou věcí. Oni nerozpoznali Slovo žijící před nimi. Ježíš byl originálním Slovem Božím ovinutým v balíčku opravdového lidství — kůže, kostí, svalů, nervů, krve, rozumu, osobnosti a všeho ostatního. Ježíš Kristus přišel na svět z jediného důvodu — z důvodu vykoupení. Když Židé po Pilátovi požadovali, aby byl Ježíš ukřižován, nevědomě naplnili tento plán, který Bůh stanovil před založením světa. Ježíš, to originální Slovo, se stal obětním Božím beránkem, který mohl úplně očistit člověka od hříchu. On to dokázal svým zmrtvýchvstáním.

Bill popisoval toto očistění od hříchu jako kapku inkoustu, která spadla do sudu s bělidlem. Inkoust se rozpustí na chemické složky, takže žádná původní složka nezůstává. Bill řekl: „Každý znovuzrozený věřící (opravdový věřící) je před Bohem dokonale a úplně bezhříšný. On nespolehá na své vlastní skutky, protože krev Ježíše Krista (do které vpadlo jeho vyznání) rozpustí každou skvrnu. Bible říká: ‚Kdo se narodil z Boha, nehřeší, protože Jeho semeno zůstává v něm a nemůže

⁸⁹ Efezským 1:4; Židům 4:3; 1. Petrova 1:18–20; Zjevení 13:8; 17:8

⁹⁰ 1. Mojžíšova 3:15

hřešit.⁹¹ Jak je možné udělat z někoho hříšníka, když ten bělicí prostředek krve Ježíše Krista je mezi touto osobou a Bohem? Ježíš řekl: „Budte tedy dokonalí, jako je váš nebeský Otec dokonalý.“⁹² Ale jak se jen můžeme začít stávat dokonalými? A přesto to Ježíš požadoval. A jestli to požadoval, musí to umožnit — a právě to udělal skrze svou vlastní krev.“

Asi po hodinovém kázání Bill nakonec přistoupil k hlavnímu tématu tohoto večera. Přečetl Zjevení 6:7, 8:

A když otevřel čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti říci: „Pojď a dívej se.“

A hle, spatřil jsem koně mrtvolně bledého a jméno toho, který na něm seděl, bylo Smrt a za ním šlo Peklo. A byla jim dána moc nad čtvrtinou země, aby zabíjeli mečem, hladem, morem a šelmami země.

Bill vysvětloval, že tento bledý kůň nesl toho stejného jezdce jako ti tři předchozí. Ta bledá barva jeho kůže znázorňuje směsici barev bílého, rudého a černého koně, které jsou směsicí náboženské, politické a démonické moci v těch posledních dnech. Všimněte si teď toho tajemného jezdce, jehož jméno bylo utajeno v případě těch prvních tří koní. Teď je ten jezdec na tom bledém koni pojmenován „smrt“ a provází ho peklo. Právě tak jako přirozená smrt je vždy provázena peklem (tím je míněn hrob), tak je duchovní smrt vždy provázena peklem (tím je míněno ohnivé jezero, které bude věčným oddělením od Boha). Organizační systém, který vytvořil satan a snažil se ho prosadit jako pravdu, tento systém je ve skutečnosti pohřebišťem duchovní smrti. Bill zdůraznil, že není proti lidem nacházejícím se v těchto organizacích, je proti tomuto systému, který je ovládá a svazuje ve svých bludech.

Zatímco satan jel těmito církevními věky přes mrtvoly, Bůh rovněž nespal. Izaiáš 59:19 říká: „Když se nepřítel přivalí jako řeka, Duch Hospodinův jej pryč zažene.“ A čtyři bytosti strážící trůn Boží, to jsou ty stejné bytosti, které promlouvaly k Janovi při otevírání těchto prvních čtyř pečeti. Ony znázorňovaly moc čtyř evangelíí — Matouše, Marka, Lukáše a Jana — strážící trůn od severu, jihu, východu a západu.

⁹¹ 1. Janova 3:9

⁹² Matouš 5:48

A nejen to. Ony znázorňují Boží moc, sloužící v průběhu těchto sedmi církevních věků podle zvláštního plánu k odrážení satanových útoků na Kristovu nevěstu.

První žijící stvoření mělo tvář lva, což znázorňuje vliv Ježíše Krista, Lva z Judova pokolení, který drží pohromadě svou církev v prvním věku díky čerstvému zjevení svého Slova. Zatímco se satan pokoušel tuto novou víru převrátit, Kristus inspiroval Matouše, Marka, Lukáše a Jana k sepsání těchto evangelií, a rovněž inspiroval Petra, Jakuba, Jana a Pavla k sepsání epištol kvůli upevnění pravdy navěky. Spisy těchto mužů byly v této rané církvi opisovány a rozšiřovaly se a poskytovaly křesťanům hmatatelný základ pro jejich duchovní zjevení Ježíše Krista.

Druhé stvoření mělo tvář vola. Jelikož vůl je tažným zvířetem, je to odpovídající duch, který je schopen pomoci pravým křesťanům obstát v útisku a pronásledování, kterýmžto věcem museli čelit v průběhu druhého a třetího věku církve. (Vliv stvoření podobného volovi zasahuje až do čtvrtého církevního věku. Právě tak jako se církevní věky vzájemně prolínají, tak se vzájemně prolínají i ty obranné duchy.) Vůl je rovněž obětním zvířetem. Duch toho vola byl nápomocen těm křesťanům, kteří pro svou víru museli obětovat svůj život.

Třetí stvoření mělo tvář člověka. Byl to intelektuální, chytrý, vypočítavý duch. Bůh si použil tento aspekt své přirozenosti, aby inspiroval Martina Luthera a jiné reformátory k provedení analýzy Bible; když v ní začali hloubat, zavrhli bezprostřední autoritu Říma. Vynález knihtisku v roce 1440 a následné překlady Bible do jazyků lidu jim umožnilo, aby si víc četli to, co bylo řečeno Bohem a porovnávali si Boží slovo s naukami a jednáním římskokatolického systému. Díky vlivu tohoto intelektuálního ducha se vyvolení Boží v tomto pátém církevním věku odvrátili od katolicismu a pokračovali v růstu v souladu s jejich porozuměním Bible rovněž i v šestém církevním věku. Udělali všechno, nač stačila jejich inteligence, ale lidské uvažování mohlo přivést církev jen po určitou mez. Když věky běžely dál, množily se samozřejmě různé biblické výklady; křesťanská hnutí opakovaně kouskovala a přeskupovala nauky do nekonečně rostoucího řetězce denominací a kultů a všechny se zakládaly na Bibli. Satan tohoto zmatku využil ke svému vlastnímu prospěchu a ovlivnil mnohé křesťanské vůdce, aby se pravdě přiblížili, a přesto tu pravdu překroutili tak, že úplnou pravdou nebyla.

Ale Bůh měl v pohotovosti ještě jednu bytost — moc, která čekala na své pořadí a nacházela se v rezervě pro tento poslední církevní věk, kvůli tomu, aby se s celým tím zmatkem utkala a připravila církev pro návrat Krista. Čtvrté stvoření střežící trůn mělo tvář orla. A protože orel může létat výš a vidět dál než kterýkoli jiný pták, znázorňuje proroka z pohanů, který — naplněn duchem Eliáše — bude kázat na konci času. Jedním z jeho úkolů bude přinavrácení původní apoštolské nauky zpět do církve. On nevzejde z nějaké vysoké teologické školy, protože kdyby to tak bylo, měl by sklon se vrátit zpět k tomu, co ho naučili jeho učitelé. Ale tak jako ten původní Eliáš, on se postaví proti organizovaným náboženstvím a systémům toho dne. A bude to nesnadný úkol osamělého muže.

V jednom okamžiku si Eliáš Tesbitský myslel, že byl tím posledním v Izraeli, který zůstal věrný Božímu Slovu. Pak mu Bůh řekl, že si zachoval 7 000 lidí, kteří nesklonili svá kolena a neuctívali zvrhlý náboženský systém, který v této zemi vládl.⁹³ Poslední doba se tomu bude podobat. Ačkoliv bude pouze jeden prorok posledního času pro pohany, ten stejný duch orla bude v posledních dnech inspirovat některé křesťany, aby poselství tohoto proroka věřili. Ano, oni budou menšinou — možná budou tvořit pouze setinu procenta populace.

Satan odvrátil křesťanskou církev od pravé cesty organizačním duchem. Když se Martin Luther a ti ostatní reformátoři od této matky organizace odtrhli, měli pravdu pro svou dobu; ale mnozí z jejich následovníků si tento základ organizačního systému vedoucího ke smrti ponechali. Tento církevní systém se vychloubá tím, že je královnou a tímto napodobuje Kristovu nevěstu.⁹⁴ Ale brzy se to ukáže v rozhodujícím zúčtování. Život a smrt — tyto dvě největší síly na světě se utkají v boji. Satan na svém bledém koni smrti bude bojovat s Ježíšem Kristem na Jeho sněhobílém koni Života. Satanské zástupy (těch, kteří věří jeho systému) se utkají s Boží armádou. Jezdec na bledém koni nyní drží meč, který reprezentuje všechny způsoby, kterými satan zabíjí, jak přirozenou tak duchovní smrtí.

Bůh porazí satana duchovním mečem svého věčného Slova. Falešný prorok, šelma a ti, kteří uctívají obraz šelmy, budou poraženi a později budou zničeni v ohnivém jezeře.⁹⁵ A proto peklo nemůže být

⁹³ 1. Královská 19:8, 9

⁹⁴ Zjevení 18:7

⁹⁵ Zjevení 19

věčné, protože bude nakonec zničeno v ohnivém jezeře. Bible o těchto lidech, kteří budou trpět věčným soudem, tou pomstou „věčného ohně“, říká, že budou potrestáni „věčnou záhubou“.⁹⁶ Soud, oheň a záhuba jsou trvalé, ale lidé, kteří budou procházet soudem a záhubou, nemůžou být věční. Jediní lidé, kteří budou žít navěky, jsou ti, kteří mají od Ježíše Krista Ducha svatého, který v nich přebývá.

Pátá pečeť — Zjevení 6:9, 10

V PÁTEK RÁNO vstal Bill před úsvitem, vešel do studovny a četl Zjevení 6:9, 10:

A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.

A hlasitě volali: „Jak dlouho ještě, Hospodine, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?“

Každému z nich tedy bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas, dokud se nenaplní také počet jejich spolužebníků a jejich bratrů, kteří mají být zabíjeni jako oni.

Všechny komentáře, které Bill kdykoliv ohledně páté pečete přečetl, byly zajedno v tom, že tito lidé byli křesťanskými mučedníky, kteří zemřeli mučednickou smrtí za svou víru. Pokud to chápeme z pohledu naší představitivosti, znělo to zcela rozumně. Pak se ale do místnosti snesl Ohnivý sloup a zaplašil všechno lidské rozumování. Když to Bill, ohromen tímto nadpřirozeným světlem, začal sledovat, vidění ho vtahovalo do jiné dimenze. Uviděl duše shromážděné kolem oltáře a dozvěděl se, kým byli a kým nebyli. Vidění se rozvíjelo do šíře a ukazovalo mu jiné skupiny, včetně těch 144 000 Židů, kteří byli zapečetěni během soužení konečné doby. Uviděl v historii pět Eliášových příchodů. Čtyřikrát viděl, jak se Eliáš zjevuje sám. Pak ho Bill uviděl, jak se zjevil popáté a naposledy a kázal k Židům v průběhu

⁹⁶ Židům 6:2; Juda 1:7; eventuálně 2. Tessalonicenským 1:9

konečného období soužení a pouze tentokrát nestál sám. Bill ty věci pozorně sledoval, dokud si neuvědomil, kdo tam stojí s Eliášem.

Tohoto večera Bill vysvětloval to, co se dozvěděl. Těch sedm pečeti nepokračuje přesně podle časového pořadí. První čtyři pečete následují za sebou v časovém pořadí, ale ty tři poslední pečete ne. Některé události se v nich prolínají. Kristova nevěsta odchází na svatební večeři po třetí kapitole Zjevení a není ji vidět až do 19. kapitoly, kdy se vrací na zem spolu se svým Ženichem, Králem Ježíšem. A proto pátá a šestá pečeť se vůbec nevztahuje na Kristovu pohanskou nevěstu.

Všimněte si, že první čtyři pečete jsou oznámeny čtyřmi zvláštními živými bytostmi, ale ty poslední tři ne. Je to proto, že Kristova nevěsta je vzata na konci čtvrté pečete ze země. V tomtéž čase Bůh z církve odstraní svého ochránce — Ducha. A proto antikrist bude během šesté pečete působit svobodně.

Kým jsou ti lidé, které pátá pečeť ukazuje stojící kolem nebeského oltáře? To nejsou křesťanští mučedníci, jak se mnozí bibličtí učitelé domnívají. Jejich smrt nesouvisí s Ježíšem Kristem. Ale jsou spíše zabiti pro „Slovo Boží a pro své svědectví“. Tito lidé jsou Židé, kteří zůstali věrni Mojžíšovu zákonu. Tato skupina se skládá ze všech Židů, kteří byli umučeni pro svou víru od smrti Krista kolem roku 33 našeho letopočtu až do odchodu pohanské nevěsty (kterážto věc se teprve stane). Všimněte si, jsou jim dána bílá roucha. (Kristova nevěsta dostala své bílé roucho, když přijala Ježíše Krista jako svého Spasitele.) Všimněte si také, jak se tato skupina dožaduje pomsty, což lze předpokládat jako správný postoj pod Mojžíšovým zákonem (kde přísná spravedlnost požaduje oko za oko, a tak dále...) ⁹⁷ Křesťan nikdy požadovat mstu nebude. Ježíš své následovníky učil, aby své nepřátele milovali a odpouštěli jim.⁹⁸ Těmto Židům byla dána bílá roucha, protože Bůh jim částečně zaslepil na pravdu oči, tak aby pohané dostali příležitost vejít do Božího království. Římanům 11:25 říká: „...že *Izraeli nastala částečná zatvrzelost*⁹⁹, dokud nevejde plnost pohanů.“ Ve Skutcích 15:14 Petr oznamoval, že Bůh si přál vzít z pohanů lid pro své jméno.

Poté, když je Kristova nevěsta vychváčena na velikou svatební večeři, lidé, kteří zůstanou na zemi, budou procházet nejhorším

⁹⁷ 2. Mojžíšova 21:22–25; 3. Mojžíšova 24:19, 20; 5. Mojžíšova 19:16–21

⁹⁸ Matouš 5:38–48; 6:12–15; 18:21–35

⁹⁹ Podle anglické Bible: “slepota”.

soužením, jaké kdy tato země spatřila. V této době bude zapečetěno do Království Božího 144 000 Židů, když přijmou poselství těch dvou svědků. Ačkoliv Bible tyto dva svědky nejmenuje, Bill je ztotožnil s Eliášem a Mojžíšem. Zjevení 11:6 říká: „*Ti dva mají moc zavřít nebe, aby za dnů jejich prorokování nepršel déšť; a mají moc nad vodami, aby je obraceli v krev a aby zasáhli zem jakoukoliv ranou, kdykoliv budou chtít.*“ Eliáš Tesbitský měl vládu nad deštěm a Mojžíš udeřil zemi ranami.¹⁰⁰ Když Mojžíš a Eliáš opustili zem, zjevili se znovu a mluvili s Ježíšem na hoře Proměnění, což nasvědčuje tomu, že oba tito proroci budou mít na zemi ještě nějakou službu. Tito dva svědci budou během období soužení kázat Židům stejné poselství, které kázal čtvrtý Eliáš pohanům v tom posledním církevním věku. Když 144 000 Židů pozná Ježíše Krista jako svého Mesiáše, budou s lítostí plakat kvůli tomu, že Ho předtím zavrhl. Bůh je utěší tím, že jim vysvětlí, že to všechno, co se stalo, mělo svůj účel — aby mohli být spaseni pohané. Josefův příběh, jak se zjevuje svým bratrům v Egyptě během hladomoru v Kanaánu, je krásným znázorněním Ježíše zjevujícího se 144 000 Židům v průběhu soužení konečné doby.¹⁰¹ Všimněte si, že když se Josef dal poznat svým bratrům, Josefova pohanská nevěsta už odpočívala v paláci.

Šestá pečeť — Zjevení 6:12–17

PO CELÝ TENTO TÝDEN spával William Branham každou noc průměrně jenom asi tři hodiny. V sobotu ráno se znovu probudil před úsvitem a vešel do pokoje, ve kterém strávil celý týden na modlitbě a při studiu. Přečetl si Zjevení 6:12–17:

***A když otevřel šestou pečeť, hle, spatřil jsem,
jak nastalo velké zemětřesení. Slunce zčernalo
jako zíněný pytel, měsíc byl celý jako krev
a nebeské hvězdy padaly na zem, jako když
fíkovník zmítaný velkým větrem shazuje své
pozdní fíky.***

***A nebe bylo odstraněno, jako když se zavírá
kniha, a všechny hory i ostrovy se pohnuly ze
svého místa.***

¹⁰⁰ 1. Královská 17:1; 1. Královská 18; 2. Mojžíšova 7:19; 2. Mojžíšova 8–11

¹⁰¹ 1. Mojžíšova 45:1–15

***A králové země a velmoži, boháči, vojevůdci
i mocní a každý otrok i každý svobodný se ukryli
do jeskyní a do horských skal.***

***A říkali horám a skalám: „Padněte na nás
a ukryjte nás před tváří Toho, který sedí na trůnu,
a před hněvem toho Beránka!***

***Neboť přišel ten veliký den jeho hněvu, a kdo
může obstát?“***

V průběhu každého dne zůstával Bill většinu času ve své studovně. Stravovat se chodil ke svým sousedům do vedlejšího domu, k Banksovi a Ruby Woodovým; někdy ho také Banks vzal na oběd do restaurace, ale Bill vždy pospíchal zpět do své studovny. Nechtěl být vyrušován od toho, co ho zaměstnávalo. Jednou během sobotního odpoledne rozsvítil Ohnivý sloup jeho studovnu a přenesl ho do budoucnosti, kde země sténala a chvěla se jako těhotná žena při porodu.¹⁰² Když to vidění pohaslo, cítil se jako omráčený a lapal po dechu. Zvedl se z křesla, vyšel ven a procházel se sem a tam po dvoře. Studený březnový vzduch ho trochu osvěžil. Důvěrně známé pohledy na trávníky a stromy ho poněkud utišily; veliká kupovitá oblačnost nad jeho hlavou jej ukonejšila natolik, že se mohl nakonec vrátit zpět do své studovny. Viděl na tuto zem přicházející tak hrozné věci, že si uvědomoval, že hodně z toho nebude schopen lidem říci, jinak by je nadměru polekal. Ale v tom vidění zahlédl rovněž nádhernou novou zemi, která vystupovala z té staré. Pomyslel si: „Ó, Bože, oni něco takového nesmí minout. Musím sáhnout hluboko do vědomí obecnosti, aby to pochopili. Ježíši, vím, že to nedokážu. Ty jsi řekl, že nikdo k Tobě nemůže přijít, jedině když ho přitáhne Otec.“¹⁰³ Mám ale jenom jednu útěchu, protože Ty jsi také řekl: „Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně.“¹⁰⁴

Během večerní bohoslužby Bill vysvětloval, jak se soudy té šesté pečete rozpoutaly nad hříšným světem, který zavrhl Boží plán spasení. Pohanský věk pominul, Kristova nevěsta už není v té době na zemi; je vytržena na svatební večeři. Bůh obrací svou pozornost ke konečnému vykoupení Židů. V Izraeli se objevili na scéně Mojžíš a pátý Eliáš; kážou Židům totéž poselství, jako kázal čtvrtý Eliáš (sedmý církevní posel)

¹⁰² Izaiáš 13:6–11

¹⁰³ Jan 6:44

¹⁰⁴ Jan 6:37; Jan 18:9

pohanské nevěště. Sto čtyřicet čtyři tisíc ortodoxních Židů přijme Ježíše Krista jako svého Mesiáše.

Šestá pečeť znamená narušení celého fungujícího přírodního světového řádu. Začíná hrozným zemětřesením provázeným vulkanickými erupcemi, následně nukleární válkou a jinými hroznými ranami. V časovém rámci této šesté pečetě přichází na řadu „sedm trub, tři běda a sedm posledních ran“, o kterýchžto věcech se pojednává ve Zjevení v kapitolách 8–17. Všichni pohané, kteří odmítli Krista, se budou chtít ukrýt před Jeho prudkým hněvem. Je už však pro ně příliš pozdě, aby činili pokání. Když bylo Božím milosrdenstvím opovrženo, pak již nezůstává nic než sklízení následků Jeho hněvu. Šestá pečeť zjevuje rozsah těchto hrozných následků.

Existuje více aspektů této šesté pečetě, které jsou pro budoucnost lidstva velice důležité. Pamatujte, těchto sedm zapečetěných tajemství vzatých dohromady tvoří celistvý plán vykoupení. První čtyři tajemství se prolínají se sedmi církevními věky a ukazují, jakým způsobem Bůh použil pomazání podobající se lvu, volu, člověku a orlu, aby chránil Kristovu nevěstu před každým satanovým útokem. Zaslepení Židé těch posledních věků přijmou své vykoupení pod pátou pečetí. Pod šestou pečetí obdrží své vykoupení 144 000 současných Židů během toho finálního soužení. Ale země také potřebuje své vykoupení. Když satan nalákal Evu do hříchu, výsledek (Kain a jeho potomci) poskvrnili lidstvo politickou, mravní a náboženskou korupcí. Po uplynutí tisíců let lidstvo nyní rovněž uspělo v poskvrnění toho přirozeného světa. Šestá pečeť očišťuje samotnou zemi.

A proto má šestá pečeť trojitý účel: 1. — očišťuje pohanskou církev, která byla ponechána po vzetí nevěsty Kristovy ve vytržení. Tito na zemi ponechání křesťané jsou hloupou pannou z Matouše 25. Tím, že odmítnou přijmout znamení šelmy, se očistí od své nevíry a budou omilostněni u velikého bílého soudcovského trůnu.¹⁰⁵ 2. — Šestá pečeť rovněž očišťuje Židovský národ. Je to dále zjeveno ve Zjevení 7, a také pod „sedmi troubami“ a „třemi běda“ nacházejícími se ve Zjevení 8, 9 a 11. 3. — Šestá pečeť očišťuje rovněž zemi. Je to rozvinuto ve Zjevení 15 a 16, kde je řečeno, jak bude vylito na zem těch „sedm koflíků“ obsahujících „sedm posledních ran“. Šestá pečeť rovněž zahrnuje události ze Zjevení 17 a 18, totiž soud a zkázu „veliké nevěstky a jejích

¹⁰⁵ Matouš 25:31–46; Zjevení 20:11, 12

dcer“, jež jsou těmi satanskými systémy, které od počátku usilují o překážení plánu vykoupení tím, že ho nahrazují svými falešnými plány.

Dva svědkové ze Zjevení 11. kapitoly budou mít pod kontrolou mnohé z těchto soudů. Všimněte si například, že po tom počátečním zemětřesení „*slunce zčernalo jako žíněný pytel*“. V 2. Mojžíšově 10:21–23, když Pán řekl Mojžíšovi, aby vztáhl ruku k obloze, následovaly tři dny tmy. To se stalo krátce předtím, než Bůh vysvobodil Izrael z otroctví v Egyptě. Mojžíš znovu přivolá tmu v těch posledních dnech, právě předtím než Bůh vysvobodí 144 000 Židů z duchovní slepoty a oni přijmou Ježíše Krista jako svého Mesiáše.

Otázky a odpovědi k pečetím

V NEDELI RÁNO 24. března 1963 sdělil William Branham svému obecenstvu, že ještě nikdy předtím se nedostal tak hluboko do sféry Boží přítomnosti jako v průběhu tohoto týdne. Ačkoliv bohoslužby spojené s „uzdravováním vírou“ přinášely neslýchané množství zázraků, tato shromáždění se povznesla nad uzdravování a zázraky mnohem výš. Tento týden byl svědkem toho, jak se skrze toho samého Ducha zjevovala pravda.

Bill strávil většinu z těch osmi dnů v jednom obyčejném pokoji. Někdy stál v přítomnosti Ohnivého sloupu nepřetržitě celou hodinu. Bylo to na hranici jeho možností. Lidský rozum může snášet pouze omezené množství napětí. Ne že by se bál o svou duši. Věděl, že Ježíš Kristus ho vykoupil navěky. Nicméně Kristova přítomnost ve formě tohoto světla — sám Duch svatý — svírala Billa svatou bázni, která jej tak paralyzovala, že vždy oněměl. Některé z těch věcí, které v té místnosti viděl, by se neodvážil vyslovit, jinak by to mohlo způsobit nedorozumění a postrčit některé lidi do fanatismu.

Dnes ráno nemluvil o sedmé pečetí, ale spíše odpověděl na otázky, které lidé napsali na papír a přinesli před začátkem bohoslužby. Přál si, aby se všechny tyto otázky, soustředily na těch šest tajemství, která byla nyní zjevoována. Ve většině případů otázky souvisely s pečeti, ale někteří lidé se ptali na takové věci jako povaha Boha, vodní křest, manželství a rozvod, peklo, předurčení a semeno hada.

Nějaká osoba se ptala na osud hloupých panen, poté co promeškali vytržení. Bill odpověděl: „Oni budou umučeni během souzení a přijdou na soud po skončení Milénia, protože Bible říká, že ostatní mrtví neožili, dokud se nenaplní tisíc let. Pak nastane další vzkříšení. Spravedliví i nespravedliví budou souzeni Kristem a Jeho nevěstou.“¹⁰⁶

Další osoba se zeptala na Eliáše, který přijde k Židům během velkého souzení — bude to skutečný Eliáš z těch dávných dob nebo to bude současný člověk s Eliášovým duchem? Bill odpověděl: „Nevím. Ale spíše se přikláním a věřím, že to bude muž pomazaný Eliášovým duchem, protože Bible říká, že Eliášův duch spočinul na Elizeovi a Elizeus konal zrovna to, co Eliáš.¹⁰⁷ Nemohu to s jistotou říci. Chci být vůči vám čestný. Nevím.“

Někdo se zeptal, jestli se otevřením první pečeti naplnilo 2. Tesalonickým 2:3 a 4 — totiž, že byl zjeven ten člověk hříchu? Bill odpověděl: „Ano.“

Sedmá pečeť — Zjevení 8:1

V NEDELI VEČER 24. března 1963 přistoupil William Branham se vsí úctou k tajemství sedmé pečeti. Přečetl první verš ze Zjevení 8. kapitoly:

Když pak otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi ticho asi na půl hodiny.

To je to. To je vše, co Jan napsal o této životně důležité pečeťi, která završuje Knihu vykoupení. Nebyly tam žádné symboly. Ačkoliv v nebi nikdo nepromluvil ani se nepohnul, Jan si jasně uvědomoval uplynutí času. Bill vysvětlil, že v nebi bylo ticho, protože tato pečeť musí zůstat utajená. Kdyby se satan dozvěděl, co leží pod touto pečetí, snažil by se to převrátit zrovna tak, jak to vždycky dělal v minulosti. A aby se tomu předešlo, sedmá pečeť musí zůstat záhadou. Právě v tomto mlčení leží paradoxně klíč k tomuto tajemství.

¹⁰⁶ Matouš 25:31–46; 1. Korintským 6:2; Zjevení 20

¹⁰⁷ 2. Královská 2:1–15

Bill poznamenal některé fascinující podobnosti mezi sedmi pečetěmi a Ježíšovou řečí pronesenou v Matouši 24. Ježíš a Jeho učedníci se procházeli Herodovým chrámem. Učedníci komentovali impozantní architekturu, a Ježíš jim řekl, že ten chrám bude zničen. Později toho dne se Ho učedníci zeptali na znamení Jeho příchodu a konce tohoto světa. Ježíš odpověděl tím, že vyjmenoval seznam různých událostí, které se musí nejdřív stát. Bill ukázal, jak některé z těch událostí odpovídaly sedmi pečetím:

První pečeť (jezdec na bílém koni – přicházející antikristův duch), to se shoduje s Matoušem 24:4 a 5, Ježíš jim odpověděl: „Dejte pozor, aby vás nikdo nesvedl. Mnozí totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem Kristus‘ a svedou mnohé.“

Druhá pečeť (tentýž jezdec na červeném koni, který odnímá ze země pokoj), to se shoduje s Matoušem 24:6 – „Budete pak slyšet války a zprávy o válkách. Hledte, abyste se nestrachovali, protože se to všechno musí stát. Ale to ještě nebude konec.“

Třetí pečeť (tentýž jezdec na černém koni, teď s váhou na obilí), to se shoduje s Matoušem 24:7a – „Povstane totiž národ proti národu a království proti království a budou hladý...“

Čtvrtá pečeť (bledý kůň s tím stejným jezdcem, který je nyní pojmenován smrt), to se shoduje s Matoušem 24:7b a 8 „...mory a zemětřesení na různých místech. Ale to všechno jsou počátky porodních bolestí.“

Pátá pečeť (duše, které jsou pod oltářem a dožadují se pomsty za to, že byli zavražděni), to se shoduje s Matoušem 24:9–13 – „Tehdy vás vydají souzení a budou vás zabíjet a budete nenáviděni všemi národy kvůli mému jménu. Tehdy se mnozí pohorší a budou se vzájemně zrazovat a nenávidět jedni druhé a povstane mnoho falešných proroků a svedou mnohé. A protože se rozmnoží nepravost, láska mnohých vychladne. Kdo však vytrvá až do konce, ten bude spasen.“

Šestá pečeť (hrozné katastrofy a pohromy během velkého soužení); shoduje se s Matoušem

24:29 a 30 — „A hned po soužení těch dnů se zatmí slunce a měsíc nevydá své světlo. Hvězdy budou padat z nebe a nebeské mocnosti budou otřeseny. Potom se na nebi objeví znamení Syna člověka a tehdy budou všechny národy země kvílet a spatří Syna člověka, jak přichází na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou.“

Ačkoliv se Ježíš zmínil o obsahu prvních šesti pečetí, neřekl ani slovo o sedmé pečetě s výjimkou toho, že ona zůstává tajemstvím. Ježíš řekl: „O tom dni a hodině však nikdo neví — ani nebesští andělé — pouze sám můj Otec.“¹⁰⁸

Bill řekl: „Celý nebeský zástup na tuto půlhodinu, když to tajemství sedmé pečetě v Knize vykoupení bylo odpečetěno, ztichl. Byli naplněni bázní. Proč? Co to znamená? Nikdo z nás to neví, ale chci vám říci moje zjevení ohledně toho. Tak jistě, jakože tady dnes večer stojím na tomto pódiu, jsem měl zjevení, že to je ve trojím způsobu. S Boží pomocí k vám chci promluvit o jedné z těchto částí. Tady je to zjevení: to tajemství leží za těmi sedmi následujícími po sobě burácejícími hromy.“

Odkázal na sedm tajemných hromů ze Zjevení 10. To bylo těch sedm hlasů, které Jan uslyšel a pochopil, a přesto mu bylo výslovně řečeno, aby to nezapisoval, i když budou na konci hrát rozhodující roli.

Bill pokračoval: „Je tady důvod, že Bůh dovolil těm sedmi hromům zahřmět. Shledáváme, že Kristus, Beránek, vzal knihu do ruky a otevřel tuto sedmou pečeť, ale pohledte, to je skryté tajemství. Nikdo to neví. Jde to přesně spolu s tím, co Ježíš řekl v Matouši 24 — nikdo neví, kdy přijde, stejně tak nebudou znát to tajemství sedmi hromů. A tak vidíte, ty věci spolu souvisí. Tolik porozumění máme k dnešku. Všechno ostatní je rozvinuto, ale tato část rozvinuta není. Když jsem seděl ve svém pokoji, viděl jsem, jak se to rozvíjí až k těmto sedmi hromům. A jen tak daleko se teď můžeme posunout.“

„Máme tedy v úplnosti z Boží milosti všechna tajemství šesti pečetí, které byly zapečetěny a rozumíme tomu tak, že sedmá pečeť nebude oznámena veřejně. Ta hodina ještě nastala, aby toto tajemství mohlo být oznámeno. A proto jsme došli tak daleko a ten zbytek bude oznámen přibližně v té době, když se Ježíš zjeví znovu na

¹⁰⁸ Matouš 24:36

zemi pro svou nevěstu nebo cokoliv se v tom čase stane. A do té doby se modleme a žijme dobrým křesťanským životem a vyhlížejme Jeho příchod.“

Bill také dlouho mluvil o těch viděních a navštíveních, které měl až do tohoto významného večera. Už v roce 1955 měl vidění, ve kterém spatřil tři části své služby (tři tažení), které provázelo vidění o tom záhadném stanu nebo katedrále. Pak zde bylo vidění andělů, které přišlo v prosinci 1962 a pak následovala návštěva spojená s „mečem Krále“ v kaňonu Sabino. Nakonec tady bylo těch sedm andělů, kteří ho navštívili poblíž hory Sunsetu před několika týdny. Uzavřel slovy: „Všimněte si, jak toto vidění plus Slovo, plus historie, plus církevní věky, všechno se vzájemně dokonale prolíná. Podle mého nejlepšího porozumění a na základě Slova Božího a vidění a zjevení je výklad těchto sedmi pečeti ,Tak praví Pán.““

KAPITOLA 89

JEHO POSLEDNÍ VELKÉ POKUŠENÍ

1963

V DOBĚ, kdy William Branham kázal na téma sedmi pečeti, měl jeho švagr James Fletcher Broy autonehodu. Ještě předtím než Bill opustil Jeffersonville, se šel za svého švagra pomodlit. Pohled na Fletchera Broye byl žalostný. Začal pít již jako mladistvý a od té doby alkohol ovládal celý jeho život. Oženil se a byl otcem dvou dětí, jenže problémy spojené s pitím nakonec jeho manželství rozvrátily. Teď byl v podstatě bezdomovcem. V poslední době se zdržoval na Wiednerově farmě, kde přespával v chlévě a za to na farmě vykonával drobné práce.

Potom, co se Bill za svého švagra pomodlil, řekl: „Fletchere, chtěl bych ti dát nějaké peníze.“

„Nedělej to, bratře Bille. Můžeš si domyslet, co bych s nimi udělal.“

„Tak ti dám nějaké oblečení. Mám doma několik obleků. Nepotřebuju je. Rád bych ti je dal.“

„Nedělej to, bratře Bille,“ řekl, a smutně potřásl hlavou, „v tu chvíli bych šel do zastavárny a za peníze bych si koupil alkohol.“

Když Bill viděl Fletchera v takovémto politováníhodném stavu, vzpomněl si, co se mu zdálo loni v říjnu, asi v době, kdy v Jeffersonville kázal na téma „Postava dokonalého člověka“. V tom snu se Bill stal bezdomovcem a potuloval se v temné nehostinné krajině. Neměl kam jít a nikdo se o něj nepostaral. Venku byla zima. Třásl se a měl strach, že by mohl během noci zmrznout. Zpovzdálí zpozoroval oheň. Vydal se tím směrem, dokud nepřišel na místo, kde byla městská skládka odpadků. Odpadky doutnaly ve dvou prohlubních, jež byly blízko sebe. Stovky bezdomovců spaly na úzkém pruhu země mezi těmito dvěma ohništi.

Bill se postavil na kraji tohoto ostrůvku lidí bez domova, kteří neměli kam jít, a hledal nějaké místo, kde by si mohl lehnout a odpočinout. Ale žádné prázdné místo neviděl. Jeho budoucnost mu připadala beznadějná. Najednou se kdosi postavil a přistoupil k němu. Byl to Fletcher Broy.

Fletcher řekl: „Bille, najdu ti místo. Ty jsi krmil mé děti, když byly hladové a teď ti já najdu teplé místo k přespání.“

Bill následoval Fletchera, překračoval tucty lidí, až přišel na místo, kde byl na zemi prostor, který sotva stačil na to, aby se tam vešel. Když Fletcher odešel, Bill se zahleděl nad plameny ohně do studené temné a šeré noci a pomyslel si: „To je zvláštní. Kdysi mi všemohoucí Bůh dovolil vést svou církev. Kdysi mi dovolil kázat své Evangelium k tisícům duší, které byly zachráněny. Muži a ženy přicházeli z celého světa, aby si se mnou mohli několik minut promluvit. A teď jsem bezdomovec, kterého nikdo nechce. Je mi tak zima. Co mám dělat?“

Když se probudil, přemýšlel o tom, jestli jeho sen nemá nějaký skrytý význam. A teď, když seděl a hovořil s Fletcherem Broyem, se mu ten zvláštní sen připomněl. Ještě stále v něm nenalézal správný význam, ale ten význam měl brzy pochopit ve formě lekce, jež mu byla udělena.

Bill cestoval zpět do Arizony s Genem Normanem. Byl celou cestu za volantem. Během cesty toho spolu moc nenamluvili, ale když přejeli hranici státu Arizona, začal si zpívat jednu křesťanskou písničku za druhou, dokud nedojeli do Tucsonu. Po dobu několika následujících týdnů téměř vůbec nic nedělal. Cítil se vyčerpan a doléhala na něj mírná deprese. Poté, co strávil celý týden v přítomnosti sedmi majestátních andělů, se návrat do všedního světa rovnal návratu do nějaké nezáživné povinnosti, poté co se vrátil z dovolené do exotických krajín — bylo to téměř nesnesitelné. Po jednom vzrušujícím týdnu, který přestál takřikajíc na vrcholu hory a sledoval, jak Ježíš Kristus zjevuje své svrchované Božství; Ten, jenž stvořil všechny věci sám pro sebe. Kristus ukazoval, jak se všechny tyto věci nakonec naplní v Jeho velikém záměru, jímž je zasnoubení s lidem, který On kolektivně nazval svou nevěstou. Těch sedm Božích duchů zjevilo tajemství, nad nimiž se podívovali svatí ve všech věkách, odkdy byla napsána Bible. Sestupovat z takového vrcholu hory do nějakých kejklí denních povinností se rovnalo radosti v probuzeneckém shromáždění a následnému návratu domů, kde zjistil únik vody z vodovodu. Tento posun jeho myšlení byl extrémní.

Bill se každý den modlil a prosil Boha, aby mu ukázal, co by měl dělat dál. Jenže jako by nepřicházela žádná konkrétní odpověď. Bylo to skličující. V dubnu dvakrát kázal v Albuquerque v Novém Mexiku,

jednou v Sierra Vista v Arizoně a jednou v Phoenixu v Arizoně, a pak si vzal dovolenou a odcestoval s Billy Paulem na sever do Britské Kolumbie. Roy Roberson, Fred Sothmann a Banks Wood se k nim připojili ve srubu Buda Southwicka, a pak je Bud vedl na celý týden na koních do hor, kde měli rybařit.

Na zpáteční cestě domů cestovalo těchto pět mužů územím Kanady v tandemu, který se skládal ze dvou dodávek. Dříve však, než vjeli na území Spojených států, se tento tandem rozdělil — Roberson, Sothmann a Wood pokračovali nejkratší cestou na východ do Jeffersonville, zatímco Bill a jeho syn se stočili směrem na jih k Arizoně. Když překročili kanadsko-americkou hranici, jeli ještě asi čtyři nebo pět hodin, až zastavili v Heleně v Montaně a tam si vyhledali motel, kde by mohli přenocovat. Druhý den vstali ve čtyři ráno, zahřáli dodávku a ještě před rozedněním z Heleny odjeli. Nejdříve řídil Bill, zatímco si Billy Paul udělal ze svého pláště podhlavník, který svinul a dal si ho mezi hlavu a boční sklo, a v tu chvíli spal jako dudek.

Bill upadl zpět do stejné melancholie, jež ho trápila před odjezdem na dovolenou. Modlil se: „Bože, proč si k tomuto dílu nepovoláš někoho jiného, který by se toho zhostil lépe? Je mi líto, Pane, ale zklamal jsem Tě. Nemohu přimět lidi, aby mi naslouchali.“ Za oknem se přesouvaly hory, louky, pole a on stále uvažoval: „Kázal jsem Evangelium po dobu téměř třiceti let. Za posledních šestnáct let jsem nedělal nic, než to co mi Pán řekl. Snažil jsem se žít s Ním v takové blízkosti, že jsem nikam nešel a neřekl nic, co nebylo Jeho vůlí. V každém skutku Ježíš Kristus projevoval sám sebe jako Ten, který je včera i dnes, tentýž i navěky, a přesto většina církví se mnou nechtěla mít nic společného. Dobře, pokud nechtějí slyšet moje poselství, pak nemusí. Jednoduše vyklidím pole. Odjedu někam na sever do Britské Kolumbie a stanu se spolu s Budem profesionálním průvodcem. Promluví s Medou a dětmi, abychom tam odjeli na prázdniny, a pak, když už budeme ve srubu, řeknu otevřeně: ‚Mně se tady tak líbí, že nemá cenu, abych odsud někam odjížděl. Zůstaňme tady.‘ Nechám si narůst plnovous a stanu se opravdovým horalem. Na jaře a v létě budu rybařit, na podzim budu lovit a v zimě budu lovcem kožešinové zvěře.“

„Lidé mi říkají, že jsem prorok. Nikdy jsem se za proroka nepovažoval, jenže lidé mi to stále říkají. No, jestli jsem prorok, pak bych měl žít v divočině jako Eliáš a Jan Křtitel. A jestli si Bůh bude přát,

abych lidem sdělil nějaké poselství, vrátím se do civilizace a budu je kázat. Ale zbytek svého času se budu věnovat třeba rybaření.“

Ukazatel paliva oznamoval, že nádrž auta je skoro prázdná. V sedm přijel Bill k čerpací stanici do malého městečka Lima v Montaně. Když natankoval plnou nádrž, zastavil před restaurací a probudil svého syna na snídani. V restauraci už bylo asi patnáct lidí; někteří z nich seděli na stoličkách u barového pultu, kde byli obsluhováni. Ostatní seděli v boxech s vysokými opěrkami, takže jim ven vyčnívaly jen hlavy; jinak je oddělovaly přepážky. Bill s Billy Paulem usedli do boxu. Zatímco Billy Paul poléval lívanec sirupem, Bill zpozoroval nějakého drsného muže, který přecházel přes cestu a blížil se k restauraci. Netrvalo dlouho a vešel dovnitř. Když se blížil k pultu, kde se pak posadil, cvakaly jeho černé jezdecké boty o podlahu. Bill odhadl, že tomu muži moc neschází do šedesátky. Měl na sobě modré keprové montérky a modrou riflovou košili. Černý klobouk měl posazený na vrch hlavy tak, že odhaloval široký pruh šedivých vlasů. Po obou stranách obličeje mu visely dlouhé šedivé kníry.

Příchozí na Billa zapůsobil dobrým dojmem. Pomyslel si: „To je opravdový chlap. Ne jako někteří z těch zženštilých líných pupkatých padavek, kteří vysedávají v plavkách na koupalištích a kouří cigára. Ten chlapík vypadá silně a drsně, jako kdyby žil takovým životním stylem, který vyžaduje od člověka Bůh.“

Tento příchozí si u pultu objednal lívance, ale pak ho něco začalo dráždit v nose, a tak hlasitě kýchnul „hep číí“, aniž by se za to omluvil.

Bill pokynul na syna hlavou a řekl: „Billy, tady je muž podle mého srdce. Popravdě řečeno, tak budu vypadat v budoucnosti.“

„Ó, tati, takový přece nechceš být,“ podotkl Billy Paul, když se naposled zakousl do lívance a žvýkal ho v ústech. Ve vedlejším boxu se postavili dva muži a kolébavým krokem se blížili k pokladně, aby zaplatili za svou snídani. Billy Paul štouchnul do svého otce a řekl: „Tati, nepřipomínají ti tihle dva chlapi tebe a strýčka Fletchera?“

Byla to pravda. Billa ta podoba fascinovala. Opravdu připomínali jeho a Fletchera Broye, nebo lépe řečeno to, jak tito dva mohou vypadat za dvacet let. Jenže tito dva lidé vypadali jako bezdomovci, kteří celou noc proleželi schouleni někde u táboráku. Jejich oděv byl ošumělý a špinavý. Jeden z mužů cinknul dvaceti centy za dva šálky kávy a dva koblihy. Pak odcházeli kolébavým krokem ven.

Billy Paul koutkem oka sledoval svého otce. „Co ti je?“

„Nic,“ odpověděl Bill; v duchu si však pomyslel: „To není nic pro tebe.“

Když odešli do své dodávky, Billy Paul se zeptal: „Chceš znovu řídit? Chce se mi pořád spát.“ Než ujeli jednu míli, Billy Paul už spal. Bill svižně projížděl horskou silnicí rychlostí 90 kilometrů v hodině. Když byli asi 30 kilometrů za posledním městem, promluvil k němu nějaký hlas. Nebyla to jeho představa, ale skutečný hlas zaznívající v éteru, který rezonoval mezi čtyřmi okny dodávky. Hlas Billy Paula to však nebyl. Billy Paul se koneckonců opíral hlavou o dveře schoulený na svinutém kabátě a byl vděčný za každou minutu, kterou si ještě mohl schrupnout.

Nějaký hlas řekl: *„Pokud chceš uskutečnit svůj plán, tak skončíš jako ti dva muži, které jsi viděl v restauraci. Staneš se bezdomovcem, tak jak jsi to viděl v tom snu, který jsem ti dal. Tvá manželka tě opustí; ona v takovýchto horách nebude žít.“*

„Pane, já bych nerad takhle skončil, ale takový život, jakým teď žiju, se mi vůbec nezamlouvá. Přál bych si nějakou změnu. Jestli jsi mě povolal za proroka, proč bych nemohl žít někde v divočině jako mnozí z těch dávných proroků?“

„Tamti byli proroci Starého zákona. Ty jsi však byl povolán k mnohem vyššímu úřadu, než měli oni. Zaprvé: tobě bylo dáno více darů než jim. Byl jsi povolán kázat Evangelium a modlit se za nemocné apoštolským způsobem. Proč na mě vždycky čekáš, dokud s tebou nepohnu? Kde je tvá odplata? Nacházíš se jako Mojžíš v nebezpečí, že ztratíš soucit k mým lidem a zapomeneš na úkol, k němuž jsem tě povolal.“

Asi jednu míli bylo ticho. A pak začalo sněžit. Bill zapnul stěrače.

„Billy,“ zvolal. Ale žádná odpověď. „Billy!“ zvolal znovu hlasitěji.

„Co si přeješ?“ rozespalým hlasem se zeptal Billy Paul.

„Cos mi to řekl před několika minutami?“

„Nic. Proč?“

„Někdo ke mně mluvil. Myslel jsem, že jsi to byl ty.“

Billy Paul se na něj nechápavě podíval a pak znovu zavřel oči. Další mílí Bill projel v mlčení a uvažoval o tom hlasu, který k němu hovořil ohledně uchylování se od svých povinností. Už nikdy více! Zeptal se: „Pane, co to má znamenat?“

„Vrať se ke své službě,“ řekl hlas. „Copak jsem ti neřekl na začátku, když jsem tě povolal, abys konal dílo evangelisty? Řekl jsem ti: Jako Jan Křtitel byl poslán jako předchůdce prvního příchodu Ježíše Krista, tak ty jsi poslán s poselstvím, jež předejde Jeho druhý příchod.‘ Jan byl víc než prorok. On byl také anděl mé smlouvy.“¹⁰⁹

Billův rozum byl zahlcen mnoha myšlenkami. Projížděl polem, míjeli sloupy oplocení, za okny se všechno kolem něj jen míhalo. Nakonec byl však schopen uspořádat a najít význam těchto věcí. Jakby se mohl Mojžíš dostat k Božímu lidu, pokud by zůstával v izolaci na poušti? To nebylo možné. Mojžíš musel odejít do Egypta, aby se mohl stát Bohu užitečný. Bill si uvědomil, že ani on nemůže být užitečný, pokud by se odstěhoval do divočiny. A znovu uvažoval o tom vidění, které měl onoho dne, když pokládal základový kámen Branhamovy modlitebny. Bůh mu ukázal sad se dvěma řadami stromů, které znázorňovaly jednotáře a trojční — podle jejich pohledu na Božství. Bill se postavil v mezeře, uprostřed těchto dvou názorů a zlomil po jedné větvi z každé řady stromů a pak tyto větve posázel poblíž kříže. Větve začaly okamžitě růst do výšky, dokud nedosáhly jejich vrcholy nebe, a pak, jako když padá déšť, na něj padalo hojné ovoce. A Bůh mu poukázal na 2. Timoteovi 4:1–5 a přikázal mu, aby „konal dílo evangelisty“. Jenže stejné místo Písma obsahovalo rovněž varování: „...neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení...“ Bill nedokázal pochopit, jakým způsobem by se tato část Písma na něj mohla vztahovat. Ale Bůh mu říkal: „...naplň svoji službu“. Musí jít tedy kupředu, musí dál kázat, musí dál vyučovat. A najde se někdo, kdo ho bude poslouchat a tomuto Evangeliiu uvěří.

Když Bill došel k tomuto závěru, hlas řekl: „Hle, kladu před tebe věčné znamení. Podívej se na západ.“

Bill se podíval z okna po pravé straně a uviděl skupinu hor, tyčících se na západní straně silnice. „Žádné věčné znamení v tom nevidím.“

¹⁰⁹ Matouš 11:7–11; Lukáš 7:24–28

„Tam je ale vepsáno tvé jméno.“

V tu ránu v kabině dodávky jakoby nastalo veliké dusno. Bill pocítil, jak se mu potí ruce. Zpomalil a snažil se tyto vrcholy prozkoumat.

Billy Paul se probral natolik, že se zeptal: „Co děláš?“

„Něco se děje, Billy. Teď vím, v čem je moje chyba, a že jsem téměř zklamal Boha.“

Najednou cesta a také tyto hory, jakoby byly zastíněny tisíci lidí — někteří byli slepí, někteří byli zmrzačení a nemocní nebo měli nějaké jiné potřeby. V pozadí mohl Bill slyšet, jak někdo čistým hlasem zpíval:

*Nečistý! Nečistý! Křičel malomocný v mukách.
Hluší a němí, stáli bezmocně poblíž.
Horečka běsnila, nemoci se zmocnily svých
obětí.
Pak přišel Ježíš a zapudil každý strach.*

*Když Ježíš přichází, moc pokušitele je zlomena.
Když Ježíš přichází, slzy jsou setřeny.
On zažene tmou a život naplní slávou,
protože všechno se změní, když přichází Ježíš.*

Když vidění pominulo, Bill sjel k okraji vozovky a zastavil. Otevřel okno a pozoroval skupinu hor směrem k západu. Nacházely se tam dvě hory a pak jedna větší hora a potom znovu menší hora, pak další větší hora a pak poslední malý pahorek před poslední horou, která se tyčila až k oblakům. Bill se zeptal: „Pane, já tomu nerozumím, nevím, co to znamená.“

„Kolik je tady hor?“

„Sedm.“

„Kolik písmen je ve tvém jménu?“

„W-i-l-l-i-a-m M-a-r-r-i-o-n B-r-a-n-h-a-m — všechna tři jména mají sedm písmen.“

„Všimni si, jak tři z těchto hor čnějí nad ty ostatní. Ony znázorňují první, druhé a třetí tažení tvé služby. Pokud ještě budeš zpochybňovat své povolání, vrať se na toto místo a vzpomeň si, co jsem ti řekl.“

Sedm horských vrcholů poblíž Limy v Montaně.

Sněhové vločky, které padaly dovnitř otevřeným oknem, se měnily na vodu. Při pohledu na ten nejvyšší vrchol Bill zůstal jako přimražený. Billy Paul se posadil a protíral si oči. Řekl: „Tati, podívej se tady na druhou stranu.“

Bill obrátil svůj zrak k východu a poblíž cesty uviděl doutnající skládku odpadů, a jak z ní stoupá šedý dým, který po chvíli splýval s temně šedou oblohou. Jeho nitro se zachvělo při pomyšlení, jak blízko byl hrozné osudové chyby.

BĚHEM SVÉHO POBYTU v Tucsonu se William Branham nejednou zastavil v ústřední modlitebně církve Sborů Božích v ulici 2 555 North Stone, kde byl pastorem kazatel Spencer Weddle. Bill a Meda Branhamovi s sebou příležitostně vzali Gena a Marii Annu Normanovy a jeli společně na shromáždění. Jednou v neděli ráno, bylo to v květnu, přijeli do domu Normanových o něco dříve, a tak je Gene, než odjedou do shromáždění, pozval dál na krátkou návštěvu. Bill se posadil na pohovce v obýváku. Gene se posadil na skládací židli. Mezi nimi ležel na konferenčním stolku titulní stranou nahoře časopis *Life* ze 17. května 1963. Na obalu byl snímek newyorského guvernéra Nelsona

Rockefellera, jak se usmívá na svou novou manželku Happy.¹¹⁰ Gene vzal časopis do ruky, otevřel na třetí stránce a pak jeho prst sklouzl na obsah v místě, kde bylo napsáno:

Pozoruhodný úkaz na nebi

Podivuhodná fotografie duhy z měsíčních paprsků a prstencovitý oblak. Příliš velký, než aby to mohla být pravda...

Načež listoval v magazínu až na stránku 111; na okamžik upřel svůj zrak na barevnou fotografii duhy, jež byla pořízena v noci na Havaji. Popis textu sděloval, že tohoto druhu duhy způsobené měsíčním svitem nejsou skoro nikdy viděny, nemluvě o tom, že vůbec kdy byly fotografovány, protože vyžadují velice vzácné atmosférické podmínky, aby se mohly zformovat. Titul zněl: „Duha z měsíčních paprsků...“ A pak Gene obrátil na stránku 112, na následující obrázek, a četl další titulek, který zněl: „... Velký tajemný oblak ve tvaru prstence.“ Tato stránka obsahovala čtyři snímky téhož oblaku, které byly pořízeny v různých lokalitách státu Arizona. V dolní pravé části se nacházely tři malé černobílé fotografie a čtvrtý obrázek zabíral zbytek této stránky. Tato veliká barevná fotografie ukazovala slaboučké linie oblaku, který byl tak jasný, že působil dojmem, jakoby světélkoval na pozadí modré oblohy. Titulek jej nazýval prstencem, ale autor tohoto článku použil toto slovo volně, jakoby chtěl poukázat, že uprostřed toho oblaku se nacházela velká plocha viditelné oblohy. Jestliže se tento oblak původně zformoval jako kruh, teď již měl však tvar prodloužený, hranatější. Vznášel se nad nehostinnou pouštní krajinou. Na snímku nebyly viditelné žádné další mraky.

Gene podal tento obrázek Billovi s otázkou: „Viděl jsi už někdy něco takového?“

Bill si chvíli tento obrázek prohlížel a pak řekl: „Doufám, že sis všimnul, že to má tvar pyramidy.“

Bill si mlčky četl popis nacházející se pod tímto obrázkem. Bylo tam napsáno:

¹¹⁰ Časopis Life, 17. května 1963

Obrovský oblak se vznáší jako gigantický kruh kouře, jenž se ukázal při západu slunce nad Flagstaffem v Arizoně posledního, to je 28. února a stal se pro vědce doposud neobjasněnou záhadou. Pozorovatelé byli upoutáni zvláštním tvarem oblaku a jeho obrovskými rozměry. Pořizovali snímky, jako tyto čtyři, v různém čase a z různě od sebe vzdálených lokalit státu Arizona. Všechny tyto snímky shromáždil doktor James McDonald, který je meteorologem v Institutu atmosférické fyziky v Tucsonu. Použil je jako základ pro trigonometrické výpočty a tím udělal velice překvapivý objev; totiž že tento oblak byl přinejmenším 42 kilometrů vysoký a 48 kilometrů široký — „Byl mnohem vyšší a delší,“ řekl, „než oblak vůbec může být.“ Tento kruh se nacházel příliš vysoko, aby mohl být způsoben tryskovým letadlem, a nakolik mohl doktor McDonald určit, poblíž se nenacházely žádné rakety ani trysková letadla, ani tohoto dne neprobíhaly žádné zkoušky pum. Věří, že se najde ještě někdo jiný, kdo mu vypůjčí snímky tohoto úkazu, jelikož by chtěl najít ještě nějaký záchytný bod tohoto 42 kilometrů vysokého oblaku, kde v této výšce neexistují žádné vodní páry, jež by mohly tento oblak vytvořit.

Když tento časopis zavíral, zeptal se: „Bratře Gene, mohu si ho vzít?“

„Jistě, bratře Bille, klidně si ho vezmi.“

Později onoho týdne stál Bill ve svém bytě a otevřel časopis Life na straně 112 a prohlížel si snímky tohoto zvláštního oblaku, který se nacházel tak vysoko, že nemohl vzniknout z vodní páry. Tato stránka poskytovala čtyři snímky toho stejného objektu, jež byly pořízeny z poměrně od sebe vzdálených lokalit. Úzký sloupec na pravé straně této stránky obsahoval tři černobílé snímky, jež ukazovaly tento oblak, jak byl vyfotografován v Prescottu, Phoenixu a Winslowu v Arizoně mezi šestou a půl sedmou večer. Na levé straně se nacházela barevná fotografie, která zabírala asi dvě třetiny této stránky s tím stejným záhadným oblakem, jenž byl pořízen někde v blízkosti Flagstaffu v Arizoně. Všechny čtyři snímky poukazovaly na charakteristickou vlastnost, totiž prstencovitý tvar tohoto úkazu, bílý chmýřovitý

prsteneček, který tvořil rámec pro modrou oblohu nacházející se v jeho středu, i když to netvořilo přesný kruh. Snímek z Winslowu byl pořízen z takového úhlu, na němž byl tento oblak prodloužený, ale tři předchozí fotografie ukazovaly jeho vzhled ve formě, který připomínal tvar trojúhelníku.

Pro někoho to mohlo být záhadou, ale Bill přesně věděl, co to znamenalo. On se teď díval na čtyři fotografie znázorňující konstelaci sedmi andělů. Byli to totiž andělé, kteří k němu sestoupili poblíž vrcholu Sunsetu 8. března, protože potom, když mu řekli, že bude otevřeno sedm pečetí, sledoval, jak se povznesli přes stratosféru a zformovali oblak, který vypadal přesně tak, jako ten z časopisu *Life*. Znovu si přečetl tento odstavec podávající vysvětlení. Bylo tam napsáno, že snímek byl pořízen 28. února, a to bylo osm dnů předtím, než viděl tentýž úkaz poblíž hory Sunset.¹¹¹ To bylo něco nadpřirozeného, protože Bůh často ukazuje své veliké skutky na obloze, předtím než je uskuteční na zemi.¹¹² Rovněž lokalita tohoto oblaku mu připadala důležitá, protože se to ukázalo západně od vrcholu Sunsetu a on sledoval ty anděly, jak se blížili dolů ze západu.

¹¹¹ Ohledně fotografování tohoto tajemného oblaku nad Arizonou vznikly některé nejasnosti. Hlavně co se týče přesného data, kdy přišlo těch sedm andělů k Williamu Branhamovi. V mých závěrečných poznámkách a pramenech se snažím vysvětlit, proč jsem popsal tento příběh takovým způsobem a proč mi takové vysvětlení připadá jako jediné možné objasnění, které obsahuje všechna fakta, jež s tím souvisí.

¹¹² 2. Mojžíšova 13:21; 14:15–18; 34:5; 40:34–38; 3. Mojžíšova 16:2; 4. Mojžíšova 9:15, 22; 2. Paralipomenon 5:13, 14; Žalm 19:1; 50:6; 97:6; Matouš 2:2; 24:30; 26:64; Marek 13:26; 14:62; Skutky 1:9; Židům 12:1; Zjevení 1:7; 10:1–7

28. února 1963 nádherný nebeský fenomén, okouzující ač tajemný oblak 48 kilometrů široký a 42 kilometrů vysoký, vyvolal vlnu publicity. Příběh o této události se objevil jak v časopisech Arizony, tak v časopisech Texasu. Časopis *Science* ho zveřejnil ve svém čísle 19. dubna 1963 a časopis *Life* přinesl tuto zprávu ve vydání ze 17. května téhož roku. Ani jedna publikace nenašla odpověď na to, oč se jedná.

Ale na tom velkém barevném snímku bylo ještě něco jiného, co ho upoutávalo. Bylo to provázáno s něčím, co si nedokázal zpočátku

vysvětlit. Ale najednou uslyšel ten dobře známý nadpřirozený hlas, který mu říkal: „Otoč to doprava.“

Bill uvažoval: „Vždyť jsem se na to díval správně,“ držel ten časopis ve čtecí poloze, normálně, „možná ten hlas chce, abych to otočil doprava.“

Když otočil časopis o čtvrt otáčky ve směru hodinových ručiček, s překvapením zjistil, že se ten oblak změnil v siluetu hlavy Ježíše Krista hledícího dolů na zem. Ty stíny na obloze nacházející se uvnitř prstence odhalovaly sotva znatelné kontury tváře. Když se díval na ten obrázek v časopise *Life* náhle mu v paměti vyvstal obraz Ježíše, který měl doma a byl to obraz Krista ve věku 33 let, malíře Heinricha Hoffmana. Ve svém domě měl vždycky reprodukcí toho zvláštního obrazu, která mu připomínala Ježíše z vidění, které měl v roce 1933. Hoffmanův Kristus ve věku 33 let se podobal Ježíši více než kterýkoli jiný obraz, jenž kdy viděl. No a zde se nacházela ta stejná Kristova hlava, která byla zformována sedmi anděly na obloze nad Arizonou — byla vyfotografována a otištěna v časopise *Life*, aby to mohl vidět celý svět.

Mnohem později se zmínil o tomto snímku ve svém kázání v Shreveportu v Louisianě. Řekl: „Všimněte si té bílé andělské paruky Ježíše Krista, která je důkazem toho, jak mé poselství o Něm, jako o Bohu, je pravdivé. On je svrchovaným Soudcem vesmíru, svrchovaným Soudcem nebe a země, On je Bohem a nikým jiným než samotným Bohem. On je Bohem vyjádřeným v lidské formě, jež byla pojmenována Syn Boží; a Syn, to byla pouhá maska. Naše poselství je naprosto pravdivé a je dokázáno v Písmu, dokázáno ve službě, dokázáno Jeho přítomností, že On je včera i dnes tentýž i navěky. A proto těch sedm andělů, to je pravda, bratři. Nemusíte s tím souhlasit, ale jen se posadte a prostudujte je s otevřeným srdcem a myslí a ať vás vede Duch svatý.“

KDYŽ V ČERVNU skončilo dětem vyučování, William Branham vzal svou rodinu na léto do Jeffersonville. Bylo přirozené, že jeho manželce a dětem se stýskalo po starém domově a přátelích. V neděli 23. června 1963 kázal Bill v Branhamově modlitebně na téma „V trhlíně stojící“ a vysvětlil, jak ho Bůh zastavil před tím, aby přerušil svou službu. Svému shromáždění sdělil: „Vracím se na misijní pole. Budu poslušný Bohu, dokud mne smrt neosvobodí. Dovolte mi tady vložit krátkou poznámku. Toužil jsem po tom, abych mohl vidět Ježíše

Krista projevujícího se bez jakékoliv chyby, a to se také během mé služby rozpoznávání stalo. Ale ať církev vezme na vědomí a také ta další generace: jestliže Bůh člověka protlačuje hadicí a on sebou nehne, dokud mu to Bůh nedá jasně najevo, pak s tím není spojena víra. Byl to Bůh, který postrkoval člověka, aby něco udělal. Má služba byla však přivedena do takového stavu, kde nikdo z lidí proti tomu nemůže ani hlesnout. Od nynějška však musím jít vírou. Budu se modlit, zvolím tu nejlepší možnost a půjdu to vykonat. Víme, že lidé se mohou mýlit. Bůh se však mýlit nemůže. Možná, že je to příchod toho velkého času, který všichni vyhlídíme. Možná, že je to právě to, díky čemu se uskuteční to obrovské vítězství v Božské lásce. Víím, že je potřebná Boží láska, aby vyrazila na tu frontovou linii a postavila se v mezeře mezi lidmi.“

Další týden pak kázal čtyřikrát v letničním táboře ve shromážděních v Hot Springs v Arkansasu. V pátek večer v průběhu táborového shromáždění vyučoval znovu Matouše 12:42, kde Ježíš řekl: „...větší než Šalomoun je tady.“

Od tohoto kázání mu Šalomoun tanul v mysli. V sobotu ráno, když jel severovýchodním směrem do Jeffersonville, Bill pokračoval v uvažování o starověkých vládciích v Izraeli. Král Šalomoun se svým množstvím manželek a svým mírovým královstvím byl předobrazem vlády Ježíše Krista v průběhu závěrečného milénia. Duchovně řečeno, Ježíš bude mít mnoho manželek (budou to ryzí věřící ze všech věků). Billova myšlenka se vrátila do minulosti k tomu prvnímu sňatku, který proběhl v 1. Mojžíšové a pak napříč celou Bibli, dokud mu Bůh nezjevil věci týkající se manželství a rozvodu, jež ho zcela překvapily. Dokonce i po návratu do svého domku v Jeffersonville se nemohl této myšlenky zbavit. Dlouho do noci nemohl usnout a musel o tom uvažovat a pozastavovat se nad tím, jak tato pravda ovlivní jeho přátelé a následovníky. Jakoby mu Duch svatý říkal: „Každá na téma manželství a rozvodu. Nahraj toto kázání na magnetofonový pásek a uschovej ho.“ Nicméně když v neděli ráno 30. června 1963 vyšlo slunce, Bill ještě nebyl připraven na toto téma kázat.

Místo toho onoho dopoledne pronesl kázání, jež nazval „Třetí exodus“. Použil text z 2. Mojžíšové 3:1 – 12, kde se Mojžíš setkal s Ohnivým sloupem v hořícím keři a sdělil mu, aby se vrátil do Egypta a vysvobodil Izrael z otroctví. Když Mojžíš namítal, že to není schopen udělat, Bůh mu dal znamení. Bill četl: A [Bůh] řekl, určitě budu s tebou;

a bude to pro tebe znamením, že jsem tě poslal. Když vyvedeš tento lid z Egypta, budeš sloužit Bohu na této hoře. Bill se s překvapením zastavil, až do této chvíle si neuvědomoval, že Bůh dal Mojžíšovi jako věčné znamení horu, právě tak jako Bůh dal jemu jako věčné znamení pohoří se sedmi horami. Když se uklidnil, pokračoval ve svém kázání.

Slovo *exodus* znamená „vyjít; jinými slovy odchod nebo emigrace, obvykle se to týká velkého počtu lidí“. V průběhu dějin emigrovaly velké skupiny lidí. Bill promlouval o třech velkých exodech, kde Bůh ve formě Ohnivého sloupu sestupoval, aby povolal lidi z otroctví a vyvedl je na svobodu. Ten první byl samozřejmě přirozeným vyjitím. To bylo tehdy, když Mojžíš vyváděl Izraelské děti z otroctví v Egyptě na svobodu do země Kanaán. Během toho prvního exodu, byl Mojžíš (který byl Bohem povolaným prorokem) veden nadpřirozeným znamením Ohnivého sloupu, aby si lidé nepletli, kdo je ve skutečnosti vede. Oni začali svůj exodus tím, že zabili beránka a nanесли jeho krev na zárubně svých dveří jako znamení, že uvěřili Bohu, který je bude ochraňovat před andělem smrti, jenž měl projít tuto noc Egyptskou zemí a zabít všechny prvorozené mužského pohlaví.¹¹³ Bill zdůraznil, jak to jediné místo, na němž se Bůh setkává s mužem nebo ženou, je pod prolitou krví beránka. Tak tomu bylo po pádu v Edenu a nikdy se to nezměnilo. Jediné místo, na němž se Bůh s někým setkával v dávných dobách Izraele, bylo pod krví obětního beránka. Ale to byl jen přirozený předobraz něčeho duchovního, co teprve mělo přijít. Tento předobraz naplnil Ježíš Kristus. Jediné místo, kde se Bůh s někým dnes setkává, není denominace, není nějaké *církevnictví* nebo intelektualismus — ale je to pod obětní krví Božího beránka. Každý věřící má věčný život jenom pod pomazáním krve Ježíše Krista. To je, kde věřící může mít společenství.

Druhé vyjití bylo duchovního rázu. Ježíš (Bůh-prorok) vyvolal lidi z náboženského systému, který vytvořili Židé kolem Mojžíšových příkázání. Ježíš volal unavené a obtížené, aby vešli do Jeho odpočinku.¹¹⁴ On sám je tou Zaslíbenou zemí pro věřícího. On řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“¹¹⁵ Ježíš věděl, že přišel od Boha a že se k Bohu vrací.¹¹⁶ Po Ježíšově smrti, pohřbu a vzkříšení, jeden muž, který se jmenoval Pavel z Tarsu, byl na

¹¹³ 2. Mojžíšova 12

¹¹⁴ 2. Mojžíšova 12

¹¹⁵ Jan 14:6

¹¹⁶ Jan 13:3

cestě do Damašku, když uviděl tentýž Ohnivý sloup, jenž se zjevil Mojžíšovi. A protože Saul byl dobře obeznámen s Hebrejskými písmi, zeptal se: „Pane, kdo jsi?“ Ten Ohnivý sloup odpověděl: „Já jsem Ježíš.“¹¹⁷ Začal druhý exodus. Byla to obdoba toho prvního vyjití, ale to druhé vyjití začalo zjevením se Ohnivého sloupu. Právě tak jako Bůh použil Mojžíše, aby vedl to první vyjití, použil si apoštola Pavla, aby vedl to druhé vyjití.

Bill řekl: „Bůh zaslíbil, že v těchto dnech bude třetí vyjití. Na základě vědeckých důkazů a skrze skutky a svědectví Ducha, to můžeme dnes vidět — ten veliký Ohnivý sloup, který se mezi námi pohybuje se znameními a zázraky zmrtevýchvstalého Ježíše Krista, který vyvolává lidi z denominacionalismu do přítomnosti Ježíše Krista, aby vešli do té lepší země a mohli žít.“

Bill řekl: „Přátelé, já jsem pouze vaším bratrem. Nevěřte tomu jen proto, že to říkám já. Věřte tomu proto, že vám to Bůh dokázal. Ten stejný Ohnivý sloup, který On použil pro ty předchozí dva exody, On ho dnes uvedl mezi vás a dokázal to dokonce vědecky. Jak víte, minulý měsíc přinesl časopis *Life* fotografii tohoto úkazu.“

Ten večer kázal „Je tvůj život hoden Evangelia?“ Tam ukázal, jak se člověk nestává hoden díky vlastním skutkům. To pramení z vaší víry v to, co pro vás udělal Ježíš Kristus. V předchozím kázání řekl: „Jestli existuje jedna jediná věc, kterou musím udělat, pak Ježíš Kristus zemřel zbytečně.“ Ale jsem spasen milostí. Samozřejmě, tato milost přichází skrze víru v Krista.¹¹⁸

¹¹⁷ Skutky 9:5; Skutky 26:15

¹¹⁸ Efezským 2:7, 8

VĚRNÝ SVÝM SLOVŮM

přinášel William Branham v Jeffersonville svá doktrinální kázání, kde ho jeho shromáždění milovalo natolik, že sedělo tiše během jedné jediné bohoslužby někdy dvě i tři

hodiny. Bill by nekázal tak dlouhá kázání, kdyby nepoživoval nahrávky na magnetofonových páscích s těmito poselstvími pro budoucnost. Cítil se puzen k uskladňování duchovního pokrmu a věřil, že Bůh se postará o to, aby byl rozdělován, až nastane to vhodné období, a to podle Božího svrchovaného plánu.

V neděli ráno 7. července 1963 kázal Bill na téma „Obžaloba“. Svě kázání začal čtením 33. verše 23. kapitoly Lukášova evangelia: „*Když pak přišli na místo zvané Lebka, ukřižovali Ho tam, i ty zločince — jednoho po pravici a druhého po levici.*“ Bill použil z tohoto čtení pro svůj námět čtyři slova. *Tam oni ukřižovali Jež.*¹¹⁹ *Tam* — na tom nejsvatějším místě na světě; *oni* — ti nejvíce nábožní lidé na světě; *ukřižovali* — tou nejpotupnější smrtí na světě; *Jeho* — toho nejsvatějšího muže na světě. Jak se mohlo něco takového stát?

Ve Skutcích 2:22, 23 Petr žaloval své pokolení, když řekl: „*Izraelité, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského, toho muže, kterého mezi vámi Bůh prokázal divy, zázraky a znameními, které skrze něho Bůh dělal uprostřed vás, jak sami víte, toho jste, vydaného z Božího uloženého rozhodnutí a předzvědění, vzali a zabili ukřižováním skrze ruce bezbožníků.*“ A pak Bill poukázal na analogii mezi tamtím dnem a dneškem a řekl: „Vznášim obžalobu proti dnešním církvím. Neobracím ji proti hříšníkům, kteří se v nich nacházejí. Mluvím to k církvi. Žaluji tuto generaci kvůli druhému ukřižování Ježíše Krista.“ Možná řeknete, že to není možné. Ježíš nemůže být znovu ukřižován. Přesto však v 6. kapitole epístoly k Židům, ve verši 4. až 6. se říká, že to je možné: „*Neboť pro ty, kdo byli jednou osvícení, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha svatého a okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku, je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu*

KAPITOLA 90

KÁZÁNÍ JAKO HROM

LÉTO 1963

¹¹⁹ Dle znění anglické Bible

obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křižovali Božího Syna a vystavovali Ho potupě.“

Podívejte se na to, co se přihodilo v tom prvním věku. Lukáš řekl: Tam Jej oni ukřižovali. Proč byl Jeruzalém tím nejsvatějším místem na světě? Stál tam chrám; stál tam oltář, kde kněží z pokolení Lévi přinášeli oběti býků, kozlů, beránků, holubic kvůli zadostiučinění za hříchy lidí. Zapamatujte si, že Bible o tom učí. Existuje pouze jedno jediné místo, na němž se Bůh setkává se ctitelem, a to místo se nachází pod prolitou krví nevinné oběti. Krev těchto přirozených beránků se hodila až do této hodiny, v níž Ježíš, Beránek Boží, zemřel. Přesně v tom okamžiku se to změnilo. Ten starý systém se stal v tu chvíli zastaralý a byl nahrazen novou a živou cestou — vírou v krev zmrtvýchvstalého Syna Božího, a přesto Židé slepě pokračovali ve svém starém systému a nepřihlíželi k této změně. Bill řekl: „Dnešní církve dělají totéž, dokud nebude odsouzeno organizované náboženství a nebude mu dokázáno, že vzdává Kristova Slova. Pak bude platit Slovo, pouze Slovo. V den ukřižování ten starý velikonoční beránek pominul a naším Beránkem se stal Kristus. A toho dne, kdy denominace ukřižovaly Slovo Boží, přijaly vyznání víry místo Slova, přesně v ten den došlo Slovo do plnosti svého účinku. To se stalo právě teď“ — (tím byly myšleny předchozí tři měsíce, kdy došlo k otevření sedmi pečeti).

Tam *oni* ukřižovali Jej. Kdo to byli ti oni? To byli nejlépe vyučení bibličtí učenci tamtoho času. Pokud mohl být po této stránce nalezen někdo povolanejší, měl by to být právě farizeus, saduceus nebo rabín. *Oni* byli těmi kazateli a duchovenstvem toho dne. Byla to jejich povinnost, aby vedli lidi k pravdě. Jaký je to protiklad! Tvrdili, že uctívají Boha, a byli to právě oni, kteří ukřižovali toho, o němž tvrdili, že Ho uctívají. A copak se totéž neděje dnes? Kazatelé, kteří by to měli dobře vědět, odsuzují Slovo ze svých kazatelen a říkají: „To je přece fanatismus. Držte se od toho zdaleka.“ A když tohle dělají, křižují v roce 1963 Ježíše Krista znovu a jsou stejně tak trestuhodní jako tamti lidé v Ježíšově době.

Tam Jej oni *ukřižovali*. Nejdřív se Mu posmívali a pak Ho s vyloučením veřejnosti bili. Potom mu svlékli oděv a pověsili Ho na kříži, což bylo veřejnou potupou. Bill řekl: „To je totéž, co udělali dnes svými vyznáními víry. Svlékli dobrotu a šaty Evangelia tím, že se pokusili tyto věci postavit do jiného věku; a když to udělali, pověsili Ho znovu na kříž.“

A proč Ježíše ukřižovali? Přivedla je k tomu závist a předsudky. Zamysleme se nad Jeho soudním přelíčením. Jakého druhu byla obžaloba, která byla proti Němu vznesena? Oni Ho odsoudili za to, že byl rušitelem sabatu a protože ze sebe dělal Boha. (On Bohem byl a sabat porušil, protože byl Pánem sabatu). A tak našli vinu na Muži, jenž byl Slovem. Teď hledají vinu na Slově, které působí skrze člověka. Jak tito učedníci poznali Ježíše Krista? Poznali Jej díky Jeho skutkům, jež byly důkazem, kým On byl. Totéž platí pro dnešní den.

Bill řekl: „Žaluji tuto rotu ordinovaných kazatelů. Díky svým denominačním vyznáním víry křijují lidem samotného Boha, o němž tvrdí, že Ho milují a že mu slouží. Žaluji tyto kazatele ve jménu Pána Ježíše, protože tvrdí, že dny zázraků patří minulosti a že vodní křest ve jménu Ježíše Krista není správný, protože nahrazují Slovo vyznáními víry; žaluji je za křižování Pána Ježíše podruhé. Mají krev Ježíše Krista na svých rukou. Veřejně křijují Krista; berou lidem to, co jsou povinni jim dávat a nahrazují to nějakou náhražkou, a to kvůli popularitě a stravence.“

Tam *Ho* oni ukřižovali. Ježíš Kristus byl Bohem zjeveným na podobenství těla kvůli tomu, aby odzrcadloval Slovo Boží pro ten věk, aby ten věk mohl uvidět Boží zaslíbení. A Duch svatý dělá totéž v dnešní době. Je to Duch Boží na tom samém Slově a snaží se najít někoho, v němž by mohl přebývat a který by se stal v tomto věku tímto odzrcadlením a byl důkazem toho, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.¹²⁰ Ježíš řekl: „*Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, i on dělat bude; a bude dělat větší skutky než tyto, neboť já jdu ke svému Otcí.*“¹²¹

Lidé si neuvědomují, že odmítnutí, kterékoli částí Slova je odmítnutím Krista, protože On je Slovem. Tak mnozí křesťané se nechávají pokřtít ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, jenž je katolický výplod, a tím odmítají Petrovo přikázání: „*Aby činili pokání a nechali se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijali dar Ducha svatého.*“¹²² Jak si může křesťanská žena ostříhat vlasy, potom, co se dozvěděla, že apoštol Pavel tuto věc odsoudil.¹²³ Jak si může křesťanská žena obléknout na sebe kalhoty, když Bible

¹²⁰ Židům 13:8

¹²¹ Jan 14:12

¹²² Skutky 2:38

¹²³ 1. Korintským 11:5–15

jasně říká, že je to ohavnost před Pánem, aby si žena oblékala mužský oděv.¹²⁴ A to je jen několik detailů mezi mnoha jinými. Když nábožensky založení lidé odmítnou Slovo, pak jim zůstává pouze „forma pobožnosti, ale zřikají se její moci“.¹²⁵

„A proto,“ Bill řekl, „žaluji tuto rotu kleriků dnešního dne. Žaluji toto pokolení ve jménu Ježíše Krista skrze autoritu Božího Slova; vy Ho křížujete znovu. Tím, že vyzdvihujete vaše vyznání víry, křížujete Slovo, takže ono ztrácí účinek, jímž by mělo na lidi působit.“¹²⁶

Na konci nabídl stejné řešení, jež Petr přinesl před tak dávným časem. Bill řekl: „Vyzývám toto pokolení k pokání a návratu k pravdě Slova. Vraťte se k víře našich otců. Vraťte se k Duchu svatému, protože Bůh je neměnný. Když On řekl: ‚Tato znamení pak budou provázet ty, kdo uvěří,‘ On tomu musí zůstat věrný po celou věčnost.¹²⁷ Je to Jeho Slovo.“

Jeho závěrečná modlitba odhalila prázdnou nádobu, teď tolik vyčerpanou a křehkou před Pánem, která se vylila pro tyto lidi. „Bože,“ modlil se, „mnozí lidé nacházejí cestu zpět do tvého Slova, což je jediná cesta života. Otče, Ty víš, že jsem tyto věci neřekl kvůli nějaké své krutosti. Řekl jsem je s láskou. Prosím, Bože, za tyto lidi, aby tomu porozuměli a přijali nápravu. Když jsi byl zavěšen na kříži, prosil jsi: ‚Otče, odpusť jim, protože jsou slepí a neví, co dělají.‘¹²⁸ Prosím za tyto dnešní kazatele, jež křížují znovu Slovo tím, že berou své vyznání víry a denominační nauky jakožto náhražky za Slovo života. A potom kritizují pravdu, kterou Ty potvrzuješ. Prosím za tyto kazatele a za jejich sbory, abys je pozval znovu na svatební večeři. Kéž by tentokrát přišli a nehledali výmluvy.“

„Prosím, Bože, aby na každém místě, kde budou poslouchat tato slova (jak ti, kteří jsou tady přítomní, tak i uprostřed těch, kteří uslyší tento zvukový záznam), aby Duch svatý povolal každou osobu, která je předurčená před založením světa, kdy její jméno bylo vloženo do Beránkovy knihy života. Ať uslyší ten Boží hlas promlouvající dnes —

¹²⁴ 5. Mojžíšova 22:5

¹²⁵ 2. Timoteovi 3:5

¹²⁶ Matouš 15:1–9

¹²⁷ Marek 16:17, 18

¹²⁸ Lukáš 23:34

ten tichý jemný hlas, který říká v jejich srdcích: *„To je ta cesta, jděte po ní.“*¹²⁹ Vyslyš, Otče, prosím o to v Ježíšově jménu.“

17. července 1963 Bill vysvětlil, co ho vedlo ke kázání, jež nazval „Pavel, vězeň Ježíše Krista“. Když Pavel psal Filemonovi, použil tento výraz ve svém pozdravu. I když Pavel psal tento dopis za svého pobytu ve vězení, neodkazoval se na své fyzické místo, v němž se nacházel. Myslel tím, že byl vězněm vůči Slovu Ježíše Krista, protože Kristus je Slovem. Pavel byl svázaný s Ježíšem Kristem, svým Spasitelem, poutem tak hluboké lásky, že mohl dělat pouze to, co mu řekl Ježíšův Duch. Totéž může být řečeno o každém muži a ženě, kteří se skutečně setkali s Pánem Ježíšem.

TEĎ, KDYŽ HO JIŽ BŘEMENO kázání „Obžaloba“ tolik netížilo, mohl se Bill radovat z letního období. Popravdě řečeno uvažoval o tom, že by zůstal v Jeffersonville do konce roku. Měl tady sbor, který rád přijímal jeho kázání, a v Tucsonu neměl žádný sbor, který by mohl nazvat svým domácím. Odjel do Tucsonu na příkaz Páně; nicméně je možné, že už naplnil vše, co Pán tam od něj vyžadoval. Snad by mohl zůstat tady v Jeffersonville, kde by mohl svobodně kázat. Věděl o tom, že jeho manželka a děti by z toho měli radost; měli tady přece tolik přátel.

Když se o tom zmínil Medě, opatrně odpověděla: „Bille, vím, že tě Bůh poslal do Arizony, jenže ti ještě neřekl, aby ses vrátil zpět. A to mi dělá starosti.“

Bill odpověděl: „Myslel jsem hlavně na děti a na tebe. Já budu sloužit Pánu, kamkoliv půjdu.“

Po několika minutách spatřil Ohnivý sloup, jenž psal něco na stěně jeho obýváku. Ještě dlouho potom, co zmizela planoucí písmena, zůstala tam slova — jako vypálena v jeho paměti. Pán napsal: *„Vrať se do Arizony.“*

V průběhu posledního červencového týdne si určil jeden den na setkání s dvaceti lidmi, kteří jej prosili o soukromé pohovory. Tito lidé nebyli členy jeho shromáždění. Byli to příchozí ze všech koutů země. Před začátkem prvního pohovoru strávil hodinu na modlitbě a prosil o moudrost. Duch svatý odpověděl na jeho modlitbu tím, že mu otevřel

¹²⁹ 1. Královská 19:11–13; Izaiáš 30:21; Jeremiáš 7:23; Kolossenským2:6

bránu do rychlejší dimenze a ukázal mu každou otázku, jež mu jednotliví lidé dnes postaví. Každou otázku s odpovědí napsal na jednotlivý list papíru a pak poznámkový blok odsunul. Každé osobě byla vyznačena půlhodina. Když nadešel ten čas, Bill sáhl po poznámkovém bloku, vytrhl první list a podal ho překvapené osobě. Otázka, o níž si chtěli promluvit, tam už byla napsána a pak následovala Billova odpověď. A to byl důkaz toho, že odpověď pochází od Boha.

28. července 1963 kázal své mistrovské kázání, jež pojmenoval „Kristus je zjevení tajemství Boží“. Byl to vrchol všeho, co ho Bůh naučil. Řekl: „Toto kázání objasňuje, proč jsem řekl to, co jsem řekl a proč jsem udělal to, co jsem udělal.“

Jako kontext kázání četl z epištoly ke Kolossenským 1:15 až 29 slova, která mluví o Kristu...

[15] On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření.

[16] Jím bylo stvořeno všechno, co je na nebi i na zemi, věci viditelné i neviditelné, jak trůny, tak panství, jak vlády, tak mocnosti – všechno je stvořeno skrze něj a pro něj.

[17] A on je přede vším a jím všechno stojí;

[18] On je hlavou těla církve, On je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem držel prvenství.

[19] Vždyť Otcí se zalíbilo, aby veškerá plnost přebývala v Něm

[20] a aby Jeho prostřednictvím všechno smířil se sebou. Skrze Něj způsobil pokoj, když krví Jeho kříže usmířil to, co je na zemi, i to, co je na nebi.

[21] I vás, kdysi odcizené a nepřátelské v mysli kvůli zlým skutkům, nyní již usmířil

[22] svým pozemským tělem skrze smrt, aby vás postavil před svou tváří svaté, neposkvrněné a bezúhonné -

[23] pokud ovšem zůstáváte založení a pevní ve víře a neodchylujete se od naděje evangelia, jež jste slyšeli, jež bylo vyhlášeno všemu stvoření pod nebem a jehož jsem se já Pavel stal služebníkem.

[24] Nyní se tedy raduji ve svých utrpeních pro vás a svým tělem doplňuji to, co zbývá

z Kristových soužení pro Jeho tělo, jímž je církev.

[25] Jejím jsem se stal služebníkem, vzhledem ke správcovství, jež mi bylo pro vás dáno od Boha, abych naplnil Boží slovo -

[26] to tajemství, jež bylo po věky a pokolení skryté, avšak nyní bylo zjeveno jeho svatým,

[27] jímž si Bůh přál oznámit, jaké je bohatství tohoto slavného tajemství mezi pohany: je to Kristus ve vás, ta naděje slávy.

[28] Jeho kážeme, napomínajíce každého člověka a učíce každého člověka ve vsí moudrosti, abychom každého člověka postavili dokonalého v Kristu Ježíši.

[29] A právě proto pracuji a bojuji podle Jeho moci, která ve mně mocně působí.

BILL VYUČOVAL, že předtím než vznikly atomy, Bůh osnoval plán, aby vyjádřil sebe jako Otec a Syn a Spasitel lidstva, stejně tak jako Utěšitel, Lékař a Přítel a nakonec milující Manžel pro svou nevěstu. On vetkal tento plán do osnovy ve formě tajemství, jež pomalu odhaloval napříč věky lidských dějin. Celistvost Bible vyjadřuje Boží velký záměr zjevení Jeho samotného v Kristu.

Bill řekl: „On je svrchovaným tématem celé Bible. Pokud čtete Bibli a nevidíte Krista v každém jejím verši, vraťte se a čtěte znovu, protože jste něco minuli. Bible je Kristus. On je Slovem. Když čtete: ‚Na počátku Bůh stvořil...‘ Zde je Kristus. Vidíte? Od prvního verše do posledního ‚amen‘ ve Zjevení — každé jednotlivé slovo vydává svědectví o Ježíši Kristu.“

Bill vysvětlil, jak skutky každého starozákonního věřícího svým způsobem nastiňovaly Krista. Například, když Mojžíš vystoupil na horu Sinaj a přijal od Boha deset přikázání, to předcházelo Ježíše, když kázal své kázání na hoře v Galileji a říkal: „*Slyšeli jste, že předkům bylo řečeno: ‚Nezcižoložíš.‘ Já vám však říkám, že každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcižoložil ve svém srdci.*“¹³⁰ Když Jan křtil Ježíše v Jordánu, tento akt naplnil předobraz Starého zákona, kdy obětní

¹³⁰ 2. Mojžíšova 20:14; Matouš 5:27, 28

beránek musel být umytý.¹³¹ Ježíš řekl: „*Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ona svědčí o mně.*“¹³²

Když Bůh stvořil vesmír, měl ve své mysli trojí záměr. Zaprvé, chtěl zjevit sám sebe lidem tím, že se vyjádřil ve svých atributech. Nemohl to udělat jako Jahve Bůh, který naplňoval celý prostor, čas a věčnost. On zůstává tak hluboce zahalen tajemstvím, že do toho nikdo nemohl proniknout. Jak by také mohli pochopit Bytost, která vždycky existovala. A proto vyjádřil své Otcovství tím, že se stal Synem člověka. A proto Ježíš sám sebe nazýval Synem člověka.¹³³ Bůh chtěl sám sebe ztotožnit s lidskou Bytostí skrze zjevení sebe sama v Kristu.

Zadruhé, Bůh chtěl žít v lidech a tímto způsobem docílit svrchovanost v těle věřících, jež nazval svou nevěstou. Na počátku to mohl udělat v Adamovi a Evě, ale pak je hřích oddělil od Jeho přítomnosti. Proč Bůh nezachoval Adama a Evu v čistotě? Kdyby to udělal, nikdy by nemohl vyjádřit plnost svých atributů. On byl Synem, Spasitelem a Uzdravitelem, a to mohl vyjádřit pouze skrze Krista. Rozumíte? Všechny věci jsou provázány s touto osobou Ježíše Krista. Boží velký záměr se vždy zakládal na tom, aby zjevil sám sebe — zaprvé v Kristu, jako plnost Božství tělesně, a pak v lidech, kteří přijmou Kristova Ducha svatého do svého nitra. Tito zvláštní lidé dělají Ježíše Krista tím svrchovaným ve svých životech. Od začátku Bůh neúnavně směřoval k tomuto cíli. A tak může být oslaven v lidech, kteří umožní Ježíši Kristu tuto svrchovanost, to znamená, že On zaujme prvenství nad a před všemi věcmi.

Zatřetí, Božím záměrem bylo obnovit Království zpět do takového stavu jako v Edenské zahradě, aby se mohl Jeho lid s ním znovu procházet ve večerním chládku jako Adam s Evou před svým pádem. Kvůli tomu vyjádřil Bůh sám sebe skrze věky, jako Otec a Syn a Duch svatý. Otec a Duch svatý, to je jeden a tentýž Duch. Rozumíte tomu? To nejsou tři bohové; je to jeden Bůh, který vyjadřuje sám sebe ve třech attributech. Bůh vyjádřil sám sebe v Ježíši Kristu, který byl Otcem, Synem a Duchem svatým — plností Božství tělesně.¹³⁴ Teď *plnost* Božství tělesně přebývá v Jeho Církvi (v nevěstě), a ona se podvoluje

¹³¹ 2. Mojžíšova 29:15–18; Matouš 3:13–15

¹³² Jan 5:39

¹³³ Příklady z Matouše 8:20; 9:6; 11:19; 12:8, 32, 40; 16:13, 27, 28; 17:9, 12, 22; 18:11; 20:18, 28; 24:27, 30, 37, 39, 44; 25:13, 31; 26:24, 45, 64. Existují mnohé další odkazy v evangeliu Marka, Lukáše a Jana.

¹³⁴ Kolossenským 2:9

Jeho svrchovanosti. Všechno, čím byl Bůh, vlil do Krista. A všechno, čím je Kristus, On vlévá do své Církve (tím má na mysli jednotlivé věřící, nikoliv skupiny).

Sám Otec vydává svědectví, že Ježíš Kristus musí mít toto prvenství. Když Petr, Jakub a Jan vystoupili s Ježíšem na vrchol hory, učedníci spatřili ve vidění Mojžíše a Eliáše, kteří stáli s jejich Pánem. Mojžíš znázorňoval Zákon, Eliáš znázorňoval proroky. Pak Mojžíš a Eliáš zmizeli a zanechali Ježíše Krista zářit samotného. A najednou z oblaku promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“¹³⁵

Ježíš Kristus je plně projeveným Bohem. Vzpomínáte si, jak Petr obdržel své velké zjevení? On řekl: „Ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.“ Ježíš odpověděl: „Požehnaný jsi, Šimone, protože ty jsi to neobdržel od nějakého člověka, ale můj Otec, který je v nebesích, ti to zjevil. A já na té skále postavím svou církev (na zjevení, kdo já jsem) a brány pekel ji nepřemohou.“¹³⁶ Všimněte si, jak Ježíš řekl: „Šimone, jsi požehnaný.“ Toto zjevení přichází ke každému věřícímu jednotlivě, nikdy skupinově. Kristovo ztotožnění je s jednotlivcem — s mužem nebo ženou, kteří jsou natolik vydáni Boží vůli, že samotné Slovo se v této osobě projevuje. Proti této nauce se staví celé peklo, ale ona je pravdivá.

Čím je tedy znovuzrození?¹³⁷ Ono je tvým zjevením, že Ježíš je tím Kristem. Ty jsi znovuzrozen, když Ježíš Kristus (který je Slovem) ti osobně zjevuje sám sebe.

Kristovo tělo má mnoho údů; každá osoba v něm je individuálně vedena Duchem Božím, a přesto všichni společně drží krok s Jeho Slovem. Jak se může nějaká osoba stát částí tohoto vznešeného plánu? „Všichni jsme totiž byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho těla — ať už Židé nebo pohané, a všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“¹³⁸

Jelikož Ježíš Kristus je Hlavou těla (které je Jeho Církvi, Jeho nevěstou), pak toto tělo nevěsty musí následovat tuto Hlavu, protože Církev je částí Jeho zmrtvýchvstání a částí tohoto tajemství. Právě tak jako Bůh zjevil sám sebe skrze Ježíše Krista a vzkřísil Ho Slovem, tak On zjevuje sám sebe své Církvi a křísí ji tímtež Slovem. Nevěsta je částí

¹³⁵ Matouš 17:1–5; Marek 9:2–8

¹³⁶ Matouš 16:13–18; Marek 8:27–29

¹³⁷ Jan 3:1–21; 1. Petrova 1:23

¹³⁸ 1. Korintským 12:12–14

Jeho trojitého tajemství. A proto tělo nemůže uznat jinou vrchnost kromě Slova, protože Hlava a tělo jsou spojeny.

Ježíš Kristus byl v prorocích, byl v Žalmech, byl v historii; On je tady teď a bude ve věkách, které nastanou, a to z Něj dělá toho stejného včera, dnes i navěky. Jestli On je ústředním tématem Bible a pokud je Bible v nás, pak On by měl být hlavním tématem všeho, o čem přemýšlíme, co mluvíme a co děláme. Kristus by měl být prvořadým tématem našich životů.

Na konci tohoto čtyřhodinového poselství Bill řekl: „Nezapomeňte na to, co vám Bůh přikázal, malé děti, milujte se vespolek.¹³⁹ Milujte jeden druhého, i když je někdo na omylu; ať je svatý nebo hříšný, jestli je člověk na omylu, milujte ho přesto. Neúčastněte se jeho hříchu, ale něžně, ne s hořkostí a výtkami, ale s něžností mu řekněte o naději života, jež se nachází ve vašem nitru skrze Ježíše Krista a která nám byla zjevena Duchem svatým. Pokud máš problémy s tím, abys ho miloval, pros Boha v modlitbě, aby ti pomohl, protože Bůh miluje hříšníka.“

Pak vedl Bill své shromáždění v písni „Vezmi jméno Ježíš s sebou“. Na konci první sloky řekl: „A teď vám prozradím malé tajemství.“ A na konci druhé sloky řekl: „Všechno je projevono v Kristu: Bůh, Bible, Církev a všechny jiné hodnotné věci jsou projevony v Kristu.“ Na konci třetí sloky řekl: „Jestli se ohlédnete dozadu na hodiny, jsou přesně 2 hodiny — konec druhého tažení; třetí tažení je tady.“

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE (v pondělí 29. července 1963) William Branham odcestoval do Chicaga, kde kázal sedmkrát, od 31. července do 4. srpna. Ačkoliv tato shromáždění měla evangelizační ráz, spolu s modlitebními řadami a nadpřirozeným rozpoznáváním, jeho kázání přesto obsahovala prvky a odkazy na věci, jímž se naučil v průběhu otevření sedmi pečetí. Bill nebyl schopen v sobě potlačit ani se vyhnout dopadu těchto sedmi nadpřirozených zjevení na jeho život.

Po zbytek léta kázal ještě pět výjimečných kázání, které zahřívaly z kazatelny Branhamovy modlitebny: „Znamení času sjednocování“, „Jak mohu zvítězit?“, „Dokonalá víra“, „Znamení“

¹³⁹ 1. Janova 3:11; 18:23, 24; 1. Janova 4:7, 11, 12; 2. Janova 1:5

a „Zoufalství!“. V kázání „Dokonalá víra“ se vrátil ke svému důvěrně známému tématu z Marka 11:23, kde Ježíš řekl: „Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.“ Od doby otevření těch sedmi pečetí získal tento verš v jeho myšlení hlubší význam.

V neděli ráno 1. září 1963 kázal v Jeffersonville „Znamení“. Bill přečetl text z 12. kapitoly 2. Mojžíšovy, kde Bible pojednává o tom, jak se děti Izraelského národa nakonec vymanily z egyptského otroctví. Mojžíš poručil každé rodině zabít beránka a pomazat trochou beránkovy krve zárubně dveří jejich domů. Mojžíš řekl, že anděl smrti bude procházet této noci zemí a zabije každého prvorozeného syna v Egyptě, včetně každého prvorozeného z Izraelského národa. Jediné bezpečné místo se bude nacházet v domě, kde bude na zárubních viditelná beránkova krev. Bůh řekl, že tato krev bude znamením, a když uvidí tuto krev, anděl smrti mine všechny nacházející se v tomto domě.

Slovník definuje slovo znamení jako: „něco, co slouží jako označení, důkaz nebo vyjádření něčeho jiného; zkratka znak“. Této noci v Egyptě umřel beránek jako náhrada za smrt prvorozených Izraelitů. Krev na zárubních byla znamením toho, že ti, kteří se nacházeli uvnitř domu, věřili Bohu, a skrze svou víru byli zachráněni. Oni byli ztotožnění s krví toho beránka.

Události této noci v Egyptě předznamenaly zvířecí oběti přinášené nejdříve ve stanovém příbytku na poušti a později v kamenné svatyni v Jeruzalémě. Tyto zvířecí oběti byly zadostiučiněním za hříchy těchto lidí, kteří věřili v Boha Jahve, nicméně život tohoto zvířete se nemohl vrátit do tohoto věřícího. Oni odcházeli z této ceremonie se stejnou povahou, s jakou přicházeli. Tehdy v minulosti krev jakožto chemická sloučenina stála jako znamení, že hříchy tohoto ctitele byly odpuštěny.

Ale když Ježíš Kristus, Boží beránek, byl obětován tak, že byl kolem třicátého roku našeho letopočtu ukřižován Římany, chemická sloučenina Jeho krve stekla na zem, ale Duch života, který pulzoval v Jeho duši, se vrátil zpět na věřící o Letnicích.¹⁴⁰ Dnes je znamením pro věřícího křest Duchem svatým. Je to doslovný život Ježíše Krista, který se vrací zpět na věřícího. Jeho přítomnost v životě člověka

¹⁴⁰ Jan 14:16–27; 15:26, 27; Skutky 2

poukazuje na to, že obětní Kristova krev byla použita vírou a ta víra byla Bohem přijata. To mění povahu tohoto ctitele a dělá věřícího novým stvořením. Znamení, to je věčný život, protože to je život samotného Boha, který je vložen dovnitř lidské bytosti. Bill řekl: „Úplná poslušnost vůči celému Božímu slovu tě opravňuje ke znamení. Zaprvé, činite pokání a dejte se pokřtít ve jménu Pána Ježíše Krista, a pak jděte dál. Úplná poslušnost vůči Slovu, jímž je Kristus, tě uvede do Krista.“

Zatímco Bill vztahoval tuto biblickou lekci na dnešní dobu, zdůrazňoval, že každý potřebuje vejít pod toto znamení. Křest Duchem svatým to není nepovinná záležitost. To je věc zásadního významu. To je věčný život, protože to je život samotného Boha, jenž vstupuje do věřícího. Spousta lidí si dokáže představit Boha jako nějakého dobrosrdečného dědečka, který bezmezně miluje svá vnoučata. Takovéto smýšlení je chybné. Bůh nemá vnoučata. On je Otcem a má pouze syny a dcery. Aby ses mohl stát Božím dítětem, musíš se znovuzrodit. Nemůžeš žít v nevíře a očekávat Boží dobrotu, která bude přehlížet tvé hříchy a pak tě Bůh tak jako tak vezme do nebe. Musíš věřit Božímu slovu, jinak zahyneš. Ve skutečnosti můžeš být velice dobrým člověkem. Pravidelně chodit do kostela, zpívat ve sboru, mluvit v jazycích, dokonce kázat Evangelium, ale pokud to Znamení se ve tvém životě neprojevuje, jistě zhyneš. Boží hněv je prudký a Jeho soud je věčný. Jediné bezpečí je pod Znamením. V 1. epištole ke Korintským 12:13 nám Pavel sděluje, jak se můžeme stát částí Kristova těla: „Jedním Duchem jsme pokřtěni do jednoho těla...“ Poselství zní: vejdi do Krista. Pokud opravdově věříš Božímu slovu, to Znamení pak bude aplikováno ve tvém životě.

Na začátku večerní bohoslužby Bill řekl: „Toto dnešní ranní poselství bylo pro mne vrcholovým poselstvím celé mé služby. Doufám, že jste pochopili, co znamená Znamení. Znamení je znakem toho, že krev byla použita. Bůh požadoval oběť a Ježíš zaplatil cenu prolitím své vlastní krve. Z Jeho života vyšel Duch svatý. Když je krev na tobě použitá, Duch svatý je Znamením toho, že tvoje cena byla zaplacená. Bůh tě přijal. Znamení znamená, že ty a Kristus jste jednou osobou — Jeho život v tobě působí ve tvém nitru skrze Ducha svatého. Je to pro bohaté i chudé — pro všechny, kteří to mohou přijmout.“

Pak Bill nasměroval otázku na všechny posluchače: „Jak mohu s jistotou vědět, že to Znamení mám?“ Zdůraznil, že k tomu neexistuje žádný zvláštní důkaz. Mluvení v jazycích je darem Ducha svatého,

nikoliv však důkazem toho, že tam přebývá. Dary mohou být napodobeny ďáblem a jeho démony. Ale pokud někdo následuje Petrovy pokyny, které dal ve Skutcích ve 2. kapitole (čtiňte pokání a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista) a jestli tato osoba požádá Boha o Znamení, Bůh je zavázán vůči svému Slovu této žádosti vyhovět.¹⁴¹ Bill naléhal na všechny, aby se prozkoumali. Porovnejte, jaké byly vaše touhy předtím, než jste byli pokřtěni a jaké touhy jsou po tom. To vám odhalí, jestli to máte nebo ne. Samozřejmě, to Znamení ve vás zrodí ovoce Ducha: lásku, radost, pokoj, shovívavost, jemnost, dobrodiní, víru, vlídnost, zdrženlivost.¹⁴² Nicméně, to Znamení vás povede neměnně do Božího poselství pro tuto hodinu. Bill vysvětlil, že poselství na tuto hodinu můžeme najít v otevření těchto sedmi tajemných pečetí, a sám Ježíš Kristus, samotné Znamení, je vrcholovým kamenem celého tohoto zjevení.

V neděli večer Bill kázal na téma „Zoufalství“. V tomto kázání ukázal, jak může zoufalství nějakého člověka přivést Boha na scénu pro tohoto jednotlivce. Znázornil tento princip příklady z Písma a z historie a z věcí, jichž byl svědkem ve své vlastní službě. V 2. Královské 4. kapitole vzal lekci z příběhu Sunamitské ženy, jejíž jediné dítě zemřelo následkem slunečního úžehu. Ona v zoufalství zašla za prorokem Elizeem a kvůli jejímu zoufalství Bůh přivedl jejího syna zpět k životu. V celém kázání zůstalo nadále Billovým tématem *Znamení*. Poukazoval na zoufalou potřebu každého muže a ženy po Znamení, aby bylo použito v jeho nebo jejím životě. Bill řekl: „Nemůžete upadnout do zoufalství, dokud k vám Bůh nepromluví. Ó, církvi, povstaň, hni sebou! Štípní se do svého svědomí. Probuď se v této hodině! Musíme být v zoufalství, jinak zhyne! Přichází něco od Hospodina! Víím, že to je ‚Tak praví Pán‘. Přichází něco, a raději bychom měli být nalezeni v zoufalství. Pro jednoho každého z nás je to záležitost mezi životem a smrtí.“

Druhý den ráno odcestoval William Branham se svou rodinou na západ; opustil vlhké vedro indiánského léta a směřoval do suchého horka arizonského podzimu. Nadále však zdůrazňoval své poselství *Znamení* v různých kázáních v průběhu následujících šesti měsíců a pokračoval v tom ve svých zmíenkách po zbývajícím čas svého života. Byl to opravdu vrchol jeho evangelizační služby, protože toto kázání

¹⁴¹ Lukáš 11:9–13; Skutky 2:38, 39

¹⁴² Galatským 5:22, 23

vysvětlilo, jak můžeme přijmout křest Duchem svatým a proč je to tak důležité. Na konci nebude mít pro jednotlivce význam žádná jiná věc kromě toho, že mohl použít Znamení.

Než uplynul rok 1963, Bill ještě odcestoval do Shreveportu v Louisianě, aby kázal v Life Tabernacle. Na žádost Jacka Moora Bill vtěsnal osm kázání a svatební ceremonii do období pěti dnů, počínaje středou 27. listopadu do neděle 1. prosince. V průběhu tohoto týdne znovu promlouval na aktuální téma „Znamení“. Tento předmět stále hořel v jeho srdci, a tak si zoufale přál, aby tomu lidé porozuměli. Oni zkrátka toto Znamení musí mít!

V neděli večer naplánoval rychlou modlitební řadu, kde lidé budou moci procházet mezi dvěma řadami kazatelů, kteří se budou modlit, když budou procházet. Aby pro tuto událost připravil víru lidí, Bill pronesl kázání, které pojmenoval „Jdi, probud' Ježíše“. Vzal svůj text z Markova evangelia 4:35–41, které nám vypráví, jak se Ježíš plavil na lodi se svými učedníky, když přeplouvali na druhou stranu Galilejského jezera. Ježíš usnul na zádi lodi. Když spal, přišla bouře, jež hrozila potopením lodi. Jeho učedníci probudili Ježíše a prosili Ho o pomoc. Ježíš utišil bouři jednoduchým příkazem. A pak pokáral své učedníky z nedostatku víry. Bill ukázal svému publiku, že Ježíš je tady zrovna teď, a řekl: „Dotkněte se Jej svou vírou a sledujte, jaké zázraky se budou dít.“

Na důkaz toho měl Bill v úmyslu použít Boží rozpoznání, jež mu bylo dáno, aby mohl demonstrovat přítomnost Ježíše Krista. Mezi stovkami lidí sedícími v Life Tabernacle znal jména asi jenom tuctu lidí. Zmínil se o všech tím, že je pojmenoval (Blair, Dauch, Evans, Fritzinger, Maguire, Moore, Sothmann, Stadsklev a Wood) a poprosil tyto přátele a známé, aby se toho večera nemodlili za sebe, ale ať se raději modlí, aby Bůh promluvil k těmto lidem, které Bill neznal.

Když se ukázal anděl Páně, Bill řekl: „On je tady s námi... Vidím, jak povstává. Tam u stěny po mé levé straně sedí muž, který se modlí za své plíce. Prodělal už celou řadu operací, které jeho problém nevyřešily. On se teď za to modlí. Věříte, pane? Jmenujete se Buford. Ježíš vás uzdravuje, pokud jen uvěříte. Nikdy jsem toho muže neviděl. Postavte se, jestli je to pravda.“ Muž s prošedivělou hlavou středního věku v brýlích se postavil. Zatím Bill sledoval, jak se anděl pohybuje a ubírá se do zadní části budovy; když se zastavil, Bill řekl: „Tam vzadu sedí nějaká paní, modlí se za svého manžela. Je to alkoholik. Vidím, jak

se potácí. Ona se modlí za jeho osvobození. Jmenuje se Morganová. Zvedněte ruku.“ Ona to udělala. „Neznáme se, ale je to pravda. Řekněte mi, koho se dotkla?“

Toto světlo bylo viditelnou podobou anděla — to světlo se pohybovalo mezi obecnstvem a zastavilo se nad ženou sedící v jedné z prvních řad. Bill řekl: „Tady vepředu naproti mě se nachází paní, jejíž zdravotní stav je horší, než si myslí. Ona trpí hemeroidy, které se mění na rakovinu. Paní Andersonová, jestli uvěříte z celého svého srdce, Ježíš Kristus vás uzdraví.“

„Vidím tady sedícího muže, který měl ve svém životě nemalé problémy. Když byl mladší, onemocněl na příušnice, a to způsobilo poškození jeho srdce. Jeho děti, to jsou samí chlapci. Chtěl by mít holčičku. Ten pán je kazatel. Kazateli Birde, je to pravda? Ať vám Bůh splní vaši prosbu, pane.“

Pak promluvil k ženě sedící vepředu. „Vy jste přišla o čich, je to pravda, paní?“ Přikývla, že ano. Bill pokračoval: „Jste manželkou kazatele a modlíte se za své dva syny. Jmenujete se sestra Leggová.“

„To je pravda,“ ozvala se paní Leggová.

Obecenstvu Bill řekl: „Nikdy jsem ještě takovou věc ve svém životě neviděl. Věříte teď, že Jeho přítomnost je tady? Copak Židům 4:12 neříká, že Slovo Boží rozpoznává myšlenky a záměry srdce? Ježíš je v loďce. On je tady právě teď; Jeho Slovo koná to, co řekl, že bude konat — vezme tajemství srdce a oznamuje je. Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“¹⁴³

¹⁴³ Židům 13:8

KAPITOLA 91

UTIŠENÍ SNĚHOVÉ BOUŘE

PODZIM 1963

TEĎ, KDYŽ JEJICH letní prázdniny skončily, Rebeka, Sára a Josef Branhamovi se v září roku 1963 vrátili každý do své školy. Jednou odpoledne musela Meda odjet nakoupit oblečení a školní potřeby pro své děti. Bill s ní jel do obchodního domu Penny, který se nacházel v centru Tucsonu. Zatímco se Meda prodírala uličkami dámské konfekce v prvním patře, Bill vyjel pohyblivým schodištěm do druhého patra, aby si vybral nějakou košili. Když našel to, co chtěl, posadil se do křesla poblíž eskalátoru a čekal na manželku. Obchod byl přeplněn zákazníky. Dva eskalátory přemísťovaly nepřetržitý proud lidí nahoru a dolů. Jako červené a bílé krvinky protékají krevními cévami, tak byli tito zákazníci živoucí mízou tohoto obchodu. Spousta žen měla ostříhané vlasy vyfoukaného a natupírovaného stylu, který zpopularizovala Jacqueline Kennedyová, manželka prezidenta Spojených států. K eskalátoru přistoupili tři výrostci. Měli dlouhé vlasy a ofiny sčesané až na obočí podle vzoru britské rockové skupiny Beatles. Vlasy jednoho z chlapců byly tak dlouhé, že mu sahaly až na ramena. Když tito tři chlapci vystoupili z eskalátoru, obstoupili pult s košilemi a prohlíželi si cenovky.

Za nimi z eskalátoru vystoupila nějaká žena s nakrátko ostříhanými vlasy. Posadila se do křesla vedle Billa a položila své tašky s nákupem na zem. Otočila hlavu směrem k chlapcům s dlouhými vlasy a podotkla: „Co si o tom myslíte?“

Bill při pohledu na chlapce byl názoru, že vypadají zženštile, ale této ženě odpověděl: „Pokud byste je chtěla kritizovat, měla byste se raději podívat sama na sebe. Oni mají stejné právo si nechat narůst dlouhé vlasy, jako vy máte právo si ty svoje ostříhat. Na základě Bible byste to ani jeden ani druhý neměli dělat.“

Žena překvapena touto odpovědí zvedla své tašky a odešla. Dlouhovlasí chlapci také zmizeli. Bill dál sledoval lidi, kteří se pohybovali nahoru a dolů po schodišti. Někteří nastupovali na eskalátor, který se pohyboval směrem dolů. Několik málo žen na sobě mělo šaty. Většina z nich byla v kalhotách nebo v šortkách. Některé z dospívajících dívek na sobě měly mini šaty s velkým výstřihem. Téměř každá žena měla krátké vlasy. Bill pocítil, jak se ho zmocňuje

velký smutek, do takového stupně, že mu začalo být špatně. Uvažoval, jak dalece se může tento svět vzdálit od zbožnosti, svatosti a slušnosti.

Všímal si, že z větší části tváře těchto zákazníků postrádají jakýkoliv výraz. Postupně vnímal celý tento humbuk, který dělali; šoupání nohou a šustění nákupních tašek, smíšené s lidskými hlasy jakoby slyšel nějaké naříkání: „Ach... ach... ach... ach...“ jako vzdálený hukot nějakého vrtulového letadla, nebo zvuk něčeho podobného, něčeho, co už kdysi dávno slyšel, ale nevěděl, kam to má zařadit. Další žena, která přijela eskalátorem nahoru, mu připadala nějak důvěrně známa. Byla to žena kavkazského typu, mluvila španělsky s nějakou Španělkou, která stála vedle ní. Pod hranatými brýlemi byla kůže nad jejíma očima nalíčena zelenou ještěřčí barvou. Barva tohoto očního stínu v Billově paměti něco oživila. Teď už si uvědomoval, kde tuto ženu viděl.

Najednou se ocitl znovu v pekle — v pekle, které navštívil ve věku čtrnácti let, potom, když byl na pokraji smrti následkem zásahu z kulovnice do nohou. Tady bylo totéž děsivé sténání: „Ach... ach... ach...“ někde v pozadí. Tady se nacházeli titíž lidé bez života, s jejich tupými výrazy v obličejích. A tady stála tatáž žena s tou ohyzdnou modrozelenou barvou nad očima, jako zahnívající vřed způsobený nějakou nemocí. To všechno už viděl někdy před čtyřiceti lety, když navštívil tuto krajinu zatracených duší. Nikdy nemohl zapomenout, přinejmenším dokud se bude nacházet tady na této zemi, na to odporné místo.

Pocítil žaludeční nevolnost, zvedl se a odcházel směrem k eskalátoru, kde našel svoji manželku. Když ho Meda uviděla, zeptala se: „Bille, co se ti stalo, je ti špatně?“

„Ne tak docela, ale pokud nemáš nic proti, chtěl bych jet domů. Cítím se, jako kdybych byl mrtvý.“ Tázavě si ho prohlédla a on dodal: „Něco se mi tady přihodilo, jenže ti o tom teď nemohu nic říci. Budu čekat, až se mi naskytne příležitost, abych se s tím mohl podělit ve sboru v Jeffersonville.“

PRO CELÝ PODZIM roku 1963 neměl William Branham žádný rozvrh shromáždění. Nějaký čas si rezervoval pro dvě velké lovecké výpravy. V září s Billy Paulem a s Fredem Sothmannem odcestoval na sever do Britské Kolumbie, tentokrát na lov muflonů s velkým parožím.

Utábořili se poblíž řeky Toad u Osady 442. míle na aljašské dálnici. V tomto roce si Bud Southwick již předtím najal mladého muže, aby mu v průběhu této lovecké expedice pomáhal. Byl to rodilý Američan, který se jmenoval Oskar a byl příslušníkem horského indiánského kmene Bobrů. Toho dne, když Bill dojel do Budova srubu, Oskar přišel a poprosil, jestli by uzdravovatel nešel s ním a nepomodlil se za jeho matku. Zrovna prodělala srdeční infarkt a byla blízka smrti. Bill s Budem následovali Oskara do jeho vesnice. Oskar je přivedl do chatrče, kde jeho matka ležela na posteli; byla bledá a slabá. Její manžel s mnoha jejich dětmi byli také přítomni. (Měla 22 dětí.) Jelikož umírající žena nemluvila anglicky, překládala jí to její dcera Louise. Bill hovořil s matkou, dokud se nekontaktoval s jejím duchem. Pak jí Duch svatý zjevil osobní věci týkající se jejího života, a to všechny v místnosti ohromilo. Bill poprosil Boha v Ježíšově jménu, aby ji uzdravil. Obličej matky se uvolnil a za chvíli usnula a začala hluboce dýchat. Za několik minut se probudila jako nová žena. Bill se pomodlil modlitbu Páně, a pak s Budem odešli.

Druhý den ráno přijel Oskar do Budova srubu brzy z rána, aby jim pomohl naložit soumary. Někdy dopoledne se už lovci ubírali ve svých sedlech na sever. Jelikož se Oskarova vesnice nacházela nedaleko od cesty, Bill se tam chtěl zastavit a podívat se, jak se daří Oskarově mamince. Zastihl ji s její dcerou venku před srubem, když osedlávaly dva koně. Oskar krátce předtím zabil losa a teď se ho tyto dvě ženy chystaly naporcovat na pásy, aby mohly maso usušit.

Bill řekl Oskarově sestře: „Louiso, včera večer, když jsme se modlili modlitbu Páně, ti přišlo na mysl, že je to katolická modlitba. Jenže to není jen pro katolíky. Ježíš nás učil, abychom se modlili: ‚Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé.‘ To patří každému křesťanovi. Ale dnes bych nechtěl odříkávat modlitbu, ale rád bych se pomodlil za tebe a poděkoval Bohu za uzdravení tvé maminky.“

Louisa řekla: „My už dávno nejsme katolíci. Věříme tak, jak věříš ty. A chceme, abys nás pokřtil ve jménu Ježíše Krista. A toužíme po Duchu svatém.“

Po křtu lovecká skupina nasedla znovu na své koně a ocitla se v divočině. Jejich cílem bylo jedno horské údolí, vzdálené asi 60 kilometrů od nejbližší cesty. Když se toho večera utábořili a lovci jedli svou večeři u ohniště, Oskar vyprávěl o nějakých ponících, které před několika měsíci ztratil. Byla to jeho vina, jasný případ jeho nedbalosti.

Bud Southwick mu domlouval a řekl: „Oskare, přece dobře víš, že se koně takhle nenechávají. Určitě jsi o ně přišel. K dnešnímu dni je medvědi stoprocentně sežrali. Takoví domácí koně nemají na to, aby utekli grizzlymu.“ Oskarova tvář při tom pokárání opadla. Po několika následujících dnech se jednoho dne Oskar držel Billa všude, kam se jen pohnul. Večer se pak Oskar na Billa obrátil: „Mohl bych tě o něco poprosit?“

Bill řekl: „Jistě, Oskare. A co si přeješ?“

„Bratře Branhame, nepoprosil bys Boha, aby mi pomohl najít moje poníky?“

Bill si nebyl jist, jestli je to vůbec možné: „Bud řekl, že je už určité sežrali medvědi.“

„Bratře Branhame, kdybys požádal Boha, aby to udělal, věřím, že Bůh mi moje poníky vrátí.“

„Opravdu tomu věříš, Oskare?“

„Věřím. Bůh uzdravil moji maminku. Bůh ti řekl, kde je karibů. Ukázal ti toho medvěda grizzly, ač ho nikdo nebyl schopen uvidět. A Bůh také ví, kde se nacházejí moji poníci. On je může ochránit, a může ti ukázat, kde jsou.“

Později toho večera, když seděli u táboráku, Duch svatý sestoupil na Billa, a v tu chvíli jakoby se noc proměnila v jasné světlo, na slunečný den. Bill se zahleděl do nějaké strže kaňonu, jejíž stěny se tyčily blízko sebe a čněly do výšky vysokých horských vrcholů. A tam uviděl skupinku koní, kteří se tiskli k sobě. Strž byla zavátá tak hlubokým sněhem, že koně neměli prostor, aby se mohli pohybovat. Vypadali vyzáble, ale jinak zdraví. Najednou Bill viděl, jak se k nim někdo blíží ve sněžnicích — boty se širokou šerpou na lemu skřípaly, když se tato postava brodila hlubokým sněhem. Jakmile Bill toho muže poznal, hned se ocitl zpět v táboře zahleděn do plamenů praskajícího ohně. Podíval se nahoru na hvězdnou oblohu a řekl: „Oskare, najdeš své poníky. Je to ,Tak praví Pán.““

„A kde, bratře Branhame?“

„Nevím. Pán mi to neřekl, ale najdeš je. Budou stát ve sněhu.“¹⁴⁴

¹⁴⁴ 12. června 1964 William Branham obdržel dopis od Louisy, v němž mu psala, že její bratr našel své poníky stojící v hlubokém sněhu ve strži, přesně tak jak mu to Bill pověděl. Sníh byl opravdu

V PRŮBĚHU ŘÍJNA roku 1963 odjel Bill na lov jelenů do svého obvyklého loviště ve Skalnatých horách Colorada. Připojila se k němu skupina mužů a na lov odjeli společně. Byli to: Welch Evans se svým synem Ronnim; Banks Wood se svým synem Davidem; Earl a John Martinovi; Jack Palmer, Vernon Mann, Carl Wheeler a Billy Paul Branham. Cestou se zastavili v malém městečku Kremmling, vzdáleném asi 120 kilometrů severozápadně od Denveru, aby si nakoupili palivo a potraviny. Pak projížděli kamenitou cestou, která je vedla z větší části na sever, souběžně s řekou Troublesome. Nakonec dorazili ke svému tábořišti v pouštní oblasti pohoří Corral nedaleko kontinentálního předělu. Nedaleko odsud směrem na západ se nachází na silnici číslo 40 sedlo Rabbit Ears, a je tak pojmenováno podle významné skalní formace na vrcholu hory Rabbit Ears, což znamená králičí uši.

Lovecká sezóna začínala druhý den ráno. Potom, když jedenáct mužů postavilo svůj tábor a vzplál táborák, každý muž vytahoval svou pušku a hovořil o lovu. Dělalí to všichni kromě jednoho, a tím byl Vernon Mann. Ten si s sebou přivezl místo pušky rybářský prut. Bill Vernonovi poradil, že by nějaké pstruhy mohl nachytat za bobří hrází, která se nacházela nedaleko odsud. Před západem slunce se Vernon vrátil do tábora s osmi pstruhy.

V noci byl třeskový mráz a ráno obyvatelé tábora museli prolomit led v řece, aby si mohli načerpat do vědra vody. Během snídane si dělali plány pro lov na dnešní den — to znamená, kdo s kým půjde a kterým směrem se vydají. Bill rád dával dohromady, pokud to jen bylo možné, zkušené lovce s méně zkušenými.

Jack Palmer řekl: „Bratře Bille, pokud dostaneš jako první svého jelena, zastřel dalšího pro mne. Já si na něj dám jen svou značku, a to mi stačí. Já nestřelím pro zábavu. Jde mi spíše o maso než o zábavu.“

Zdvořile ale zcela rozhodně, Bill tuto žádost odmítnul. Před lety měl ve zvyku střílet zvěřinu pro lidi ve svých loveckých skupinách. Během loveckých výprav, ke konci padesátých let, zastřelil 19 kusů losů pro Křesťanské obchodníky, zatímco si oni hověli u táboráku a vyprávěli si své zážitky. Po tomto výletu bylo jeho svědomí hluboce

v této horské oblasti příliš hluboký, aby mohl poníky okamžitě dostat, a tak jim Oskar vozil krmivo na saních.

obtíženo a slíbil Pánu, že už to nikdy nebude dělat, jedině v nouzových případech a pokud někdo bude opravdu nutně potřebovat maso.

V úterý Bill s Billy Paulem spatřili Velkého Jima — byl to úskočný starý býk, který jim unikal celá leta. Velký Jim zůstal stát mezi dvěma borovicemi ve vzdálenosti, kde ještě Bill byl schopen nastavit nitkový kříž svého hledí přímo na srdce zvířete. Když z pušky vyšla rána, býk poskočil a zmizel v houští. Bill si byl jist, že ho zastřelil, jenže když přišli s Billy Paulem na to místo, zvíře tam nebylo. Než našli jeho mrtvé tělo, hledali ho déle než hodinu. Kulka ho zasáhla příliš vysoko, než aby ho bez trápení usmrtila. Bill měl výčitky svědomí. Ačkoliv dálkoměr své pušky testoval v Tucsonu před několika dny, změna teploty a vlhkosti zřejmě pohnula hledím. Když zpracovávali maso, s hlavou zacházeli velice opatrně. Bill ji měl v plánu preparovat a umístit na stěnu. S parožím se šesti hroty bude hlava Velkého Jima velkolepou trofejí.

Ve středu ráno bylo 23. října, a to bylo 22. výročí Billovy svatby s Medou. Zatímco Meda byla doma a chystala děti do školy, Bill si ohříval dlaně na šálku kávy a pozoroval, jak se jeho dech v tomto mrazivém horském vzduchu sráží na páru. Lovci opustili tábor brzy ráno. Každá skupina se ubírala jiným směrem. Bill, jelikož již jelena zastřelil, teď zaujal místo pomocného vůdce jiným lovcům, aby rovněž našli svou zvěř. Toho rána nikdo jelena ani neviděl. Bill se vrátil do tábora okolo poledne. Ostatní lovci už byli v táboře. Všichni mluvili o počasí. Když byli na lovu, jejich táborem procházel nějaký lesník a upozornil Vernona Manna na blížící se bouři. Bill šel a zapnul v jednom z jejich automobilů rádio a uslyšel, jak hlasatel oznamoval mohutnou studenou frontu blížící se od severu z Kanady, kterou měl provázet silný vítr se sněžením. Hlasatel počasí řekl, že meteorologové předpovídají, že Colorado by měla tato bouře zasáhnout někdy během zítřejšího dne.

Celé dopoledne se všichni lovci z vyšších poloh stahovali dolů. Celé tucty dodávek a džípů již projelo kolem Billova tábořiště, když odjížděli z hor. Bill své lovecké skupině vysvětlil, proč všichni odjíždějí. V tomto horském terénu může sněhová bouře připravit o život každého, kdo na ni není připraven. Během noci může napadnout tolik sněhu, že sníh úplně stan pohřbí. Podle intenzity této bouře by mohli být v tomto táboře uvěznění mnoho dnů. Bill měl v plánu kázat během šesti dnů v Tucsonu; nicméně kdyby některý z jeho přátel chtěl zůstat na lovu, zůstal by s ním. Earl a John Martinovi, Jack Palmer a Carl

Wheeler se rozhodli, že odjedou. Welch Evans, Banks Wood a kazatel Mann chtěli zůstat a pokusit se zastřelit nějakého jelena, předtím než bouře udeří. (Billy Paul Branham, David Wood a Ronnie Evans byli závislí na rozhodnutí svých otců.)

Bill s Vernonem odjeli do Kremmlingu vzdáleného asi 50 kilometrů, aby si mohli v případě, že by je bouře na nějakou dobu v horách uvěznila, nakoupit trochu víc potravin. Bill telefonoval Medě, aby jí popřál k šťastnému výročí. Chtěl se také dozvědět, jak se cítí. (Cista na jejím levém vaječníku stále rostla, takže při posledním lékařském vyšetření dosáhla velikosti grapefruitu — a to byl důvod skutečného znepokojení.) Meda však nebyla doma, a tak zavolał paní Evansové a poprosil ji, aby zavolała jeho manželce a vyřídila jí, že na ni myslí a také na jejich svatební výročí. Když byl ještě v obchodě, koupil si večerní noviny. Titulek na přední stránce předpovídal blížící se sněhovou bouři.

Ve čtvrtek brzy ráno si Bill uvařil šálek kávy a prohlížel si kupící se nad severním obzorem černá mračna. Po snídani si muži dali pušky na záda a naplánovali si svou trasu. Bill řekl: „Já půjdu tam do toho sedla, a pokud narazím na nějakého jelena, naženu ho proti vám dolů do kaňonu. Dávejte pozor, kde se nacházíte a hlídejte si cestu zpět do tábora. Jakmile spatříte jednu jedinou sněhovou vločku, vraťte se ihned zpátky, protože během patnácti minut může sněžit tak, že nebudete vidět ani na deset metrů před sebe.“

Navzdory tomuto mrazivému podzimnímu vzduchu se Bill během stoupání na hřeben zapotil. Ve vzdálenosti asi 6 kilometrů od tábora došel na místo, které nazýval sedlem — byla to taková prohlubeň v horském hřebenu ve tvaru kolébky, kterou mohl snadněji projít do dalšího údolí. Když si tak prohlížel rozeklané vrcholky pohoří Corral, které ho obklopovaly, najednou na své tváři ucítil sněhovou vločku. A za chvíli byly všude — velké sněhové vločky podobající se chmýří, kolem něj jen vířily, popoháněné čerstvým severním větrem. Strčil pušku pod kabát, aby se mu čočky dalekohledu nezamílily. Ve vánicích se pohybují medvědi, a tak potřeboval mít dalekohled čistý v případě, že by se musel bránit. S povzdechem lítosti se otočil a vracel se směrem, kterým přišel. Během pěti minut sněhové vločky velikosti stříbrného dolaru způsobily, že země byla bílá a kluzká. A v této chvíli už tmavě šedé mraky zaplnily celou oblohu a hvízdající vítr rozháněl sních, který vytvářel na zemi různé vzory. Bill mohl vidět pouze na deset,

patnáct metrů před sebe, jenže si nedělal starosti, že by se ztratil, protože hřeben by jej zavedl k řece, podél níž by mohl dojít zpět do tábora.

Když sešel po hřebenu asi osm set metrů zpět, měl dojem, jakoby slyšel, jak někdo říká: „Zastav se. Vrať se.“ On však pokračoval směrem dolů a domníval se, že to byl vítr v korunách stromů, který si zašprýmoval v jeho uších. Ale teď dával bedlivý pozor a opatrně naslouchal. Nad kvílením a hvízdodem větru uslyšel znovu někoho říci: „Zastav se. Otoč se a vrať se zpátky.“

Najednou pocítil, jak mu ztuhly nohy jako jeho puška pod kabátem. Zastavil se a zpozorněl. Bylo už skoro 10 hodin. Vytáhl z kapsy vodou nasáklý sendvič, zakousl se do něj, zatímco uvažoval, co má dál podniknout. Proč by mu Bůh řekl, aby se vrátil zpět do průsmyku, rovnou do té vánice? Připadalo mu to přinejmenším podivné. I když ho celým jeho životem Bůh nikdy nevedl špatným směrem, připadalo mu to jako vhodná příležitost k procvičení své víry. Pomalu se tedy otočil a zvedal se znovu po hřebenu, dokud se nepostavil na skalnatém podloží sedla. Kolem něj dokola vířil sníh. Pomyslel si: „Co tady dělám?“

A jasně přes celé to kvílení větru uslyšel hlas, který říkal: „*Já jsem Stvořitel nebe a země. Učinil jsem vítr a déšť. Příroda mě poslouchá.*“

Bill si sundal klobouk a rozhlédl se. Častokrát k němu Bůh mluvil z velkého Světla, o čemž Bill věděl, že je to Ohnivý sloup. Jenže tady toto nadpřirozené Světlo nebylo. Ten hlas jakoby mluvil z vrcholu skupinky stromů. Bill se zeptal: „Veliký Jahve, jsi to Ty?“

„*To jsem Já, který promluvil slovo k větrům a vlnám, aby se utišily na Galilejském jezeře. Jsem to Já, který slovem přivedl k existenci ty veverky. Já jsem Bůh. Promluv k této bouři a ona tě poslechne.*“

Jelikož tato slova zněla v souladu s Písmem, Bill uvěřil, že to je opravdu Jeho Stvořitel, jenž k němu promlouvá. „Nemohu o Tobě pochybovat, Pane,“ řekl Bill. „Mraky, sněhu, plískanice a větře, odmítám váš příchod. Ve jménu Ježíše Krista, se vraťte zpět, odkud jste přišli. A říkám slunci, aby okamžitě vyšlo a svítilo každý den, dokud neskončí tato lovecká výprava.“

Intenzita větru začala najednou slábnout. Začalo foukat z jihu a zvedalo mraky nahoru a zahánělo je zpět, odkud přišly. Přestalo sněžit. Mezerou v mracích pronikl záblesk stříbrných slunečních

paprsků. V průběhu pěti minut, od chvíle kdy Bill vyslovil tento příkaz, se ukázalo sluníčko a sníh na zemi tál a vlhkost se odpařovala zpět do vzduchu. Současně s tím, jak přibývalo modré oblohy, se ze zahřátých svahů začala zvedat oblaka páry. Brzy nato se vrátil ráz podzimního počasí v celé své nádheře.

Bill se cítil zkřehlý úzkostí a respektem. Pomyslel si: „Ten stejný Bůh stvoření se nachází poblíž mě. Všechno leží v Jeho rukou. A co mi řekne dál?“

Bůh řekl: „*Nechceš se se mnou v této divočině projít?*“

„Ano, Pane, to by byla výsada. Projít se s Tebou, to by byla ta nejskvělejší věc, jakou jsem kdy zažil.“

Ted' se síla větru utišila a zůstal jen příjemný vánek. Bill si přehodil pušku přes rameno a v klidu sestupoval z hory. Držel se v této panenské lesní přírodě jen zvířecí stezky. Když přišel na mýtinu, pocítil, jak mu sluneční svit proniká oděvem a zahřívá kůži. Nasadil si tedy znovu na hlavu klobouk, aby si zastínil oči.

Jeho myšlenky se zatoulaly někam od Pánova dobrodiní k výročí jeho svatby a vlídnosti jeho manželky. Přemýšlel o těch nejlepších vlastnostech manželky Medy; o její zbožnosti, trpělivosti, spolehlivosti a nadevše její pracovitosti. Pobíhala po domě a starala se o své děti, zatímco on cestoval a kázal na jedné evangelizační kampani za druhou. Častokrát, když se vracel domů, nějaký magnet přitahoval do jeho domu tucty lidí, což způsobovalo v jeho rodině další napětí. A tak musel znovu odcházet na lov a na ryby, aby se od těch zástupů vzdálil a našel duševní klid. Ona si nikdy přesto všechno nestěžovala, s výjimkou jedné události vloni na podzim. Byla to taková obdivuhodná žena, opravdový klenot.

Pokud na ní vůbec byl nějaký malý nedostatek, snad to byla její plachost nebo příliš velká úzkostlivost při úklidech. Nicméně naposledy, když byl jednoho odpoledne doma, měl pocit, že by se s ní měl posadit v obýváku a promluvit si s ní. Meda byla nějaká rozržitá, protože byla uprostřed svých povinností, prala prádlo a nebyla s tím ještě hotová. Když tak sestupoval z toho horského hřebenu dolů, uvažoval: „Možná je ráda, když jsem na cestách, aby mohla důkladně vykonat svou práci.“ Hluboko ve svém nitru však věděl, že to není pravda. „Pane,“ řekl, „Ty víš, že jsem měl včera výročí svatby. Pokud pro mě nemáš nějaké konkrétní místo, kam mě vedeš, zajdu k téhle skupině osik

a vzdám své manželce památnou poctu za mnoho šťastných let manželství.“

Nedaleko sedla rostla skupinka osik, které Billovi připomínaly jedno místo v horách Adirondack ve státě New York, kde před dvaadvaceti lety s Medou tábořili během jejich svatební cesty spojené s loveckou výpravou. Každý říjen, když byl na lovu tady v Coloradu, toto místo navštívil jako vyjádření pocty k jejich výročí svatby. Když došel k tomu osikovému háji, uvažoval, jak se Meda od doby co se s ní oženil, změnila. Byla stále krásná, ale teď byly její tmavé vlasy prošedivělé. Bill vytáhl zpod kabátu pušku a zadíval se na svůj obličej, který se odrážel v kruhovém skle jeho mysliveckého dalekohledu. Ve věku padesáti čtyř let prokvétalo na jeho tři dny neholené bradě hodně šedin. Když tak ty šedivé vousy pozoroval, byly najednou všechny vousy tak tmavé jako v onen den, kdy si je před svatbou oholil. Vzhledl vzhůru a najednou s překvapením uviděl Medu, jak stojí na stezce před ním — jenže ne takovou, jakou zanechal v Tucsonu, ale tmavovlasou, takovou, která s ním procházela uličkou v kostele, aby si s ním vyměnila svatební prsten.

„Co se to děje?“ pomyslel si. A tu si uvědomil: „Ó, ano, vždyť přece kráčím se svým Mistrem.“

Tato mladá Meda pozvedla ruce a vztáhla je k němu. Když vykročil kupředu, vidění povadlo, a spolu s ním ho opustila radost, kterou vystřídala hluboká touha, jež si nebyl schopen vysvětlit.

Když došel k tomu osikovému háji, lehl si na břicho. Místo bylo vystláno silným kobercem spadlého listí. Zavřel oči a modlil se: „Drahý Bože, byl jsi pro mě tak dobrý. Nejsem hoden být tvým služebníkem, ale děkuji ti za tu výsadu, že ti mohu sloužit. Lituji všech svých chyb, které jsem udělal. Po mnoho let jsem pociťoval tajemné břemeno, které mě nikdy neopouštělo. Myslel jsem si, že mě to opustí, potom, co bylo otevřeno sedm pečetí, jenže se to nestalo. Činil jsem pokání, nakolik jsem je jen mohl činit. Nejsem si dokonce ani jist tím, co to břemeno znamená. Prosím, nesejmeš ho z mého srdce?“

Uslyšel, jak někde nablízku kapala voda: kap, kap, kap. Teprve až otevřel oči, si uvědomil, že ten zvuk působí jeho slzy, které padají na koberec tohoto suchého listí. Posadil se, opřel se zády o strom a sledoval, co se děje kolem něj. Osika patří do rodiny topolů. Osiky měly bílou kůru kolem tenkých kmenů, které směřovaly jako šípky

nahoru. V průběhu léta je osikové listí zelené, ale teď zežloutlo a zhnědlo. Možná polovina listí se ještě stále držela větví a třepotala se jako praporky za mírného větru.

Najednou nějaké chrastění listí způsobilo, že otočil hlavu. Tři jeleni se přiblížili k háji — laň a dva mladí jeleni, téměř úplně dospělí. Jelikož jelen nerozpoznává dobře barvy, mohli si nevšimnout červeného hedvábného šátku, který Bill používal, jako stuhu na svém klobouku, jenže tato plachá zvířata si nemohla nevšimnout pohybu jeho hlavy, nebo obrysu jeho siluety na světlém pozadí osikových kmenů a listí. A přesto jeho přítomností nebyla vůbec znepokojena. Jak je to možné? Vždyť přece včera napříč údolím zaznělo nejméně na tucet výstřelu. Zvěř by přece měla být vůči něčemu takovému velice nedůvěřivá.

Bill pomalu pozvedl pušku a řekl si: „To je jeden jelen pro bratra Evanse, druhý pro bratra Wooda a jeden pro bratra Manna. Stačí tři výstřely, a to je všechno — tři vteřiny, možná čtyři.“ Najednou se zastavil. „Jenže to nemohu udělat. Slíbil jsem Pánu, že nebudu střílet jeleny pro někoho jiného. A tak to neudělám.“ Jeleni se k němu přiblížili tak blízko, že kdyby se sklonil a natáhl ruku, mohl se jich dotknout. Oni přišli až k samému okraji lesíka, a pak z nevysvětlitelného důvodu se otočili a znovu procházeli kolem něj. Někáká myšlenka se rozeznávala uvnitř jeho hlavy: „Zastřel je. Pán je dal do tvých rukou!“ Bill se však tomu ve svých myšlenkách vzepřel příkladem z Písma: „Totéž jednou v noci říkal někdo Davidovi, když král Saul spal v ústí jeskyně, kde se ukrýval David. David to však odmítnul udělat.¹⁴⁵ Stejně tak já nezabiju tyto jeleny.“ A tak nahlas řekl: „Maminko, tvůj život je v mých rukou, ale já tě ušetřím. Vezmi si své děti a odejdi.“

Laň zvedla hlavu a podívala se škádlivě na něj, postavila uši, zakývala ocasem, a klidně odvedla své děti z háje.

Odněkud z výšky se ozval majestátní hlas: *„Ty sis pamatoval na svůj slib, který jsi Mi dal. Já rovněž pamatuji na své zaslíbení vůči tobě: nikdy tě nezanechám ani tě neopustím.“*

Najednou jej to jeho tajemné břímě opustilo a už se nikdy více nevrátilo. Během čtyř následujících dnů všichni myslivci jeho skupiny ulovili jelena. Počasí zůstávalo jasné a teplé po celou dobu jejich lovu. Když se vraceli zpět do civilizace, zastavili u čerpací stanice, aby doplnili palivo. Když si Bill povídal s majitelem čerpací stanice, řekl:

¹⁴⁵ 1. Samuelova 24

„Měli jsme na lovu nádherné počasí, i když v horách je trochu sucho. Trocha deště nebo sněhu by neuškodilo.“

Majitel se poškrábal na hlavě: „Víte co, tady se stalo něco zvláštního. Minulý týden meteorologové předpovídali, že přichází sněhová bouře. Ve čtvrtek začalo sněžit a pak to najednou přestalo. Když jsem si přečetl páteční noviny, abych se dozvěděl, co se vlastně stalo, pranostici nevěděli, co to vlastně bylo. Cítili se poraženi.“

„Je to zvláštní,“ poznamenal Bill, ale cítil, že by o tom už neměl mluvit, dokud nejdříve o tom nepromluví před svým sborem.

V POLOVINĚ LISTOPADU měl Bill naplánováno kázat po dobu jednoho týdne v New Yorku. Několik Letničních církvi ve městě sponzorovalo tuto evangelizační kampaň. Během cesty z Tucsonu do New Yorku se Bill zastavil v Jeffersonville, bylo to v pátek 8. listopadu 1963 kolem poledne. Přirozeně, že Orman Neville ho požádal, aby pro něj kázal v neděli. Během ranní bohoslužby Bill sdělil lidem Branhamovy modlitebny o tom, jak seděl v obchodním domě Penny a jak se potom náhle ocitl znovu v pekle. Co to mohlo znamenat? Sám to nemohl pochopit, nevěděl to, ale měl o tom určitou představu. Své kázání nazval „Duše, které jsou teď ve vězení“. V tomto kázání zvolil obdobný postup, jehož se držel, když kázal „Pánové, je to znak konce?“ — to znamená, že zkoumal některá Písma, co se jednoho dne stane a uvažoval o tom, jak blízko může být ten den.

V Matouši 24:36 a 37 Ježíš řekl: „*Ale o tom dni a hodině však nikdo neví — ani nebeští andělé — pouze sám můj Otec. Ale jak bylo za dnů Noéma, tak bude i při příchodu Syna člověka.*“ 36. verš, teď už to věděl, ten se vztahoval k sedmé pečeti. A to přimělo Billa studovat od 37. verše do konce této kapitoly s novým porozuměním. A vlastně, jakým způsobem byly Noemovy dny protějškem času konce? Noe varoval lidí a vedl je k pokání z jejich špatných cest, aby se vrátili k Bohu a tak unikli před nastávající potopou tím, že vstoupí do korábu, který stavěl. To jim však znělo tak fantasticky, že mu to starodávné společenství neuvěřilo. Noemovi trvalo postavit tuto loď sto dvacet let. Pak Noe vešel do korábu se svou rodinou a Bůh zavřel dveře. Bible říká, že čekal v korábu následujících sedm dnů, než začalo pršet.¹⁴⁶ Během těchto sedmi dnů, všichni, kteří se nacházeli vně korábu, pokračovali

¹⁴⁶ 1. Mojžíšova 7:6–10

ve svém životním stylu jako obvykle, aniž by si uvědomili, že promeškali šanci, jak uniknout této zkáze. Jediné dveře do bezpečí už byly zavřeny.

Noemův koráb znázorňuje Krista, který je jediným bezpečím pro lidskou duši. Po Ježíšově smrti na kříži, v průběhu těch pár hodin, kdy Jeho tělo leželo v hrobě, Jeho duše sestoupila do pekla, kde kázal duším ve vězení. Proč? On oznamoval své vítězství nad smrtí a peklím. Petr řekl, že Ježíš sestoupil do pekla, aby kázal lidem, kteří zavrhlí Noemovo poselství.¹⁴⁷

„*Ale jak bylo za dnů Noema...*“ Bill se pozastavoval nad tím, kam až sahá tento předobraz pro dnešek. Byla tam evidentně podobnost mezi špatnými Noemovými dny a hříchem a zkažeností v dnešní společnosti. Nicméně, může se tato podobnost vztahovat na „dveře do korábu“ a jejich uzavření a vyčkávání těch věřících uvnitř korábu po nějakou dobu předtím, než začaly Boží soudy?

Zjevení 5. kapitola ukázala Krista, Božího beránka, který vzal knihu vykoupení od svého Otce. Kniha vykoupení obsahovala všechna jména těch, jež budou zachráněni. Zjevení 13:8 říká, že Beránek Boží byl zabitý v Božích myšlenkách před založením tohoto světa, a že tehdy Bůh zapsal jména svých dětí do této knihy vykoupení. Na počátku putování člověka po zemi člověk ztratil cestu a byl oddělen od Boha. Ježíš Kristus, Beránek Boží zaplatil plnou cenu lidského vykoupení, když se obětoval na římském kříži, kolem 30. roku našeho letopočtu. Nicméně, mnozí z těch předurčených, kteří měli být vykoupení, se ještě nenarodili. A tak Ježíš vstal z mrtvých, zaujal místo Prostředníka mezi Bohem a člověkem, dokud se ten poslední předurčený syn a dcera Boží nenarodí, nepřijme Krista a nedostane se mu znovuzrození. A když poslední dítě přijme Ducha svatého, Kristus již déle nebude působit, jako Prostředník.

Uvědomoval si, jak ohromná událost se stala v březnu 1963, když Beránek Boží zlomil těch sedm pečetí. Bill se pozastavoval nad tím, jestli „dveře do korábu“ už nejsou v procesu zavírání. Sedmá pečeť poukazovala na určité časové rozmezí, ta tajemná „půlhodina ticha“, ty podrobnosti, které Bůh uchoval ve skrytosti. Ježíš řekl, že On je „jedinými dveřmi“ do Božího království.¹⁴⁸ Ty dveře byly otevřeny pro

¹⁴⁷ 1. Petrova 3:18–20

¹⁴⁸ Jan 10:1–18

pohany přibližně po dobu 2 000 let. Bill řekl, že někdy mezi otevřením sedmé pečeti a otevřením sedmé trouby dveře Boží milosti budou navždy uzavřeny. Kristova služba jakožto Beránka Božího bude ukončena. Když se On vrátí k Izraeli a Jeho nohy se znovu dotknout Olivetské hory, bude uveden v známost jako Lev z pokolení Judy.

V tomto kázání Bill nezdůrazňoval strach, zdůrazňoval jenom tuto klíčovou otázku: jsi znovuzrozený? Jestliže jsi znovuzrozen, tvá nová povaha tě povede do Božího poselství na tuto hodinu. Zbytek církve to promešká, a v určitém okamžiku „dveře do korábu“ budou uzavřeny. Lidé, kteří zůstanou venku, budou předobrazem vězení, které si sami zvolili.

Bill dosvědčoval: „Měl jsem vidění obou těchto míst — krajinu zatracených i krajinu vykoupených. Bud' vzdáleno kterékoliv osobě, aby vstoupila do té krajiny zatracených. Lidský rozum není schopen pochopit takovou hrůzu! Kdokoliv z vás slyší můj hlas, pokud nejsi spasený, čiň pokání v této chvíli a dej svou duši do pořádku s Bohem. Připoj se do společenství vykoupených. Chci, abys skončil v tom požehnaném místě, kde vykoupení žijí v pokoji. To místo naprosto převyšuje naše pojmy o dokonalosti a naše slova to nejsou schopna vyjádřit.¹⁴⁹ Jakože Bůh je mým soudcem, věřím se vši vážnosti, že jsem byl na obou těchto místech. Říkám vám pravdu.“

Toho večera kázal Bill na téma „Ten, který je ve vás“. V průběhu tohoto kázání vyprávěl svému shromáždění o lovecké výpravě do Colorada, kdy promluvil k bouři a ona ho poslechla. Znovu zdůraznil význam Marka 11:23 — kdokoli by řekl této hoře, zvedni se a vrhni se do moře a nepochyboval by ve svém srdci, bude mít, cokoliv řekl. Bill řekl: „Kdybychom si jen mohli uvědomit, co toto Písmo obsahuje: *„Větší je ten, který je ve vás, než ten, který je na světě.“*¹⁵⁰ Víme, že se to zakládá na pravdě. Jenže popravdě řečeno tomu nerozumíme. Co je to to Větší, co se nachází ve vás? Je to Kristus, ten Pomazaný! Bůh, který byl v Kristu je ve vás. A tak pokud On je ve vás, pak to už nežijete vy, to je On, který žije ve vás. Rozumíte? To neznámá, že On bude konat zázraky skrze každého jednotlivého věřícího. Když Mojžíš vedl děti Izraelského národa, byl jediným Izraelcem, který konal zázraky. Ti ostatní jen následovali jeho poselství. Ale Bůh je ve vás, jako byl v Ježíši

¹⁴⁹ 1. Korintským 2:9; 2. Korintským 12:1–4; Zjevení 21 a 22

¹⁵⁰ 1. Janova 4:4

Kristu. Zapamatujte si, vše, čím je Bůh, On přelil do Krista a vše, čím je Kristus, přelil do své Církve.“

Na zpáteční cestě z New Yorku, strávil Bill víkend 23. a 24. listopadu v Jeffersonville. V neděli ráno v Branhamově modlitebně kázal na téma „Co udělat s Ježíšem zvaným Kristus?“ — a odkázal na otázku římského guvernéra Pontského Piláta.¹⁵¹ Chtěl zdůraznit jednu věc — neunáhlujte se v odsuzování Piláta, protože jeden každý z vás čelí té samé otázce: Co mám udělat s tím Ježíšem Kristem? Večer kázal „Tři druhy věřících“, a ukazoval, jak svět může být rozdělen na tři skupiny lidí: věřící, pokrytce a nevěřící. Pokrytci jsou lidé takového rázu, kteří tvrdí, že mají víru v Boha, jenže ovoce jejich života se neshoduje s tím, co říkají.

Později večer se rozhodl, že zavolá manželce. Z důvodu rozdílu časových zón, (v Indianě bylo o dvě hodiny více než v Arizoně) počítal s tím, že Meda ještě nebude spát. Bill se obával o Medino zdraví. Za posledních 12 měsíců se cista na jejím levém vaječníku zvětšila z velikosti vlašského ořechu na velikost grepu. Společně se modlili o zázračné uzdravení, ale doposud jejich modlitby nebyly vyslyšeny. Bill si uvědomoval, že už déle nemůžou čekat. Doktor Scott na ně naléhal, aby si nechala ten nádor chirurgicky odstranit, než se změní ve zhoubný.

Bill nebyl proti lékařům. Ve skutečnosti se častokrát o nich kladně a s úctou vyjadřoval před svým publikem. Vždycky lidem připomínal, že Bůh je jediný Lékař a lékaři častokrát jen asistují přírodnímu procesu uzdravení, ustanovenému Bohem.

Když Meda vzala do ruky sluchátko, okamžitě se dělila se svými špatnými zprávami: „Ó, Bille, to byl pro mne doposud ten nejhorší týden. Jen tak tak se vláčím. Můj bok otekl natolik, že odstává asi pět centimetrů. Dokonce nemůžu snést, když se šaty dotýkají toho místa. Většinu týdne jsem proležela.“

„A kdy jsi objednána k lékaři?“

„Zítra ráno. Pojede se mnou sestra Normanová.“

„Miláčku,“ řekl Bill, „myslíš si, že bys mohla počkat s tou operací ještě několik týdnů? Bylo by fajn, kdybychom na Vánoce vzali děti zpět

¹⁵¹ Matouš 27:32

do Jeffersonville. A pak, hned po Vánocích, by sis nechala ten nádor odstranit.“

„Zeptám se doktora Scotta, jestli s tím bude souhlasit.“

„Já hned ráno odjíždím do Louisiany. Bude to trvat dva dny, než se dostanu do Shreveportu.“

Meda řekla: „Zavolej mi ve středu večer po shromáždění a řekneš mi, jak se daří všem známým.“

Druhý den ráno Bill poklekl k modlitbě před svou čalouněnou podnožkou ve svém obývacím pokoji. Po ta všechna léta jeho života na této faře v Jeffersonville, pokaždé když odjížděl z domů na nějakou evangelizační kampaň, jeho rodina se shromáždila kolem této podnožky, aby se s ním společně modlila před jeho odjezdem. Toho rána se krátce pomodlil za nadcházející kampaň a pak se v modlitbě soustředil na Medino utrpení.

„Pane Ježíši, prosím Tě, buď jí milostiv. Nedovol, aby se tento nádor stal zhoubným. Pane, ona to tak nemyslela, když to toho rána řekla. Nikdy si nestěžovala na mé cestování a kázání. Stejně tak na moje lovy a rybaření. Měla vždy moje oblečení čisté a připravené. Byla mi vždy velikou pomocí. A já ji tak hluboce miluji. Kdyby ta cista musela být odstraněna, ať s tím lékař počká do ledna. Ale přesto Tě prosím, abys vykonal zázrak a uzdravil ji bez operace. Ona už byla otevřená několikrát, aby mohla přivést na svět naše děti. Nerad bych ji viděl jít na další operaci.“

Bill měl dojem, že slyší slovo: „*Vstaň!*“ Protože byl jedinou osobou v domě, myslel si, že to je jeho představitivost, a tak pokračoval ve své modlitbě. Ale znovu uslyšel slovo: „*Vstaň!*“ Podíval se na Ježíšův obraz, který visel na stěně, byla to reprodukce obrazu Heinricha Hoffmana. Bill se rád modlil pod tímto obrazem, protože mu to pomáhalo zůstat ve stavu soustředění. Pomáhalo mu to připomínat si, že Ježíš opravdu slyšel každé slovo, které vyslovil. Teď spatřil Ohnivý sloup, jak se zrcadlí ve skle, které chránilo tento obraz. Ten hlas uslyšel potřetí. Byl to příkaz: „*Vstaň!*“

Postavil se, otočil se a spatřil pilíř plamene, uprostřed obývacího pokoje. V hrudi cítil sevření. Zalupal po dechu, aby nabral více kyslíku. Zevnitř plamene zazněl hlas: „*Cokoliv řekneš, stane se.*“ A pak jakoby se tento Ohnivý sloup začal skládat, až zmizel úplně.

V pokoji bylo ticho a klid. Pokrytec by mohl zpochybnit, že se stalo něco nadpřirozeného, ale William Branham byl věřící a teď se nacházel ve stavu, kdy nebylo možné nevěřit Pánu Ježíši. Řekl: „Předtím než se lékařovy ruce dotknou mé manželky, ať ruka Boží odstraní tento nádor, tak aby už nebyl nalezen.“

Bill odjel do domu, kde bydlel Billy Paul a Loyce s důvěrou, že Meda bude v pořádku. A pak spolu všichni tři odcestovali na jih do Shreveportu v Louisianě. Ve středu večer po bohoslužbě se sešli u telefonu, aby zatelefonovali Medě do Tucsonu. Bill řekl svému synovi: „Poslouchej, a uvidíš, jestli se nestane přesně to, co jsem ti řekl.“

Když Meda mluvila do sluchátka, její hlas zněl jemně a šťastně: „Bille, musím ti říci něco nádherného. Cista zmizela. Nevím, co se stalo. Když jsem přišla do ambulance na vyšetření, bok mě tak obrázel, že jsem sotva za sebou vláčela nohy. Sestra Normanova mi musela pomoci si lehnout na vyšetřovací stůl. V tu chvíli, kdy doktor Scott vešel do pokoje, jsem pocítila, jak něco studeného prochází mým tělem a mým bokem a bolest přestala. A když se chtěl doktor Scott podívat na cistu, byla pryč. Udělal všechny testy znovu, nic však nenašel.“

Banks Wood, Billy Paul Branham, Ronnie Evans, William Branham, Welch Evans, Carl Wheeler a Vernon Mann (ve dřepu) během lovecké výpravy, v níž došlo k bouři.

KAPITOLA 92

ZEMĚTŘESNÍ

1964

V PRŮBĚHU PRVNÍCH ČTYŘ MĚSÍCŮ

roku 1964 Billy Branham kázal ve Phoenixu v Arizoně, v Bakersfieldu a Tulare v Kalifornii, v Dallasu a Beaumontu v Texasu, v Denham Springs a Baton Rouge v Louisianě, v Louisville v Mississippi, v Birminghamu v Alabamě, v Tampě na Floridě a potom znovu v jeho dočasném domovském městě v Tucsonu v Arizoně. Ať už Bill kázal pro Obchodníky plného evangelia nebo kázal na evangelizačních kampaních, jeho kázání teď byla obohacena prvky, které se naučil od doby otevření sedmi pečeti.

Funkci manažera jeho kampaní teď zaujal Roy Borders. Bill pozval Roye na konec února, aby s ním jel na lov. Řekl mu, že budou lovit prasata „javelína“ a sdělil mu, že si může pozvat, koho chce, a že pojedou společně. Roy pohotově pozval svého přítele Douglase McHughse, jenž byl pastorem jednoho sboru v San Jose v Kalifornii. McHughes některé Billovy kampaně navštěvoval. Dokonce pomáhal sponzorovat Branhamovu kampaň v Kalifornii. Nikdy se však s Billem nesetkal osobně, a tak pro něj bylo potěšením, že se mu naskytla příležitost strávit několik dnů v Billově společnosti. Douglas McHughes si nebyl vědom toho, jak tato lovecká výprava změní celý jeho život.

5. února 1964 v Bakersfieldu v Kalifornii Bill kázal „Bůh je svým vlastním vykladačem“. Tyto jednoduché, ale hluboké principy poskytl křesťanům pochopení všech biblických proroctví. Bill znázornil svůj text mnohými příklady, jako třeba z Izaiáše 7:14, kde Bůh řekl, že panna jednoho dne počne a porodí syna, jehož nazvou Emanuel, což znamená Bůh s námi. Židovští učenci nad významem tohoto odstavce po celá staletí debatovali, nicméně jednoho dne panna, která se jmenovala Marie, otěhotněla, dříve než vůbec poznala muže. O devět měsíců později dala svému novorozenému synu jméno Ježíš. Navzdory předchozím teoriím byl nyní Izaiáš 7:14 vyložen. Bůh ho sám vyložil tím, že ho vyplnil.

Toto proroctví se naplnilo před 2 000 lety. Jako současný příklad zacitoval Lukáše 17:28–30: „*Také podobně jako bylo za dnů Lota: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli; ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, pršel z nebe oheň se sírou a všechny zahubil. Právě tak bude v ten den, kdy se zjeví Syn člověka.*“ Toto místo Písma evidentně

navazuje na hrozné zlo, které zaplaví zem v těch posledních dnech, jehož příkladem byli starodávní sodomité a jejich chtíč po homosexualitě. Nicméně Bill viděl dál než ty očividné odkazy, k hlubšímu významu tohoto verše. Zatímco Lot bydlel v Sodomě, Abraham žil v hornaté krajině, daleko od tohoto zkaženého města. Jednoho dne Bůh vešel do lidského těla a Abrahama navštívil. Společně pojedli a pak Bůh Abrahamovi sdělil, že během dalšího roku bude mít z manželky Sáry syna. Sára však tento rozhovor odposlouchávala vzadu ve stanu; a protože jí bylo již 89 let, myslela si, že ten Muž venku si dělá legraci. A tak se v duchu tomuto vtipu pouсмála. Bůh byl obrácen ke stánu zády, takže nemohl vidět do jejího obličeje a vyčíst z něj jeho výraz. Ale On znal její myšlenky. Zeptal se Abrahama: „Proč se tomu Sára směje? Copak je pro Hospodina něco nemožného?“¹⁵² Ježíš zaslíbil, že tento scénář se znovu v posledních dnech zopakuje — Bůh projeví sám sebe v lidském těle. Jak se to může stát? Než se to uskuteční, lidé mohou pouze o tom spekulovat, jak by se něco takového mohlo stát. Ale když už je po události, neměli by se už s Božím výkladem Jeho vlastního Slova přít. (Naneštěstí se mnozí lidé prou s Bohem tím, že zpochybňují Jeho výklad.) Ode dnů Abrahama jsme neměli žádného vůdčího žida nebo křesťana, jehož jméno končilo na „H-A-M“ — teprve teď. Tím nejproslulejším evangelistou dvacátého století je nepochybně Billy Graham. Všimněte si, Grahamovo příjmení obsahuje šest písmen, je to číslo člověka. (Člověk byl stvořen šestého dne.) Abraham měl ve svém jménu sedm písmen, což je číslo Boží plnosti.¹⁵³

Když se William Branham blížil k závěru tohoto shromáždění, poprosil lidi s modlitebními lístky, aby se postavili do řady po jeho pravé straně. V čele této řady stála nějaká žena. Přistoupila a postavila se před evangelistu. Bill řekl: „Já tuto ženu neznám, otočím se k ní tedy zády, abyste si nemysleli, že jsem schopen něco vyčíst z výrazu jejího obličeje.“ Otočil se tedy a pak se modlil, zatímco mikrofon zesiloval jeho modlitbu: „Bože Abrahama, Izáka, a Jáкова, ať se dnes ukáže, že mojí touhou je oznámit o Tobě pravdu. Ať je Tvůj služebník uschnout odložit stranou své myšlenky, abys Ty mohl použít moje tělo ke své slávě. Prosím o to ve jménu Ježíše, Syna Božího. Amen.“ Když byl ještě stále otočen zády k této ženě, řekl: „Ta paní za mnou, pokud nebude uzdravena, brzy zemře. Má rakovinu na svém prsu, a také na plicích.“

¹⁵² 1. Mojžíšova 18 a 19

¹⁵³ Podívejte se do poznámek na konci knihy.

Před nedávnem se za ni modlil nějaký evangelista, ale ona stále zápasí a usiluje přijmout uzdravení vírou. To je „Tak praví Pán.“ A pak se k ní otočil čelem a zeptal se: „Je to pravda, paní?“

Odpověděla: „Ano, je to úplná pravda.“

„Jděte a věřte a budete uzdravena.“

Druhou osobou v modlitební řadě byla dospívající dívka. Když jí vysvětlil, o co se mu jedná, neotočil se k ní zády, ale zeptal se: „Věříš, že Bůh mi může zjevit, co tě trápí?“ Dívka přikývla. Bill řekl: „Ty tady nestojíš kvůli sobě, ale kvůli svému bratrovi. On je v nemocnici ve městě na sever od vás, v Tulare v Kalifornii. Má leukemii a lékaři se už vzdali jakékoliv naděje a nechali ho umřít. Už nemá žádnou šanci. Věříš?“

Zavzlykala: „Ano.“

„Vezmi tento kapesník a polož ho na svého bratra. Nepochybuji, věř. Amen.“

Bill pak řekl k obecenstvu: „Nikdy předtím ve svém životě jsem tuto ženu neviděl, teprve až dnes večer. Jakby něco takového mohl udělat člověk? To není možné. To je ten Bůh, o němž Ježíš Kristus slíbil, že tady bude v těch posledních dnech a potvrdí sám sebe Abrahamovu semenu právě tak, jak to udělal samotnému Abrahamovi, dřív než došlo ke zkáze Sodomy. Semeno Abrahamovo, přijmi své znamení! Ono není tam v Babylonu, není tam v tom denominačním světě, je tady uprostřed vás. Vy, kteří nejste tam venku v tom zmatku, věřte tomu!“

Příští večer v Bakersfieldu kázal na téma, jež nazval „Paradox“. Paradox je něco, co se na první pohled zdá, že bude stát v protikladu normálnímu rozumu, i když je to pravda. Bible je plná různého druhu paradoxů. Aby vyjmenoval jen několik, Bill se zmínil o tom, jak Jozue přikázal slunci a měsíci, aby se zastavili na jeden celý den, tak aby mohl dokončit důležitý boj.¹⁵⁴ Samson použil oslí čelist, aby pomocí ní zabil tisíc Filištinů.¹⁵⁵ Byl to také Samson, který vytrhl městskou bránu i s veřejemi a vynesl ji na vrchol hory.¹⁵⁶ Jeden chlapec jménem David

¹⁵⁴ Jozue 10:13

¹⁵⁵ Soudců 15:15

¹⁵⁶ Soudců 16:3

zabil zkušeného bojovníka jménem Goliáš, i když Goliáš byl dvakrát vyšší než David a byl celý v brnění.¹⁵⁷

Pak Bill přistoupil k největšímu paradoxu všech dob. Řekl: „Je to paradox, že žena mohla počnout dítě, aniž by poznala muže. Je to paradox, jak Bůh, ten Věčný, jenž naplňuje celý čas a věčnost, mohl sestoupit a stát se malým dítětem, které plakalo v jeslích. Bůh stvořil krevní buňku v Mariině lůně, kterou byl Jeho vlastní Syn, Ježíš Kristus. A Bůh v tom žil a ztotožnil sám sebe v Kristu. To byl Bůh, Emanuel. Ježíš řekl: ‚Já a můj Otec jsme jedno. Můj Otec přebývá ve mně.‘ Bůh v Kristu smířil svět sám se sebou. Ježíš byl tím tělem, tím chrámem, Bůh byl tím Duchem, který v Něm přebýval. To byl paradox, když zemřel na kříži — jak se Bůh mohl stát člověkem, aby mohl zemřít jako člověk a tím vykoupit své vlastní stvoření. On to ale musel udělat; nebyl tady nikdo jiný, kdo by nás mohl spasit. Kdyby byl Ježíš kýmkoli jiným než samotným Bohem, pak jsme ztraceni.“

Bill tady ale neskončil. Pokračoval ještě v několika dalších paradoxech, jako je křest Duchem svatým, který přišel do Církve o Letnicích,¹⁵⁸ nebo smrt staré povahy (našich hříchů a vlastních názorů), aby naše nová povaha mohla růst v Kristu.¹⁵⁹ A nakonec se zmínil o vytržení Církve (Kristovy nevěsty, která zmizela na Beránkovu svatební večeři).¹⁶⁰ Mezi další paradoxy zahrnul také svou vlastní službu s viděními, rozpoznáváním, uzdravováním, zázraky a proroctvími.

PROTOŽE DOUGLAS MCHUGHES ztrácel zrak, a to kvůli nevyléčitelné nemoci, požádal svého bratra Glena, aby ho z Kalifornie do Arizony na tu loveckou výpravu s Williamem Branhamem zavezl. Ještě dříve než odjeli, ukázala jim jejich matka nádory, které jí vyrůstaly mezi prsty. Řekla: „Pokud se ti naskytne příležitost, popros bratra Branhama, aby se za mě pomodlil k Bohu, aby tyhle nádory zmizely.“

Douglas řekl: „Maminko, rozhodl jsem se bratra Branhama našimi problémy nezaměstnávat. Víím, že odjíždí na samotu, aby se uvolnil

¹⁵⁷ 1. Samuelová 17

¹⁵⁸ Skutky 2

¹⁵⁹ Římanům 6:6; 2. Korintským 5:17; Efezským 4:20–24; Kolossenským 3:9, 10

¹⁶⁰ 1. Korintským 15:50–54; 1. Tesselonicenským 4:16, 17; Zjevení 19:9

z náporu těchto shromáždění, a tak mu nechci nic říkat nebo dělat cokoli, co by se nějakým způsobem vtíralo do jeho soukromí.“

Ve čtvrtek 27. února 1964 se shromáždilo víc než tucet mužů na Billově tradičním zimním tábořišti nedaleko hory Sunset, severovýchodně od Tucsonu. Většinu z těchto mužů Bill již znal, jako Roye Robersona, Bankse Wooda, Wallace McAnallyho a Roye Borderse. Nicméně, několik z těchto mužů potkal onoho rána vůbec poprvé a jedním z nich byl Douglas McHughes. Založení tábora jim trvalo asi hodinu a pak se rozdělili do malých loveckých skupin a rozešli se různými směry. Večer, když všichni seděli kolem táboráku ve skládacích křeslech, poslouchali Billa, který jim vyprávěl o sedmi andělech, kteří se s ním setkali právě před rokem u této hory. Na tom místě se nacházel hustý porost medynky, který byl dobrým palivem pro táborák, který hořel nedaleko dvou velkých balvanů, které se na štěrkovém podloží kaňonu o sebe navzájem opíraly. Asi dvacet pět metrů za těmito balvany se začínal tyčit do výše asi padesáti metrů skalní masív. Byl z pískovce a byl navrstven v růžových vrstvách, v nichž byly zasazeny oblázky. Masív tvořil kolem táborníků široký půlkruh. Jejich tábor byl v podstatě zastrčen do kouta tvořeného půlkruhem skalního masívu, jenž byl svého druhu mělkým uzavřením kaňonu.

V sobotu vzal Bill na lov jako svého partnera Bankse Wooda. Šli stejným směrem, kterým se Bill ubíral před rokem, když se s ním setkalo těch sedm andělů. Když už dlouhou dobu stoupali do prudkého svahu hory, Bill se otočil a všiml si červené barvy Banksova obličeje. Přemýšlel o tom, jestli výstup není pro jeho přítele příliš náročný, a tak se zastavil a počkal na něj, dokud ho nedošel, a pak se Bankse zeptal, jak se cítí.

Banks řekl: „Výstup mi nedělá žádné problémy, ale mám určité starosti o svou ženu. Když jsem odjížděl z domu, byla nemocná.“

Bill se otočil čelem ke stezce a pokračoval v chůzi. Než však stačil udělat další krok, pocítil přítomnost anděla Páně, a uslyšel hlas, který řekl: „*Zvedni ten kámen a vyhod' ho do vzduchu.*“ Bill se sehnul a vzal do ruky kámen velikosti pěsti, který ležel poblíž jeho nohy a houpavým pohybem paže ho vyhodil přímo nahoru. Když kámen dopadl na zem, řekl: „Tak praví Pán, něco se stane.“

Banks řekl: „Oč jde, bratře Branhame? Neznamená to, že moje manželka bude uzdravena?“

„Nevím to přesně, ale vím, že v průběhu 24 hodin uvidíš slávu Boží.“

Do sobotního večera ještě žádný z lovců javelinu neuložil, a přesto příští den nikdo nechtěl v lovu pokračovat. V neděli 1. března 1964 se probudili do mrazivého a čerstvého rána bez sebemenšího závanu větru, jenž by pohnul větvemi medyňků rostoucích všude kolem jejich tábora. Než vyšlo slunce nad skalním masívem kaňonu, vzduch se příjemně prohřál. Po snídani začali všichni s úklidem a balením tábora. Nikdo však s odjezdem nespěchal. Douglas McHughes vzal do ruky svou osmimilimetrovou kameru a natáčel to, co se dělo kolem dokola, přičemž si opřel lokty o Banksovu dodávku, aby kameru stabilizoval. Nedaleko od toho místa seděl Bill ve stínu medyňku ve skládacím křesle. Měl na očích brýle a v ruce šroubovák, jímž někomu seřizoval hledí na pušce. Najednou vzhlédl nahoru a řekl: „Bratře McHughesi, nepřišel bys sem na okamžik?“

Douglas McHughes překvapen touto žádostí, vypnul kameru a přistoupil k medyňku. Bill si sundal brýle a řekl: „Tvoje maminka bydlí v Kalifornii, má přibližně asi tolik let jako já; a má nějaké potíže s nohama. Mezi prsty se jí vytvořily nádory a má už stanoveno datum operace, aby mohly být odstraněny. Bratře McHughesi, to je ‚Tak praví Pán — nebude se muset této operaci podrobit.‘“

Všichni v táboře zanechali svých aktivit a poslouchali, o čem mluvil Bill. Pokračoval: „Vidím nějakého zavalitého lékaře, který ti vyšetřuje oči, a slyším, jak říká, že v nich máš virovou infekci. Léčil tvé oči dva roky a teď už pro tebe nemůže nic udělat. Říká, že brzy ztratíš zrak. Ale to je: ‚Tak praví Pán, ty neoslepneš.‘“

Může to vypadat zvláště, ale jeden z lovců využil této chvíle, aby zapískal na vábící píšťalku. Tento pískot se nesl ozvěnou ve skalách kaňonu za nimi. Bill sáhl do kapsy své košile a vytáhl svou králičí píšťalku a z plných plic do ní fouknul. Pak se plácnul do nohy a zasmál se, čímž ulevil svému napětí, které u všech způsobilo takové soustředění. Táborníci se vrátili ke svým povinnostem. Billy Paul demontoval tyče svého stanu. Bill odložil stranou pušku, kterou se snažil seřadit, vzal do ruky lopatu a přešel na druhou stranu ohniště, kde ještě dohořivaly zbytky táboráku. Poté, co hodil lopatu plnou

odpadků do doutnajícího žhavého popela, odhodil lopatu a řekl Royi Robersonovi: „Něco se brzy stane. Nevylekej se. Ale rychle z tohoto místa odejdi.“

Když Roy Roberson odešel, ozval se takový rachot, že všechny oči vzhledly nahoru. Bill si sundal klobouk a držel ho pevně v ruce. Najednou sestoupil dolů do kaňonu silný závan větru ve formě trychtýře. Nedotkl se dna kaňonu, ale se zastavil několik metrů nad Billovou hlavou a ustríhl přitom několik vrcholků stromů medynku. Pak se s rozmachem jakoby hromového burácení povznesl nahoru z kaňonu a potom znovu sestoupil, tentokrát blíže stěny kaňonu. Pískovcový masív jakoby explodoval a na tábořiště se snášela sprcha malých kamínků a prach. Pak se tento větrný vír vznesl a sestoupil potřetí, a potom, když opouštěl zemi, se vznesl se zvukem burácejícího hromu přímo k obloze, kde zemi nadobro opustil.

Když se prach usadil, Bill pohleděl na stěnu kaňonu. Větrný vír smetl část stěny srážu do hloubky asi jednoho a půl metru a do šíře desíti a výšky dvaceti metrů, a obnažil tak světle růžový nezvětralý pískovec, který se nacházel vespod. Bill si nasadil zpět na hlavu svůj kovbojský klobouk, sklonil se a začal sbírat papírové talíře a ubrousky a jiné lehké odpadky, které větrný vír rozmetal po celém tábořišti. Další muži mu v tom pomáhali. Při úklidu si Bill všimnul, že všechny skalní úlomky, které se odlomily z útesu, měly trojúhelníkový tvar, jako třístranné pyramidy. Když už bylo tábořiště čisté, vzal si svou pušku kalibru 22 a šel se projít. Když se vrátil, opřel pušku o kmen medynku, přistoupil k Douglasovi McHughesovi, který stál poblíž vyhaslého ohniště vedle velikého balvanu. Štouchl přátelsky McHughese loktem pod žebro a zeptal se: „Jak jsou teď na tom tvoje oči?“

„Bratře Branhame, přestaly mě pálit a poprvé na této výpravě nemusím mít na očích sluneční brýle.“

Bill s porozuměním přikývl: „Když jsem s tebou mluvil o tvé mamince, víš, odkud jsem věděl všechny ty detaily?“

„Ne tak docela.“

„Viděl jsem, jak tvá maminka sedí vedle tebe, a spatřil jsem, jak si sundala punčochu a ukazovala ti ty nádory mezi prsty. A slyšel jsem, jak říká: ‚Jestli budeš mít příležitost, popros bratra Branhama, aby se za mě pomodlil.‘ A hned potom se anděl Páně postavil mezi mne a tebe a řekl: ‚Odejdi od těch mužů. Musím ti něco říci.‘“

Poblíž stál Roy Roberson a poslouchal. Zeptal se: „Co to znamená, bratře Branhame, co ti Pán řekl?“

„Ten větrný vír byl prorockým znamením. Tak praví Pán: ‚Ta hodina je tady. Na zemi udeří soud, počínaje Západním pobřežím Ameriky.‘“

Dvacet sedm dnů později se to stalo přesně tak, jak to bylo prorokováno. V pátek 27. března 1964 v pět hodin třicet šest minut odpoledního času zasáhlo Aljašku mohutné zemětřesení. O síle 9,2 RichtEROVY stupnice bylo největším zemětřesením, jaké kdy Severní Ameriku postihlo. Síla rovnající se tisícům atomových bomb trásla po mnoho minut jižním Aljašským pobřežím. Epicentrum se nacházelo 120 kilometrů od Anchoraga v blízkosti pobřeží Úžiny prince Williama. Praskliny v zemi vznikaly rychlostí tisíců mil za hodinu, živel lámal a brázdil zemi v okruhu 800 kilometrů a způsobil totální spoušť. Kusy dálnice trčely nahoru nebo se propadaly do hloubky patnácti metrů. Domy roztržené napůl; některé se propadaly do moře. Toto zemětřesení zničilo v centrální obchodní části hlavního města Anchoraga třicet budov. Z blízkých hor se zároveň řítily spousty sněhových lavin. A pak vtrhly z oceánu do vnitrozemí vlny tsunami. Když se dno oceánu místy propadlo a místy nadzvedlo, způsobilo to gigantickou vlnu, která ničila břeh. Tato vlna způsobila v aljašských přístavech zkázu stovek rybářských člunů. Některé čluny byly vyhozeny na břeh, kde se roztříštily o kameny a stromy, některé se nacházely nedotčené v ulicích města; jiné čluny byly spláchnuty do moře a už je nikdy nikdo více neviděl.

S ohledem na rozsah zpusťování způsobeným tímto zemětřesením zahynulo relativně málo lidí, a to díky denní době, kdy zemětřesení udeřilo. (O půl šesté v podvečer byla už většina lidí ve svých domech.) Z dvou set tisíců aljašských občanů v roce 1964, zahynulo následkem tohoto zemětřesení pouze patnáct lidí a dalších sto deset lidí zemřelo následkem tsunami. Nicméně na druhou stranu škoda na majetku byla enormní a její odhad činil zhruba 311 milionů dolarů. Abychom si o tom mohli udělat správnou představu, aljašská produkce v zemědělství, průmyslové výrobě a těžbě surovin obnášela v roce 1964 dohromady pouhých 67 milionů dolarů.

K tomuto aljašskému zemětřesení došlo na Velký pátek před Velikonocemi. Je to paradoxní (možná však prorocké), že když byl Ježíš

ukřížován v onen první Velký pátek před nějakými devatenácti stoletími, „země se rovněž třásla a skály praskaly“.¹⁶¹

DUBEN 1964 byl pro evangelistu rušným měsícem. Během prvního dubnového týdne kázal William Branham pětkrát v Louisville v Mississippi. Od devátého do patnáctého kázal v Birminghamu v Alabamě. 15. dubna navštívil poprvé Tampu na Floridě. V Tampě kázal pětkrát během čtyř dnů a začal kázáním „Kristus je ztotožněn jako tentýž ve všech generacích“ a týden zakončil kázáním „Soudní přelíčení“.

V kázání „Soudní přelíčení“ Bill změnil McKayovo auditorium na soudní síň a vyzval své posluchače, aby zaujali místo poroty. Právní pře, jíž se měl soud zabývat, byla následující: Svět versus Boží zaslíbení. Satan zde byl žalobcem a reprezentoval svůj pohled na svět. Tři hlavní satanovi svědci byli pan Nevěřící, pan Skeptik a pan Netrpělivý. Obhájcem Božího zaslíbení byl Duch svatý. Jednotlivá zaslíbení, která byla v tomto přelíčení zkoumána, nalézáme v Markově evangeliu 16:17, 18: *„Ty, kdo uvěří, pak budou následovat tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích. Budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné, a budou se mít dobře.“* Samozřejmě že tito tři svědci obžaloby přinesli mnoho důvodů, proč tato Boží zaslíbení nemohou být důvěryhodná. Pak Obhájce zavolal tři svědky a požádal je, aby vypovídali — byli to proroci Noe, Mojžíš a Jozue. Oni vypovídali, jak Bůh dodržel každé zaslíbení, které jim dal.

Když se schylovalo ke konci kázání, Bill řekl: „Pane Žalobce, mohl bych sem v průběhu tohoto odpoledne přivolat ještě tisíce svědků, kteří by svědčili ve prospěch toho, že Bůh dodrží své Slovo. Tady máme opravdové shromáždění Ducha svatého a opravdovou Boží moc! Je tady opravdové zaslíbení, že když věřící vloží ruce na nemocné, oni se uzdraví. Ježíš řekl: ‚Jak bylo za dnů Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka.‘ Všimněte si, anděl Páně přišel ve formě člověka a byl obrácen zády ke stanu, a přesto řekl Abrahamovi to, o čem přemýšlela Sára. Ježíš řekl, že toto se bude opakovat. Tedy, pokud jsem řekl pravdu, ať Bůh potvrdí, že to byla pravda. Ať Bůh, který dal toto zaslíbení, je dnes obhájí. Vyzývám vás, abyste pomysleli na vaše nemoci a vaše utrpení

¹⁶¹ Matouš 27:50, 51

a modlili se, aby Bůh zjevil tajemství vašich srdcí. Mohl bych si dovolit udělat takovou výzvu, pokud bych nestál přesně na tom, co říká Písmo? Přeji si, aby tento soudní dvůr uviděl, že Ježíš je tentýž včera, dnes i navěky a že On dodržuje svá zaslíbení. On zaslíbil, že bude zjeven v těchto posledních dnech jako Syn člověka.“

Po krátké odmlce Bill poukázal na muže sedícího uprostřed obecenstva: „Tam sedí muž trpící na hemoroidy. Nikdy jsem ho ve svém životě neviděl. Vedle tebe sedí tvá manželka. Ona trpí na cistu ve své hlavě. Věříš, že Bůh mi může zjevit, kdo jste? Jestli tedy Bůh zůstává Slovem, Slovo zná tajemství srdcí. Vy jste pan a paní Huntovi. Pokud to souhlasí, zvedněte ruce.“ Manželé Huntovi zvedli ruce natolik, aby je mohlo obecenstvo vidět.

Hned poté Bill poukázal na někoho, kdo se nacházel blíž. „Tady sedí muž se skloněnou hlavou, pláče a modlí se za sebe a za svou manželku. Ona tady dnes odpoledne není, ona trpí. My se neznáme, je to tak? Vaše manželka má ženskou nemoc. Vy se jmenujete pan Smith. Věříte, že ji Bůh uzdraví? Pokud ano, zamávejte rukou, takhle, nahoru a dolů.“ Zatímco pan Smith mával, Bill řekl obecenstvu: „Vyzývám vás, abyste věřili, že Ježíš Kristus je zjeven v podobě Syna člověka v lidském těle...“

Znovu poukázal na někoho v zástupu: „Tady je žena, která má vysoký krevní tlak. Věříte, že mi Bůh může sdělit, kdo jste? Říkají vám Daisy. Věřte teď z celého vašeho srdce a Ježíš Kristus vám dá to, po čem toužíte.“

A znovu další rozpoznání: „Tady je muž, který se trápí kvůli svému synovi; on má cukrovku. A ta žena, která začala plakat, to je vaše manželka; ona sedí hned vedle vás. Ona se trápí kvůli své sestře, která má srdeční komplikace. Jste manželé Sicklesovi. Pokud to je pravda a pokud jsme si cizí, povstaňte.“ Sicklesovi se postavili.

Bill řekl: „Co to je? To je vyplnění Slova Božího pro tyto poslední dny! Žalobce, chci ti dát na vědomí, že toto Slovo Boží je pravdivé. Bůh mi to řekl před 33 lety a čekal jsem na to po celou dobu, ale bylo to naplněno právě tady tohoto odpoledne. Bůh dodržuje své Slovo! A teď se musí soudcovská porota rozhodnout. Věříte, že Bůh není vinen a dodržuje své Slovo? Způsob, jak se teď zachováte, ukáže, jaký bude výrok poroty.“

Bylo to mistrovské kázání — jedno z těch, jež mohlo vyvodit závěry z jakéhokoliv počtu biblických hrdinů, kteří zde byli svědky obhajoby. Nicméně ta opravdová síla tohoto kázání spočívala v tom, že odpověď na tuto otázku byla ponechána na každém posluchači osobně. A co když přijde řada na tebe, abys zaujal místo na lavici svědků? Můžeš dosvědčit, že Bůh dnes dodržuje svá zaslíbení?

Když byl Bill v Tampě na Floridě, Lee Vayle a Pearry Green, kteří jeho shromáždění navštívili, si s ním chtěli promluvit o knize, kterou chtěl napsat Lee Vayle — knihu, jež chtěl nazvat *Prorok dvacátého století*. První část této brožury měla pojednávat o biblických místech, která měla souvislost s konečným časem vzhledem k prorokovi, poslovi, jakožto předchůdci druhého příchodu Ježíše Krista. Druhá část měla ukázat, jak služba Williama Branhama tato místa Písma naplnila. Pokud by jim dal Bill svolení, Lee Vayle se chystal tuto knihu napsat a Pearry Green by financoval její vydání.

Bill svolil, že to mohou udělat. Pak Bill podal Leemu krabici, která obsahovala doposud nezpracovaný strojepis deseti kázání na téma *Sedmi církevních věků*. Řekl: „Když se tím budeš zabývat, podívej se, co bys mohl udělat s tímhle.“

Od té doby, co Bill kázal na téma sedmi církevních věků v roce 1960, si přál, aby tato nauka mohla být zpracována do knižní podoby. Audiozáznam celého cyklu jeho kázání na téma církevních věků trval 23 hodin. V roce 1962 Ruth Summerová z Tiftonu v Georgii sedávala za psací stroj a přepisovala celou tuto sérii; po každé větě zastavovala magnetofon, aby mohla vyřukat slovo za slovem. Po několika týdnech své úzkostlivé práce mohla Billovi odevzdat přepis jeho deseti kázání; čítal asi 800 stran.

Byl to dobrý začátek, nicméně Bill věděl, že to byl v procesu napsání knihy pouze první krok. Teď potřeboval někoho s dobrou angličtinou a zručností, jenž by byl schopen tento materiál uspořádat; dát do pořádku gramatiku, zpracovat úvod a spolupracovat s ním ohledně věcí, které měly být přidány z nových materiálů, jež se jevily pro tento čas jako vhodné. V prosinci roku 1963 poprosil Bill Annu Jeanne Priceovou, jestli by to pro něj neudělala. Anna Jeanne byla dcerou Jacka Moora, jeho dlouhodobého přítele ze Shreveportu v Louisianě. Anna Jeanne pracovala po mnoho let jako hlavní redaktorka časopisu *Hlas uzdravení*, čímž byly její spisovatelské schopnosti vybroušeny a rovněž jí poskytovaly určitý stupeň poznání

Billovy služby uzdravování vírou. V roce 1950 pomáhala Gordonu Lindsayovi zpracovat knihu *William Branham: Muž Bohem poslaný*. Anna Jeanne měla naprostou důvěru, pokud se jednalo o Billa jako Božího služebníka. Když si ale přečetla přepis jeho kázání na téma sedmi církevních věků, musela si přiznat, že není schopna dostatečně vystihnout hloubku tohoto biblického učení, které obsahují.

Bill se cítil velice zklamán, když mu Anna Jeanne sdělila, že mu nemůže v této věci vyhovět. Za této situace, aniž by věděl, na koho by se mohl obrátit, zvažoval, že se tohoto projektu vzdá. Nyní v Tampě na Floridě vysvětloval Lee Vaylemu a Pearry Greenovi, jaký druh knihy si představoval. Po přečtení celého toho strojopisu, Lee Vayle nabídl, že z toho udělá knihu, pokud sám Bill provede korekturu toho, co napsal. Bill ochotně s touto podmínkou souhlasil.

V PRŮBĚHU ROKU 1964 kázal William Branham dvě hlavní témata. Napříč celou severní Amerikou vyučoval lidi, kdo je ve skutečnosti Ježíš a jak mohu rozpoznat Jeho přítomnost. Od chvíle, kdy kázal „Kristus zjevené tajemství Boží“, se stalo jeho hlavním tématem zjevení Ježíše Krista — že Ježíš byl Bohem v těle a nyní je Bohem ve formě Ducha a projevuje svou přítomnost uprostřed svého lidu. Jeho druhotným tématem bylo: Bůh vždy oznamuje hlavní historické přechody skrze proroka,¹⁶² a bude tady jenom menšina křesťanů, kteří to poznají a budou podle toho jednat. William Branham věřil, že žije v přechodném období, kdy se sedm církevních věků chýlí ke konci. Nevěděl, kolik času ještě zbývá pro pohany, ale věřil, že v okamžiku, kdy bude nevěsta vytržena na svatební večeři, v té chvíli bude věk pohanů ukončen a Ježíš Kristus zjeví sám sebe Židům v Izraeli.

Bill tato dvě hlavní témata kázal s velkou horlivostí, počínaje Kalifornií až po Floridu. Ve dvou tuctech kázání hovořil o Božství Ježíše Krista; v kázáních, která nazval: „Když byly jejich oči otevřeny“ (v něm pojednával o dvou učednících, kteří šli do Emauz s Ježíšem po Jeho vzkříšení) nebo „Pak Ježíš přišel a zvolal“ (o vzkříšení Lazara na Ježíšův příkaz), „Větší než Šalomoun je tady“ (přirovnání krále Šalomouna ke králi Ježíši — první muž byl velkým králem a Ten druhý byl Králem králů), „Svědectví na moři“ (kde Ježíšovi učedníci porovnávali své úvahy o tom, co viděli a slyšeli), „Bůh zjevující se skrze své vlastnosti“,

¹⁶² Amos 3:7; Židům 1:1; Zjevení 19:10

„Kristus ztotožněný ve všech věkách“, „Nerozpoznaná přítomnost Boží“, „Kdo je Ježíš“, „Mocný Bůh odhalený“ a „Ztotožněné Boží mistrovské dílo“.

Billův druhý hlavní námět se vyskytoval v mnoha kázáních, ale zdůrazněn byl zejména v takových kázáních, jako: „Hlas znamení“, a „Biblická znamení tohoto času“.

V kázání „Hlas znamení“ Bill poukázal, jak Bůh potvrdil své proroky nadpřirozenými znameními. Nicméně každé znamení mělo ve svém pozadí rovněž hlas. To nadpřirozené znamení upoutalo lidské oči, upoutalo jejich pozornost, povzbudilo jejich obdiv. Jenže právě ten hlas v pozadí toho znamení je tou důležitou částí. Ten hlas za tím znamením oznamuje Slovo Boží, a to Slovo, jestliže mu uvěříme, přináší věřícímu věčný život.

Jako příklad Bill použil mladého židovského farizeje, který se jmenoval Saul z Tarzu. Původně Saul bojoval proti Ježíši Kristu. Saul byl na cestě do Damašku kvůli uvěznění křesťanů, když nad sebou spatřil nadpřirozené světlo. To světlo upoutalo jeho pozornost. Ale kdyby celou jeho zkušeností bylo jenom to, pak by nevěděl, co to znamená. Ale z toho světla promluvil hlas: „*Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?*“ Saul se zeptal: „Kdo jsi, Pane?“¹⁶³ A když ten hlas odpověděl: „*Já jsem Ježíš,*“ Saul tím byl ohromen! On si byl tolik jist, že je v pořádku; ale teď kvůli tomuto hlasu poznal, že byl celou tu dobu na omylu. Díky uvěření tomuto „hlasu znamení“ se Saulův život obrátil směrem k pravdě a jeho duše byla spasena. Saul se stal apoštolem Pavlem. Jeho obrácení se stalo duchovním vzorcem k následování pro každého věřícího ve všech věkách — především pak dnes.

V červnu 1964, když jeho děti ukončily školu, vzal Bill znovu svou rodinu na léto do Jeffersonville. Kázal v Branhamově modlitebně a objasňoval své dvojité téma mnohem podrobněji, než to mohl dělat v jiných církvích v celé zemi. V kázání „Odhalení Boha“ zdůraznil Božství Ježíše Krista. V kázání „Rozpoznejte den a jeho poselství“ vysvětlil, jak mohou chodit lidé v souladu s tím, co Bůh dělá zejména v jejich věku.

Bill si naplánoval týden speciálních shromáždění uprostřed července, kdy plánoval kázat po dobu sedmi dnů poslední tajemství ukrytá v těch posledních troubách ve Zjevení 8, 9 a 11. Naplánoval si,

¹⁶³ Skutky 9:1–16; 22:1–16; 26:9–18

že vezme každý večer jednu troubu, stejně jak to kázal při sedmi pečetích, s očekáváním, že když k tomu přistoupí, tak mu Bůh zjeví jednotlivé trouby. Když se na tato shromáždění usilovně modlitbou připravoval, Duch svatý ho varoval, aby do těchto trub nevcházel příliš hluboko. Poslechl a poslušně tato speciální shromáždění odvolal. V neděli ráno 19. července v Branhamově modlitebně v kázání, které nazval „Svátek trub“, Bill vysvětlil, proč to udělal.

Ve Starém zákoně byl svátek troubení pátý ze sedmi svátků, jimiž byl ověnčen židovský rok. Podle pořadí jdou tyto svátky následovně: Pascha, Nekvašené chleby, Prvotiny, Svátek týdnů (Letnice), Trouby, Den smíření a Svátek stánků. Každý svátek přináší nějaký aspekt židovského náboženského života. Nicméně při hlubším náhledu každý svátek znázorňuje nějaký aspekt v životě Ježíše Krista. Svátek Trub připadal na konec září nebo na začátek října, to záleželo na fázi měsíce, a po něm následoval o devět dnů později Den smíření. V průběhu svátku Trub lidé v Izraeli odpočívali. Troubili na trouby a přinášeli oběti; hledali Boží přízeň.¹⁶⁴

Bill vyučoval, že cílem svátku Trub bylo svolání Židů k jejich Dni smíření. Pak vložil tento fakt do kontextu celkového plánu spasení. Židé zavrhli svého Mesiáše, když Ježíš chodil mezi nimi po zemi. To poskytlo pohanům příležitost k jejich spasení. Každopádně se blížil den, kdy 144 000 Židů uzná svou chybu. Bůh si k tomu použije dva svědky ze Zjevení 11, aby tento zázrak udělal. Tito dva muži budou kromě jiného zjevovat tajemství skrytá v sedmi troubách, Zjevení 8, 9 a 11 — a když to udělají, zjeví tomuto zbytku Židů Ježíše Krista. A proto zjevením sedmi trub bude povolán Izrael do jeho opravdového Dne smíření. A aby to ukázal z jiného pohledu — těch sedm trub je pro Židy to, co pro pohany sedm pečetí — je to konečné osvětlení zjevení Ježíše Krista. Bill řekl, že proto nemohl o těch troubách víc objasnit. Ony se vůbec nevztahují na pohanskou církev. Jsou míněny pro zbytek Židů, a tak jenom oni mohou mít z odhalení těchto sedmi tajemství prospěch.

V PÁTEK ODPOLEDNE 3. července 1964 Bill zavezl Medu do nákupního střediska v Jeffersonville. Když vešla do obchodu, aby vyhledala potřebné věci, Bill se posadil venku na lavičku a čekal na ni. Nákupní středisko bylo přeplněno zákazníky, kteří chodili sem a tam,

¹⁶⁴ 3. Mojžíšova 23:23–25; 4. Mojžíšova 29:1–6

jako mravenci hemžící se poblíž svého mraveniště. Náhodnému pozorovateli to mohlo připadat zdánlivě bezúčelné. Čím déle Bill tyto nakupující lidi pozoroval, tím více se cítil zarmoucen, protože spousta žen byla neslušně oblečena.

Jeho duch byl ztrápený; měl pocit, jakoby upadal do vytržení. Brzy na to ho Duch Boží pozvedl z tohoto nákupního střediska a vyzvedl jej na vyvýšené pódium, jakoby na tribunu při vojenské přehlídce. Díval se směrem k západu na zapadající slunce. Tribuna byla na vrcholu kopce — pahorek byl natolik velký a zakulacený, že nemohl vidět nic kromě oblohy za obzorem. Anděl Páně se postavil po jeho pravici. Bill nebyl schopen otočit hlavu, aby mohl spatřit anděla, ale byl si jist, že tam je, protože anděl oznamoval: „*Tady je nevěsta.*“

Éterem zněla stejnoměrná hudba pochodu, jako kdyby se jednalo o živou církevní píseň něco jako: „Kupředu křesťanští bojovníci, pochodujte do války s Ježíšovým křížem před sebou.“ A tady z pravé Billovy strany pochodovala řada mladých žen a defilovala před tribunou. Ženy byly krásné a čisté — dokonalý příklad toho, jak by se křesťanské ženy měly prezentovat. Všechny měly dlouhé vlasy a měly oblečené dlouhé šaty. I když si byly podobné, každá z nich v sobě měla něco jedinečného. Byly oblečeny do tradičních krojů jejich mateřských zemí, což poukazovalo na to, že Ježíš Kristus si vybral svou nevěstu z celého světa. Bill se cítil šťastný a věřil, že jeho evangelizační dílo pomohlo přivést tuto krásnou nevěstu Kristovi.

Když přešly kolem tribuny, odbočily za ní. Když poslední zmizela z jeho dohledu, anděl řekl: „*Ted' se předvede moderní církev.*“

Hudba se rázem změnila; tatam byla dojemná křesťanská píseň posvěcení. Nahradila ji hudba druhu boogie-woogie nebo ve stylu rokenrolu, která Billovi drásala nervy.

Anděl následně řekl: „*Nejdřív se předvede církev z Asie.*“

Bill, když uviděl moderní církev z Asie, s hrůzou zíral a podívoval se, jak ona může vyznávat, že je Kristovou nevěstou. Měla nakrátko ostříhané vlasy, nalíčený obličej, namalovaná rtěnkou, oční stíny, neslušně oblečená a před tribunou tancovala, přičemž provokativně kroutila tělem v rytmu této hrozné hudby. Ženy dalších národností následovaly její příklad a před tribunou tancovaly a předváděly moderní církev z Indie, Afriky, Evropy a jiných kontinentů světa. Anděl oznamoval národnosti té které církve, jež zrovna procházela. Každá

další žena vypadala hůř než ta předchozí. Všechny měly krátké vlasy, nalíčené tváře a všechny byly neslušně oblečené; všechny se kroutily v rytmu hudby, která v Billově hlavě bušila jako při migrénovém záchvatu. Bill pocítil nevolnost a hnus.

Anděl oznamoval: „*Ted se předvede církev z Ameriky.*“

Když Bill uviděl ženu, která reprezentovala moderní církev Ameriky, téměř upadl do mdlob. Byla skoro nahá, ve výšce pasu před sebou držela něco, co vypadalo jako kousek sloní kůže; pohybovala se a třásla v rytmu hudby a se smíchem a poskakováním mizela za tribunou.

Billův duch upadl do hluboké deprese. Miss křesťanství Ameriky byla jednou z nejopzlejších žen, které kdykoliv viděl. Pomyslel si: „Za to všechno kázání a za to všechno úsilí a za to všechno přesvědčování lidí, aby žili pro Krista, a tohle je výsledek, který bych Mu měl předložit?“ A tak se modlil: „Ó, Bože, jsem ztracený člověk. Nejlépe, kdybych s tím hned skončil. Proč se vůbec ještě o něco snažit! Zklamal jsem Tě.“

Tato odporná hudba zmlkla spolu s řadou těchto moderních církví, které dotancovaly a přešly na druhou stranu kopce. Hudba je zdánlivě provázela jako pochodující dechovka při přehlídce provázející skupinu mažorettek, které mávají do rytmu hůlkou. A jak je to při přehlídce zvykem, jako kdyby se k tribuně z pravé Billovy strany blížila k hodnocení další skupina. Když hudba zesílila, uvědomil si, že to je ta stejná píseň, kterou slyšel na začátku na nápěv: „Kupředu křesťanští bojovníci, pochodujíc jako do války s Ježíšovým křížem před sebou.“ Tato hudba lichotila jeho uším. V jeho srdci zakmital plamínek naděje. S napětím očekával, až uvidí ty, kdo přicházejí, jenže mu nebylo dovoleno otočit hlavu. Brzy na to připochovala před tribunu další řada žen. S nesmírnou úlevou uviděl, že to byla ta samá skupina, kterou viděl na začátku. Jedna každá byla slušně oblečena do svých národních krojů. Když tyto zbožné ženy procházely před tribunou, začaly se povznášet do vzduchu. Každý další krok byl výš a výš, tak jakoby vystupovaly po neviditelném schodišti k oblakům. V tomtéž čase tancovaly ty neslušné ženy na okraji kopce a jedna za druhou mizely dole za obzorem.

Tyto zbožné ženy pochodovaly souladně, tak jakoby naslouchaly hlasu neviditelného dirigenta. Bill uvažoval: „Tak přece jsem Ho úplně

nezklamal. Moje úsilí nebylo nadarmo. Přece jenom bude v posledním čase Kristova nevěsta.“

Pak uviděl dvě z těch pobožných žen, jak se začaly ohlížet po těch moderních církvích. Jako kdyby ochabla jejich pozornost a přestaly kráčet v rytmu těch ostatních.

Bill zakřičel: „Nedělejte to, sestry! Nevycházejte z řady! Držte se v řadě!“

Vidění Billa opustilo.

V KÁZÁNÍ „Mistrovské dílo“, které Bill kázal 5. července 1964, popisoval sochu Mojžíše vytesanou Michelangelem. Michelangelo začal na tomto projektu pracovat v roce 1505 a dokončil ho o 40 let později. Zpočátku to byla jenom myšlenka v sochařově hlavě, která byla následně zhmotněna v mramorové soše, propracované do posledního detailu, kde jsou všechny šlachy a svaly na Mojžíšových rukách jako živé. Poté, co Michelangelo odsekl ze sochy poslední kousíček mramoru, v přílivu své inspirace udeřil kladivem do jejího dokonalého stehna a zakřičel: „Promluv!“ Dosti velký kousek z jeho sochy odletěl a na tom díle zůstal jeden kaz.

Bill řekl: „Podle mého osobního názoru, je právě tento úlomek tím, co z ní dělá mistrovské dílo.“ Tento příběh použil jako bednění pro svůj základ, do něhož nalil beton ve formě výkladů, které vzal z Bible. Bůh rovněž naplánoval mistrovské dílo. Vytvaroval vesmír z atomů a molekul, z mlhovin a hvězd, a pak udělal planety včetně Země, na níž stvořil zvířata a rostliny a naplánoval nádhernou zahradu. Nakonec stvořil člověka, Adama, který byl prvním Božím mistrovským dílem. A pak jednaje podle své vlastní inspirace, udeřil Bůh Adama do boku a vzal odtud žebro, které použil k tomu, aby zformoval nevěstu pro svého prvního syna. A protože byla vzhledem k originálnímu stvoření vedlejším produktem, měla v sobě Eva slabost — pochybnost. Ona zpochybnila Boží plán, a to se stalo tou vadou v prvním Božím mistrovském díle; vadou, která dovolila smrti vstoupit na svět. Ale počkejte — to bylo pouze za určitým účelem...

Tisíce let později se narodil Ježíš Kristus. On byl dokonalým dítětem — byl Božím svrchovaným mistrovským dílem. Třicet tři let později řekl Bůh Petrovi, Jakubovi a Janovi: „To je můj milovaný Syn.

Když On promluví, poslouchejte Jej.¹⁶⁵ Krátce potom Bůh své Mistrovské dílo udeřil a dovolil Ježíši umřít na kříži, tak aby se naplnilo proroctví: *„Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti nás všech.“*¹⁶⁶

Když Ježíš vstal z mrtvých, vrátil se zpět na zem ve formě Ducha, aby si vybral nevěstu napříč těmito sedmi církevními věky. Kristova nevěsta je tou trhlinou, která dělá z Božího díla to mistrovské. Jednoho dne ten veliký Sochař opraví tento kousek, který se uvolnil z Jeho dokonalého stvoření. Pak se Ženich a nevěsta vrátí do ideálního světa, dokonce lepšího než byla zahrada v Edenu.

Bill rozvinul toto téma 5. prosince 1964 v kázání „Ztotožněné Boží mistrovské dílo“. Řekl: „Naše zkušenosti se nemají vyrovnat nějakému vyznání víry, dogmatu nebo nějaké církevní denominaci, ale mají se vyrovnat Slovu Božímu — Ježíši Kristu. Ježíš byl tak dokonalý, že inspiroval Sochaře, aby Ho udeřil na Golgotě. To je to opravdové mistrovské dílo. Když Michelangelo udeřil do své sochy Mojžíše, byl jenom předobraz. Kdyby Ježíš žil jen dobrým životem, byl by jedním z těch, kteří dnes kážou sociální evangelium. Ježíš byl ale prorokem; a něčím víc než prorokem. Byl Bohem. On byl Emanuelem. Když Bůh udeřil svého Syna na Golgotě, to Jej pro mě a tebe udělalo mistrovským dílem. Kdyby nebyl udeřen, pak by nebylo důležité, kolik mrtvých lidí vzkřísil nebo jak mocně kázal. On byl tím jediným Mužem na zemi, jehož mohl Bůh udeřit za ty všechny ostatní. Ten dokonalý byl udeřen za nás nedokonalé. Celé stvoření, které padlo skrze Adama, bylo vykoupeno skrze Ježíše Krista.“

„Boží mistrovské dílo obstálo ve zkoušce. Jak se to mohlo stát? On to udělal skrze Slovo; řekl: *„Je napsáno: Ne samým chlebem bude člověk žít, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích.“*¹⁶⁷ Ó, křesťanský příteli, vlož na sebe celou Boží zbroj. Nestůj někde vzadu jen s nějakou idejí nebo nějakým vyznáním víry nebo něčím jiným, a nepřihlížej nečinně. Vlož celou Boží zbroj, když jdeš do boje proti

¹⁶⁵ Matouš 17:5

¹⁶⁶ Izaiáš 53:4–6 (BK.)

¹⁶⁷ Matouš 4:1–11; Lukáš 4:1–13

nepříteli, tak jak to udělal náš Pán. On ukázal, jak je i ten nejslabší křesťan schopen porazit satana tím, že použije Slovo. Ježíš měl moc. On mohl udeřit satana, kdykoliv se mu zlíbilo. Jenže On tento způsob nepoužil. Vzal jednoduše Slovo a jím satana porazil. Ježíš řekl: ‚Je napsáno, je napsáno,‘ pokaždé ‚je napsáno‘. A tak porazil satana Božím Slovem.“

2. srpna 1964 Bill kázal „Budoucí domov nebeského Ženicha a pozemské nevěsty“. Ukázal, jak budoucí domov nevěsty nebude nějakým objektem z říše snů na nebesích; on bude zřízen zrovna tady na zemi, i když ne na této zemi, na níž jsme souženi trním a ranami komárů, jak to známe dnes. Bude to spíše země očištěná, přepálena a znovu posazena na podobenství té originální Edenské zahrady. A zrovna tak, jako tady máme tři stádia spasení každého člověka, tak také tato země má tři stádia spasení. První stádium lidského spasení je, když činí pokání a dá se pokřtít vodou. Druhé stádium je posvěcením, kdy žije životem v poslušnosti Božího Slova. Nakonec ho křest Duchem svatým naplní ohněm Ducha svatého a udělá jej novým stvořením v Ježíši Kristu. Teď je znovuzrozen a přijímá do sebe přirozenost svého nebeského Rodiče. Stejně tak má tři stádia vykoupení i tato země. Byla pokřtěna za Noémových dnů, když byla úplně zaplavena potopou. Posvěcena byla, když Ježíš, to živé Slovo, vylil na tuto zem svou krev. A nebude to trvat dlouho a obdrží svůj křest ohněm, po velkém soužení. Pak na tomto světě odpočine Duch Boží na tisíc let pokoje a blahobytu.

Bill také objasňoval svaté Boží město, které Jan viděl sestupovat z nebe na zemi.¹⁶⁸ Jan řekl, že toto město nepotřebuje vnější zdroj světla, protože Jeho světlem byla sláva Ježíše Krista.¹⁶⁹ Je to možné jenom díky tomu, že toto svaté město je ve tvaru podobném pyramidě, s Božím trůnem na jeho vrcholu. Ježíš Kristus bude tím vrcholovým kamenem této veliké pyramidy a bude naplněním Žalmu 118:22 a 23: *„Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu uhelní. Od HOSPODINA stalo se to, a jest divné před očima našima,“* a v Zachariáši 4:7 *„...nebo doloží nejvyšší kámen s hlučným pokřikováním: Milost, milost jemu.“*

¹⁶⁸ Zjevení 21:2

¹⁶⁹ Zjevení 21:23

KAPITOLA 93

ELIEZEROVO POSLÁNÍ

1965

NA PODZIM ROKU 1964

si William Branham zakoupil povolení k lovu pumy. V lednu 1965 dojel do horské oblasti v severovýchodním cípu Arizony, kde se zkontaktoval s mladým mužem jménem Dawson Riley.

Dawsonovým povoláním byl prodej lovecké výzbroje a rovněž průvodcovství se specializací stopování horských lvů, což jsou pumy. Tyto obrovské kočky obývají rozsáhlé hornaté oblasti na západě. Často jsou v severních státech nazývány kuguáry, zatímco v jižních státech jim říkají pumy. Kuguáři jsou známí svou mazaností a velice úskočnými způsoby, a najít je znamená opravdovou výzvu, zejména pokud lovec nepoužívá psy, kteří dokážou stopu pumy vycítit.

Bill a Dawson jeli na koních a vedli si s sebou i soumary. Když dorazili do hor, utábořili se. Příští den projeli na koních několik údolí a hledali, kde by mohla být nějaká puma. Třetí den brzy z rána psi zachytili nějakou stopu. Zpočátku si lovci nebyli jisti, zda jde o pumu. Dawson však našel u řeky místo, kde puma při přecházení zanechala otisky. Tuto pumu stopovali celé dopoledne; ušli po stopě v hustě zalesněném údolí asi 32 kilometrů. Pozdě odpoledne zjistili, že se puma přesunula do vyšší polohy, kde byl suchý a skalnatý terén a pro psy bylo velice obtížné sledovat její stopu. V místě, kde se údolí rozvětvovalo na několik strmých kaňonů, na chvíli stopu ztratili. Lovci se rychle rozdělili, každý si zvolil k prohledání jiný kaňon, aby mohli na stopu znovu narazit. Dawson si vzal všechny čtyři psy s sebou.

Bill se v polovině kaňonu zastavil, aby se podíval dalekohledem a propátral římsu, jež se tyčila nad ním. Jednu stranu kaňonu ještě osvětlovalo slunce, zatímco ta druhá strana se nořila ve stínu a ležela na ní sněhová pole. Pozorně tato místa propátrával a vyčkával, jestli neuvidí nějaký pohyb. Zpozoroval kojota, jenže dnes kojota nelovil.

Stíny se prodlužovaly a slunce se začalo schylovat k obzoru. Tam, kde svahy kaňonu měly dostatek půdy, rostla borovice těžká a borovice mexická, které v této oblasti převládaly. Bylo tam však také mnoho skalnatých míst, kde bylo vegetace velice poskrovnu. Když sestoupil na dno kaňonu, hledal její stopu v písku a v jílovitém podloží. Najednou pronikl tichem této odpolední atmosféry pronikavý jek pumy, jehož

intenzita se rychle měnila. Tento jek se odrážel ozvěnou a směřoval dolů kaňonem a oznamoval Billovi, že se nachází na správné stopě.

Po zádech mu přešel mráz. Nebylo to daleko a poznal, že se právě stalo něco mimořádného. Vzpomněl si na báseň, kterou napsal jako dvanáctiletý chlapec.

*Jsem osamělý, ó, osamělý na tom dalekém
jihozápadě, kde se stíny snižují nad horským
hřebenem.*

*Mohu spatřit číhajícího kojota v purpurovém
oparu, mohu slyšet volání vlka, tam kde se pase
dlouhorohý skot.*

*A odněkud z kaňonu se ozývá kňučení pumy, v
těch vzdálených horách Cataliny na pohraničí
Arizony.*

Po více než čtyřiceti letech je on v tom kaňonu poblíž hranice Arizony s Novým Mexikem a poslouchá to kňučení pumy. Nebere to jako náhodu ani jako naplnění snu. Cítí to jako potvrzení od Boha, který ho provázel celým jeho životem; od té doby kdy byl ještě chlapcem. Ještě předtím než se slunce schovalo za horskými vrcholy, Bill pumu zastřelil. (Teprve později se dozvěděl, že to byl největší kus, jaký byl kdy do té doby v Arizoně zastřelen.) Velice opatrně z ní stáhl kůži, protože ji chtěl vycpat a preparovat. Přemýšlel o tom, jak puma dobře zapadne do jeho sbírky trofejí v nově postaveném domku.

Nedávno si Bill s Medou koupili na severním okraji Tucsonu poblíž hor Catalina dům. Byl to skromný třípokojový domek s rovnou střechou, postavený na jednom akru pozemku, který byl celý porostlý kaktusy. Z tohoto svahu byl pěkný výhled na jih Tucsonu a nádherný výhled do hor na sever. V současné době jeho rodina bydlela ve dvojdomku, na ulici Park Avenue. Dříve než se tam však bude moci nastěhovat, bude třeba udělat určitou přestavbu, včetně přístavby nové části na západní straně domku. Do Tucsonu přijel Banks Wood, aby pomohl Royi Bordersovi s touto přístavbou. Měla to být studovna nebo pracovna — pouze jeden pokoj dosti velký, aby pojmul všechny Billovy lovecké trofeje. Tato místnost měla být od domu oddělena a spojena pouze průchodem. Konstrukční plány vyžadovaly veliké vyhlídkové okno, které bude situováno na sever k horám. Puma, kterou

právě teď zastřelil, se bude v tom rustikálně vybaveném pokoji, který plánoval postavit jako svou pracovnu, pěkně vyjímat.

DEMOS SHAKARIAN, prezident Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia, naplánoval ve třetím lednovém týdnu roku 1965 v Phoenixu v Arizoně konferenci. Demos poprosil Carla Williamse, který bydlel v Phoenixu, aby tuto konferenci oznámil a zařídil všechny náležitosti. Carl Williams byl v této mezinárodní organizaci sekretářem a pokladníkem a zároveň byl i prezidentem pobočky v Phoenixu. Carl chtěl, aby William Branham promluvil na této výroční konferenci tak jako mnohokrát v minulosti. Nicméně si uvědomoval, že ne všem se bude tento záměr zamlouvat. Někteří z lidí členské rady byli toho názoru, že William Branham svým kázáním mnoho lidí urazil. V průběhu pravidelné schůze jejich sdružení jeden z ředitelů navrhol přijetí usnesení, že tatáž konference nemůže mít dva roky po sobě stejného řečníka. Další z ředitelů pak tento návrh rovněž podpořil. Carl Williams řekl: „Vím, o co se vám jedná. Vy prostě nechcete, aby William Branham ještě někdy v budoucnu přijel do Phoenixu a zúčastnil se této konference. Nicméně bych vám chtěl dát na vědomí, že pokud chcete bratru Branhamovi znemožnit, aby se zúčastnil konference v Phoenixu, pak já odcházím.“ Jelikož Carlovy schopnosti a dovednosti v řízení pomohly dostat tuto organizaci z finančních problémů, měl na to, aby svůj úmysl přinejmenším tentokrát obhájil, a tak byl tento návrh odvolán.

Ke své neochvějně věrnosti vůči Billově službě měl Carl Williams dobrý důvod. Ve čtyřicátých letech trpěl artritidou kolen. Nakonec se jeho stav natolik zhoršil, že už nemohl chodit jinak než o berlích. Ke konci této dekády navštívil první Billovo shromáždění „uzdravení vírou“ v Phoenixu. Tohoto nádherného večera Billovo kázání inspirovalo Carla k tomu, aby věřil, že Ježíš Kristus je schopen ho z této artritidy uzdravit. Dobelhal se dopředu a postavil se mezi ostatní do modlitební řady a čekal, až na něj přijde řada. Když se za něj Bill v Ježíšově jménu pomodlil, odhodil berle a po mnoha letech odcházel z modlitebny osvobozen ze svých bolestí. Od té doby mohl chodit normálně, cítil jen takové běžné bolesti a píchání, které občas trápí každého staršího člověka.

Když skončila schůze správní rady, Carl Williams telefonoval Billovi a požádal ho, jestli by nepromluvil na konferenci v Phoenixu ve

dnech od 17. do 23. ledna. O tom útoku některých vedoucích představených proti němu se však před ním nezmínil.

„Ano,“ odpověděl Bill, „budu rád, když k vám budu moci promluvit. A ve kterých dnech by to mělo být?“

„Naplánoval jsem tě na pondělí, úterý a středu večer a pak na sobotu dopoledne a neděli večer.“

Než Bill položil sluchátko, řekl: „Bratře Carle, vážím si tvého postoje vůči mně.“

Zrovna nedávno darovala Meda svému muži novou Bibli. Po mnoho let Bill používal Scofieldovu studijní Bibli (překlad Krále Jakuba), v níž byla Ježíšova slova vytištěna červenými písmeny. I když Bill nebyl se všemi poznámkami doktora Scofielda zajedno, nicméně shledával, že některé z nich jsou užitečné. Měl tuto Bibli rád hlavně proto, že ji začal používat již ve své rané evangelizační službě v roce 1946, a k dnešnímu dni pro něj byla tak důvěrně známá jako nějaký starý přítel. Věděl, na které straně najde své oblíbené verše, stejně tak jako kterékoliv jiné místo na stránce, a to pouze takovým způsobem, že se podíval na referenční čísla. Bill jezdil s touto Biblií po celém severu Ameriky až na jih do Mexika a přes Atlantický oceán do Anglie a Skandinávie a napříč Evropou a na jih do Jižní Afriky, a dokonce i do vzdálené Indie. Seděla mu v rukou a dobře se s ní cítil. Byla však jako hodně obnošené rukavice, takové, které už měly být kvůli nějakému novějšímu výrobku dávno odloženy. Jeho Bible byla zkrátka takto opotřebovaná. Teď ji musel otevírat velice opatrně, jinak by z ní mohly vypadnout na podlahu nějaké uvolněné stránky. Meda mu několikrát navrhovala, aby si pořídil novou, ale on se této myšlenky, o rozchodu se svým starým přítelem, zdráhal. V přílivu inspirace mu Meda koupila novou Scofieldovu studijní Bibli; Bibli, která byla úplně stejná jako ta stará a darovala mu ji jako dárek k Vánocům.

Bill si vzal obě tyto Bible s sebou na konferenci Obchodníků plného evangelia do Phoenixu, ale v průběhu týdne i v sobotu ráno použil ve svém kázání svou starou Bibli. V sobotu večer ve svém hotelovém pokoji stále ještě používal tu stejnou Bibli; hledal text na další den a dělal si nějaké poznámky a odkazy k Janu 16:20 a 21, v němž je napsáno: „*Amen, amen, říkám vám, že vy budete plakat a naříkat... ale váš smutek se obrátí v radost.*“

V neděli ráno se konference Obchodníků plného evangelia konala ve velké banketní síni v Ramada Inn. Když Bill toho rána odcházel ze svého pokoje, rozhodl se nakonec, že si vymění svou starou Bibli za novou. Nechal tedy starou ležet na stole a vzal si novou a své poznámky a scházel schodištěm, aby se zúčastnil konference. Když zazpívali několik písní, Carl Williams předal bohoslužbu svému příteli.

Bill přišel na pódium, pozdravil muže a ženy, kteří byli shromážděni v banketní síni, a potom je požádal, aby si spolu s ním otevřeli Bibli v Janově evangeliu v 16. kapitole a společně s ním sledovali čtení dvacátého a jedenadvacátého verše. Bill nalistoval ve své Bibli počátek 16. kapitoly Janova evangelia, pak přesouval zrak do dolního pravého rohu pravé stránky. Když obrátil stránku, narazil na 20. verš a četl: „*A nejen za ty se modlím, ale i za ty, kteří uvěří skrze jejich slova...*“ Najednou si uvědomil, že to není to místo Písma, které chtěl přečíst. Omluvil se obecenstvu, zatímco znovu listovat a hledal to své místo. Tady na pravé stránce byl v pravém dolním rohu nadpis 16. kapitoly svatého Jana, jenže když opatrně otočil na další stránku, ta další stránka nepokračovala v tom, co hledal. Cítil se zneklidněn a obracel stránky několikrát tam a zpět a pak svému obecenstvu řekl: „Má žena mi darovala novou Bibli a tam je ten verš nesprávně umístěn.“

Poblíž pódia seděl katolický kněz — biskup, který se jmenoval Stanley. Měl na sobě červené roucho, vyzdobené propracovaným zdobením, byl vlastně arcibiskupem Chaldejské katolické církve Spojených států. Biskup Stanley se zvedl ze židle, přišel k pódiumu a podal Billovi svou Bibli se slovy: „Je v tom Boží ruka. Zřejmě existuje nějaký důvod, proč k tomu došlo. Sám Bůh ukáže proč. Je to nádherné.“

Bill biskupu Stanleyovi poděkoval, vzal jeho Bibli, vyhledal verš, který chtěl přečíst a nahlas četl: „*Amen, amen, říkám vám, že vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se obrátí v radost. Když žena rodí, má bolest, protože přišla její hodina; když ale porodí dítě, už nevzpomíná na soužení pro radost, že se na svět narodil člověk.*“ Pak vypůjčenou knihu zavřel a vrátil ji knězi.

Ve svém kázání, které nazval „Porodní bolesti“, přirovnal náš svět k těhotné ženě, která se chystá k porodu svého nemluvnátka. Žena pocituje prudké stahy, jež se stávají stále silnější, čím víc se blíží k porodu. Stejně tak náš svět prožil některé prudké stahy v průběhu

20. století — především 1. světovou válku, jež byla následně provázena 2. světovou válkou. Teď už máme atomové pumy a lidstvo by ve 3. světové válce neobstálo — přinejmenším současná civilizace. Nicméně takový den se blíží. Kniha Zjevení tuto dobu nazývá velkým soužením nebo lisem Božího hněvu, který obsahuje sedm koflíků plných Božího hněvu, které sedm andělů vyleje na tuto zem.¹⁷⁰ Bude to v tom čase, kdy Bůh vyleje svůj hněv na všechny lidi, kteří zavrhli nebo převraceli Jeho Slovo. A přesto se z toho konečného stavu zrodí nová země — očištěná země, způsobilá pro Ježíše Krista (zaslíbeného Syna), aby na ní žil a kraloval se svou nevěstou (znovuzrozenými křesťany, jež pocházejí z každého církevního věku).

I když konference Obchodníků plného evangelia pokračovala ještě několik dalších dnů, když skončil nedělní banket, Bill odjel se svou rodinou zpět do Tucsonu, protože děti musely jít druhý den do školy. Cestou domů se zastavili na večeři v restauraci. Bill stále uvažoval o té tiskové chybě ve své nové Bibli. Meda se cítila na rozpacích, protože si myslela, že mu darovala kazovou Bibli. Sdělila mu, že se ještě nikdy ve svém životě necítila tak nervózní, jako během těch několika chvil, když Bill hledal svůj text. Teď, když byli v restauraci, Bill otevřel svou novou Bibli znovu a snažil se ji důkladněji prozkoumat. Ke svému překvapení zjistil, že to nakonec není chyba tisku, ale že to byly dvě tenoučké stránky, které k sobě přilnuly tak, že se jevily jako jedna stránka. Bill si vzpomněl, co mu řekl biskup: „Je to Boží ruka a je důvod, proč se to stalo a Bůh ten důvod ukáže. Je to nádherné.“ A najednou, jako blesk z čistého nebe, mu přišel na mysl příběh z Lukáše.

V pondělí Bill cestoval zpět, aby si mohl poslechnout doktora Reeda, který měl promlouvat na konferenci Obchodníků plného evangelia. Před shromážděním během rozhovoru s Carlem Williamsem se Bill podělil s tím, co mu Pán ukázal minulý večer v restauraci. Ohromený Carl Billa poprosil, aby se touto myšlenkou s celým shromážděním podělil. Chtěl mu dát deset minut za kazatelnou předtím, než doktor Reed přinese večerní poselství.

A tak v pondělí večer Bill znovu stál na pódiu a oslovil tuto Mezinárodní skupinu křesťanských obchodníků a jejich manželky. Připomněl jim včerejší nahodilou příhodu a poukázal jim na Lukáše 4:16–30. Když Ježíš navštívil své domovské město Nazaret, přišel v sobotu do synagogy a rabín podal Ježíši knihu Izaiáše. Ježíš ten svitek

¹⁷⁰ Zjevení 7:14; 14:19; 15:7 a kapitola 16

rozvinul, až našel 61. kapitolu a četl část prvního odstavce: „*Duch PÁNŮV je nade mnou, protože mne pomazal kázat evangelium chudým. Poslal mne uzdravit lidi zdrčené v srdci, kázat propuštění zajatým a prohlédnutí slepým, propustit zdeptané na svobodu a kázat PÁNOVO milostivé léto.*“ Pak Ježíš svitek svinul, odevzdal ho knězi a řekl shromážděným: „*Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.*“

Bill poukázal na to, že Ježíš přečetl pouze část tohoto verše. V našich moderních Biblích první souvětí Izaiáše 61 je obsaženo ve verši prvním, druhém a třetím. Ježíš přečetl celý první verš, ale jenom první část verše druhého. Proč tuto větu nedokončil? Zastavil se, protože zbytek této věty se k tomuto historickému okamžiku nevztahoval; nemohl být tedy uplatněn, ale týká se až konce času. To platí pro dnešek. Jednoho dne Ježíš Kristus musí oznámit: „*Den pomsty Boha našeho,*“ jak prorokoval Izaiáš 61:2.

„Není to právě to, co se stalo včera?“ zeptal se Bill svého obecenstva.

Pak citoval Lukáše 17:30 a znovu zdůraznil, že věří, že žijeme v době, o níž Ježíš prorokoval, že přijde — ve dni, kdy Syn člověka bude zjeven. Pokud se to zakládá na pravdě, pak v neděli večer 24. ledna 1965 v Phoenixu v Arizoně „SYN člověka“ použil „syna člověka“, aby oznámil „den pomsty Boha našeho“.

Bylo potřeba těchto dvou slepených stran v jeho vlastní Bibli a vypůjčení knězovy Bible, aby Bill mohl uvidět souvislost mezi Izaiášem 61:2 a Lukášem 4:17. Bez okolků svému obecenstvu sdělil: „Tento den se toto Písmo naplnilo ve vašich uších!“

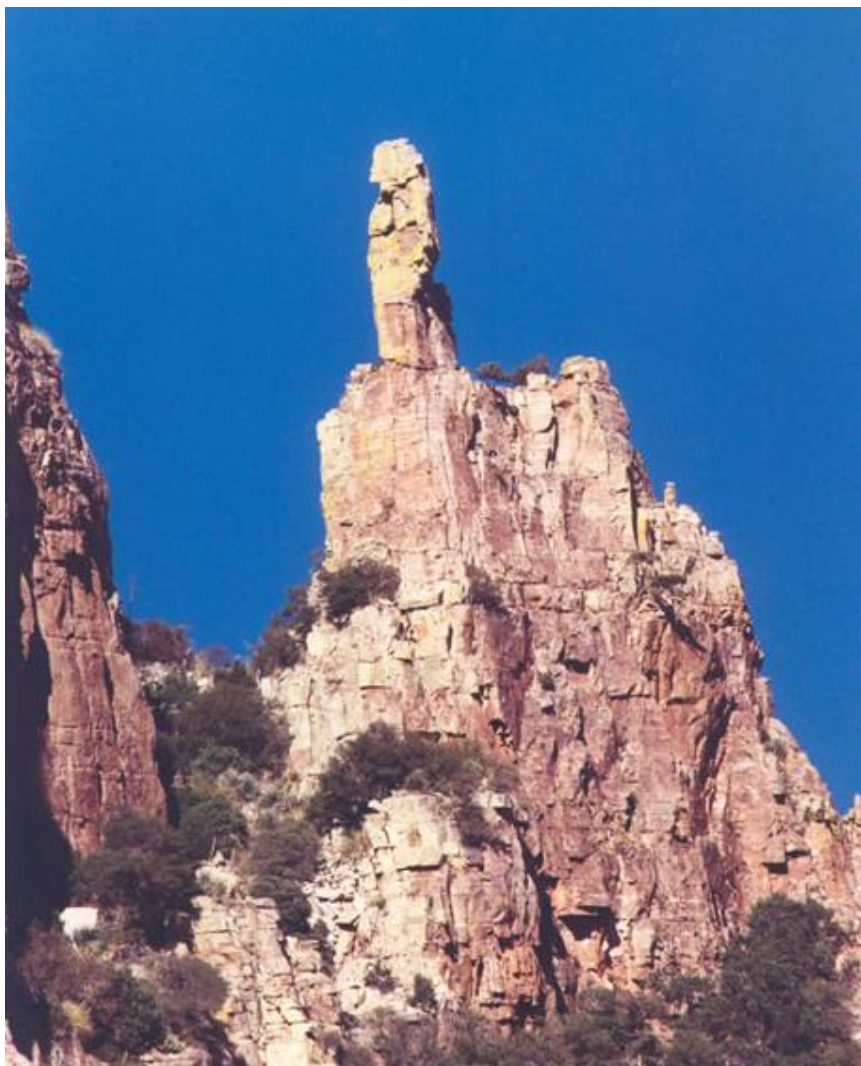
PO SKONČENÍ KONFERENCE V PHOENIXU měl Bill dva týdny volna před svým dalším plánovaným shromážděním, které se mělo konat 6. února 1965 ve Flagstaffu v Arizoně. V té době zaměstnávalo jeho mysl několik věcí. Popravdě řečeno ho zaměstnávala i přistavba jeho pracovny; ovšem to nebyla ta největší starost. Během plánovací fáze musel udělat mnoho rozhodnutí; ale teď už neměl tolik povinností vyjma odpovědí na nějaké příležitostné otázky. Banks Wood s Royem Bordersem všechno zajišťovali podle stovebního projektu.

V poslední době strávil Bill hodně času při práci na své knize Sedmi církevních věků, aby byla připravena k vydání. Potom, co

odevzdal rukopis Lee Vaylemu v Tampě na Floridě, s Leem mnohokrát hovořil. Někdy mu posílal audio poštu, která byla nahrána na magnetofonovém pásku — odpovídal mu na jeho specifické dotazy a navrhoval mu všeobecné informace. Lee byl ve většině případů samostatný — zkoumal předávaný mu materiál a členil těchto deset kázání do knižní podoby. Během posledních osmi měsíců roku 1964 posílal Pearry Green Lee Vaylemu 48 dolarů týdně, aby ho po dobu psaní podpořil. A Lee posílal Billovi přibližně jednu kapitolu měsíčně. Teď v lednu 1965 byla kniha téměř hotová. Bill nad tímto rukopisem trávil mnoho hodin a prováděl různé doplňky a opravy. Důvěřoval Lee Vaylemu, že gramatika bude na patřičné úrovni. Bill chtěl udělat to nejlepší, nač stačil, aby jeho nauka byla jasná a přesná.

V jeho mysli však tanula během tohoto posledního lednového týdne roku 1965 ještě jedna věc. Po mnoho let se ho muži a ženy dotazovali ohledně manželství a rozvodu. Kdysi se ho nějaký křesťanský muž zeptal, jestli se může rozvést se svou nevěřící manželkou a oženit se s jinou ženou. Jindy se zase křesťanská žena tázala, jestli by se mohla rozvést se svým nevěřícím mužem a vdát se za jiného muže. Ač se tyto osobní detaily značně lišily, když je však dal dohromady, směřovaly zpět k té stejné základní otázce. Mnoho křesťanů bylo ohledně rozvodu zmateno a ve své zmatenosti někdy chybovali.

Pravdu o manželství a rozvodu mu Pán Ježíš zjevil ještě v červnu 1963, když se vracel domů z Hot Springsu v Arkansasu. V té době mu Duch svatý řekl, aby na toto téma kázal a pořídil záznam svého kázání, ale on tuto věc odkládal a dělal si starosti ohledně toho, že by tato pravda mohla ranit mnohé z jeho nejdražších přátel, kteří se v této věci dopustili během svého života chyb. Na druhé straně nemohl být vedení Ducha svatého neposlušný. Znepokojen tímto dilematem pociťoval ve svém duchu nátlak, aby ohledně toho něco udělal. Jednoho dne, když jel autem do svého nového domu, aby si zkontroloval, jak postupují práce ve výstavbě jeho pracovny, pohlédl směrem na sever k nepřítli vzdáleným horám a jeho oko spočinulo na skále nazvané Finger Rock. Najednou uslyšel, jak mu Duch svatý zašeptal: „*Vystup na tuto horu a tam k tobě promluví.*“

Finger Rock na sever od Tucsonu v Arizoně je ta menší skalní formace na obzoru, která vypadá jako ukazováček vztyčený nahoru.

Poslušně odjel na sever, dokud nedojel na parkoviště ke stezce vinoucí se do kaňonu Pima. Pak se vydal asi kilometr pěšky, než dorazil ke vstupu do kaňonu. Tam se tato stezka rozvětvovala. Jedna větev směřovala do kaňonu Pima, zatímco ta druhá prudce stoupala nahoru směrem k Finger Rocku. Bill si zvolil právě tuto stezku směřující

k Finger Rocku. Stezka prudce stoupala, a tak se brzy námahou zapotil. Množství kamenů na tomto svahu se třpytilo vločkami slídy. Ze stínu do stínu skákali malí zelení gekoni a motýli žluťásci třepetali svými křídly. V nižších polohách svahu se nacházely stromy palo verde a různé druhy kaktusů, ale čím výš vystupoval, všude, kde bylo trochu zeminy, rostly borovice pinon s tmavším jehličím. Zastavil se vysoko ve svahu na úpatí ostrého skalního výčnělku, který se tyčil a splýval s Finger Rockem. Vztyčený prst Finger Rocku se objevil vysoko nad jeho hlavou. I když Finger Rock nebyl v tomto horském hřebenu nejvyšším bodem, byl to velice unikátní a nápadný skalní útvar. Vypadal jako pěst lidské ruky s jedním vztyčeným prstem k obloze. Bill se posadil na velký balvan a shlížel dolů do tucsonského údolí. Východně od něj se tyčily hory Rincon a jižně uviděl horský masiv Santa Rita, který měl na mlhavém obzoru zeleno modrou barvu. Bill lokalizoval svůj nový dům vzdálený pouhých několik kilometrů. Pak se jeho myšlenky vracely zpět k tomu, proč je vlastně tady a začal se modlit.

Bill věřil, že manželská smlouva je závažnější, než si mnozí lidé uvědomují. On ji viděl jako předobraz Ježíše Krista a Jeho nevěsty. Starý zákon byl na mnoha místech předobrazem tohoto svazku. Například král Šalomoun měl mnoho žen — jeden král a přitom mnoho královen, což znázorňovalo Ježíše Krista a Jeho Církev. Bill nevěřil v mnohoženství mezi křesťany. Ačkoliv Starý zákon jakoby mnohoženství mlčky přehlížel. Ježíš se nechal slyšet slovy: „...ale na počátku tak nebylo.“ A ten vzor z Edenské zahrady byl pravzorem pro každé křesťanské manželství v budoucnosti — jeden muž, který si bere jednu ženu, dokud jeden z nich nezemře.¹⁷¹ Jestliže se rozvedou, nezhrěšili. Nicméně jestliže se rozvedená žena opětovně vdá za jiného muže, Ježíš řekl, že žije v cizoložství, protože ve skutečnosti má dva manžely, i když žije jen s jedním z nich.

Lidé, kteří měli manželské problémy, se často Billa dotazovali na rozvod. Na některé z těch otázek byla snadnější odpověď než na některé jiné. Nejchoulostivější otázky pocházely od lidí, kteří byli rozvedeni a znovu uzavřeli manželství, dříve než se stali křesťany. Bill si uvědomoval, jak věrně někteří z těchto lidí následovali jeho nauku. Kdyby kázal tuto pravdu o manželství a rozvodu, mohlo by dojít k tomu, že někteří z těch lidí by rozvázali svá manželství, aby mohli být

¹⁷¹ Římanům 7:1–3; 1. Korintským 7:1–16

v pořádku s Bohem a on by pak byl zodpovědný za narušené rodiny. Když seděl na tom svahu bezprostředně pod Finger Rockem, tato tíha na něj těžce doléhala.

Najednou zaslechl hlas jakoby blížícího se větrného víru. Podíval se nahoru a překvapeně zalapal po dechu. Z oblohy jakoby se snášel ohnivý arch jantarové barvy. Než se stačil nadechnout, ovinul se kolem skály nad jeho hlavou. Bill sledoval, jak se tento nadpřirozený plamen vznášel a třikrát sestupoval na Finger Rock. Když nakonec zmizel v nebi, promluvil k němu anděl Páně a dal mu odpověď na jeho otázky ohledně manželství a rozvodu.

Když sestoupil z Finger Rocku, jel domů a cestou zjistil, že má málo paliva, a tak se zastavil u čerpací stanice, která patřila jeho příteli Welchu Evansovi. Ronnie Evans, který na této čerpací stanici pracoval, řekl: „Bratře Branhame, že jsi byl před hodinou tam na té hoře?“

„Co tím myslíš, Ronnie? Co jsi tam viděl?“

„Mohu ti přesně ukázat, kdes byl.“ A Ronnie přesně poukázal na linii horských vrcholů na sever od města. „Byl jsi někde v okolí Finger Rocku. Zavola jsem matku a spolu jsme pozorovali světlý načervenalý oblak, jak se zvedal a sestupoval dolů. Řekl jsem matce: ‚Tam někde musí sedět bratr Branham a Bůh k němu mluví.‘“

Bill uslyšel totéž, když se děti vrátily ze školy. Někteří učitelé vyvedli děti ze tříd, aby mohli pozorovat ten ohnivý jantarový oblak, který se vznášel nad Fingerovou skálou. Sledovali, jak sestupuje a jak se vznáší třikrát po sobě, než úplně zmizel.

Bill zavola Ormanu Neville do Jeffersonville a naplánoval speciální shromáždění na středu večer; budou se konat od středečního večera až do neděle, od 17. do 21. února 1965. Když se vrátil do Indiany, kázal v tomto pořadí: „Muž prchající z přítomnosti Páně“, „Semeno nebude dědit s plevou“, „Tento den se toto Písmo naplnilo“ (byla to rozšířená verze jeho svědectví, které přinesl v Phoenixu), „Bohem zvolené místo k uctívání“, „Manželství a rozvod“ a „Kdo je tento Melchisedech?“

V neděli ráno 21. února 1965 kázal „Manželství a rozvod“. Bill dobře věděl, že na tak citlivé téma si může dovolit kázat pouze v Branhamově modlitebně, kde měl naprostou svobodu vyjadřování. A i v tomto případě si dělal starosti, jak srozumitelně se musí vyjadřovat a zvažoval svá slova opatrně kvůli ženám a dětem, které se

v obecnstvu nacházely. V průběhu tohoto kázání Bill poznamenal, že křesťané nahlízejí na otázku rozvodu dvěma způsoby. Někteří lidé věří, že muž může být pouze jednou ženatý, dokud jeho manželka nezemře, v tom případě je volný, aby se mohl znovu oženit. Jiní lidé pak věří, že muž se může rozvést a znovu se oženit anebo žena se může rozvést se svým manželem a znovu se vdát, pokud jeho nebo její protějšek se dopustil cizoložství. Bill řekl, že obě tyto školy obsahují trochu pravdy, ale že pro každou z těchto větví existuje možnost zajít příliš daleko a padnout. Jako obvykle legalismus a kalvinismus se míjejí s cílem.¹⁷² Pravda se nachází někde uprostřed. Pak vzal jako příklad své vlastní manželství. Boží zákon ho poučuje, že má být věrný své manželce, ale on jí je věrný nejenom kvůli tomu, že Bůh to od něj požaduje. On svou manželku miluje natolik, že by ji nechtěl nikdy zranit, a to je důvod, proč jí zůstává věrný.

Pak četl Matouše 19:1–9, kde se farizeové Ježíše tázali ohledně rozvodu. Ježíš řekl, že na počátku měl Bůh v úmyslu, aby každý muž měl pouze jenom jednu ženu. Ale pak se farizeové Ježíše zeptali, proč Mojžíš zavedl rozvod. Ježíš odpověděl, že se to stalo kvůli zatvrdlosti lidských srdcí, ale od počátku to tak nebylo. Ježíš řekl, že každý muž, který se rozvede se svou ženou z jiného důvodu než kvůli smilstvu, zapříčiní, že ona se dopustí cizoložství. (Proč? Protože se znovu provdá, a bude mít dva manžely, i když bude žít jenom s jedním z nich.) Z toho vyplývá, že když se muž ožení s rozvedenou ženou, rovněž se dopustí cizoložství.

Bill se dlouho zabýval Adamem a Evou v zahradě Eden. Jelikož Eva nebyla v originálním stvoření, měla sklon k tomu, aby naslouchala dábelké lži, která jí byla sdělena prostřednictvím hada, (který na počátku nebyl plazem, ale inteligentním savcem — byl takzvaným scházejícím článkem mezi primáty a lidskou bytostí). Tím, že Eva zpochybnila Boží příkázání a podvolila se hadově pokusu o navázání bližší známosti, dopustila se cizoložství a sprovodila na tento svět smrt. Nicméně, my nemůžeme kritizovat Adama a Evu, protože každý muž a žena v dnešní době si musí stejně tak zvolit — zvolit si, kdy se rozhodne, že se stane buď klenotem v Boží koruně, nebo trnem v Jeho chodidle.

¹⁷² Kalvinismus (jak to tady William Branham použil) je liberální doktrína, která obhajuje, že když byl člověk jednou skrze Ježíše spasen, může žít jakýmkoliv způsobem, a i kdyby se dopustil jakéhokoliv hříchu, nemůže už být zatracen.

Nakonec Bill přistoupil k závěru této věci, kterou mu Bůh sdělil onoho dne, když se nacházel na Finger Rocku. Řekl: „Mluvím jenom ke své skupině. Toto poselství je jenom pro ně. Malé děti, jsem tady proto, abych vám pomohl. Jsem vaším přítelem. Můžete si myslet, že hovořím proti vám, ale já vás miluji. Je to velice ožehavá věc. Nevím, jak to mám ze sebe vysoukat. Co mohu udělat, když mám dobré muže a ženy v mém shromáždění, kteří byli dvakrát i třikrát ženatí? Nechali se zmást, protože je někdo špatně vyučoval. Neočekávali na Pána. Ježíš řekl: ‚Co Bůh spojil, ať člověk nerozděluje.‘ Ne nějaký podnapilý úředník na magistrátu nebo nějaký odpadlý kazatel, který je spojil. Já hovořím o tom, co spojil Bůh. Jestliže máš bezprostřední zjevení od Boha, že někdo má být tvou ženou nebo tvým mužem, tato osoba ti patří po celý zbytek tvého života. Ale co spojil člověk, to může rozdělit každý.“

Bill zopakoval: „Jste ohledně toho moji svědkové před Bohem: to je pouze pro mou skupinu. Někteří z vás mužů byli podruhé ženatí kvůli převrácené teologii. Jestliže Bůh dal Mojžíšovi a Pavlovi ohledně manželství a rozvodu nějaké zvláštní povolení, copak by mi Bůh nedovolil udělat totéž?¹⁷³ Říkám to tedy na základě potvrzení Jeho oblaku tam nad tou horou a Jeho poselství, které mě přivedlo až tak daleko. Vy, muži, kteří jste se tímto provinili, žijte dál v takovém stavu, jak jste a žijte se svými manželkami v pokoji, ale nedovolte, abyste někdy tuto věc zopakovali. Na počátku to tak nebylo, (že by muž měl naživu více než jednu manželku) a na konci to taky tak nebude. Ale za současných podmínek, pokud jste s nimi šťastní, pak s nimi žijte a vychovávejte své děti v kázni Boží. Ale ať se nad vámi Bůh smiluje, kdybyste znovu něco takového provedli. Učte své děti, aby nikdy nic takového neudělaly. Bůh je mým svědkem, jak mi tam na té hoře ohledně toho řekl — dovol jim pokračovat v takovém stavu, v jakém jsou, ale ať už více nehřeší. Je to nadpřirozené zjevení díky otevření těchto sedmi pečeti, aby tato otázka již nenechala nikoho na pochybách.“¹⁷⁴

Ve svém kázání „Kdo je tento Melchisedech?“ se Bill pustil do letité otázky. 1. Mojžíšova 14 vypráví o tom, jak byla Sodoma

¹⁷³ Matouš 19:7; 1. Korintským 7:6, kde Pavel říká: (když se zmínil o tématu manželství) „Toto však říkám jako svolení, ne jako nařízení.“

¹⁷⁴ Jestliže máte otázku ohledně manželství a rozvodu, neudělejte nějaké životní rozhodnutí na základě mého přehledu ohledně tohoto kázání. Konzultujte na modlitbě celý tento text kázání Williama Branhamy „Manželství a rozvod“ a porovnejte ho s kázáním „Volba nevěsty“, jež bylo kázáno 29. dubna 1965.

vypleněna králem Elamu (Persie). Lot a jeho manželka s dětmi byli zajati a odvedeni na sever. Abraham shromáždil bojovou jednotku o počtu 318 mužů, kteří krále Elamu pronásledovali a v boji ho porazili. Abraham vysvobodil svého synovce Lota z otroctví. Po boji přišel za Abrahamem kněz jménem Melchisedech, požehnal mu a pak spolu jedli chléb a pili víno.¹⁷⁵ Na oplátku Abraham zaplatil Melchisedechovi desátky — dal mu desetinu ze všeho svého jmění. Tento příběh by zůstal záhadou, kdybychom jej vzali pouze tak, jak byl vylíčen v 1. Mojžíšově. Ale v epištole Židům v 7. kapitole Pavel říká, že Melchisedech byl králem pokoje a spravedlnosti, který neměl ani otce ani matku a ani počátek ani konec dnů.

Kdo je tato záhadná osoba? Bill vysvětloval, že Melchisedech musí být samotným Bohem, protože jedině Bůh nemá počátek. Melchisedech byl Boží teofanií, jež se ukázala Abrahamovi jako předobraz Ježíše Krista. To nebyl Ježíš, jakého vidíme v Novém zákoně, protože Ježíš měl Otce a matku, ale tento Muž neměl ani jednoho z nich. Ježíš měl počátek, ale tento Muž ne. Ježíš obětoval svůj život; tento Muž nemohl, protože On byl život. A přesto jsou tady blízké souvislosti.

Aby tuto souvislost vysvětlil, vrátil se Bill na počátek vesmíru, kde Bůh žil pouze se svými vlastními myšlenkami. Bůh je Duch. A po naplánování vesmíru Duch – Bůh promluvil. Jeho slovo se stalo *logosem* nebo „Slovem Božím“. Slovo je myšlenkou, která je veřejně vyjádřena. Duch – Bůh neměl formu, kterou bychom mohli rozpoznat. Jeho myšlenky nejprve neměly žádnou formu, kterou bychom mohli vidět. Ale jakmile použil svá slova k vyjádření svých myšlenek, pak v tomto smyslu měl formu, v níž mohl být rozpoznán, i když nejdříve zde nebylo kolem nic, co bychom mohli vidět. Ten *logos*, který vyšel z Ducha — Boha, byl Jeho *teofanií* nebo „Slovem Tělem“. Boží *teofanie* nebyla fyzickým tělem; bylo to spíše nadpřirozené tělo. Nicméně když byly jeho myšlenky vyjádřeny, Jeho *teofanie* se mohla stát fyzickým tělem. A právě to se stalo za Abrahamových dnů. Bill vysvětloval, že Melchisedech byl „Bohem — Slovem“, který se zjevil v těle Abrahamovi dva tisíce let předtím, než se stal vtěleným Bohem v Kristu Ježíši. A tak Abraham uviděl tuto Kristovu teofanii, v té formě před vtělením. Později, když se Bůh vtělil a chodil mezi lidmi, Ježíš Židům řekl:

¹⁷⁵ To je předobraz velké svatební večeře po boji, když Ježíš jí chléb a pije víno spolu se svou nevěstou. Marek 14:22–25.

„Abraham se těšil, aby viděl můj den; uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu tedy řekli: „Ještě ti není padesát let a viděl jsi Abrahama?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, říkám vám: Dříve než byl Abraham, já jsem.“¹⁷⁶

Epištola k Židům vysvětluje, jakým způsobem levitské kněžství (s nímž Bůh začal za Mojžíšových dnů) došlo ke svému konci, když byl za hříchy lidstva Ježíš obětován. Od toho dne Bůh posluhoval svému lidu prostřednictvím Melchisedechova kněžství — Pán Ježíš Kristus byl tím veleknězem par excellence.¹⁷⁷

To všechno mohlo znít abstraktně a příliš technicky, dokud Bill nevysvětlil, že každý znovuzrozený křesťan má rovněž *teofanii*. Oni ji musí mít, protože byli v Božích myšlenkách od počátku. To z nich v podstatě dělá Boží atributy. Když se Ježíš Kristus narodil na zemi, On měl tuto *teofanii* s sebou. A proto byl dokonalým Člověkem, protože se nikdy neodchýlil od Otcova Slova. Nemohl se odchýlit, protože On a Slovo Boží bylo jedno a totéž. Ostatní Boží děti se narodily bez své *teofanie*, a tak mohly být podrobeny zkouškám a testům, aby zvítězily nad hříchem nevíry skrze svou víru v Ježíše Krista. Když muž (nebo žena) nakonec uzná, že Slovo Boží je pravým pokrmem, který nasytí hlad jeho duše, pak ve skutečnosti uslyšel hlas své *teofanie*. Teď ví, že to Slovo-tělo na něj očekává v tom budoucím životě. To je význam 2. Korintským 5:1, kde je řečeno: „*Víme přece, že kdyby byl náš pozemský dům tohoto přebývání zbořen, máme od Boha věčné stavení v nebesích, dům neudělaný rukama.*“ V průběhu Milénia a v tom, co bude následovat potom, budou žít Boží děti ve svých fyzických tělech a svých *teofaniích*, jež budou sloučeny. Bill pojednával tento budoucí stav bytí jako živou osobu v „oslaveném těle“.

DEMOS SHAKARIAN měl dobrý důvod, aby věřil, že Bůh může skrze lidi konat zázraky a dávat pokyny skrze proroctví. Jeho dědeček opustil Arménii (Turecko) v roce 1855, poté když jeden mladý křesťan prorokoval, že se chystá obrovská tragédie. A tak když Otomanská říše systematicky vyvraždila jeden a půl milionu Arménů, jeho rodinu tato velká pohroma z roku 1915 minula. Rodina Shakarianů se usadila v Kalifornii a založila mléčnou farmu, která vzrostla na

¹⁷⁶ Jan 8:56–58 (NBK)

¹⁷⁷ Židům 4:17 a 10:22

úspěšný obchod a díky probuzení na Azusa Street v roce 1906 se také stali letničními křesťany.

Demos Shakarian se zapojil do Branhamových kampaní ještě ve čtyřicátých letech, když Bill poprvé navštívil Kalifornii. Během těchto let pomáhal Demos sponzorovat několik Billových kampaní „uzdravování vírou“ a viděl během těchto shromáždění Boha konajícího stovky zázraků. Někdy Demos pracoval jako uváděč — sbíral modlitební lístky od lidí v modlitebních řadách, když z hlediště vystupovali na pódium, kde měl Bill použít dar rozpoznání a pak se za ně pomodlit. Demos si vždy prověřil, co si tito lidé napsali na své modlitební lístky a porovnával to s diagnózou, kterou jim Bill díky nadpřirozenému daru sděloval. Demos nebyl v tomto rozpoznání ani jednou svědkem omylu dokonce ani v těch nejnepatrnějších podrobnostech. Když umírala Demosova maminka, poprosil Billa, aby přijel do nemocnice a pomodlil se za ni. Když se Bill pomodlil, paní Shakarianová ze svého smrtelného lože povstala a těšila se dobrému zdraví ještě několik dalších let.

V roce 1963 byla u Demosovy sestry Florence zjištěna rakovina. I když jí bylo teprve 39 let, rakovina byla v natolik pokročilém stavu, že jí lékaři již nebyli schopni nijak pomoci. Přirozeně si Demos přál, aby se Bill pomodlil k Bohu, aby udělal v životě jeho sestry zázrak.

Když se Bill začal modlit, Bůh mu ukázal ohledně Florence vidění, jak utíká před nějakým nebezpečím, které se ji snažilo zabít. Skočila do postele a křikem přivolávala Billa na pomoc. Bill k ní v tomto vidění přiběhl, ale dřív než se ji mohl dotknout, zemřela. Hodiny vedle postele mu ukázaly čas. S lítostí Bill sdělil Demosovi, že jeho sestra naživu nezůstane a příchod Páně neuvidí, ale zemře někdy nad ránem mezi druhou a třetí hodinou.

Ve čtvrtek večer 29. dubna 1965 Bill promlouval ke Sdružení obchodníků plného evangelia v hotelu Biltmore v Los Angeles v Kalifornii. Dříve než začal své kázání, Florence Shakarianová, které bylo nyní 42 let, zpívala nádherné sólo, jež v tomto sále pohnulo každým srdcem. Tato píseň byla o to více dojmavá, protože většina obecenstva věděla o jejím boji s rakovinou. Najednou promluvil nějaký letniční muž v cizím jazyce. A pak jiný letniční muž přinesl výklad a řekl: „Tak praví Pán, ó, dcero Sionu, neboj se, netrap se, protože budeš žít do příchodu Páně.““

Místnost rozčeřil souhlasný projev uznání. Billy Paul Branham byl však tímto proctvím znepokojen, protože si vzpomněl, že jeho otec řekl Florence, že se příchodu Páně nedočká.

I když byl banketní sál přeplněn lidmi, Bill byl pamětlivý na větší zástup posluchačů. Magnetofony s dvěma kotouči a páskem se otáčely, a tak věděl, že jeho kázání „Volba nevěsty“ se dostane mnohem dál než jenom mezi čtyři stěny tohoto sálu. Vzal si text z 1. Mojžíšovy 24, kde Abraham hledal nevěstu pro svého syna Izáka. Na Abrahama krásné, ale bezbožné ženy kananejských kmenů, mezi kterými žil, dobrým dojmem nepůsobily. A tak doufal, že najde dobrou nevěstu ve své domovině mezi svými příbuznými. Jelikož byl Abraham už příliš starý na to, aby se mohl vydat na takovou cestu, pověřil svého nejstaršího služebníka, Eliezera, aby se zhostil tohoto úkolu. Když Eliezer dorazil ke studni na okraji Náchorova města, modlil se: „*Ó, HOSPODINE, Bože mého pána Abrahama... Když jedné z těch dívek řeknu: ‚Nahni prosím svůj džbán, abych se napil,‘ a ona odpoví: ‚Jen se napij; já zatím napojím tvé velbloudy,‘ pak ať je to ta, kterou jsi určil pro svého služebníka Izáka. Takto poznám, že jsi mému pánovi prokázal milosrdenství.*“ Stalo se to přesně tak, jak se modlil. Rebeka přijala nabídku doručenou jí Eliezerem. A právě ti velbloudi, které ona napojila, zanesly Rebeku k jejímu budoucímu manželovi Izákovi. Tento milostný příběh je nádherným předobrazem Krista a Jeho nevěsty. (Tentýž Duch svatý, jehož věřící napojí, je dovede k jejich nebeskému Ženichovi.)

Z mnoha rozhodnutí, které my v našem životě uděláme, jen málokteré ovlivní náš život hlouběji než volba našeho životního partnera. Dobrá manželka je tím nejlepším, co Bůh může dát muži kromě spasení. Ale špatná, jak řekl Šalomoun, je jako hnis v kostech.¹⁷⁸ Dobrá manželka je ta, která dobře plní své povinnosti, která doplňuje jeho charakter a pomáhá mu docílit jeho životní cíl. Muž, předtím než si nějakou zvolí, by se za to měl modlit. Neměl by své rozhodnutí zakládat na vnější ženské kráse. Raději by se měl dívat na tu vnitřní krásu křesťanského charakteru. Vnější krása může být svůdná. (Jen si vzpomeňte, Lucifer byl také krásný, takže přesvědčil třetinu nebeských andělů, aby ho následovali.) Vnitřní krása trvá navěky. Jestliže muž potká ženu, která je znovuzrozená a tito dva se do sebe zamilují a oba se za to budou modlit a pocítí, že je to Boží vůle, pak se mají vzít.

¹⁷⁸ Přísloví 12:4; nebo také Přísloví 18:22; 19:13; 21:19; 27:15; 31:10 a 30.

Charakter ženy, kterou si muž zvolil za manželku, odzrcadluje jeho vlastní charakter a jeho ambice. Koneckonců, ona mu bude pomocnicí při formování budoucího domova.

Tyto přirozené principy mají hluboké duchovní uplatnění. Když si muž zvolí pro svou rodinu církev, kterou budou navštěvovat, neměl by se dívat na krásnou budovu, na okázalý sbor nebo na skupinové aktivity tímto sborem sponzorované, ale musí se dívat na církev, kde se káže plné Evangelium; církev, kde má poslední slovo Bible.

Právě tak jako muž nebyl stvořen pro ženu, ale žena byla stvořena pro muže, tak Kristus nebyl učiněn pro církev, ale církev byla učiněna pro Krista.¹⁷⁹ A koho si zvolí Ježíš Kristus za svou nevěstu v tomto dni? On si zvolí muže a ženy, kteří jsou naplněni Duchem svatým a kteří respektují Jeho Slovo.

Bill řekl: „Ježíš dělal pouze to, co se líbilo Bohu — to znamená, že si vážil a plnil Boží Slovo. Jeho nevěsta bude mít tentýž charakter. Ona nemůže být vybrána z denominace. Každá denominace má nějakou směrnicí obsahující pokyny, které říkají lidem, co by měli dělat a co ne — a v mnoha případech je to na hony vzdáleno od pravdy Slova. Bůh nikdy nezamýšlel vést svou Církev papežem, kardinály, biskupy, knězi nebo presbytery. On poslal Ducha svatého, aby vedl Jeho Církev. Ježíš řekl: ‚Když ten Utěšitel (Duch svatý) přijde, On zjeví to, co jsem vám řekl, a uvede vás do veškeré pravdy.‘¹⁸⁰ Moderní církev tento plán nesnáší, a tak jak může být Kristovou nevěstou? Když si dnešní křesťané vyberou nějakou denominaci, k níž by chtěli náležet, to odzrcadluje jejich ubohé porozumění Božího Slova. Nerad bych ranil vaše pocity, nicméně bych byl rád, kdyby to proniklo hluboko, abyste to mohli vidět.“

Bill potom vyprávěl o vidění, kde spatřil Kristovu nevěstu a také přehlídku moderní církve. Když se blížil ke konci svého kázání, pocítil silný impuls k tomu, aby svobodně pronášel svá slova, takže si nakonec stěží uvědomoval, co mluví: „Muži, podívejte se na věrovyznání, jímž sloužíte. Drží se vaše církev přesně Božího Slova? Ženy, podívejte se do zrcadla — ne do zrcadla vaší církve, ale do zrcadla Božího Slova a zkontrolujte, jestli jste způsobilé se stát duchovní nevěstou Ježíše Krista. Shoduje se váš život přesně s Boží svatební smlouvou (Biblí), jak

¹⁷⁹ 1. Korintským 11:9; Efezským 5:21–32

¹⁸⁰ Jan 14:16–26; 16:12–15

to má být? Kazatelé, zeptejte se ohledně toho sami sebe. Nezměkčujete náhodou svá kázání, abyste ušetřili něčí pocity, aby vás nevyšoupli z církve? Členové církve, pokud vaše církev není podle měřítka a požadavků Božího Slova, opusťte ji a vejděte do Krista. Je to seriózní varování. Nevíte, kdy se toto město ponoří na dno oceánu.“

Billovo napomenutí se najednou proměnilo v proroctví: „Los Angeles, ty město, jež si nárokuješ být městem andělů, které ses vyvýšilo do nebe a rozesílalo jsi špínu módy a špínu filmů do celého světa — bez ohledu na tvoje nádherné církve, zapamatuj si, jednoho dne budeš ležet na dně oceánu. Zemská kůra pod tebou je jako škraloup. Vře pod tebou Boží hněv; nevím, jak dlouho to ještě bude trvat, než ta vrstva písku klesne a oceán vnikne do vnitrozemí — daleko až k Slanému jezeru.¹⁸¹ Bude to pro tebe horší než poslední den v Pompejích.¹⁸² Los Angeles, čiň pokání! Vy ostatní, čiňte pokání a navraťte se k Bohu! Hodina Jeho soudu je na zemi. Utečte, dokud je čas a vejděte do Krista!“

Uprostřed pláče a slz pokání v obecenstvu se Bill modlil závěrečnou modlitbu. Pak řekl: „Moji bratři a sestry, nevím, co bych ještě mohl dodat. Pokud mi věříte, že jsem Jeho prorok, je to poprvé, co jsem na veřejnosti něco takového řekl, ale cítím nějaký druh silného varování. Nemám sklon k tomu dělat takové věci, dobře to víte. Obvykle to takto nedělám. Byl jsem na rozpacích, jestli toto poselství kázat, ale teď to bylo řečeno a bude to stát v den soudu na svědectví, že jsem vám řekl pravdu. To je: „Tak praví Pán Bůh.““

„Ó, letniční, utíkejte, jde o život. Prchejte, chopte se rohu oltáře. Křičte, dříve než bude pozdě! Blíží se hodina, kdy budete křičet, ale už vám to nepomůže. Vzpomeňte si, Ezau hledal místo pro své prvorozenství a nemohl ho najít.¹⁸³ Odevzdávám vás, členy Obchodníků plného evangelia, které miluji z celého srdce — odevzdávám vás dnes večer Ježíši Kristu. Utíkejte k Němu. Kéž by se ďáblu nepodařilo udělat vás vzhledem ke Slovu vlažnými. Držte se pravdy tak, až budete Duchem svatým naplněni natolik, že vy muži a ženy narovnáte své cesty a budete žít zbožně. Pokud tvrdíte, že máte Ducha svatého a váš život se neshoduje se Slovem, je ve vás nějaký

¹⁸¹ Slané jezero je velké jezero nacházející se v údolí Imperiál v Kalifornii a je vzdáleno asi 250 kilometrů na jihovýchod od Los Angeles. Leží v proláklíně pod úrovní moře.

¹⁸² Pompeje bylo město v Itálii, jež bylo zničeno výbuchem sopky Vesuvu v roce 79 po Kristu. Výbuch pohřbil celé město a jeho obyvatele vulkanickým popelem.

¹⁸³ Židům 12:14–18

jiný duch. Boží Duch je ve Slově. Kristova nevěsta musí být pomazána Slovem.“

Po skončení tohoto shromáždění se Bill cítil strnulý a téměř zmatený, podobně jako když během modlitebních řad odsávala jeho energii vidění. Jenže dnes večer žádné vidění neměl. Jeho jazykem pohyboval někdo jiný. Billy Paul a Earl Williams (který byl synem Carla Williamse) vzali Billa pod paže a vyvedli ho z budovy. Bill odcházel se zakloněnou hlavou a s přimhouřenýma očima. Nohy za sebou sice nevláčel, ale stejně působil dojmem, že své okolí úplně nevnímá. Když Bill přišel do svého auta, sklonil hlavu dopředu, očima si změřil syna a řekl: „Paule, co jsem těm lidem řekl? Nepřišel jsem sem vůči nim se zlými úmysly.“

„To je v pořádku, tatínku,“ odpověděl Billy Paul, „neřekl jsi jim nic špatného.“

Na zpáteční cestě do Tucsonu řekl Bill svému synovi, že si nevzpomíná, co mluvil v té závěrečné části svého kázání. Billy Paul mu řekl, jak prorokoval, že Los Angeles se jednoho dne bude nacházet pod hladinou oceánu.

Pak se Bill na chvíli odmlčel a pak se svého syna zeptal, jestli to nezpůsobilo, že vypadal mrzutě. Billy Paul připomněl svému otci muže, který vykládal neznámý jazyk a prorokoval, že Florence Shakarianová bude žít do příchodu Páně. Billy Paul chvíli váhal a pak vyjádřil svou bezradnost: „Tatínku, ty jsi řekl, že ona se příchodu Páně nedožije, ale zemře někdy mezi druhou a třetí hodinou ráno.“

„Synu, vše, co mohu povědět, je, že Pán mi ještě neukázal nic, co by se nestalo přesně tak, jak jsem řekl.“¹⁸⁴

Později toho večera četl Bill Matouše 11:23, kde Ježíš prorokoval: „A ty, Kafarnaum, které jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla budeš svrženo. Vždyť kdyby se zázraky, které se dějí v tobě, staly v Sodomě, zůstala by stát až dodnes.“ Pak nahlédl do slovníku a dozvěděl se, že zemětřesení poslalo Sodomu na dno Mrtvého moře; a Kafarnaum bylo rovněž zničeno zemětřesením.

¹⁸⁴ O několik dnů později, 10. září 1965, ve tři čtvrtě na tři nad ránem Florence Shakarianová zemřela.

OD TĚ DOBY CO WILLIAM BRANHAM navštívil Jižní Afriku v roce 1951, se tam chtěl vrátit a strávit více času kázáním těmto místním domorodcům. Líbil se mu způsob, jak přijímali s jednoduchou vírou jeho poselství, která přinášela obrovské výsledky nejen ve způsobu uzdravování a zázraků, ale také proměny životů pro Ježíše Krista. Cítil, že jeho dílo v Africe není skončeno. Po mnoho let neměl dostatečnou finanční podporu, aby v Africe mohl pořádat více kampaní „uzdravení vírou“. Později mu byla slíbena finanční podpora, ale tehdy nemohl dostat vízum. Měl podezření, že do toho zasahují jihoafričtí náboženští vůdcové, kteří získali velkou politickou moc v celém jejich Poradním národním výboru. V roce 1965 podal Bill žádost o vízum do Jižní Afriky a Mosambiku. Obě víza byla schválena, ačkoliv s omezením, které mu pouze dovoľovalo zúčastňovat se lovu, ale zakazovalo pořádat jakákoliv náboženská shromáždění. Jihoafrická republika prožívala eventuálně období politických nepokojů. Vládní úředníci se obávali jakéhokoliv většího shromáždění pro domorodce (jen si připomeňme desítky tisíc domorodců, kteří se zúčastnili jeho shromáždění v Durbanu 1951), že by se to mohlo zvrhnout v rasové nepokoje. I když byl tímto omezením zklamaný, koupil přesto pro sebe a Billy Paula letenky.

26. května 1965 přistáli v Johannesburgu v Jižní Africe. Na letišti se s nimi setkal Sidney Jackson. O několik dní později odletěli tito tři muži do Beira na pobřeží Mosambiku, kde si najali průvodce a vypravili se na třítydenní safari. Pronajali si skříňový dodávkový automobil značky Land Rover, který má pohon na všechna čtyři kola a je vyráběn v Anglii. Do tohoto skříňového Land Roveru naložili zásoby potravin a vydali se na 230 kilometrů dlouhou cestu na západ, do jedné velice divoké oblasti. Africká savana se skládá ze subtropických travnatých porostů posetých trnitými stromy s malými listy. Napříč savanou se pohybují velká stáda býložravců, jako sloni, žirafy, zebry, pakoni hřivnatí, kozorožci a další. Pro mnohé predátory, jako lvy, leopardy, gepardy, hyeny, šakaly, orly, sokoly a supy, jsou tato stáda zvířat kořistí.

Celé tři týdny Bill a jeho společníci žili v této křovinaté krajině a každý den se vydávali na lov. Večer vařili na ohništi a spali ve stanech. Každých několik dnů přestěhovali svůj tábor do jiné lokality. Jednou odpoledne asi v pět hodin měl Bill vidění, v němž spatřil dva muže tmavé pleti, jak nesli nějakého třetího domorodce na nosítkách.

Vidění ukazovalo, že jeden z těchto tří mužů byl těžce nemocen nějakou nakažlivou chorobou.

Když vidění pominulo, Bill přišel ke stanu Sidneje Jacksona a řekl: „Bratře Jacksone, za chvíli sem přinesou muže, který má spálu. Nakolik vím, zákon Mosambiku říká, že jestli tady na savaně nějaký nemocný člověk požádá o pomoc, jsme zavázáni ho odvést k nejbližšímu lékaři nebo do nemocnice.“

„To je pravda, bratře Branhame; v našem případě je nejbližší nemocnice v Beiru, a to je 230 kilometrů. Kdybychom s ním poslali průvodce, tak bychom tady dva dny zůstali bez vozidla.“

„Bratře Jacksone, a kdybys byl požádán, aby ses za toho člověka pomodlil, vložil bys na něj ruce, i kdybys věděl, že má nakažlivou spálu?“

Jackson se pousmál: „Samozřejmě bych udělal to, co mi přikazuje nějaký Ir — nejdřív je třeba střílet a pak se dohadovat,“ byla to zmínka o něčem, co mu Bill řekl za určitých okolností na lovu.

Bill řekl: „Pojď se mnou.“ Otočil se a vešel do vysoké trávy, která rostla kolem jejich tábora. Jackson ho následoval. Teplota se blížila k 40 stupňům Celsia. Bill kráčel po stezce; musel se prodírat vysokou sloní trávou, která sahala do výšky tří metrů. Toto prostředí mu přirozeně neumožňovalo žádný rozhled ani výhled před sebe. Asi 200 metrů za táborem zůstal stát a řekl: „Stůj tiše.“

Asi po minutě naslouchání uslyšeli nějaký šelest, který se k nim přibližoval. Vysokou trávou se prodírali tři muži. Dva z nich nesli třetího na nosítkách, které byly zhotovené z kůry. Muž jdoucí vepředu se lekl, když uviděl tyto dva bílé muže stojící tiše v houštině vysoké trávy. Sidney Jackson na ně promluvil jejich domorodým jazykem a požádal je, aby položili nosítka na zem tak, aby se mohl americký evangelista za jejich přítele pomodlit. Když tito muži položili nosítka na zem, nemocný muž sténal bolestí. Bill a Sidney poklekli a položili ruce na nemocného a pocítili horko způsobené horečkou, která byla vyšší než horko onoho dne. Po krátké modlitbě se Bill postavil a odcházel do tábora. Sydney šel za ním. Když tito tři domorodci přišli na mýtinu, promluvili s jejich průvodcem, který okamžitě naložil nemocného dozadu do Land Roveru a odjel s ním. Všichni ostatní snědli večeři a pak odešli na noc do svých stanů.

Ráno byl Sidney Jackson překvapen, když uviděl Land Rover, který už byl zpátky. Vzbudil průvodce a řekl mu: „Ty jsi to ale do Beiry rychle otočil.“

Řidič odpověděl: „Ne, já jsem tam nebyl. Jen několik kilometrů za táborem ten muž na nosítkách začal bouchat na kabinu a řekl: ‚Vysad mě tady. Bydlím kousek odtud.‘ A tak jsem mu dovolil odejít a já jsem se vrátil.“

„Copak nebyl nemocný?“

„Řekl, že se cítí zdravý jako ryba.“

Jednoho dne se Billovi podařilo skolit leoparda, který zabíjel dobytek v nedaleké vesnici. Místní domorodci jim byli za to vděční, a tak uspořádali svým osvoboditelům od leoparda slavnostní hostinu. Lovci se měli této slavnosti zúčastnit; Bill jim daroval maso zebry, kterou právě zastřelil.

Několik dnů později lovci objevili stezku Kapského buvola. Kapský buvol je velké zvíře, které má masívní dolů zahnuté rohy a je známé svou lstivou zlomyslností. Sidney nabádal Billa, aby si ulovil buvola pomocí jeho pušky na slona značky Rigby Nitro ráže 416; ale Bill chtěl raději použít svou pušku značky Weatherby ráže 300, která mu byla darována jistým přítelem místo pušky, která mu explodovala v ruce. Stopovali buvola několik hodin, až ho nakonec našli, jak spásal nízkou travu. Když se lovci přibližovali, buvol ucítil jejich pach. Okamžitě sklonil hlavu a zaútočil. Bill jej skolil jednou ranou (k veliké úlevě Sidneye Jacksona, protože na další ránu už nezbyval čas).

Bill také bažil ulovit lva, jenže uplynuly dva týdny, a oni ani jednoho nespatri. A tak se pokusil nastražit návnadu. Nejdřív zastřelil zebra a připoutal ji za Land Rover a táhl ji rozsáhlým kruhem kolem stromů a pak pohodil mršinu zebry pod strom s nadějí, že lev ucítí zápach zebry a půjde po pachu ke stromu. Po několika neúspěšných dnech očekávání zkoušel svoji metodu změnit. Použil své čtyři domorodé stopaře, aby tloukli holemi do keřů a způsobili tak v rozsáhlém okruhu velký povyk a tím se pokusili lva vyplašit a přinutit ho k útěku směrem k lovcům. Tato metoda však byla rovněž neúspěšná.

Navzdory tomuto zklamání to bylo úspěšné safari. Bill a Billy Paul nasbírali 33 trofejí, jež si vzali s sebou. Když už byli v Beiru, Bill zařídil vypreparování hlav zvířat, s tím aby šly pověsit na stěnu a kůže aby

byly vyčiněny. Později měly být dopraveny do Tucsonu v Arizoně, kde měl naplánováno je vystavit ve své nové studovně.

Ještě dříve než lovci opustili Beiru, přiběhl nějaký domorodý muž k Sidney Jacksonovi a řekl mu, že někdo si přeje vidět „mistra“. Sidney následoval domorodce do pokoje, kde na něj čekal nějaký mladý muž. Byl to ten muž, za kterého se Bill a Sidney modlili, když byl upoután horečkou na nosítkách ze stromové kůry položených ve sloní trávě. Bylo to neuvěřitelné, ale tento muž šel pěšky 230 kilometrů jen kvůli tomu, aby poděkoval „mistrovi“ za to, že se za něj pomodlil. Sidney Jackson přivedl tohoto muže k Williamu Branhamovi a spolu mu tito dva muži posvědčili o zachraňující milosti Ježíše Krista.

NĚKOLIK DNŮ potom, co se vrátil z Afriky, měl William Branham sen, že byl znovu mladým mužem a pracoval ve svém původním zaměstnání v Komunálních službách Indiany. V tomto snu byl na své staré pochůzce a vybíral od zákazníků inkaso za elektřinu. Byl horký den a pot mu stékal po spáncích. Když procházel kolem nějaké řeky, odložil na zem peníze od zákazníků a také stvrzenky, oblékl si plavky a skočil do studené vody. Pomyslel si: „To není správné, když si tady plavu v pracovní době.“ Když vylezl z vody, oblékl se znovu do uniformy. Najednou se zvedl větřík a rozfoukal mu všechny stvrzenky; zůstala jenom hromada mincí. Pomyslel si: „Co si teď počnu? Nepamatuju si, kdo jakou částku zaplatil. Jediné, co mi přichází na mysl, je, abych předal peníze pokladníkovi, a když zákazníci dostanou upomínku, že nezaplatili inkaso, donesou druhou část ústřížku o zaplacení. To je teda opravdu průšvih, a to všechno kvůli tomu, že jsem byl neopatrný.“

Když se probudil, obrátil se v posteli. Meda si protřela oči, otevřela je doširoka a zívla. „Spal jsi dobře?“ zeptala se.

„Ne, zrovna jsem měl sen, že jsem se vrátil zpátky do Komunálních služeb.“

„Znovu?“ zeptala se s náznakem překvapení.

V posledním roce měl Bill sen, že se vrátil zpět do práce do Komunálních služeb v Jeffersonville, několikrát. A v každém z těchto snů se přihodilo něco špatného. Časté opakování těchto snů na něj nepříjemně doléhalo. Copak se mu Pán chystá něco sdělit? Někdy dříve v tomtéž roce prosil Boha, aby mu dal vidění a ukázal mu, jestli se

v něčem neprovinil, aby mohl jít a dát to do pořádku. Doposud mu Pán nedal takové vidění, jež by mu tyto sny objasnilo.

Modlili se ohledně toho společně, což bylo jejich ranním zvykem. Pak Meda vešla druhými dveřmi, aby probudila děti. (Jistě si vzpomínáte, že žili ve dvojdomku.)

„Pane,“ modlil se Bill, „v čem jsem se provinil, že moje podvědomí mi nedovolí zapomenout na mé dávné zaměstnání? Musím být hrozný chlap.“

Když se vykoupal a oblékl, přišlo mu na mysl: „Možná jsem v něčem zanedbával Boží dílo a možná se mi Pán snaží skrze tyto sny něco říci.“

Vzal do ruky Bibli, zrovna seděl u stolu. Byl to jednoduchý dřevěný stůl, trochu širší než jeho oblíbené křeslo — asi tak velký, aby se mohl vůbec do tohoto malého bytu vejít. Řekl: „Pane, ve Starém zákoně, pokud tvé děti měly pochybnosti o snu, Ty jsi k nim mluvil skrze Urim a Thumim — skrze to nadpřirozené světlo, které světélkovalo na těch dvanácti kamenech na náprsníku Tvého velekněze.¹⁸⁵ Ale tento velekněz se změnil a teď je Bible Tvým urim a thumim. Pane, jelikož jsi mi nedal vidění, abych porozuměl těmto snům, prosím, abys mi ukázal něco ve Tvé Bibli, co by mi to vysvětlilo. Určitě se tu nachází nějaký hrdina a nějaká situace, která se vztahuje na mě. Pokud tady někdo něco udělal špatně, a odpovídá to něčemu, co jsem provedl a co se Ti nelíbí, pak mi dovol otevřít takové místo, z něhož se to dozvím a budu to moci napravit. A pokud tady byl nějaký úkol, který byl někomu svěřen a Ty si přeješ, abych udělal tutéž věc, ukaž mi to.“

Bill držel Bibli před sebou, hřbetem položenou na stole. Desky byly zavřeny mezi jeho dlaněmi. Zavřel oči, rozevřel ruce tak, aby se Bible mohla náhodně otevřít. A pak natáhl prst a dotkl se stránky. Otevřel oči a přečetl verš, na němž spočinul jeho prst. Byla to 1. Mojžíšova 24:7: „*Hospodin, Bůh nebes, který mě vzal z domu mého otce...*“

„Hmmm,“ pomyslel si, „kdo to říká a komu to říká?“ Znovu se zahleděl a podíval se do záhlaví této kapitoly, aby dostal kontext. Byl

¹⁸⁵ Urim a thumim; urim – to jsou světla; thumim – to znamená používat společně s urim, kvůli poznání Boží vůle. 2. Mojžíšova 28:30; 3. Mojžíšova 8:8; 4. Mojžíšova 27:21; 5. Mojžíšova 33:8; 1. Samuelova 28:6; Ezdráš 2:63; Nehemáš 7:65.

to Abraham, který se snažil najít manželku pro svého syna Izáka. Tady v sedmém verši Abraham posílal svého služebníka Eliezera, aby prozkoumal krajinu Mezopotámie. Abraham řekl: *„Hospodin, Bůh nebes, který mě vzal z domu mého otce a z mé vlasti, který ke mně mluvil a přísahal: ‚Tuto zem dám tvému semeni,‘ ten před tebou pošle svého anděla, abys odtamtud mému synovi vybral manželku.“* (B21)

On pošle svého anděla před tebou? To bylo pozoruhodné. Po Billových zádech přeběhl mráz. Zamyslel se nad andělem Páně, který byl jeho vůdcem a společníkem od doby, kdy začala jeho služba. Bill si uvědomil, že má pověření jako Eliezer; s výjimkou, že jeho povinností bylo najít manželku pro někoho většího, než byl Izák. On se snažil vyhledat nevěstu pro Pána Ježíše Krista.

WILLIAM BRANHAM

vzal svou rodinu na červenec a srpen roku 1965 do Jeffersonville. Měl v úmyslu pořádat týdenní cyklus shromáždění a kázat na posledních sedm koflíků, o nichž

je zmínka ve Zjevení 15 a 16. Žel se mu nepodařilo v letním období pronajmout školní posluchárnu. Uvědomoval si, že Branhamova modlitebna není schopna pojmout všechny lidi, kteří by přijeli, kdyby oznámil speciální shromáždění, a tak je odložil. Poprosil jen správnou radu modlitebny, aby se poohlédla po nějakém větším stanu, který by si mohl koupit. Ve stanu cirkusového typu, který by Bill podle svých představ postavil někde na pozemku nějakého farmáře, by pak mohl pořádat speciální shromáždění tak dlouho, jak by to jeho téma vyžadovalo. Navíc měl stále na mysli, že by se tam mohl naplnit doslovný výklad jeho vidění o stanu (nebo katedrále), které měl v prosinci 1955, ve kterém byl uvnitř maličký domek a děly se v něm zázraky.

Mezitím se Bill spokojil s tím, že bude moci kázat v Branhamově modlitebně každou neděli po dobu dvou následujících měsíců. V neděli ráno 18. července 1965 kázal na téma „Snažit se konat Bohu službu, aniž by to byla Boží vůle“. Svě téma vzal z 1. Paralipomenon 13. kapitoly, kde král David převezl Truhlu smlouvy zpět do Jeruzaléma. David naložil tuto Truhlu na vůz tažený voly, místo toho, aby to přenechal Levitům, kteří by ji nesli v souladu s tím, jak bylo Bohem stanoveno. Když vůl klopýtnul, Uza (který nebyl ani Levitou) vztáhl ruku na Truhlu, aby ji přidržel. Bůh okamžitě tohoto muže za jeho troufalost usmrtil. Uza chtěl upřímně udělat Bohu službu, jenže Bůh jeho gesto nepřijal, protože to bylo v rozporu s Božím přikázáním. Bill přenesl tento příběh na dnešní náboženskou scénu tím, že citoval Marka 7:7, kde Ježíš řekl: „*Nadarmo mne však uctívají, když učí učení a přikázání lidí.*“

Jeho večerním tématem byl „Duchovní pokrm v pravý čas“. Jeho text byl z 1. Královské 17. kapitoly. Během sucha, které pak způsobilo hladomor, se Eliáš skryl před králem Achabem u potoka Karit a Bůh si použil krkavce, aby mu přinášeli jídlo. Bill řekl, že to byl předobraz

KAPITOLA 94 ***HOLUBICE A OREL***

1965

náboženského ‚klimatu‘ dnešní doby. Veliké duchovní sucho spojené s hladomorem zachvátilo tento svět. Citoval Amose 8:11: „*Hle, přicházejí dny, praví Panovník HOSPODIN, kdy na zem pošlu hlad — ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení HOSPODINOVÝCH slov.*“

Bill použil rovněž jiné biblické příběhy, aby znázornil, jak Bůh vždy krmí své děti vhodným pokrmem v pravý čas. Bill řekl: „Proč moje poselství necirkuluje mezi denominacemi? To není jejich pokrm. To není pokrm, jímž se může krmit vlažná církev. To je pokrm nevěsty. Je to duchovní pokrm v pravý čas. Takzvaným církevním členům by způsobil nevolnosti žaludku. Je pro ně příliš hutný. Ale pro děti Království Božího je chlebem, je životem; je to Ježíš Kristus tentýž včera, dnes i navěky.“

25. července 1965 Bill kázal „Pomazání konečného času“. Nejdříve četl z Matouše 24: 15–28, kde Ježíš řekl svým učedníkům o posledních dnech, o velkém soužení a svém druhém příchodu. Bill vzal svůj text z Matouše 24:24: „*Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou dělat velké divy a zázraky, takže by svedli (kdyby to bylo možné) i vyvolené.*“ Všimněte si, jak Ježíš použil termín „falešní kristové“ místo „falešní Ježíšové“. Slovo Kristus znamená „ten, který je pomazaný“. Ježíš to vyslovil v množném čísle, abychom mohli vidět, že v poslední době bude hodně falešných pomazaných. Ježíš dal tyto falešné pomazané do souvislosti s falešnými proroky. Proroci slyší Boží hlas a sdělují svá zjevení ostatním. Tito falešní pomazaní jsou však kazateli a učitelé, kteří vyučují falešné nauky a kolektivně svádějí miliony lidí. Ježíš řekl, že tito falešní pomazaní budou zevně jako ovce, avšak uvnitř budou dravými vlky.¹⁸⁶

A tady je ta zvláštní věc — častokrát ti lidé, kteří svádějí, jsou sami svedeni. Mohou to být upřímní lidé, kteří říkají, že věří Bibli, jenže odstraňují a deformují některé životní pravdy. Jen si vzpomeňte, jak satan svedl Evu v Edenské zahradě. Bůh řekl, že pokud Eva sní ovoce z určitého stromu, zemře. Satan řekl, že pokud sní toto ovoce, jistě NEZEMŘE, ale stane se podobnější Bohu, protože rozpozná rozdíl mezi dobrem a zlem. Satan Evě řekl některé pravdivé věci, nicméně jeho lež spočívala v tom slově „NE“, kterým se všechno zvrhlo. Tito falešní pomazaní v poslední době budou překrucovat Boží Slovo natolik, že bude postrádat význam, jenž Bůh zamýšlel. A když budou toto dělat, budou svádět všechny kromě vyvolených. Vyvolené (nevěstu Kristovu)

¹⁸⁶ Matouš 7:15

naštěstí není možné svést, protože Duch svatý uvede tyto lidi do veškeré pravdy.¹⁸⁷

A čím jsou vlastně tito falešní proroci pomazáni? Kupodivu jsou pomazáni pravým Duchem svatým, a přesto jsou falešní. Jak se to může stát? V Matouši 5:45 Ježíš řekl: „*Váš Otec, který je v nebesích... Vždyť On dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.*“ On nepojednává pouze o přirozeném dešti; On také pojednává o duchovním dešti Ducha svatého. Apoštol Pavel řekl totéž v epistoletě Židům 6:4–8: „*Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha svatého a okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku, je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křížovali Božího Syna a vystavovali ho potupě. Vždyť země, která pije déšť, jenž na ni často přichází, a plodí rostlinu užitečnou pro ty, kdo ji obdělávají, dochází požehnání od Boha; ale ta, která vydává trní a bodláčí, je zavržená a blížká prokletí a její konec je spálení.*“

Jak může pravý Duch svatý pomazat falešného učitele? Bill znovu použil ilustraci pomerančovníku, který má do svého kmene naroubovaný jiný druh citrusového ovoce. Větev grepu bude rodit grepy, citronová větev musí rodit citrony. Limetková větev zrodí limetky. Všechny tyto větve se živí životem pomerančovníku. Pokud však tento pomerančovník vypustí z kmene novou větev, vyrostou na ní pomeranče.

Podobně jako katolíci, metodisté, baptisté a všechny jiné křesťanské denominace se živí z kořene Ducha svatého. Žel katoličtí učitelé usilují o to, aby zrodili více katolíků; metodističtí učitelé zrodí více metodistů; baptističtí učitelé budou učit baptistické myšlenky a budou je předávat do hlav svých lidí — a tak to je s každou denominací. Nicméně když mateřský strom vypustí novou větev, ona bude přesně jako ta původní větev knihy Skutků — ona zrodí lidi, kteří budou pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, kteří přijmou Ducha svatého a budou následovat učení Petra a Pavla; lidé, kteří budou věřit v Boha, který stále koná zázraky.

Bůh poprvé učil Billa této lekci, když navštívil letniční konferenci v roce 1936 v Mishawaka v Indianě. V průběhu této konference viděl dva muže, kteří mluvili v neznámých jazycích a vykládali je. Po

¹⁸⁷ Jan 16:12–15

skončení toho shromáždění si Bill s těmi dvěma muži promluvil. Bůh skrze vidění Billovi ukázal, že jeden z těch mužů byl opravdovým křesťanem, zatímco ten druhý muž byl pokrytcem. Ale jak mohli oba tito muži vlastnit tyto nadpřirozené dary? Bill z toho byl velice ustaraný, dokud mu to Bůh neukázal ve vidění, v němž mu tento paradox vysvětlil. Bill nejdříve viděl zeměkouli, jak se otáčí kolem své osy. Pak uviděl nějakého muže v bílém rouše, který se procházel po zemi a sel pšenici a jiná dobrá semena. Pak Bill uviděl muže oblečeného do černých šatů sejícího plevel a jiné špatné semeno. Všechna tato semena rostla pospolu a pak přišlo sucho. Všechna měla žízeň a modlila se o déšť. A když přišel déšť a zavlažil je, plevel oslavoval Boha zároveň s pšenicí. Bůh použil k objasnění tohoto vidění Židům 6:4–8 — tentýž déšť zavlažuje všechna tato semena pospolu, ovšem povaha toho semena zůstává nezměněna.

V Matouši 7:15–20 Ježíš řekl: *„Dávejte si pozor na falešné proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouše, ale uvnitř to jsou draví vlci. Poznáte je podle jejich ovoce. Sklízí se snad hrozny z trní a fíky z bodláků? Tak tedy každý dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese zlé ovoce. Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřazen a vhozen do ohně. A proto je poznáte podle jejich ovoce.“* Jejich ovoce to jsou nauky, které kážou. Dobrá nauka je v souladu s Biblií od 1. Mojžíšovy po Zjevení. Ježíš pokračoval dál: *„Ne každý, kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v ten den řeknou: ‚Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony a nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?‘ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost!‘“* U Jana 15:5, 6 Ježíš řekl: *„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic. Jestliže někdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest a uschne; a budou sebrány a hozeny na oheň a shoří.“*

Bill řekl: *„Slyšeli jste mne před lety kázat na téma pravé a falešné révy. Ukázal jsem vám, jak se Kain a Ábel setkali při oltáři; oba byli nábožní, oba byli pomazaní, oba toužili po životě a uctívání toho samého Boha. Kain byl zavržen, zatímco Ábel přijat. Ábelovi bylo zjeveno, že musí obětovat na oltáři krev beránka. Židům 11:4 říká: ‚Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Skrze ni obdržel*

svědectví, že je spravedlivý, neboť Bůh vydal svědectví o jeho darech...‘ Můžete si myslet, že to nebylo zjevení. Čím je víra? Víra je něco, co je ti zjeveno — něco, co ještě není, ale ty věříš, že to bude. Víra je zjevení vůle Boží. Ježíš řekl, že postaví svou Církev na skále zjevení, kým On je.¹⁸⁸ A přesto dnes mnohé církve v duchovní zjevení nevěří. Věří v dogmatické nauky nějakých systémů.“

„Nedávno jsem měl rozhovor s jedním křesťanským učencem. Řekl mi: ‚Pane Branhame, my odmítáme veškeré zjevení.‘ Řekl jsem mu: ‚V tom případě musíte také odmítnout Ježíše Krista, protože On je Božím zjevením — Bohem zjeveným v lidském těle. Dokud to nevidíte, jste ztracen.‘ Ježíš řekl: *Jestliže totiž nebudete věřit, že Já jsem, zemřete ve svých hříších.*¹⁸⁹ On je zjevením Boha; Duch Boží zjevený v lidské formě. Pokud tomu nemůžete věřit, jste ztraceni. Jestli z Něj uděláte třetí osobu nebo druhou osobu nebo nějakou jinou osobu kromě Boha, jste ztraceni. Ježíš řekl: ‚Jestliže neuvěříte, že to Já jsem, zemřete ve svých hříších.‘ Jedná se tady o zjevení.“

Bill začal srpen kázáním „Bůh toho zlého věku“, a srpen zakončil kázáním „Satanův eden“. V kázání „Bůh toho zlého věku“ vzal svůj text z 2. Korintským 4:3 a 4: *„Jestliže je pak naše evangelium zakryté, je zakryté těm, kteří hynou, nevěřícím, jímž bůh tohoto světa oslepil myslí, aby jim nezazářilo světlo evangelia o slávě Krista, který je obrazem Božím.“* Fráze „bůh tohoto světa“ se vztahuje na satana, který má pod kontrolou tento svět od pádu do hříchu Adama a Evy v Edenské zahradě. Ve svém kázání, jež pojmenoval „Satanův eden“, poukázal, jakým způsobem satan zamýšlel od samotného počátku založit své vlastní zločinecké království na zemi tak, aby mohl být uctíván jako bůh.¹⁹⁰ Století po století, tisíciletí po tisíciletí pracoval na tomto plánu a používal k tomu každý druh podvodu, jaký si jen můžete představit. Dnes svého cíle konečně dosáhl. Satan předvedl svou vlastní verzi Edenské zahrady. Tento svět se svým vysoce organizovaným náboženstvím (včetně organizovaného křesťanství) s důrazem na vědecký a technologický pokrok jako odpověď na řešení každého problému — tento svět se stal opravdovým „satanovým edemem“.

¹⁸⁸ Matouš 16:15–18

¹⁸⁹ Jan 8:24 porovnejte toto místo Písma s 5. Mojžíšovou 32:39–43; Janem 8:23 a 13:19; rovněž s 5. Mojžíšovou 18:15–19 a Skutky 3:22–26; a také s 2. Mojžíšovou 3:13 a Janem 8:58.

¹⁹⁰ 2. Těsalonicenským 2:3, 4

Mezi těmito dvěma poselstvími Bill kázal na téma „Kristus zjevený ve svém vlastním Slově“. V tomto kázání vzal svůj text z 2. Timoteovi 2:15, kde Pavel řekl: *„Usiluj, aby ses mohl představit jako osvědčený před Bohem, dělník, který se nemá za co stydět a který správně vykládá slovo pravdy.“* Bill řekl: *„Když užíváme Slovo Boží, jsou tady tři věci, které nesmíme dělat. Nesmíme je mylně vykládat, nesmíme je chybně umístit nebo Boží Slovo přesouvat.“* Dal příklady a řekl: *„Jestliže někdo mylně vykládá Ježíše Krista, jakoby byl někým jiným než samotným Bohem — třeba když z Něj uděláte druhou osobu Božství a On pak bude pouze jedním bohem ze tří — to naruší každé slovo v Bibli. To naruší první přikázání: ‚Nebudeš mít jiných bohů kromě Mě.‘¹⁹¹ To z celého křesťanského náboženství udělá hromadu pohanských ctitelů tří různých bohů. A tak nesmíme mylně vykládat Ježíšovu pozici v Bibli. On byl víc než jenom Duch Boží v lidském nitru. On se od nás lišil, protože Jeho geny a chromozomy byly stvořeny Bohem v Mariině lůně. Současně však byl jako jeden z nás a byl opravdovým Člověkem, který se narodil a vyrůstal regulérním způsobem, a to z Něj dělá Boha a Člověka. On byl Bohočlověkem. Nesmíme mylně vykládat Ježíše Krista — jako někoho jiného než jako Slovo Boží přemístěné do těla, protože Ježíš, On sám je výkladem Bible. On sám se dokazuje ve svém těle, v Církvi, napříč různými církevními věky se zjevoval — nejdřív skrze chodidla v té základové části apoštolů a teď jsme ve věku očí, je to prorocký věk. A výš je už jen mozek, který přijde; je to sám Ježíš Kristus, On je tou inteligencí a musí ovládat tělo skrz na skrz. A pak je celistvost Kristova těla zjevena ve formě nevěsty, která byla vyňata z Jeho boku, jako Eva byla vyňata z Adamova boku na počátku.“*

„Jako příklad chybného umístění Slova je čtení místa Písma, jež mluví o uzdravení a zázracích, a my řekneme, že ty věci se vztahovaly na minulou dobu, na dny Ježíše a Jeho dvanáct apoštolů. Boží moc nemůže být zařazena do nějaké antické historie. Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“

„Přesunout Slovo znamená, že nerozpoznáváte Písmo, které mluví bezprostředně o církevním věku, v němž žijete. Ve druhé a třetí kapitole Zjevení Bůh řekl: ‚Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.‘ Ježíš Kristus diktoval těchto sedm epištol sedmi církvím a každá epištola se lišila, protože každý církevní věk byl svým způsobem

¹⁹¹ 2. Mojžíšova 20:3

svérázný. Bůh měl ke každému věku specifické poselství. Jeho nevěsta v každém jednotlivém věku bude slyšet a díky tomu bude správně rozdělovat Slovo pravdy. Jen tak může zvítězit navzdory tomu, co satan proti ní hází. Ti, jež zvítězí v sedmém věku církve (v Laodicei), rozpoznají Malachiáše 4:5, 6, Lukáše 17:30, Zjevení 10:1–7 a jiná místa Písma, která se vztahují specificky k tomuto dni.“

KDYŽ SE LÉTO roku 1965 chýlilo ke konci, William Branham vzal svou rodinu zpět do Tucsonu, aby děti mohly nastoupit povinnou školní docházku. Desítiletý Josef nastupoval do páté třídy a čtrnáctiletá Sára nastupovala do deváté třídy. Rebeka, které bylo devatenáct, měla zrovna po maturitě na střední škole, ale bydlela stále se svými rodiči ve dvojdomku na ulici Park Avenue. Meda ve svých čtyřiceti šesti letech byla plně vytížená mateřskými povinnostmi o své školou povinné děti. Bill, který překročil svou šestapadesátku, si nebyl zcela jist, co od něj Bůh v budoucnu očekává. Jeho budoucnost mu otevírala pouze několik omezených možností. Do konce roku měl naplánovanou pouze jednu jedinou kampaň — čtyři dny ke konci listopadu v Shreveportu v Louisianě. Kromě toho měl ve svém rozvrhu několik jednotlivých shromáždění — jedno bylo v sobotu ráno 11. září během snídaně Obchodníků plného evangelia v Phoenixu; další shromáždění bylo na řadě další týden ve sboru Grantway; ve sboru, který byl součástí Sborů Božích v Tucsonu.

Bill byl šťastný, že kazatel Mack ho pozval, aby pro něj promluvil ve sboru Grantway, v církvi Sborů Božích, ale současně mu tento závazek připomínal jednu z dlouhodobých starostí. Ačkoliv byl dobrým přítelem s většinou letničních kazatelů v Tucsonu, bylo to poprvé po dvou letech, kdy se ho jeden z nich odvážil požádat, aby pro něj promluvil v jeho sboru. Bill chápal pozici těchto pastorů. Byla to záležitost církevní politiky. Jelikož jejich denominační vůdcové s naukou Williama Branhama nesouhlasili, místní pastoři ho nemohli pozvat kázat, aniž by neriskovali své postavení ve svých organizacích. Bill jim to neměl za zlé. Přesto je miloval. Nicméně nemohl s klidným svědomím brát své děti pravidelně do kteréhokoli z těchto sborů.

Navíc se Bill staral o duchovní dobro několika set lidí, kteří se mezitím přestěhovali do Tucsonu, aby mohli žít poblíž jeho služby, přestože zde ve městě nebyl žádný sbor, kde by mohli slyšet jeho vyučování. Jelikož mu Bůh neřekl, aby se vrátil do své původní role jako

pastor, Bill se necítil být veden, aby otevřel další sbor. Cítil, že musí mít volné ruce k cestování jako evangelista. A tak se dlouhou dobu modlil k Bohu, aby vdechnul někomu jinému myšlenku k založení sboru v Tucsonu, kde by jeho poselství mohlo být vyučováno. Během několika posledních měsíců Bill řekl několika zkušeným mužům, aby zvážili své přestěhování do Tucsonu a takový sbor otevřeli, jenže doposud se nenašel ani jediný, který by se k takovému kroku cítil být veden.

10. září 1965, bylo to v pátek, Bill přicestoval do Phoenixu. Druhý den ráno v banketním sálu v Ramada Inn kázal pro obchodníky a jejich rodiny na téma „Boží moc k proměně“. Když skončilo shromáždění, Bill hovořil s Pearry Greenem, mladým křesťanským obchodníkem z Beaumontu v Texasu. Pearry Greenovi bylo 32 let, byl pouze o rok starší než Billy Paul. Pearry a Billy Paul se setkali a stali se přáteli, když spolu navštěvovali biblickou školu v roce 1952. Pearry sponzoroval Billovu uzdravovací kampaň v Beaumontu v roce 1964. Ted' Pearry Billovi sdělil, že se chystá prodat svoji firmu v Texasu, aby se mohl přestěhovat do Tucsonu a otevřít místo k bohoslužbě pro lidi, kteří v tomto městě následovali Billovo poselství. Bill na něj naléhal, aby si s tím pospíšil.

Odevzdanost, s jakou se Pearry Green chystal otevřít modlitebnu v Tucsonu, ulevila Billovi v jedné z jeho starostí. Byl stále zaneprázdněn knihou, kterou připravoval na téma sedmi věků církve. Doma v Tucsonu zrevidoval rukopis ještě jednou předtím, než byl odeslán do tiskárny. Chtěl tam však ještě nějaký materiál přidat. V lednu 1964 papež Pavel VI. navštívil Jeruzalém — byl to vůbec první papež, který to udělal. Téhož večera prošel měsíc úplným zatměním. Bill četl o těchto dvou událostech v novinách, jež přinesly rovněž sérii snímků a ukazovaly toto zatmění měsíce. Všimnul si, že zastínění měsíce na těchto šesti fotografiích přesně odpovídalo zastínění kruhů, které nakreslil na tabuli v Branhamově modlitebně, když chtěl znázornit poměr světla, který se nacházel v každém jednotlivém věku církve. Toto lunární zatmění v roce 1964 vypadalo jako znamení na nebi, jež bylo potvrzením jeho poselství na téma sedmi věků církve. Chtěl umístit těchto šest fotografií z novin do své knihy a vysvětlit jejich význam.

Další Billovou starostí byl jeho zdravotní stav. Na počátku tohoto roku začal znovu pociťovat překyselení žaludku, což mu v průběhu

celého léta způsobovalo pocit zvedání žaludku a špatné trávení. Teď byl již podzim a stav jeho žaludku jakoby se stále zhoršoval. Ztrácel na váze a měl potíže se spánkem. Někdy na něj bolesti doléhaly tak prudce a dosahovaly až k hrudi, že se to podobalo slabému srdečnímu záchvatu. Jeho lékař mu prověřil srdce pomocí EKG. Vyšetření však ukázalo, že srdce bije dostatečně silně, že by s ním mohlo vydržet do sta let. Lékař však byl na rozpacích, a tak ho odkázal k internímu specialistovi.

Bill vysvětlil doktoru Van Ravensworthovi, specialistovi na žaludeční onemocnění, jak s žaludkem trpěl od svých chlapeckých let. První záchvat tohoto druhu se dostavil ve věku sedmi let a pak ho trápil téměř celý rok. Potom ho potíže opustily a cítil se v pořádku, dokud mu nebylo čtrnáct. Pak to na něj znovu přišlo ve věku 23 let. Žaludek ho trápil dlouhé měsíce, dokud se nestal křesťanem a Ježíš ho neuzdravil. Byl těchto symptomů zbaven na dobu asi sedmi let a pak to na něj přišlo znovu. A každé opakování tohoto stavu se vracelo s větší intenzitou. Když to na něj zaútočilo v roce 1948, téměř na to doplatil svým životem. Cítil se na tom s žaludkem tak špatně, že byl nucen na šest měsíců opustit svou národní službu. V té době se dostal na kliniku Mayo v Rochesteru v Minnesotě s nadějí, že se dozví, co ho trápí. Nebyli mu však schopni pomoci. Nicméně díky Bohu se z toho zotavil. Pošesté to na něj zaútočilo, když byl v roce 1955 v Indii a trápilo ho to po celý rok 1956. Měl dojem, že se to vrací každý sedmý rok a že to trvá pokaždé plus mínus několik měsíců celý rok. A teď to byl bez těchto silných záchvatů osmý rok. Myslel si, že už to pominulo, a hle, začalo ho to trápit znovu.

Doktor Van Ravensworth navrhl, aby se Bill podrobil gastrokopii. Byla to moderní procedura, během níž bude přiveden k umělému spánku a hadice, které se říká endoskop, mu bude vsunuta hrdlem do žaludku. Skrže tento endoskop bude lékař moci prohlédnout vnitřek žaludku a možná potom mu bude schopen povědět, co ho vlastně trápí. Bill s touto procedurou souhlasil.

V pátek 17. září 1965 doktor Ravensworth použil endoskop a prozkoumal vnitřní stěnu Billova žaludku. Anesteziolog dal Billovi malou dávku uspávacího prostředku, aby ho asi na deset minut uspal, kvůli místnímu znecitlivění. Místo toho spal deset hodin.

Druhý den ráno Bill posnídal společně s Pearry Greenem v kavárně Ramada Inn, kde byl teď Pearry ubytován. Starší muž

diskutoval s mladším, jaké kroky je třeba podniknout ke zřízení sboru v Tucsonu. Pak Bill řekl Pearrymu o mnohých nadpřirozených událostech, jež vedly k otevření těch sedmi pečeti z knihy Zjevení. Řekl Pearrymu o svém vidění z roku 1958, jak zeměměřiči ztloukli kolík na jeho dvorku v Jeffersonville, a jak se to po letech naplnilo a bylo to pro něj znamením, aby se odstěhoval na západ. Pak mu popsal své vidění z prosince 1962, kde slyšel výbuch a spatřil konstelaci andělů a nebyl si jist tím, co to všechno má znamenat. Pak Pearrymu vyprávěl o tom, jak vystupoval nahoru kaňonem Sabino a jak se v jeho ruce zhmotnil ten meč. Potom přešel k lovecké výpravě v roce 1963 poblíž hory Sunset a vyprávěl Pearrymu o těch sedmi skutečných andělech, s nimiž se tam setkal. V restauraci seděli dlouhou dobu, až si nakonec objednali oběd.

V neděli večer Bill promlouval ve sboru Grantway, který patřil k Božím sborům na téma „Žízeň“. Jako svůj text si vzal místo ze 42. žalmu a přirovnal tělesnou žízeň po vodě k duchovní žízni po Bohu. Pomocí telefonního spojení bylo toto kázání vysíláno do 28 sborů, od Texasu až po New York.

V pondělí ráno 20. září 1965 se probudil v pět hodin a okamžitě mu přišla na mysl schůzka s doktorem Ravensworthem, která se měla konat odpoledne. Dnes se konečně dozví výsledky své páteční gastroduodenoskopie. Pohlédl na druhou stranu své malé ložnice na postel, kde ležela Meda. Stále měla oči zavřené. Zatímco seděl na posteli, podíval se oknem na hory Catalina. Jeho oči sledovaly obrysy panoramy až k ústí kaňonu Sabino. Najednou tyto obrysy zmizely. Už nebyl ve své ložnici, ale stál někde uprostřed lesa. Před ním stál strom, který byl už dlouhou dobu suchý, takže jeho kůra z kmene a větví už odpadla. Bill ten kmen poznal; byl to ten stejný dutý strom, který viděl ve vidění předtím, než obdržel výsledky svého vyšetření na klinice Mayo v roce 1948. V tom předchozím vidění tloukl do tohoto kmenu klackem, až vyprovokoval tu podivnou veverku, aby vyskočila z díry po suku. Veverka na něj skočila, rovnou do jeho úst; vlezla mu do žaludku a začala mu ho svými ostrými drápy drásat. Když volal k Pánu o pomoc, nějaký hlas řekl: „*Zapamatuj si, ona měří pouze šest palců.*“ Po celá léta, když se mu překyselil žaludek a jeho síly ochably, přemýšlel o tomto vidění a pozastavoval se nad tím, co tím Pán mohl myslet. A teď byl tady po 17 letech a díval se znovu na ten starý dutý strom.

„Jsem si jist, že to je doupě té veverky,“ pomyslel si Bill. „Zajímalo by mě, jestli tam ta veverka ještě je.“ Vzal do ruky klacek a udeřil z jedné strany do stromu. Veverka najednou vyskočila a skočila rovnou na tohoto polekaného muže, ale tentokrát, místo aby přistála na Billově rameni a následně mu skočila do úst, se od jeho hrudi odrazila a dopadla na zem, kde zůstala zplihlá a bez života. V téže chvíli hlas řekl: „*Odejdí do hor Catalina.*“ Tak znenadání, jak se to vidění objevilo, tak také zmizelo. Bill byl znovu na své posteli a díval se oknem směrem ke kaňonu Sabino.

Napětí v něm narůstalo a nějaké nadějně podnícení — takové, jako když uslyšíš na poušti úder hromu a myslíš si, že přichází ten dlouho očekávaný déšť. O několik hodin později odvezl Sáru s Josefem do školy a pak pokračoval dál, do kaňonu Sabino. Dojel až na začátek parku a pak pokračoval cestou kolem potoka. V září voda v potoce mezi obrovskými balvany sotva protékala z jedné tůňky do druhé. Štíhlé zelené stromy dna kaňonu silně kontrastovaly s rozptýlenými bledě zelenými keři a jinými rostlinami, kterými byly posety skalnaté stráně tyčící se vzhůru. Asi tři kilometry za vjezdem do parku postavil Bill své auto na parkovišti a kráčel stezkou k východnímu svahu kaňonu. Když dorazil na místo, kde se stezky rozvětvují do tvaru písmene „T“, zvolil si stezku směřující na jih, která ho měla zavést do nevysokých pahorků, na nichž se v jeho ruce objevil Královský meč.

Bylo již kolem jedenácté hodiny, když se přiblížil k zátoce, která tvořila stěnu tohoto kaňonu, na níž se stezka stáčela o 90 stupňů. Najednou pocítil přítomnost Páně. V tu chvíli se zastavil, sundal si klobouk a pomyslel si: „On tady někde je.“ Popošel ještě několik kroků, pak se zastavil a řekl: „Pane, vím, že jsi tady. Co to všechno má znamenat?“

Když se takhle rozhlížel po soutěsce, najednou si všiml mrtvého zvířete. Když si ho pečlivě prohlédl, s překvapením zjistil, že to byla veverka, i když z jeho pohledu to byla poněkud zvláštní veverka. Patřila k druhu veverek, jejichž domovinou je oblast Arizony a Mexika. Jsou menší než ty, které lovil v Indianě a Kentucky a také nemají tak huňatý ocas jako jejich sestřenice ze severu. Do jisté míry připomínala spíše lasičku než veverku, kterou obvykle vidával. Ale stoprocentně to bylo to zvíře, které viděl dnes ráno ve vidění. Vyskočilo zprostřed skal nahoře a přistálo na odnoži kaktusu, který se jmenuje cholla¹⁹². Možná

¹⁹² Lidový název v Arizoně: Bear cactus, totiž medvědí kaktus

to zvířátko rychle utíkalo před nějakým dravcem a nemělo čas se podívat, na co dopadne. Ať už to bylo jakkoliv, udělalo osudnou chybu. Větve této opuncie byly posety pěticentimetrovými silnými ostny jako šicí jehly, které čnely na všechny strany. Některé z těchto ostnů probodily veverčinu hlavu, hrud' a žaludek.

Odněkud ze skal se ozval hlas: „*Tvůj nepřítel je mrtev.*“

Bill do té mrtvoly šťouchnul nohou a podle ztuhlosti těla usoudil, že musela pojit před několika dny — snad v té době, když musel odjet do nemocnice na vyšetření žaludku. Připadalo mu zvláštní, že se krkavci až do této chvíle mrtvoly veverka vůbec nedotkli.

Bill pak pokračoval stezkou, až se zastavil na místě, kde se v jeho ruce objevil ten Královský meč. Chvíli tam zůstal a radoval se z nádhery kaňonu, děkoval Pánu za Jeho lásku a milosrdenství a pak sestupoval touto stezkou dál směrem ke svému autu. Vždyť měl domluvenou návštěvu u lékaře.

Později tohoto odpoledne doktor Ravensworth řekl: „Pane Branhame, vy máte gastritidu, je to zánětlivé onemocnění sliznice žaludku. Z toho důvodu je žaludek velice citlivý a proto pocítujete to zvedání žaludku a někdy zvracíte. Sliznice vašeho žaludku by měla být jemná a pružná. Vaše je však tak vyschlá, že se spíš podobá kůži. Žel, je mi líto, ale lékařská věda vám v této věci nemůže pomoci.“

Malomyslnost už už chtěla zasáhnout Billa jako uštknutí chřestýše, který se ocitl poblíž jeho nohy. Bill do něj ale kopl svou vírou, vzpružený viděním této mrtvé veverka, které měl ráno, a jak ji uviděl v kaňonu Sabino. Řekl manželce: „Miláčku, já sice nevím jak, ale určitě se z tohoto špatného žaludečního stavu zotavím.“

Ve středu ráno byl znovu na cestě do kaňonu Sabino. Zaparkoval své vozidlo poblíž stezky a stoupal kaňonem nahoru. Tam, kde se stezka rozdělovala, se dal vpravo, a to jej vedlo východním svahem Sabina. Při chůzi bojoval ve své mysli s prognózou doktora Ravenswortha, kterou vyslovil s takovou konečnou jistotou; a přesto včera právě na této stezce uslyšel ten nadpřirozený hlas, který mu sděloval, že jeho nepřítel je mrtev. Někdy víra spojená s vnímáním skutečnosti můžou proti sobě bojovat. Zejména jestliže si víra a skutečnost připadají, že vylučují jedna druhou. Bill si ze zkušeností uvědomoval, že víra byla větší mocí, ale pouze v případě, že tato víra byla v souladu s Boží vůlí. Billovi nestačilo jenom předpokládat, že ví,

jaká je ohledně této záležitosti Boží vůle. On to chtěl vědět s jistotou, a proto jeho otázka zněla — co je to za nepřítele, který je mrtev?

Uvažoval o svém vyšetření na klinice Mayo v roce 1948. Lékaři mu také řekli, že mu s jeho překyseleným žaludkem nemůžou pomoci. Tehdy, kdyby se nedostavilo to vidění o té podivné veverce, by se cítil malomyslný; a kdyby neměl ten zvláštní sen, který v té stejné době měla jeho matka.

Ella Branhamová měla sen, že Bill žil na západě a že na nějakém kopci stavěl dům. Viděla svého syna, jak leží na zádech a bolí ho žaludek. Potom uviděla, jak přiletělo šest bílých holubic a posadily se na jeho hrudi. Začaly vrkat, jako kdyby pro něj měly nějaké sdělení, a když odlétaly, vytvořily klíč ve tvaru písmene „S“. Bill se častokrát zamýšlel nad tím, co by mohl sen jeho matky znamenat, protože to souviselo s viděním, jež obsahovalo nějaké tajné Pánovo sdělení: *„Pamatuj, měří pouhých šest palců.“* Podle Boží numerologie číslo šest souvisí s člověkem, protože Bůh stvořil Adama šestého dne. Číslo šest je číslem neúplným. Po šesti dnech stvoření Bůh sedmého dne odpočinul. A sedm znamená ukončení. Těch šest holubic ze snu jeho maminky znázorňovalo Boží milost, která k němu šestkrát v jeho životě přicházela a uzdravovala ho z jeho překyseleného žaludku. Každé z těchto uzdravení bylo jen dočasné. Trvalo to sedm nebo osm let. Od roku 1948 toužebně očekával na sedmou bílou holubici, která by mu sdělila, že je s jeho utrpením konec.

Na tomto úseku kaňonu nebyla stezka rovná, ale zvedala se příkře od jedné římsy ke druhé a pro Billa to znamenalo, že se musí soustředit, kam postaví nohu, aby si nevymknul kotník. Najednou před sebou uviděl nějaký běloskvoucí tvar. Uprostřed pastelových barev to bylo na těchto suchých svazích ve vyšších polohách zcela neobvyklé. Zvedl hlavu a s překvapením uviděl na stezce sedící holubici. Její peří bylo bílé jak čerstvě napadnutý sníh. „To musí být vidění,“ pomyslel si Bill a protíral si oči. „Určitě je to vidění.“ Pták měl hlavu otočenou stranou, a to umožňovalo jeho kulatému oku na straně hlavy, aby si Billa prohlížel. Pak jednou, dvakrát, třikrát zamrkal. To jej ujistilo, že se jedná o skutečnost. Ve vidění by holubice nemrkala okem, pokud by k tomu neměla nějaký konkrétní důvod. Bill stezku opustil a obešel ptáka po svahu svažujícím se dolů. Pták neodletěl. Když se Bill na stezku vrátil, holubice tam stále seděla a dívala se na něj — teď však druhým okem. Holubice ho sledovala, dokud nezmizel z dohledu za

další zákrutou stezky. Když se tam asi po hodině vrátil, holubice byla pryč. Bill si pomyslel: „Jako Abrahamův syn nehledím na to, co mi řekl lékař, každopádně se uzdravím!“

Ve středu ráno 22. září 1965, se ještě jednou vrátil do kaňonu Sabino. Tentokrát ho netrápily žádné pochybnosti, jako třeba chřestýši. Toho rána byla jeho mysl nastavena jednoduše na to, aby Pánu poděkoval za Jeho dobrotu a milost. Když přišel na své stezce k tomu písmenu „T“, odbočil tentokrát vlevo a směřoval na sever. Asi o půl dvanácté dostal žízeň, a tak sestoupil na dno kaňonu a napil se z hluboké čisté tůňky, kde se voda nahromadila v místě, kde potok stékal tenkým pramínkem okolo obrovských žulových balvanů. Toho dne bylo horko a teplota ještě stoupala. Svlékl si košili, uvázal si ji kolem pasu a šplhal po svahu zpět, aby se dostal na stezku. Vysoko nad jeho hlavou, kde se srázy dotýkaly východní oblohy, připomínaly některé skály gigantického orla s otočenou hlavou, jak se přes svá složená křídla dívá dozadu. Unaven šplháním se zastavil, aby si odpočinul ve stínu obrovského balvanu, který se nacházel v jeho blízkosti a byl dvakrát vyšší než on sám a měl tvar hrubě otesané pyramidy. Pohlédl na hodinky, bylo téměř poledne. Nějaký hlas mu v mysli říkal: „*Opři se o ten balvan rukama a modli se.*“ Poslušně se opřel rukama o balvan a sklonil se k němu tváří tak blízko, že ji k tomuto relativně studenému povrchu přitisknul. Pak pozvedl hlavu ke skalám na vrcholu srázy připomínajícího orla. Modlil se: „Bože, na nebesích, jak ti děkuji...“

Než však stačil dokončit větu, mezi skalami nad jeho hlavou zaburácel nějaký hlas a zeptal se: „*O co se opíráš? Co je naproti tvému srdci?*“ Bill překvapeně couvl dozadu a změřil si pozorně balvan nacházející se před ním. Na povrchu balvanu ve výši jeho srdce bylo vsazeno slovo:

„Orel“¹⁹³

Písmena byla vytvořena z bílého křišťálu a vystupovala z tmavší žuly. První písmeno slova orel připomínalo velké „E“. Další písmena byla napsána anglickým písmem, i když nebyla spojena, jak se obvykle písmena při psaní spojují. Každé jednotlivé písmeno stálo samostatně. Všechna písmena byla zhruba v jedné rovině a také ve stejné

¹⁹³ V angličtině Eagle

vzdálenosti od sebe. Budilo to dojem, jako kdyby při vzniku tohoto kaňonu Bůh do tohoto balvanu, který postavil nad srázem, umístil bílý krystal. A pak během nějakého zemětřesení nebo při výbuchu, když tady místní vláda stavěla cestu, spadl, rozpůlil se a zastavil se kousek nad dnem ve svahu a čekal až do dne, kdy bude moci prozradit své poselství. Ukázalo se to jako konečné potvrzení služby Williama Branhama.

Snímek pořízený kazatelem Pearry Greenem. Několik měsíců po smrti Williama Branhama, navštívil kazatel Pearry Green, spolu s Haroldem McClintockem, kaňon Sabino a prohledávali terén na severní stezce, dokud nenašli ten velký balvan se slovem „Orel“ vepsaném bílým křišťálem. Nápis byl vsazen do tmavé žuly.

**Zleva George Smith; Rebeka, Bill, Sára, Meda a Josef Branhamovi.
Tento snímek byl pořízen 14. července 1965 v Jeffersonville
v Indianě.**

KAPITOLA 95

JEHO POSLEDNÍ DNY

1965

POČÍNÁJE

dnem

díkovzdání kázal William Branham pětkrát za sebou v Shreveportu v Louisianě v modlitebně Life, církvi kde byl pastorem Jack Moore. Ve čtvrtek večer 25. listopadu 1965 mluvil na téma „Neviditelný svazek nevěsty Kristovy“. Tato svatba, předpokládal, probíhá právě teď. Děje se to kdykoliv dotyčná osoba obdrží a přijme potvrzené Slovo pro tento věk. Ježíš, ženich, je tím potvrzeným Slovem. Pavel vysvětlil toto tajemství v Efezským 5:25–27: *„Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil, když ji očistil koupelí vody skrze slovo; aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoliv takového, ale aby byla svatá a bez úhony.“*

Bill řekl: „Jestliže jste zadobře s Božím Slovem, pak stojíte úplně ospravedlněni, jako byste se nikdy od počátku neprohřešili. Haleluja! Můžeme mluvit o díkovzdání. Jsem vděčnější za tuto věc než za kteroukoliv jinou, o níž vím. Jste čistou, ctnostnou, bezhříšnou nevěstou Syna živého Boha. Každý muž a žena, kteří jsou narozeni z Ducha Božího, umytí krví Ježíše Krista a věří každému Božím Slovu, stojí, jakoby nikdy od počátku nezhřešili. Jste dokonalí krví Ježíše Krista. Jen rozevřete ty slupky a vyjděte na sluneční světlo, abyste mohli dozrát se zbytkem pšeničné úrody. Slyším přijíždějící kombajn, odcházíte na svatební hostinu na oblacích, máte na sobě svatební prsten předurčení nezasloužené milosti. Způsobil to sám Bůh. On vás znal před založením světa tak, že vám nasadil ten svatební prstýnek tím, že vaše jméno vložil do Beránkovy knihy života. Ó, jaké díkovzdání! Haleluja! Chvála Bohu!“

V pátek večer Bill kázal na téma „Skutky jsou vyjádřením víry“. Zde vysvětlil dvě místa Písma, která se mohou na první pohled zdát protichůdná. Je to Jakub 2:21–23, v němž se říká, že Abraham byl ospravedlněn svými skutky a nikoliv pouhou vírou. Zatímco v epištole Římanům 4:1–8 řekl Pavel, že Abraham byl ospravedlněn pouhou vírou, nikoliv svými skutky. Tato místa Písma si neprotiřečí. Je to pouze pohled na stejnou minci ze dvou stran. Jakub se dívá na Abrahama z lidského hlediska a Pavel se dívá na Abrahama z Božího hlediska. Lidé

mohou být spaseni jenom vírou v Ježíše Krista; ale opravdová víra v Krista se přirozeně vyjadřuje dobrými skutky.

V sobotu ráno pořádal Jack Moore snídani v místním hotelu. Po snídani Bill kázal na téma „Snažit se konat Bohu službu, aniž by to byla Boží vůle“. Téhož dne večer ještě jednou kázal v modlitebně Life na téma „Slychal jsem, teď však vidím“. Svě téma vzal z Joba 42:5. Potom, co Bůh promluvil k Jobovi z větrného víru, Job řekl: „*Doposud jsem o Tobě jen slychal pověsti, teď tě však na vlastní oči spatřuji.*“ Bill vysvětlil, co tím měl Job na mysli a ukázal, jak se tato místa Písma vztahují na dvacáté století, včetně jeho vlastní služby, jako příkladu. A jaký příběh použil? Mohl si zvolit jakýkoliv ze stovek tisíců vidění, prorocství, zázraků a nadpřirozených událostí, které během svých padesáti šesti let zažil. Nicméně si vybral svou zkušenost z roku 1959, kdy ho chtěl Bůh naučit významu Marka 11:23 — kdybyste řekli této hoře, zvedni se a vrhni se do moře a nepochybovali byste ve svém srdci, a věřili, že se to stane, pak se to skutečně stane. A vyprávěl, jak byl jednou na lovu veverek a byl bezúspěšný, a Bůh mu řekl, aby vyslovil, cokoli si přeje, a to se stane. Řekl Bohu, že na tomto lovu si přeje zastřelit limit veverek a z ničeho jiného kromě toho studeného vzduchu se začaly ukazovat veverky a on jen střílel.

V neděli ráno 28. listopadu 1965 Bill kázal „Jediné místo připravené Bohem k uctívání“ (které je pod prolitou krví Ježíše, Božího beránka). A pak v neděli pronášel kázání, které nazval „Na křídlech sněhobílé holubice“. Název si propůjčil z populární westernové a country písničky, kterou slyšel hrát ve svém autorádiu, když projížděl krajinou. Tato písnička měla křesťanská slova, jež na něj zapůsobila. Během tohoto kázání Bill řekl svému obecenstvu, jak k němu Bůh promluvil, když se procházel v kaňonu Sabino a jak mu Bůh dal znamení ve formě sněhobílé holubice. A pak na konci svého kázání zazpíval píseň „Na křídlech holubice“.

*Noe byl unášen na vodách potopy
mnoho dnů, hledal pevninu, seč jen mohl;
a hle, jen samé trampoty, ale ne shora.
Bůh mu dal znamení na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku.
Znamení shora na křídlech holubice.*

Ježíš, náš Spasitel, jednou přišel na zem.

*Narodil se ve stáji v jeslích na seně,
byl zavržen, ale ne shora.
Bůh nám dal Jeho znamení na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice,
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku.
Znamení shora na křídlech holubice.*

Doposud Bill sledoval slova této populární písně tak přesně, jak jen si je mohl zapamatovat. Pak přidal třetí sloku, kterou složil sám.

*I když jsem trpěl po mnohé dny
a volal dnem i nocí po uzdravení,
víra nebyla zapomenuta Otcem shora.
Dal mi své znamení na křídlech holubice.*

Po této písni následovala starodávná modlitební řada. Jack Moore se později nechal slyšet, že ze všech shromáždění, které spolu s Williamem Branhamem sdílel, se žádné z nich nedalo srovnat s tím, co se týče ducha lásky, víry a uctívání, která toho večera protékala modlitebnou Life.

V PRŮBĚHU následujícího prosincového týdne William Branham podnikl krátkou kazatelskou cestu do Jižní Kalifornie. První zastávka byla v Yumě, která je městem rozprostírajícím se v jihozápadním cípu Arizony, poblíž Kalifornské hranice s Mexikem. V sobotu večer 4. prosince 1965 promlouval na banketu Sdružení obchodníků plného evangelia v Ramada Inn. Jeho tématem bylo „Vytržení“; to znamená tajemné vychvácení Kristovy nevěsty před velkým soužením. K tomu přečetl 1. Tessalonicenským 4:13–17:

Nechci pak, bratři, abyste nevěděli o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději.

Věříme-li totiž, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, právě tak věříme, že i ty, kdo zesnuli v Ježíši, Bůh přivede s ním.

Ríkáme vám totiž Pánovým slovem toto: My,

kdo zůstaneme živí až do Pánova příchodu, rozhodně nepředějdeme ty, kdo zesnuli.

Vždyť až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první.

Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni do vzduchu vstříc Pánu; a tak budeme navždycky s Pánem.

Mezi mnoha body, o kterých se ve svém kázání zmínil, bylo snad tím nejvýznamnějším vysvětlení toho zvolání, hlasu archanděla a trouby Boží. Bill řekl: „První věc, která zazní, je zvolání. Totiž poselství přicházející od posla a uvádějící lidi do stavu pohotovosti. Druhá věc, která zazní, je hlas zmrtvýchvstání — tentýž hlas, který vyvolal Lazara z hrobu v Janově evangeliu 11:38 až 44. Třetí věc je zvuk polnice, který svolává lidi na Beránkovu večeři na oblacích spolu s Ženichem. (Vzpomeňte si na starozákonní předobraz — polnice svolávala Židy vždy na svátek Trub.) Vidíte, ta první věc, jež přichází, je Jeho poselství svolávající nevěstu dohromady. Ta druhá věc je zmrtvýchvstání spící nevěsty, totiž těch věřících, kteří zemřeli v minulých církevních věcích. Oni jsou vychvázeni spolu; a polnice zazní, aby je svolala na hostinu na oblacích. My jsme zrovna tady. Zůstává pouze jedna věc — církev, která přichází, potřebuje dozrát na slunci. Za chvíli přijede velký kombajn; sláma a plevy budou spáleny, zrno však bude shromážděno do sýpky.“

„Říkám vám to, protože to je život; jsem zodpovědný před Bohem, abych to řekl. Musím to říct. Moje služba uzdravování vírou měla pouze upoutat pozornost lidí. Po celou tuto dobu jsem věděl, že později přijde poselství, a tady to je. Těch sedm pečetí bylo otevřeno a ta tajemství byla zjevena.“

„Jednoho dne, když jsem začal kázat těch sedm věků církve, jsem telefonoval Jackovi Moorovi, který je velkým teologem. Zeptal jsem se: ‚Jacku, kdo je to ta osoba z první kapitoly Zjevení, která se podobá Synu člověka a stojí tam s vlasy bílými jako vlna?‘ Řekl jsem: ‚Ježíš byl přece mladý muž, jak může mít vlasy bílé jako vlna?‘ Jack řekl: ‚Bratře Branhamo, On je ve svém oslaveném těle.‘ Ale to se mi nějak dvakrát nezamlouvalo. Když jsem se vrátil do svého pokoje a začal se modlit, Bůh mi řekl, oč se tady vlastně jedná. Rozumíte, vždycky jsem kázal, že Ježíš byl Božstvím, ne jenom člověkem. On byl Bohem zjeveným v těle — tím atributem Boží lásky, která sestoupila a projevila se tady

na zemi. Ježíš byl Boží láskou, která si postavila tělo, v němž žil samotný Jahve. On byl plností Božství tělesně. To, čím byl Bůh, to zjevil ve svém těle; a to tělo muselo zemřít, aby nevěsta mohla být omyta Jeho krví. A Jeho nevěsta, nejenže byla obmyta a bylo jí odpuštěno, ale ona je rovněž ospravedlněna. Ona se z Božího pohledu od počátku vůbec neprovinila a stojí tady provdaná za ctnostného Syna Božího. Byla k tomu předem určena. Uvízla sice ve světě hříchu, ale když uslyšela pravdu, vyšla z toho a krev Božího beránka ji očistila. Ona tedy tady stojí ctnostná a není na ní žádný hřích. A proto toto poselství svolává dohromady nevěstu. Toto je to zvolání.“

Po skončení této bohoslužby čekalo na Billa příjemné překvapení: byl to první výtisk jeho knihy „*Výklad sedmi církevních věků*“, který mu byl předán do vlastních rukou. Kniha měla celkem 381 stran; byla rozdělena do deseti kapitol; měla pevnou vazbu s tmavomodrým obalem. První kapitola měla název „Zjevení Ježíše Krista“ a poslední se jmenovala „Shrnutí věků“. Kniha byla plná biblických citátů, církevní historie, osobních poznámek a všechno bylo mistrovským způsobem propojeno do nádherného celku.

V neděli večer Bill kázal ve Sborech Božích v místním sboru v Rialto v Kalifornii, vzdáleném asi 80 kilometrů od Los Angeles. Svě kázání pojmenoval „Věci, které se stanou“, a řekl, že je pokračováním toho, co nestihl minulý večer v Yumě. Svůj text vzal z Janova evangelia 14:1–7, kde Ježíš řekl:

„Ať se vaše srdce nermoutí. Věříte v Boha, věřte i ve mne.

V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.

Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.

A kam já jdu, víte, i cestu znáte.“

Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. A jak můžeme znát cestu?“

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce; a od nynějška ho znáte a viděli jste ho.“

Bill poznamenal, že tento text býval často používán na pohřbech. Z pohledu dnešní perspektivy na toto kázání nazíráme jako na jeho vlastní smuteční proslov — ale ne smutným, přemítavým způsobem, ale s radostným pohledem kupředu, k těmto lepším věcem, které mají nastat. Bill řekl: „Jsem vděčný za tyto otevřené dveře v tomto sboru, který mi umožnil přijet a inspirovat mladé muže, jako třeba vašeho pastora. Začínám stárnout a vím, že moje dny jsou sečteny, a vím, že tito mladí muži mohou nést toto poselství a přenést je až do příchodu Páně. (Pokud On nepřijde v mé generaci — i když doufám, že Ho spatřím... Očekávám Ho denně a bdím a zachovávám sám sebe ve stavu hotovosti na tuto hodinu.)“

Bill hovořil o nekonečné Boží mysli, ve srovnání s naším omezeným chápáním života a vesmíru. Náš omezený rozum nemůže vybádat, co to znamená nekonečnost. Bill řekl, že Bůh ví všechno; co kdy bylo, co se děje teď a všechno, co kdy bude. A proto nic není v disharmonii s Jeho plány. On naplánoval naše narození a zná vteřinu našeho skonu. Náš rozum je omezen. Život nám připadá plný nejistoty. Nikdo z nás nezná hodinu své smrti. Můžete zahynout i dnes v nějaké nehodě nebo zemřít zítra na srdeční záchvat. Nicméně smrt to není konec. Ježíš řekl: „Jdu vám připravit místo.“ Po smrti budou křesťané pokračovat ve svém životě na jiném místě. Nebude to duchovní svět. Bude to opravdové místo jako Edenská zahrada, kde budeme jíst a pít, pracovat a hrát si a uctívat našeho Stvořitele. V tomto ráji budeme mít skutečná těla.

Bill vysvětloval, že tato „nová těla“ to jsou právě ty „příbytky“, o nichž Ježíš řekl, že nám je šel připravit. Každý příbytek se bude lišit. Bůh miluje rozmanitost. On nás udělal tady na zemi každého něčím jiným. Tak to bude vypadat i v nebi. A nejen po stránce našich tělesných vlastností; naše osobnosti v nebi budou stejně tak různorodé a rozmanité, jako jsou tady na zemi. Všimněte si rozmanitosti lidí, jež si Ježíš vybral za apoštoly. Petr byl tak trochu ztřeštěný a stal se ohnivým kazatelem. Ondřej byl více ostražitý a neustále se modlil. Pavel byl více vzdělanec. Nemůžeme posuzovat jednoho apoštola jako lepšího než druhého. Oni byli odlišní, protože je Bůh takto stvořil. Pohleďte na tu rozmanitost osobností, které existují mezi křesťany. Někteří jsou bouřliváci, jiní dogmatictí, jiní pak zase klidné a příjemné povahy; a mezi těmito dvěma extrémy existují spousty jiných odstínů osobností — ale všichni jsou částmi království Božího, pokud jen jsou

znovuzrození. To je ta jediná věc společná pro všechny křesťany — on nebo ona jsou naplnění jistou porcí Ducha Božího.

Je pouze jedna forma věčného života a tou je život Boží. A tak Boží život musí být ve vás, abyste mohli žít navěky. Jestliže ve vašem nitru přebývá Duch Boží, dělá to z vás Boží atribut. Bill řekl: „Pokud jsme těmito Božími atributy, nemůžeme žít na základě věrovyznání nebo denominací; musíme žít skrze Slovo. Kristova nevěsta je částí Ženicha, stejně tak jako každá manželka je částí svého manžela. A proto musíme být nevěstou Slova. A co je to nevěsta Slova? Je to projev pro tuto hodinu. Nevěsta není vyznáním víry nějaké denominace, ale živým Božím atributem, který odhaluje Boží atributy v tomto světě.“

Ke konci tohoto kázání se podělil se svou zkušeností, jak přešel za oponu času, kde mu Bůh dovolil letmo nahlédnout do Ráje, jenž čeká na křesťany. Tím, že Bill nazval toto kázání „Věci, které se stanou“, chtěl poukázat na tu jedinou jistotu, která v budoucnu čeká na každého křesťana. Ježíš dal toto fantastické zaslíbení. Můžeme mu důvěřovat, že On je dodrží? Odpověď zaznívá jako ozvěna: ano! Ježíš dokázal skrze mnohá znamení a divy (včetně přetržení pout smrti), že byl všemohoucím Bohem, který žil jako obyčejný člověk, a proto je plně schopen dodržet to, co zaslíbil a vykonat to. „Jdu vám připravit místo. A když odejdu, abych vám připravil místo, přijdu znovu a přijmu vás k sobě, abyste byli tam, kde jsem já.“ A každý, kdo věří v Krista, bude sdílet tuto naději s důvěrou.

Druhý den večer na banketu Obchodníků plného evangelia v San Bernardinu Bill promluvil na téma „Současné události objasněné proroctvím“. Svě téma vzal z Lukáše 24:13–17. Potom co Ježíš vstal z mrtvých, šel s těmi dvěma muži do malého městečka Emauz. Tito muži ho zpočátku nepoznali, a tak mu vyprávěli, co věděli o Ježíši z Nazaretu a o jeho ukřižování před několika dny. Ježíš jim řekl: „*Jak jste nechápaví! Jak je vám zatěžko věřit všemu, co pověděli proroci! Copak to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, než vejde do své slávy? Počínaje Mojžíšem a všemi proroky jim pak vykládal, co o Něm bylo napsáno ve všech Písmech.*

Bill předložil některé z těchto Písem, o nichž možná Ježíš mluvil toho odpoledne na cestě do Emauz:

Žalm 16:10 — Byl vzkříšený z mrtvých.

Žalm 22:1 — Na kříži zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Žalm 22:7, 8 — Nepřátelé se Mu posmívali.

Žalm 22:16 — Naplnění slov: „Probodli mé ruce a nohy.“

Žalm 22:18 — Vyplnilo se také to: „Rozdělili si moje šaty mezi sebe.“

Žalm 35:11 — Byl obžalován falešnými svědky.

Žalm 41:9 — Byl zrazen svými přáteli.

Izaiáš 7:14 — Panna počne.

Izaiáš 9:6 — Dítě narodilo se nám.

Izaiáš 50:6 — Byl zbičován.

Izaiáš 53:7 — Neotevřel úst svých před svými žalobci.

Izaiáš 53:9 — Byl pohřben se zločinci.

Izaiáš 53:12 — Zemřel se zločinci.

Zachariáš 11:12 — Byl prodán za 30 stříbrných.

Zachariáš 13:7 — Byl opuštěn svými učedníky.

Malachiáš 3 — Jan Křtitel byl jeho předchůdcem.

Kromě toho zvažoval všechny tyto předobrazy, na něž se mohl Ježíš odvolávat napříč Starým zákonem — jako například 1. Mojžíšova 22, kde Abraham vzal svého syna Izáka na vrchol hory k splnění Božího příkazu, s úmyslem ho obětovat.

Bill poukázal na to, že Ježíš použil Písma, aby objasnil důležité duchovní události tamtoho dne. Stejně tak křesťané mohou pochopit důležité duchovní události dnešního dne, když je propojí s těmito biblickými proroctvími a jejich významem pro tento den. Bill se pak

zmínil o své vlastní službě, ale neměl během tohoto banketu dost času, aby mohl udělat seznam všech míst Písma, jež se k tomu vztahovaly. Bill řekl: „Jen Ho sledujte. Ježíš je odkazoval na Boží Slovo. On k nim nepřišel takovým způsobem a neřekl: ‚Copak mě nepoznáváte? Já jsem přece Mesiáš, který vstal z mrtvých.‘ On tohle neřekl. Jednoduše jim předložil místa Písma a oni si to museli posoudit sami. Jan Křtitel udělal totéž. Nuže, lidé, nespěte. Posudte to sami.“

Druhý den večer, 7. prosince, Bill kázal v Covině v Kalifornii na dalším banketu Obchodníků plného evangelia na téma „Vedení“. K tomu použil jako své téma a jako vhodný předobraz tohoto bohatého samolibého Laodicejského věku církve, příběh bohatého mladého vladaře z Marka 10:17–22. Popsal tohoto mladého panovníka jako úspěšného obchodníka, který se ovšem také zajímal o svou duši. Tento obchodník uviděl, že Ježíš byl jiný než ti ostatní a doufal, že Ježíš mu řekne, jak si může být jist věčného života. Když mu Ježíš řekl, aby zapomněl na své bohatství a následoval Jej, tento mladý obchodník to nemohl udělat, protože usoudil, že ta cena je příliš vysoká. A on chtěl být v očích tohoto světa „někým“.

Bill postavil tento postoj do protikladu s jiným mladým mužem, který se jmenoval Mojžíš, který opustil své bohatství a své vysoké postavení v Egyptě, aby následoval Krista, protože rozpoznal, že Kristus byl tím největším pokladem. Bill poukázal na to, že tím největším „někým“, jímž se kdy můžeš stát, je být synem a dcerou Boží. Když z pyramid zůstane jenom prach a Egypt bude jen vzdálenou vzpomínkou, Mojžíš bude stále živý, protože on přijal Kristovo vedení místo úspěchu na cestách tohoto světa.

Dnes se Kristovo vedení uskutečňuje díky Jeho svatému Duchu, jenž poukazuje lidem na Jeho Slovo. Bill řekl: „K Bohu nemůžete přijít pomocí vyznání víry nebo skrze nějakou denominaci. Existuje pouze jedna věc, kterou můžete udělat; přijmout Ježíše Krista na základě Jeho podmínek, a být ochotni zemřít sami sobě a všemu vašemu světskému smýšlení a následovat Jej. Ježíš řekl: ‚Zbav se všech věcí tohoto světa a následuj Mne.‘ A to je jediná cesta k získání věčného života. A tak Boží vedení v dnešní době způsobí, že budeš následovat potvrzené Boží Slovo pro tuto hodinu skrze Ducha svatého.“

V Billově hlasu bylo možné pocítit vážnost, která se blížila až k zoufalství, jako kdyby předvídal, že už mu nezbývá moc života a že toho večera dělá vlastně souhrn všech důležitých bodů jeho posledních

pěti let kázání. V závěrečné modlitbě řekl: „Prosím, Otče, pokud je tady dnes večer někdo předurčen k věčnému životu, kéž by ho teď přijal. Zlom jejich kamenná srdce. Jestliže touží po pokoji, pokud touží po něčem, co je uspokojí, po něčem, co jim dá jistotu, ať přijmou dnes večer Kristovo vedení, které je uvede do pokoje, který převyšuje všechno lidské porozumění a naplní radostí a uvede do něčeho, co nedokáže překazit ani samotná smrt. Vyslyš, Otče.“

KOLEM 1. listopadu 1965 našel Pearry Green prázdnou budovu v centru Tucsonu, jež by byla vhodná pro modlitebnu. V minulosti byla židovskou synagogou. Ve skutečnosti to byla první židovská synagoga, jež byla v Tucsonu postavena. Do poloviny listopadu Pearry tuto budovu pronajal, uklidil a otevřel její dveře pro bohoslužby. Nazval ji Tucsonská modlitebna.

William Branham promluvil v Tucsonské modlitebně poprvé v neděli 21. listopadu 1965. Požádal Pearry Greena, jestli by mu nedovolil na pět minut oslovit všechny posluchače a vyjádřit, jak je velice šťasten, že má v Tucsonu konečně modlitebnu, kam může přicházet se svou rodinou pravidelně. Zabralo mu to celkem téměř půl hodiny. Svým způsobem to byla bohoslužba posvěcení, třebaže se více věnoval posvěcení křesťanů než posvěcení samotné budovy. Skončil tak, že vložil ruce na nového pastora a modlil se za Pearryho a jeho rodinu.

Naposledy Bill kázal v Tucsonské modlitebně v neděli večer 12. prosince 1965. Po kázání Pearry Greena mluvil Bill přes třicet minut o důležitosti účasti při svatém přijímání (totiž Večeři Páně). Řekl: „Ve fyzické oblasti jsou nám zanechány tři věci, které bychom měli dodržovat — vodní křest, Večeře Páně a umývání nohou. Tyto věci jsou Božskými nařízeními. Tyto tři věci musíme dodržovat jako symboly.“¹⁹⁴ Jeho kázání večeře Páně, jak se později ukázalo, bylo jeho posledním zaznamenaným proslovem. Když ukončil své krátké poselství, poprosil Pána, aby požehnal víno a chléb a pak vysluhoval Večeři Páně několika stům lidem, kteří toho večera přišli do shromáždění. Poté, když bylo všem poslouženo, vzal z podnosu kalich s vínem, pozvedl ho před shromážděním a řekl (citoval Ježíše): „Amen, říkám vám, že už nebudu

¹⁹⁴ Vodní křest – Matouš 28:19; Skutky 2:38; Večeře Páně – 1. Korintským 11:23–26; umývání nohou – Jan 13:2–15.

pít z plodu vinného kmene až do toho dne, kdy ho budu pít nový v Božím království.“¹⁹⁵

Později během tohoto týdne Bill pozval Dawsona Rileye, aby přišel k nim domů a pomohl mu vytřídit jeho sbírku zbraní. Ačkoliv byl Dawson o několik desítek let mladší než Bill, poměrně často tito dva muži spolu lovili a stali se dobrými přáteli.

Dawson přijel k Billovi asi hodinu před polednem. Bill mu vysvětlil svou bezradnost. Chtěl vystavit ve své nové studovně některé ze svých pušek a pistolí, ale měl takové množství střelných zbraní, že je nemohl vystavit všechny. A tak chtěl, aby mu Dawson pomohl při rozhodování, které pušky by měly být vystaveny. Meda toho dne nebyla doma, a tak měl Bill volnou ruku a mohl pracovat v několika místnostech. Vytahoval ze skříněk jednu zbraň za druhou a rozkládal je na postelích, na stolech a křeslech i na kuchyňské lince. Dawson bral jednu pušku za druhou a pozorně si je prohlížel a Bill mu o každé z nich vyprávěl. Pamatoval si historii každé střelné zbraně a pistole, kterou vlastnil — jak k ní přišel a co s ní zastřelil.

Kolem poledne se Bill Dawsona zeptal, jestli by s ním nezajel do města, aby spolu něco snědli. Oba tedy společně odjeli do mexické restaurace. Na zpáteční cestě domů Bill řekl: „Víš, Dawsonsone, já jsem ty zbraně nekupoval, v podstatě každá z nich je darem. Popravdě řečeno mi někdy poštou přijde zásilka s dárkem ve formě pušky od neznámého odesílatele.“

„To je zvláštní, bratře Branhame, ty ani nevíš, komu bys za to měl poděkovat.“

„Ó, divil by ses,“ řekl Bill, a přitom se ušklíbl, jakoby věděl o nějaké záhadě.

To vzbudilo Dawsonovu zvědavost: „Co tím chceš říci?“

„Například, dejme tomu, že se před naším domkem zastaví dodávka služby PPL a řidič mi odevzdává zásilku s puškou uvnitř. Řekněme, že to byl nový model pušky Sako L61R Finnbear. Uvědomuješ si, jak drahý tento dárek musí být.“

„Sako?“ Dawson se zamyslel. „Není to finská firma?“

¹⁹⁵ Marek 14:25

„Ó, jistě. Sako dělá některé z nejlepších pušek na světě. Představme si tedy, že ta osoba, která mi tento dárek poslala, chtěla zůstat v anonymitě a na lístku je pouze napsáno: ‚Od bratra, který tě miluje.‘ Některé z mých pušek přišly právě takhle.“

Když se vrátili domů, pokračovali ve svém úkolu třídění střelných zbraní a přitom diskutovali o zásluhách a o osobní historii jedné každé z těch pušek. Někdy uprostřed odpoledne Bill řekl: „Před domem něco zastavilo.“

Protože pracovali v zadní části domu, Dawson nic neslyšel, ale řekl: „Půjdu se podívat.“ Přišel ke dveřím a vyšel ven. A hle, vedle obrubníku stála zaparkována dodávka služby PPL. Závozník otevřel zadní dveře dodávky a vytáhl dlouhou úzkou krabici. Přinesl ji k Dawsonovi Rileyi a řekl: „Mám balík pro Billa Branhama.“

„Ano, pane,“ odpověděl Dawson, „bydlí tady, já to za něj podepíšu.“

Takový balík obvykle obsahoval pušku. A Dawson si byl z tohoto malého příkladu, o němž mu Bill asi před třemi hodinami vyprávěl, zcela jist, že ví, když to otevrou, o jaký druh se bude jednat. V průběhu mnoha těchto loveckých výprav měl možnost sledovat Billův dar, který se projevoval tolika různými překvapivými způsoby, takže u něj nebylo nic nemožné.

Dawson vzal tedy krabici dovnitř a položil ji na kuchyňský stůl. Bill odtrhl pásku a krabici otevřel. Uvnitř se nacházela nová puška značky Sako — model L61R Finnbear. A byl tam také přiložený lístek, na kterém bylo napsáno: „Od bratra, který tě miluje,“ podpis však scházel.

Dawson ze sebe vyrazil krátký nízký hvizdot.

Na Billových ústech se objevil ten stejný zvláštní úsměv, který měl ve tváři v autě, když jeli domů z oběda. Bill řekl: „Ten bratr si myslí, že nevím, kdo to poslal, ale já vím.“

Druhý den pozval Bill Pearry Greena, aby mu ukázal svoji novou studovnu. Jakmile zaparkovali na příjezdové komunikaci, Pearry si všiml kola starého osadnického vozu, které stálo na dvorku jako dekorace, a bylo opřeno o kaktus saguaro. Bylo to dřevěné kolo s železnou obručí, takové, jaké používali na svých vozech dávní osadníci. Několik loukotí kola scházelo. Když se Pearry zeptal na to

polámané kolo, Bill mu vysvětlil, jak před dvaceti osmi lety, právě když jeho manželka a dcera zemřely, měl sen, že jeho dcera Sharon Rose se s ním setkala na západě vedle starého osadnického vozu se zlámaným kolem. Jistě, když zemřela, byla jen nemluvnětem, ale ve snu byla krásnou mladou ženou. Sharon ho přivítala a ukázala mu stezku vedoucí do ráje, kde na něj čekala její matka Hope. Bill Pearrymu vyprávěl, že si na svůj dvorek vystavil toto zlomené kolo, aby mu připomínalo jeho první rodinu, která byla takovým tragickým způsobem rozdělena. Jeho nový domov znázorňoval jeho druhou rodinu s Medou, Rebekou, Sárou a Josefem.

Bill s Pearrym vešli do studovny dveřmi z východní strany pokoje. Výplně dřevěných dveří byly zdobeny ručně vyřezávanými výjevy divokých zvířat. Jedna pozoruhodná řezba představovala afrického lva. Pokoj měl tři stěny obložené dřevem, na stropě měl dřevěné trámy a drsně opracované kamenné dlaždice na podlaze, což mu propůjčovalo rustikální robustní ráz. Velké vyhlídkové okno zdobilo severní stěnu a poskytovalo nádherný výhled na hory Catalina, které se začínaly zvedat pouhých několik mil odsud. Pozoruhodný kamenný krb byl umístěn v jihovýchodním rohu pokoje. Nástěnná malba pouštního kaňonu byla namalována na západní zdi; ukazovala načervenalý útes, který se tyčil nad říčkou, jejíž voda tekla mezi načervenalými balvany. Jelen s laní stáli na hřebenu hory, sledovali potok, který stékal do severozápadního rohu pokoje. V určitém bodě se tento malovaný potok setkával se skutečným cirkulujícím proudem vody stékajícím po kamenných kaskádách do mělké tůňky. Pokoj byl plný pušek, pistolí, loveckých trofejí a různých suvenýrů z jeho cest.

Na stěnách visela spousta vycpaných zvířecích hlav, které zastřelil na jednotlivých loveckých výpravách. Hlavy jelenů, antilop, losů, karibů, amerických losů, horských kamzíků, muflonů a tří kanců pekari.¹⁹⁶ Hlava karibu patřila tomu zvířeti, které zastřelil v Britské Kolumbii v září 1961; tomu karibu, o kterém (čtyři měsíce předtím než ho zastřelil) mu řekl Bůh ve vidění, že jeho rohy budou 105 centimetrů dlouhé. Na podlaze vedle krbu ležela velká kůže grizzlyho se stříbrnou

¹⁹⁶ William Branham ale nemohl vystavit trofej žádného zvířete ze své výpravy ze Safari v Africe. Nechal těch 33 loveckých trofejí na letišti v Beiru v Mosambiku spolu s pokyny pro přepravce, aby je přepravili do Spojených států. Naneštěstí tyto trofeje nikdy do Spojených států nedorazily, což znamená, že byly v Mosambiku odcizeny. A jelikož na vině byly aerolinie, nabídlý Billovi volnou letenku pro let do Afriky na příští Safari. Nenaskytl se mu už však nikdy taková příležitost, aby toho mohl využít.

hřívou, kterého zastřelil během těžé lovecké výpravy. Vedle této medvědí kůže ležel kobereček, který byl zhotoven z kůže afrického leoparda, jako dárek od Sidneje Jacksona. Upevněn na dřevěné plaketě na stěně se nacházel největší úlovek pstruha na světě — byla to ryba, kterou ulovil na Lososí řece v Idaho v říjnu 1957. Na leštěném nočním stolku zhotoveném ze sekvoje stál vycpaný zlatý orel s roztaženými křídly, jakoby se chystal k letu. V rohu vedle okna stálo vycpané tělo rysa vrčícího na veverku a seshora ho sledovala sněhobílá holubice. Když preparátor dokončil všechny práce související s pumou, kterou zastřelil v lednu, Bill ji chtěl postavit vedle tůňky v rohu, aby to působilo dojmem, že se ten kuguár zrovna přišel napít vody.

Samozřejmě že tato studovna měla ještě stůl, nad nímž byla řada poliček s pomocnými knihami a několika Biblemi. Tento stůl a knihy byly pro člověka, který se zabýval studiem. Medvědí kůže byla pro muže modlitby. Nástěnná malba a obrázková okna byly pro vizionáře. Pušky a lovecké trofeje byly pro muže divočiny.

V PÁTEK 17. prosince 1965 nabalila Meda kufry plné oblečení pro svou rodinu a Bill je nakládal do úložného prostoru své dodávky Ford model 1964. Sára s Josefem zrovna skončili školu a měli vánoční prázdniny, takže Bill naplánoval, že vezme svou rodinu na svátky do Jeffersonville. V neděli ráno den po Vánocích, chtěl přinést v Branhamově modlitebně své vánoční poselství — kázání, které chtěl pojmenovat „Dítě narodilo se nám“. Rovněž zařídil ke konci tohoto týdne zvláštní shromáždění v posluchárně Střední školy Parkview Junior v Jeffersonville. Chtěl vyučovat na téma, které pojmenoval „Hadova stezka“. Odhadoval, že mu to zabere kolem čtyř hodin, aby shrnul stezku hada napříč Bibli, počínaje zvířetem v Edenské zahradě a pak procházet Kainovou genetickou linií celou cestu až po šelmu v knize Zjevení.

Rebeka se neměla na tuto cestu s rodinou vydávat. Bylo jí devatenáct a byla zasnoubena s vojákem, který se jmenoval George Smith. George měl zrovna dva týdny vojenské dovolené a měl na Vánoce přijet do Tucsonu. Rebeka chtěla samozřejmě strávit co nejvíce času se svým snoubencem. Bill svou nejstarší dceru poprosil, aby přestěhovala rodinné oblečení a různé drobnosti z jejich domácnosti z ulice Park, kde pronajímali dvojdomek, do jejich nového domu v podhůří. Nový nábytek, který si objednali, měl být dodán před

Vánocemi. Kdyby jejich oblečení a kuchyňské náčiní bylo přestěhováno, než se vrátí domů, pak by po návratu mohli přijet rovnou do svého nového domu.

V sobotu 18. prosince 1965 již před svítáním Bill probudil své děti a rychle je usadil do zadní části své dodávky. Meda seděla vedle řidiče a Bill usedl za volant. Vzduch byl pročištěn čerstvým deštěm, který v Tucsonu během noci spadl. Ještě než odjeli z města, zastavil se v domě svého syna Billy Paula, kde stál jeho připravený a naložený červený Chevrolet. Billy Paul a Loyce chtěli vzít s sebou svého čtyřletého syna Paula, ale třináctiměsíčního syna Davida nechali doma s opatrovníci. Billy Paul jel jako první; a společně se tato dvě vozidla ubírala směrem na východ k mezistátní dálnici číslo 10. Kolem šesté hodiny už za nimi světla Tucsonu pohasla.

Cesta z Tucsonu v Arizoně do Jeffersonville v Indianě je dlouhá 2 800 kilometrů. Během posledních dvou let Bill projížděl mezi svými dvěma domovy několikrát, a tak tuto cestu znal důkladně. Obvykle jim tato cesta trvala dva a půl dne.

Když po dvanácti hodinách jízdy měli za sebou prvních 800 kilometrů cesty, zastavili se, aby si dali večeři v restauraci v Clowis v Novém Mexiku, asi 12 kilometrů od Texaské hranice. Bill nebyl nijak zvlášť hladový, a tak poprosil jen o jeden citron a „sněhovou pusinku“. Bill s Billy Paulem diskutovali, aby se domluvili o možnostech, kudy jet dalších 160 kilometrů a pak že se na noc zastaví v Amarillu v Texasu. Předpověď počasí v rádiu oznamovala, že v Amarillu sněží. Oni si však kvůli tomu nedělali žádné starosti. Byli na cestování po zasněžených silnicích zvyklí. Vrátili se zpět ke svým autům; desítiletý Josef poprosil otce, jestli by si nemohl přesednout k Billy Paulovi. Obvykle měl Bill svého nejmladšího syna u sebe, ale toho večera Josefovi dovolil, že může jet se svým starším bratrem.

Billy Paul vyrazil jako první. Bill jel těsně za ním. Čtrnáctiletá Sára byla šťastná, že má celé zadní sedadlo v dodávce pro sebe, a tak si lehla a usnula. Už se setmělo. Mraky zakryly hvězdy. Mlhavé světlo půlměsíce se pokoušelo prosvítit zataženou oblohu.

Malé městečko Texico v Novém Mexiku se nachází těsně před hranicí se státem Texas. Na východním konci Texica bylo třeba odbočit doleva, aby se tak mohli dostat na D 60 směřující na severovýchod směrem k Amarillu. Byla to dosti složitá křižovatka, jedna z těch, kde

dopravní ostrůvek zastíňoval odbočovací pruh. Billy Paul se zařadil dobře a odbočil, ale Bill ho minul. A tak Billy Paul sjel k okraji vozovky a čekal. Mezitím se podíval na hodinky; bylo za deset minut půl osmé. O pět minut později uviděl, jak jeho otec správně odbočil na dálnici. Zařadil rychlost a vyjel na vozovku před svého otce.

Teď už byli v Texasu. Museli projet ještě sedmi malými městy, než dorazí do Amarilla. Druhé město, jímž projeli, bylo Bovina. Další město na jejich trase měla být Friona. Protože tento úsek cesty vedl po rovině bez zatáček a měl širokou krajnici, Billy Paul se cítil pohodlně a jel na hranici dovolené rychlosti, asi sto pět kilometrů za hodinu. Přibližně 5 kilometrů jihozápadně od Friony Billy Paul dojel pomalejší vozidlo, které jelo před ním v jeho pruhu, a následně ho předjel. Když se vrátil zpět do pravého pruhu, všiml si jednoho dálkového světla, které se k němu v jeho pruhu přibližovalo v protisměru. Zprvu si myslel, že se k němu blíží motocykl. Příliš pozdě si uvědomil, že je to auto, které jede středem vozovky bez svítícího pravého světla. Prudce strhl vozidlo na pravou stranu a jen o vlásek unikl srážce. Protijedoucí vozidlo ho minulo, aniž by řidič pohnul volantem, což nasvědčovalo, že řidič byl opilý a vůbec nereagoval na nebezpečí. Když Billy Paul stočil auto zpět na vozovku, podíval se do zpětného zrcátka, aby se přesvědčil, že auto, které ho právě minulo, se vyhnulo nebezpečí. A tu uviděl a zpovzdálí uslyšel náraz. Hrud' se mu sevřela hrůzou. Instinktivně sešlápl brzdový pedál.

Loyce otočila hlavu a vykřikla: „To je tatínkovo auto!“

Billy Paul otočil auto a rychle pospíchal k nehodě. „To nemůže být táta,“ řekl třesoucím se hlasem. „To auto, které jsem zrovna předjel, bylo mezi mnou a tátou!“

Když ale přijel na místo nehody, dálková světla jeho auta odhalila podívanou jako ve zlém snu; dvě rozbitá auta a změt lidských těl. Jedno z aut byl Chevrolet ročník 1959, sedan; to druhé auto byla dodávka značky Ford, jež patřila jeho otci. Jelikož Chevrolet jel po středové čáře, vozidla do sebe narazila levými čelními stranami a to způsobilo, že se zkroutila jako vřetena a úplně se zdeformovala. Pravé přední kolo Billovy dodávky zůstalo nepoškozené, ale levé bylo zaraženo daleko do prostoru motoru. Tyto dva vozy se teď nacházely několik stop od sebe a z obou chladičů se vznášely oblaky páry. Na vozovce kolem nich byl vytékající olej a roztroušená rozbitá skla. Náraz vyhodil řidiče Chevroletu na cestu, kde ležel čelem k zemi a bez známek života.

V této chvíli ho kontroloval muž z vozidla, které krátce před tím Billy Paul předjel. To všechno Billy Paul zaregistroval v jednom okamžiku. Ale potom uviděl svého otce. Srážka způsobila, že jeho tělo bylo prudce vymrštnuto dopředu, takže horní polovina jeho těla prorazila přední sklo. Teď se polovinou těla nacházel mimo a polovinou uvnitř auta.¹⁹⁷ Medu ani Sáru nebylo vidět.

Jakmile Billy Paul zaparkoval svoje auto, Loyce otevřela dveře a rychle běžela směrem k dodávce. Billy Paul řekl Josefovi a Paulovi, aby zůstali v autě a vyběhl za svou manželkou. Loyce přeběhla na stranu spolujezdce, aby zjistila, kde se nachází Meda a Sára, zatímco Billy Paul se snažil pomoci svému otci. Billova hlava ležela bezvládně na poškozené masce automobilu. Levou ruku měl uvězněnou v rozbitých dveřích a levá noha byla zkroucená mezi volantem a hřídelí řízení. Billy Paul se pohotově snažil prozkoumat ožehavou situaci svého otce. Vypadalo to beznadějně. Sáhl na pokrivenou kapotu a v dlaních nadzvedl otcovu hlavu. A najednou zakřičel Josef.

Aniž by otevřel oči, Bill se zeptal: „Kdo to byl?“

„To byl Josef,“ odpověděl Billy Paul.

„Řekni Josefovi, že je všechno v pořádku,“ řekl slabým hlasem Bill. Po krátkém váhání se zeptal: „Můžeš mi pomoci ven?“

„Ne, nemohu.“ Ale pak dostal vnuknutí. „Táto, podívej se na mne.“

Bill otevřel oči. Hleděl někam do dálky.

Billy Paul řekl: „Kdybys řekl slovo, tati, v tu chvíli se odtud dostaneš.“

Bill zavřel oči a odvrátil hlavu od svého syna. Najednou z druhé části auta zakřičela Loyce: „Billy, tvá matka nežije!“

Billy Paul rychle přeběhl na druhou stranu auta, kde našel Medu zmuchlanou na podlaze, zmáčknutou mezi sedadly a výměníkem tepla. Sáhl jí na pulz. Nejdřív ho hledal na krku, pak na zápěstí. Nemohl ho nahmatat. Nakolik mohl poznat, srdce jí přestalo pracovat. Pak uslyšel ze zadního sedadla sténání Sáry. Oběhl vozidlo a naklonil se ke svému otci a řekl: „Tati, vím, že jsi těžce zraněn a nevím, jak tě odsud dostat, aniž bych tě ještě více neporanil. Musíme počkat, dokud nepřijede

¹⁹⁷ Vozidla z roku 1965 ještě nebyla vybavena bezpečnostními pásy.

záchranka. Slyšel jsem Sáru a myslím, že bude v pořádku, ale tatínku, myslím, že maminka je mrtvá.“

Bill trochu pozvedl hlavu a zeptal se: „Kde je?“

„Je tady na podlaze vedle tebe po pravé straně.“

Pomaloučku s bolestí Bill sáhl pravou rukou, dokud nenahmatal svou ženu. Pak se pomodlil: „Pane, nedovol mamince umřít. Zůstaň s námi v této hodině.“ Krátce potom se Meda pohnula a zasténala.

Billy Paul se zeptal: „Mám vytáhnout maminku z auta?“

„Ne,“ zašeptal Bill, „nech ji tam, dokud nepřijede pomoc. A Sáru tam také nech.“

Ted' už se tam sjelo více aut. Spousta lidí zastavovala a nabízela pomoc. Někdo z řidičů odjel do Friony, aby o nehodě uvědomil silniční hlídku. Začala se sjíždět policejní auta a sanitky a odtahová vozidla. Zdravotníci vytáhli Medu a Sáru z vozidla, naložili je do sanitky a ujížděli do nemocnice ve Frioně. Za chvíli se sanitka vrátila pro lidi z posádky druhého automobilu. Řidič Chevroletu 1959 byl mrtev, ale tři zbývající cestující, ačkoliv těžce zraněni, byli ještě naživu.¹⁹⁸

Zatímco sanitky s lidmi pendlovaly tam a zpět do nemocnice, záchranná četa se snažila vyprostit Billa z vraku dodávky. Jeho levý loket byl uvězněn ve zkrouceném plechu dveří. Při použití páčidel a hydraulického kladiva se snažili pohnout dveřmi, ale nějak se jim to nedařilo. Všichni přítomní však věděli, že čas rychle ubíhá a že tady jde o záchranu Billova života. Jeden z kolem stojících mužů navrhl riskantní plán. Billy Paul to chtěl vyzkoušet. Tento muž jezdil s nákladákem, který byl vybaven náhonem na čtyři kola a pevným řetězem. Postavil nákladák před dodávku a zahákl řetěz ke sloupku dveří poblíž zámku. Zároveň zahákl svůj řetěz o zadní nárazník dodávky i odtahovací vozidlo. Když nákladák zatáhl dopředu, dodávka se začala milimetr po milimetru, roztahovat. To stačilo na to, že mohli promáčkuté dveře otevřít. Když Billy Paul vlezl do vraku auta zadními dveřmi, byl schopen uvolnit otcovu ruku uvězněnou v předních dveřích. Pak sáhl pod volant a vyprostil levou otcovu nohu z pod hřídele řízení. Tak opatrně, jak to

¹⁹⁸ Později se Billy Paul dozvěděl, že řidič Chevroletu ročník 1959 byl sedmnáctiletý letý pracovník farmy, který se jmenoval Santiago Luis Ramos. Kolem konce listopadu byl propuštěn z nějakého nápravného zařízení a tři dny před nehodou si koupil tento automobil, na něhož dal zálohu ve výši 100 dolarů. On se svými třemi přáteli popíjeli alkohol. Otevřené láhve po alkoholu se nacházely všude ve vraku Chevroletu.

jen bylo možné, nadzvedl a táhl otce ke dveřím, kde ho objaly silné paže a pomohly mu ven.

Billy Paul odjel společně se svým otcem v sanitce do malé nemocnice ve Frioně. Lékařský personál si tam brzy uvědomil, že Billova zranění byla příliš těžká, aby ho mohli se svým nedostatečným vybavením udržet při životě. A tak se rozhodli převést Billa, Medu a Sáru do Severozápadní texaské nemocnice v Amarillu. Meda se Sárrou byly okamžitě naloženy do sanitky a vypraveny na stokilometrovou cestu. Billův stav nebyl ještě natolik stabilizován, aby mohli riskovat převoz sanitkou, který by trval asi devadesát minut. Jeho tělo se nacházelo v šoku, a pokud by měl přežít do rána, bylo nutné mu podat transfuzi krve. Naneštěstí v této malé nemocnici neměli v jejich krevní bance dost krve jeho krevní skupiny, aby mu dali tolik, kolik potřeboval. Billy Paul tedy nabídl dát svoji krev, jenže zkouška prokázala, že jeho krev není s otcovou kompatibilní. Místní šerif nabídl darovat trochu své krve a ukázalo se, že měl tu správnou skupinu. V šest hodin ráno byl Bill naložen do sanitky a odeslán. Billy Paulovi bylo znovu dovoleno, aby mohl svého otce doprovázet v zadní části sanitky.

Do nemocnice v Amarillu dorazili v neděli ráno 19. prosince v půl osmé. Okamžitě se ptali na maminku a sestru. Billy Paul přišel do čekárny, kde obtelefonoval rodinu a přátele a sdělil všechno, co věděl. Sára měla zlomeniny několika obratlů páteře. Míchu však poškozenou neměla, takže měla v nohách i rukách cit, a lékaři věděli, že nakonec může všechno dobře dopadnout. Měla také několik rezných ran v ústech způsobených ortopedickým korzetem, který v době nehody používala. Vyhlídky Medy však byly méně uspokojujivé. Měla tržné rány, podlitiny, zlomeniny a otřes mozku. Billův stav byl však ještě horší než Medin. Kosti jeho levé ruky a levé nohy byly zlomeny na nespočetných místech. Lékaři nemohli s jistotou říci, jestli se to všechno podaří řádně napravit. Zatímco Billy Paul neustále telefonoval, lékaři jeho otce operovali.

Billy Paul už nespal 24 hodin. Cítil se vyčerpán napětím způsobeným touto těžkou zkouškou. V osm ráno vešel do čekárny Pearry Green a nabídl Billy Paulovi, že převezme jeho povinnosti s telefonováním. Billy Paul přenechal Pearrymu telefon spolu s dlouhým seznamem těch, jímž by měl zavolat. Pak se natáhl na pohovku a v tu chvíli usnul. Netrvalo dlouho a ošetřovatelka sdělila Pearrymu, že operace pana Branhama právě skončila a že jeho stav

zůstává kritický. Zeptala se také, jestli se chce na něj jít podívat. Pearry s tím souhlasil, ale chtěl probudit Billy Paula, aby šel s ním a mohl tak uvidět svého otce, ale ošetřovatelka si myslela, že by bylo lépe ho nebudit.

A tak Pearry vešel na jednotku intenzivní péče a zastavil se vedle Mediny postele. Byla stále v bezvědomí. Obličej měla tak oteklý, že ji bylo stěží poznat. Bílý závěs odděloval její postel od dalšího pacienta. Pak Pearry přistoupil k Billově posteli. Levá Billova noha byla natažena na kladce a dýchal přes trubici, kterou měl zavedenou do průdušnice. Pearry řekl: „Bratře Branhame, kdybys jenom řekl slovo...“

Bill neodpověděl. Pearry začal jemně pobrukovat „Na křídlech sněhobílé holubice“. Ke konci této písničky Bill otevřel oči. Na jeho rtech se ukázal neparný úsměv. Pearry řekl: „Bratře Branhame, včera v noci jsem viděl měsíc jako stříbrný srpek světla s krvavě červenou slzou vespod. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

Bill se neznatelně pohnul, jako kdyby si chtěl sednout. Chtěl něco povědět, ale jeho slova uvázla v trubici zavedené do průdušnice. Zdravotní sestra přišla a řekla: „Pane Greene, vašich pět minut uplynulo.“

To bylo naposledy, kdy William Branham zareagoval na lidský hlas. Brzy nato upadl do kómatu. V průběhu příštích dnů přicestovalo do Amarilla mnoho lidí, aby podpořili Branhamovu rodinu svou přítomností v nemocnici a svými modlitbami. V úterý 21. prosince se Meda probrala z bezvědomí. I když poznala Billy Paula i Rebeku, na samotnou nehodu si nepamatovala.

Ve středu se začali lékaři znepokojovat nadměrným otokem v Billově levém oku. Zjistili, že je to způsobeno otokem mozku, což znamenalo vážné ohrožení jeho života. Doporučili tedy provést operaci, během níž chtěli odstranit kousek lebeční kosti nad levým spánkem. To by mělo snížit tlak uvnitř lebeční dutiny. Rozhodnutí, jestli tuto operaci provést nebo ne, padlo na třicetiletého Billy Paula. Po konzultaci s rodinou a po modlitbě s 65 křesťany nacházejícími se v čekárně, Billy Paul podepsal formulář, jenž opravňoval lékaře k provedení operace. I když procedura docílila, co od ní lékaři očekávali, Bill zůstal nadále v bezvědomí.

Ve čtvrtek doktor Hines, který byl ortopedickým chirurgem, sdělil, že zlomené kosti v Billově levé paži se vracejí zpět na svá místa. Doktor

Hines vyjádřil naději, že v průběhu několika následujících dnů bude schopen Billa uvolnit z natahovacího zařízení a dát jeho ruku do sádry.

V průběhu tohoto týdne telefon v nemocniční čekárně neustále a intenzivně vyzváněl, když lidé z celého světa telefonovali, aby se zeptali na stav Williama Branhama. Lidé v čekárně se u telefonu střídali a poskytovali informace. Pearry Green se přihlásil dobrovolně k poskytování informací mezi třetí a šestou hodinou každé ráno. V pátek ráno ve 4:37 zdravotní sestra sdělila Pearrymu, že kazateli Branhamovi se zastavilo dýchání a že musel být připojen na umělou plíci. Míjely hodiny. Počasí bylo studené, větrné a ponuré. V čekárně vládla bezútěšná atmosféra. Kolem páté odpoledne odešel Billy do nemocniční kavárny, aby něco snědl; Pearry Green seděl v čekárně. Náhle vešla zdravotní sestra z jednotky intenzivní péče se slzami v očích: „Pane Greene, můžete přijít s panem Branhamem? Doktor Hines by se s ním chtěl vidět.“

„Je po všem?“ zeptal se Pearry.

Přikývla hlavou a odešla. Pearry zastihl Billy Paula v kavárně a sdělil mu tuto zprávu. Spolu se pak tyto dva muži vrátili na jednotku intenzivní péče do čekárny, kde je zdravotní sestra požádala, aby počkali v pokoji vedle ošetrovatelské stanice, kde se konají konzultace. Za chvíli tam přišel doktor Hines a řekl: „Pane Branhame, mám pro vás smutnou zprávu. Váš otec zemřel dnes odpoledne v 17:49.“

Bylo 24. prosince 1965 — byl Štědrý den. I když mu bylo jen 56 let, pro všechny, kteří ho znali, to bylo, jakoby tady měl zůstat navždycky.

Krátce po Vánocích byly Meda a Sára Branhamovy letecky přepraveny do Jeffersonville, do nemocnice Clark County Memorial. Matka s dcerou se pomalu zotavovaly, ale ani jedna nebyla natolik v pořádku, aby se mohly zúčastnit pohřbu.

Smuteční obřad Williama Branhama se konal ve středu 29. prosince 1965 v Jeffersonville. Zástupy lidí se natlačily do Branhamovy modlitebny a ještě větší počet lidí seděl ve svých zaparkovaných autech před modlitebnou a poslouchali pohřební bohoslužbu přes autorádía. Pohřební řeč přednesl kazatel Orman Neville. Když smuteční obřad skončil, trvalo víc než hodinu, než všichni lidé prošli kolem rakve, aby se naposledy podívali na jeho tělo.

Tělo Williama Branhama toho dne pochováno nebylo. Místo toho bylo znovu převezeno do Cootsova pohřebního ústavu, kde bylo uloženo. Billy Paul si přál, aby jeho nevlastní matka rozhodla, jestli její manžel bude pochován v Jeffersonville nebo v Tucsonu. Jelikož následkem úrazu bylo Medino myšlení ještě zmateno, uběhlo ještě několik měsíců, než se pocítila natolik v pořádku, aby se mohla rozhodnout.

11. dubna 1966 byl William Branham pohřben na Východním hřbitově na rohu ulice 8 a Grahamově v Jeffersonville v Indianě, pouhých několik městských bloků od Branhamovy modlitebny. Později byl na jeho hrobě položen pomník ve tvaru pyramidy. Na vrcholu této dva a půl metru vysoké pyramidy, byl posazen bronzový orel s roztaženými křídly a rozevřenými drápy, jakoby se zrovna připravoval vzlétnout k obloze. Na boku této pyramidy jsou vyrytá dvě místa Písma. Malachiáš 4:5 a vedle Zjevení 10:7.

Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný.

Ale že ve dnech hlasu sedmého anděla, až bude troubit, bude dokonáno Boží tajemství, jak to oznámil svým služebníkům prorokům.

**KDYBY BYL WILLIAM
BRANHAM** pouze nějakým
velkým evangelistou a jeho
služba by byla navíc obohacena

o prvek „uzdravení vírou“, jeho příběh by skončil na Štědrý večer v roce 1965. Budoucí generace by určitě četly o jeho životě se zvědavostí a fascinací, tak jak čteme o velkých evangelistech minulých staletí. Křesťané jsou inspirováni, když čtou životopisy o mužích jako Charles Finney, Charles Spurgeon, Dwight Moody a Smith Wigglesworth, ale relativně málo lidí studuje kázání těchto mužů. Mužům a ženám, kteří se stali zakladateli křesťanských hnutí, se dostává více pozornosti, nicméně většinou to pochází od historiků nebo od kazatelů z té které denominace nebo sekty. Služba Williama Branhama je jiného rázu. On byl něčím víc než pouhým evangelistou a jeho vliv má větší dosah než pouhé povzbuzení a inspirace. Když v jeho službě došlo ke změně důrazu z Božského uzdravení na křesťanské vyučování, jeho rozhodnutí mělo dalekosáhlé důsledky, jež se do dnešního dne znásobňují.

Po smrti Williama Branhama zůstal Fred Sothmann v Branhamově modlitebně a pokračoval v rozesílání nahrávek kázání Williama Branhama na magnetofonových kotoučích všem, kteří si o ně požádali. Žádostí bylo mnoho a rok po roce jejich číslo narůstalo. Správní rada v Branhamově modlitebně udělala distribuci těchto kázání na magnetofonových páscích svou prioritou. Schválila rovněž požadavek Roye Borderse na přepisování a distribuci kázání ve formě tisku.

V březnu 1966 Roy Borders zahájil hromadný tisk v Tucsonu a svou živnost nazval Spoken Word Publications. První brožurou, kterou vytiskl, bylo poslední kázání Williama Branhama, které ve svém životě kázal, pod názvem „Večeře Páně“. S pomocí Pearry Greena vytiskl Borders 500 kusů a rozeslal lidem, kteří si objednávali magnetofonové nahrávky Williama Branhama. Přiložil k nim dopis se sdělením, že plánuje tisknout i následující kázání a prodávat je za 25 centů za kus. Když jeho seznam adres narůstal, přibývalo i dobrovolných příspěvků a během jednoho roku po svém vzniku si mohlo Spoken Word Publications dovolit tisknout a rozšiřovat kázání Williama Branhama bezplatně.

POTOM

V roce 1967 Roy Borders vytisknul knihu, která obsahovala sérii deseti kázání Williama Branhama na téma Sedmi pečetí a pojmenoval ji *Zjevení sedmi pečetí*. Jelikož William Branham nemohl provést úpravu těchto kázání takovým způsobem, jak ji provedl v knize Sedmi církevních věků, Roy Borders vytiskl tato kázání doslovně. Znesnadnilo to její čtení, ale ulehčilo to lidem sledovat knihu současně s poslechem magnetofonového záznamu. V březnu 1969 přestěhoval Borders svou tiskařskou živnost z Tucsonu v Arizoně do Jeffersonville v Indianě.

Meda Branhamová zemřela 12. května 1981 ve věku 62 let. Byla pochována vedle svého manžela v Jeffersonville. Roy Borders zemřel v roce 1982, ale v té době už byla nezisková společnost Spoken Word Publications soběstačná. V červnu 1986 byla Spoken Word Publications sloučena se službou kopírování magnetofonových pásků v Branhamově modlitebně pod názvem Voice of God Recordings, Incorporated. Asi v této době Josef Branham převzal vedení obou těchto aktivit.

Na úsvitu nového tisíciletí byly každým rokem rozšiřovány milióny kázání Williama Branhama jak audio digitálně, tak v tisku. Ne všechny výtisky a záznamy těchto kázání pocházely z Jeffersonville. Spousty výtisků a záznamů vznikaly v různých městech Spojených států, Kanady, Jižní Ameriky, Evropy, Afriky, Indie a Asie. Každým rokem bylo víc a víc kázání Williama Branhama rovněž překládáno z angličtiny do jiných jazyků. Půl století poté, co William Branham přesunul důraz z uzdravení vírou na křesťanské vyučování, lidé na celém světě nadále studují jeho kázání a věří, že tato nauka je jim nápomocná k přípravě na návrat Ježíše Krista.

Život Williama Branhama byl důkazem toho, co Bůh může docílit s někým, kdo se pokorně poddá Duchu svatému. Jeho život začal velice svízelně. Potom, co se odevzdal lásce Ježíše Krista, žil mimořádným duchovním dobrodružstvím. Vzoroval svůj život na zbožných mužích, o nichž četl v Bibli. Postavil svou službu na solidním biblickém základě. Sláva, peníze, politická moc, prestiž — tyto hlavní symboly úspěchu neměly pro něj žádný význam. Toužil jenom po tom, aby naplnil Boží vůli pro svůj život a dělal to k oslavení Ježíše Krista. Mnohokrát to znamenalo jít proti proudu tohoto bohatého samolibého Laodicejského církevního věku. Nebyla to snadná cesta. Ale proto, že po ní šel, nám zanechal nesmazatelné dědictví.

Mnoha způsoby byla služba Williama Branhama v celé moderní historii jedinečná. Nepůjčoval si názory svých současníků ani nepodléhal proměnným větrům veřejného mínění. V určitém smyslu vytyčil novou cestu, protože svět nikdy předtím neviděl ani jednoho člověka, který by mohl představit tolik nadpřirozeného potvrzení. Z druhé strany, pouze vyčistil **velice** starou cestu, která už tak zarostla plevelem lidských tradic, že z ní zůstaly jenom nepatrné stopy. Teď se stezka stala opět viditelnou a zůstává pro nás, abychom následovali jeho šlépěje — ne abychom dělali to, co on, ale abychom šli, kam on nás vede — do přítomnosti Pána Ježíše Krista.

ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY

Tyto závěrečné poznámky obsahují prameny květšině příběhů obsažených v jednotlivých kapitolách. Mnohé z těchto detailů životopisu pocházejí z osobního svědectví Williama Branhama, jak byly zaznamenány ve více než 1 100 kázáních mezi lety 1947 až 1965. Prameny v mých závěrečných poznámkách pocházející z kázání, jsou označeny rokem, měsícem a dnem, kdy byly kázány. Pak následuje stránka nebo číslo odstavce uvnitř určitého kázání. (Datum je uváděno takto: například 11. březen 1962 bude označen jako 62–0311). Ranní a odpolední bohoslužby jsou označeny písmenem „M“ a „E“ na konci data. Pokud poukazuji na čísla stránek nebo odstavců a mezi čísla vkládám lomítko, znamená to, že jsem nahlížel do materiálu v obou těchto číslech.

Všechna kázání Williama Branhama byla opsána a umístěna do počítačového programu umožňujícího vyhledávání, pod názvem „Softwarový balík Poselství“ nebo „Program vyhledávání v Poselství“ (a ten je součástí multimediálního balíku „The Table“). K tomuto programu se můžete připojit zadarmo na stránce Branham org / MessageSearch; nebo si ho můžete na stejné webové stránce zakoupit nebo objednat telefonicky na čísle 812–256–1177.

V době kdy byl sestavován „Program vyhledávání poselství“, programoví vývojáři (Eagle Computing) zpracovali do počítačové podoby všechna kázání, která nebyla knižně vydána ve VGR a očíslovali odstavce tak, že umístili na začátku odstavce velké písmeno „E“, a tím je odlišili od číslování knižně vydaných kázání ve VGR.

Původní výtisk Zjevení sedmi pečetí neobsahoval číslování odstavců. Revidovaná verze je obsahuje. V těchto závěrečných poznámkách jsem používal pouze čísla odstavců z revidované verze, jež jsou označeny hranatými závorkami.

Hojně jsem těžil z bádání George a Rebeky Smithových, která byla zveřejňována v magazínu *Only Believe*. Můžete číst z mnoha těchto nedostatkových pramenů on-line na adrese Onlybelieve.com.

„Poznámky k 88. kapitole: Lámání pečetí“

Poznámka: Deset kázání Williama Branhama na téma sedm pečetí je opsaných v 523 stránkové knize pod názvem Zjevení sedmi pečetí. V mém shrnutí těchto deseti kázání jsem se zásadně držel způsobu, jakým to on představoval. Nicméně, kvůli tomu, že každý večer, když přistupoval k další pečetí, část látky opakoval, informace v mém souhrnu se skládají z toho, co vyučoval v průběhu celého týdne. Například pod čtvrtou pečetí jsem shrnul jeho nauku o Kristově krvi jako bělicím prostředku na hřích. Poprvé použil tuto metaforu, když kázal Bůh skrytý v jednoduchosti. O Kristově krvi však potom v této sérii mluvil v průběhu každého kázání.

Poznámka o svitcích: Ve Zjevení 5 až 8 Jan nepopisuje doslovný vzhled svitků a jeho sedmi pečetí. Můj popis jsem založil na vzhledu starožitných svitků a také na úvahách, jež jsem převzal z vysvětlivek Williama Branhama týkajících se těchto sedmi pečetí, jak bylo řečeno 18. 3. 1963 odstavec (6) a (45); a 21. 3. 1963 odstavec (21). Skutečného vzhledu těchto pečetí si však nejsem jist, což však není důležité, jinak by nám to Bůh dopodrobna popsal. Jedná se o význam těchto pečetí, který je důležitý.

„Poznámky k 89. kapitole: Jeho poslední velké pokušení.“

Poznámka: William Branham se později vrátil do Montany za pěkného počasí a nechal si udělat tuto fotografii se sedmi horami v pozadí. V Montaně je podle databáze U. S. Geological Survey GNIS hora jménem Branhamův vrch. To ovšem není ta hora, kterou Bůh Williamu Branhamovi ukázal jako znamení. Každopádně v roce 1983 Ministerstvo zemědělství Spojených států označilo jeden druh půdy z Montany názvem Branhamova půda.

Poznámka: Existují mnohá nepochopení ohledně fotografie tajemného oblaku nad Arizonou a skutečného času, kdy těch sedm andělů k Williamu Branhamovi přišlo. Fotografie tohoto tajemného oblaku, který se ukázal ve vydání časopisu Life ze 17. května 1963, byla pořízena večer 28. února 1963. Když posloucháme některé výpovědi Williama Branhama o tomto oblaku a o této fotografii, na níž je zachycen, mnozí lidé (včetně mě) předpokládali, že byl na lovu 28. února, kde se s ním ráno setkali andělé a ten nadpřirozený oblak byl vyfotografován večer nad tím stejným místem. Skutečnosti, ale i to co William Branham řekl, ovšem poukazují na něco jiného.

Během mého průzkumu tohoto úkazu jsem se kontaktoval s arizonským Ministerstvem zvířeny a ryb. Melissa Sweinová, která je jejich současnou archivářkou, mi zaslala kopii arizonských předpisů ohledně lovu javeliny z roku 1963. V roce 1963 lovecká sezóna na javeliny začínala v pátek 1. března a končila v neděli 10. téhož měsíce. Jelikož William Branham řekl, že zastřelil javelinu den předtím než se s ním setkali andělé, tak bychom jej umístili na tomto lovu přesně v tom dnu, kdy ten tajemný oblak byl fotografován, a to by znamenalo, že lovil ilegálně 27. a 28. února. Jestliže mohu promluvit z pohledu 23 leté zkušenosti a zkoumání života tohoto muže, mohu se zaručit, že tento člověk by respektoval zákon. Jako mladý muž kromě kázání a plného úvazku ve Veřejných službách byl ještě zaměstnán na poloviční úvazek jako revírník. Nepobíral za práci revírníka nějakou zvláštní odměnu, ale měl právo obdržet část pokut, které vybral od lidí za porušování státních zákonů lovu. Ač pracoval jako revírník mnoho let, nikdy však od nikoho žádnou pokutu nevybral. Když náhodou chytil nějaké pytláky, vysvětlil jim důležitost zákonů a pak je nechal odejít s pouhým napomenutím. Takovým typem člověka on prostě byl.

Nicméně mám víc než jenom nepřímé důkazy. William Branham ve skutečnosti řekl, že téhož dne, kdy byl tento tajemný oblak vyfotografován, v oblasti Sunset Peaku NELOVIL. Tři měsíce poté, co se s ním setkalo těch sedm andělů, když kázal v domácím shromáždění v Tucsonu, pověděl svým posluchačům o dni, kdy poprvé viděl ten snímek tajemného oblaku v časopise *Life*. Pověděl: „...tam se nacházeli tito andělé tak zřetelně, jak jen mohli, nacházejí se rovnou na tom obrázku. Vidíte? **Díval jsem se, kdy se to vlastně stalo, a to bylo asi dva dny — den nebo dva dny předtím — nebo den nebo dva dny potom, když jsem tam byl.** Díval jsem se, kde to bylo — na severovýchod od Flagstaffu — nebo Prescottu, který se nachází jižně od Flagstaffu. Ano, my jsme tam byli (vidíte?) přesně.“ (Kázání: „Pojď a následuj Mne,“ 1. 6. 1963, E7). Toto sdělení nám říká, že si byl vědom této skutečnosti po přečtení článku z časopisu *Life*, totiž že snímek toho tajemného oblaku nebyl pořízen v tom stejném dnu, kdy se s ním setkalo těch sedm andělů. Když hovoří k obecnstvu bez přípravy o dva týdny později, čte tento článek z časopisu *Life*, ale nedokáže si vzpomenout, jestli byl tento tajemný oblak vyfotografován před nebo potom, co byl na lovu poblíž Sunset Peaku. Věděl však jistě, že tam nebyl v tentýž den. V tom stejném čase mu bylo jasné, že ten snímek tajemného oblaku v časopise *Life* vypadal přesně jako to, co viděl ráno

8. března, když ho těch sedm andělů opustilo a když se vznesli na oblohu.

A tak, jak vlastně vznikla ohledně těchto událostí tato mylná představa? Byla výsledkem nepochopení jiných věcí, které William Branham řekl a které spojovaly tento tajemný oblak nad oblastí Flagstaffu s těmi sedmi anděly, kteří se s ním setkali poblíž Sunset Peaku. Udělal jsem si seznam všech těchto odkazů předtím, než jsem napsal tuto poznámku, a tak je tady nebudu znovu uvádět. Ale kdybychom se podívali na tuto závažnou výpověď a pozorně ji prozkoumali, mělo by nám to pomoci pochopit všechny ostatní věci, které William Branham ohledně této věci řekl.

V kázání „Stát v mezeře“ kázaném v Jeffersonville 23. června 1963 řekl: „Kolik z vás vidělo ten tajemný oblak na obloze? Vidíte ty ruce? A teď to časopis *Life* zveřejnil — ten článek tady — toho rána, v časopise *Life* — aby to ukázali. **Tady to je — v té době jsem tam byl. Vidíte tu pyramidu toho oblaku? Stál jsem přesně pod tím.** A tady ten zřetelný anděl na pravé straně. Vidíte to špičaté křídlo? Přesně jak to bylo řečeno. A tady to je vidět z Mexika¹⁹⁹ a různých míst, na nichž byl tento snímek pořizován.“ (23. 6. 1963 ráno, 82)

Zní to tak, jako kdyby chtěl říci, že stál přesně pod tím oblakem, když byl fotografován. Jenže to nemůže být to, co tady říká, protože ten tajemný oblak byl fotografován nejméně sto mil severozápadně od Sunset Peaku. Copak to je nějaký výmysl Williama Branhama? Ne, v žádném případě. Odpověď je zřejmá, když porovnáme toto sdělení s tím, které jsem citoval předtím. Podívejme se ještě pozorněji na to, co řekl v kázání „Pojď a následuj mne“. Když se odkazuje na obrázek toho tajemného oblaku v časopise *Life*, řekl: „**To byl čas — ten stejný**“ — asi den nebo dva dny před, anebo den nebo dva potom, když jsme tam byli. Vidíte, používá slova „ten stejný čas“ v o něco širším významu než to, co my obvykle předpokládáme. Chce tím říci, že se to stalo asi v rozmezí jednoho týdne (v protikladu ke dvěma událostem, které probíhaly nezávisle celé měsíce nebo dokonce celé roky). Všimněte si, totéž dělá ohledně polohy, kde byl tento tajemný oblak fotografován. Říká: „Díval jsem se, kde to bylo — na severovýchod od Flagstaffu — nebo Prescottu, který je jižně od Flagstaffu. No, **a tam jsme právě byli** (vidíte?), přesně tak.“ A tady

¹⁹⁹ Stát New Mexiko

znovu mluví o poloze v širším významu a tím myslí, že se to stalo v oblasti Arizony, kam chodil na lov (v protikladu k tajemným oblakům, které se ukázaly například v Tallahassee na Floridě, nebo v Sao Paulu v Brazílii, nebo na kterémkoliv jiném místě na světě. Svět je ve srovnání s třiceti mil velkým oblakem veliký).

V tomto bodě by kritik mohl namítnout, že William Branham spatřil nějakým způsobem tento oblak buď osobně, nebo v novinovém článku, a pak z toho udělal příběh odpovídající jeho záhadné povaze. Tento scénář však neodpovídá skutečnosti. Zaprvé: Oblak nebyl pozorován z Tucsonu, kde se William Branham nacházel, když se ukázal. Zadruhé: Ze svědectví Gene Normana a z reakce Williama Branhama, je zcela zřejmé, že nevěděl, že tento neobvyklý oblak byl fotografován, dokud neviděl snímek tohoto objektu v časopise *Life* vydaném 17. května 1963. Kromě toho William Branham měl vidění této události tři měsíce před tím, než se stala, a popsal ji dopodrobna 9. prosince 1962 ve svém kázání „Pánové, je to znamení konce?“ Když popisoval toto vidění, nebyl si stále jist, kolik těch andělů k němu přijde, věděl však, že jich bude nejméně pět.

Posuďte ještě tuto okolnost: Poprvé v historii tohoto světa byl ve stratosféře a mezosféře fotografován objekt oblaku a publikován v národním časopise; stalo se to 28. února 1963 na obloze nad střední Arizonou. (Další článek o tomto záhadném oblaku se objevil 19. dubna 1963 ve vydání časopisu *Science*). Není to zvláštní, že tento tajemný oblak (který podle vědeckých znalostí nemůže v takové výšce existovat), se jen tak ukázal a navíc připomínal Ježíšovu hlavu, jak se dívá dolů na tento svět? Není to zvláštní, že se to náhodou ukázalo ve stejné lokalitě a ve stejném čase (v tom širším významu), když William Branham řekl, že se s ním setká sedm andělů? Mohla by to být shoda okolností, ale já si to nemyslím.

Chtěl bych se dále zabývat skutečností, že William Branham spatřil těch sedm andělů z té samé pyramidy ve formě oblaku nad sebou, potom co od nich 8. března obdržel pověření poblíž Sunset Peaku. Ve svém kázání „Snažit se konat Bohu službu bez Boží vůle“, které kázal na snídani kazatelů v Shreveportu v Louisianě 27. listopadu 1965, vyprávěl svému obecenstvu o těch sedmi andělech, kteří k němu přišli, když byl v roce 1963 na lovu, 60 kilometrů severovýchodně od Tucsonu. Když vešel do této části příběhu, kde se tito andělé od něj vzdalovali, řekl: „Sledoval jsem to, **dokud se ten kruh nezačal**

zvedat a oni se začali měnit v mystické světlo podobné mlze. Přesně tak — kolik z vás vidělo **ten snímek, který byl pořízený v Houstonu?** [Všimněte si, on se odvolává na fotografii ohnivého sloupu, která byla pořízena na jednom z jeho shromáždění v Houstonu v Texasu v lednu 1950. Viz *Nadpřirozeno*; kniha 3., 46. kapitola.] To je téměř všechno. Vidíte? Tedy, tak to bylo, **a to přešlo do toho stejného seskupení** a vznášelo se to výš a výš. Já jsem běžel a běžel a snažil jsem se najít bratra Freda a ty ostatní. Za chvíli, asi za půl hodiny jsem ho zpozoroval někde dole, jak mával rukama. Bratr Gene přicházel a také mával. Věděli, že se něco stalo.“ (27. 11. 1965 B, 75)

Nyní si můžeme porovnat tuto zprávu se svědectvím Gena Normana, které bylo zaznamenáno na pásku v modlitebně v srpnu roku 1985 týkající se téže události. Když začneme asi ve 27. minutě tohoto záznamu, Gene Norman řekl: „Lovil jsem možná půl hodiny, když se ozval výbuch. Zaznělo to, jakoby se něco stalo rovnou nad mou hlavou. Podíval jsem se nahoru, ale nic jsem neviděl. Vlastně jsem něco viděl, ale neviděl jsem oblak, tak jak je ukázán na tom snímku. Když jsem se podíval nahoru, viděl jsem dva dlouhé pruhy, jako po letadle, víte, když za sebou zanechává stopu. Dva velké pruhy — jeden mílí tímto směrem a druhý mílí na druhou stranu a mezi nimi široký prostor. Ale neviděl jsem žádná letadla. Myslel jsem si, že to mohlo udělat letadlo, které překročilo rychlost zvuku. Ale žádná letadla se v této oblasti nenacházela. Prostě tam žádná nebyla, rozumíte. A já jsem nevěděl, co to mělo znamenat. A první věc, když jsem se dostal na vrchol, ta první věc byla, že bratr Branham se mě zeptal: ‚Gene, slyšel jsi tu ránu?‘ Řekl jsem: ‚Byl jsem tady mnohokrát, ale nikdy jsem nic takového neslyšel.‘ Ale on už o tom nic víc neřekl.“

Toho rána možná něco překročilo rychlost zvuku, nebylo to ovšem způsobeno letadlem. Mezi těmito dvěma svědectvími nejsou žádné rozpory. William Branham hleděl do duchovní sféry a sledoval těch sedm andělů, jak formují kruh světla připomínající Ohnivý sloup. Byl přece schopen rozpoznat Ohnivý sloup. Viděl ho v průběhu těchto let tisíce krát, když se modlil během kampaní „uzdravování vírou“. Mnohokrát, když byl pod pomazáním Ducha, se ptal svých posluchačů: „Vidíte to světlo, jak se zastavilo nad tamtou ženou... nebo mužem?“ (Můžete si vyhledat klíčová slova „vidíte to visící světlo“ v Softvérovém balíku poselství.) Jen velice zřídka mohl toto nadpřirozené světlo vidět někdo v obecnstvu. Ale příležitostně to Bůh někomu uvidět dovolil. A někdy milostivě dovolil svůj Ohnivý sloup fotografovat tak, aby to

všichni mohli vidět, jak to udělal v Houstonu v Texasu v roce 1950. On si také přál, aby těch sedm andělů na jaře roku 1963 bylo vyfotografováno nad Arizonou jako zvěčněné svědectví té skutečnosti, že William Branham říkal lidem pravdu.

Celkem vzato, příběh o lámání těchto sedmi pečetí je sám o sobě natolik ohromující, že nevyžaduje žádnou nesprávnou koncepci, že těch sedm andělů přišlo k Williamu Branhamovi toho stejného dne, kdy byl pořízen ten snímek záhadného oblaku. Sedm andělů přišlo k Williamu Branhamovi. To je nezvratná pravda. Ale setkali se s ním osm dnů poté, co byl tento záhadný oblak fotografován. A to nedělá celý tento příběh o nic méně zázračný. A jak jsem již řekl v textu tohoto životopisu, je to absolutně v souladu s Písmem, že Bůh oznamuje hlavní prorocké události na nebesích předtím, než to dělá na zemi.

Víte, podobné nedorozumění se stalo v prvních letech křesťanské církve. Během posledních několika dnů Ježíšova života na zemi chtěl Petr vědět, co se stane s učedníkem Janem v budoucnosti. Ježíš Petrovi řekl: „Kdybych chtěl, aby on zůstal, dokud nepřijdu, co je ti po tom? Ty pojď za mnou.“ A Petr to opakoval jiným lidem, a tak se toto rčení rozšířilo mezi křesťany, že Ježíš řekl, že Jan nezemře. To ovšem nebylo přesně to, co Ježíš řekl a nebylo to také to, co Ježíš tím opravdu myslel. Jan tuto mylnou koncepci opravil, když psal svůj životopis o Ježíši asi padesát let později a můžete si o tom přečíst, co on o tom řekl, v Janově evangeliu 21:20–23.

V mém životopise Williama Branhama jsem věnoval hodně času a úsilí, abych se vynasnažil popsat události jeho života přesně, aby se tento úžasný příběh mohl opírat pevně o skutečnosti všude tam, kde jsou dostupná dosvědčující fakta. (Když se mimochodem podíváte na barevnou fotografii tohoto tajemného oblaku v časopise Life, pravý dolní roh oblaku je opravdu špičatý a opravdu vypadá jako křídlo gigantické holubice nebo jinak řečeno anděla, přesně tak jak řekl William Branham).

„Poznámky k 92. kapitole: Zemětřesení.“

Poznámka: Téměř ve dvou tuctech případů po otevření sedmi pečetí William Branham komentoval příjmení Billy Grahama. Případalo mu to velice důležité, že Abraham měl ve svém jménu sedm písmen a Graham měl pouze šest písmen. William Branham doufal, i když se o tom nezmiňuje ve svých kázáních, že posluchač si všimne, že

Branhamovo příjmení má sedm písmen a končí rovněž písmeny H-A-M. Výslovně to říká v audio dopise Lee Vaylemu z května 1964.

„Poznámky k 94. kapitole: Holubice a orel.“

Poznámka: V jiném kázání William Branham řekl: „Ježíš nebyl Bohem, ale byl Bohem. Byl člověkem, a přesto byl Bohem. Plakal, a přesto mohl křísit mrtvé. Plakal kvůli člověku, který zemřel a pak ho znovu vzkřísil. On byl Jahve Jireh, Jahve Rapha, Jahve Manasses, byl Jahve se vším všudy. Byl Jahve, a přesto byl člověkem. Byl vlastníkem země. On ji stvořil a neměl místo, kde by složil svou hlavu. Řekl: ‚Ptáci mají hnízda, a já nemám, kde bych složil hlavu. Lišky, které jsem stvořil, mají své nory v zemi, a já nemám místo, kde bych byl pochován.‘ To byla pravda. Musel si vypůjčit hrob, kam měl být pochován. On stvořil lůno ženy. Neměl však lůno, kde by se mohl narodit. Musel se narodit z půjčeného lůna. Stvořil zemi a neměl místo, kde by mohl být pochován. A tak si vypůjčil k pohřbu hrob. Musel si to místo vypůjčit od Josefa z Arimatie, a přesto byl Bohem. On dokázal, že byl Bohem. Rozumíte? My jsme mesiášky, my nejsme Ježíšem. On je naším Otcem. My jsme jenom pomazáni Jeho Duchem, a z toho důvodu byl o Letnicích Jeho život rozdělen. Když ten Ohnivý sloup sestoupil, rozdělil se na jazyky, které se posadily na jednom každém z nich. Byl to Bůh, který rozdělil sám sebe mezi své lidi, protože církve a Kristus jsou jedno, zrovna tak jako muž a žena jsou jedno.“ („Otázky a odpovědi“, 64–08 30M, 1085–110 až 1085–111).

